

Bestseller No.1
The Sunday Times

JILL MANSSELL



Yêu anh tới
tận mặt trăng...
và quay trở lại



NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG

YÊU ANH TỚI TẬN MẶT TRĂNG... VÀ QUAY TRỞ LẠI

Nguyên tác: To the Moon and Back



Tác giả: Jill Mansell

Dịch giả: Đoàn Thị Thanh Mai

Nhã Nam phát hành

NXB Lao Động 3/2016

ebook©vctvegroup

25-04-2018

GIỚI THIỆU

Nếu bạn là fan của dòng văn chick lit - thể loại văn học dễ đọc, mang tính giải trí, viết về những phụ nữ trẻ trong lứa tuổi 20 - chắc chắn không thể không biết đến Jill Mansell. Cô là một trong 20 nữ nhà văn lãnh mạn hàng đầu của xứ sở sương mù. Năm 2009, tờ Telegraph bầu chọn cô là một trong những tác giả bán chạy của thập kỷ.

Tại Việt Nam, độc giả đã biết tới Jill Mansell thông qua *Mình thử yêu nhé, Cleo?* (tên gốc: *Take a chance on me*) - tác phẩm đoạt giải Tiểu thuyết lãnh mạn hài hay nhất năm 2011 của Hiệp hội Tiểu thuyết Lãnh mạn (RNA). Giờ đây, người hâm mộ lại có cơ hội tiếp cận với một cuốn sách nữa của Jill Mansell mang tên: *Yêu anh tới tận mặt trăng... và quay trở lại*.

Yêu anh tới tận mặt trăng... và quay trở lại là câu chuyện về cô gái trẻ xinh đẹp Ellie Kendall. Kendall đang tận hưởng cuộc sống hôn nhân viên mãn thì tưởng như rớt thẳng xuống địa ngục khi nhận được tin chồng chết trong một tai nạn giao thông.

Sau cái chết của chồng, cuộc sống của Ellie trở nên khép kín. Nỗi đau lớn đến mức đóng sầm mọi cánh cửa nơi trái tim cô. Cô cảm thấy thật khó khăn khi sống tiếp mà không có người chồng yêu quý bên cạnh. Công việc cũ, căn hộ cũ mà cô và chồng từng có bao kỷ niệm khiến nỗi đau trong cô càng sâu thêm và ngăn cản cô tiến bước.

Biết được tình trạng đó của Ellie, bố chồng cô, Tony – một diễn viên Hollywood nổi tiếng, đã can thiệp hòng giúp cô vượt lên nỗi đau. Ông mua một căn hộ sang trọng ở khu phố Primrose Hill giàu có và đề nghị con dâu dọn tới ở.

Chuyển tới nơi ở mới, cô tình cờ quen biết cô gái sống bên kia đường tên Roo, vốn từng là một ca sĩ nổi tiếng nay đã giải nghệ, có cuộc sống phóng túng, bất cần. Biết Ellie đang cần thay đổi việc làm, Roo tìm cách giúp bạn nhận ghế trợ lý cho một doanh nhân trẻ tuổi, thành đạt, đẹp trai tên Jack.

Jack McLaren, doanh nhân trẻ vốn yêu các phi vụ làm ăn hơn những cuộc hẹn hò lãng mạn, không thể ngờ cô gái mình yêu từ cái nhìn đầu tiên lại xuất hiện ngay trước ngưỡng cửa xin làm trợ lý. Điều này đã đẩy anh vào tình huống giằng xé: vừa phải né tránh thảm họa tình công sở, vừa khao khát có được người mình yêu. Về phía Ellie, cô dần dần không thể phủ nhận sự hấp dẫn của Jack, dù một phần trong cô vẫn chưa muốn quên đi Jamie để sống tiếp.

Mỗi tình lãng mạn đó cứ âm thầm nảy nở, trở nên mãnh liệt, nhưng không ai dám thừa nhận hay chủ động bày tỏ. Trong khi đó, với Roo, tình bạn giữa cô và Ellie đã khiến cô muốn thoát khỏi cuộc sống vô mục đích và sửa chữa những lầm lỗi đã gây ra. Và một năm đầy xáo động của ba con người đã diễn ra tại khu phố nhỏ trên đồi Primrose...

Chương 1

“Em sẽ làm gì nếu thiếu anh?”

Vừa bước ra khỏi phòng tắm, Ellie bắt gặp một cảnh tượng đầy cảm động nơi cửa phòng ngủ. Thực vậy, cái gì có thể sánh bằng cảnh tượng một người đàn ông hai mươi tám tuổi đẹp trai ngời ngời chỉ mặc độc một chiếc quần đùi trắng, một tay giữ chiếc bàn là hơi và tay kia cầm một chiếc váy đen?

Và biết rằng anh ấy là của mình, của mình hoàn toàn. Nàng có giấy hôn thú để chứng minh điều đó.

“Được rồi, đừng trả lời, anh biết em sẽ làm gì rồi.” Jamie cúi xuống và rút điện bàn là. “Bước ra đường với một chiếc váy nhàu nhĩ.”

“Có thể.” Nàng gài chắc chiếc khăn tắm màu xanh lá cây quanh ngực. “Nhưng em sẽ không phải làm thế, phải không? Vì em có anh mà.” Vươn người qua bàn ủi, nàng đặt một nụ hôn lên đôi môi mà nàng hôn không biết chán.

“Vậy là bây giờ em đang cảm thấy biết ơn, đúng không?” Anh tinh nghịch giật mép chiếc khăn tắm.

“Vâng, rất biết ơn. Cảm ơn anh, cảm ơn anh vô bờ bến.”

“Vì nếu em cảm thấy muốn đền ơn, chắc anh có thể nghĩ ra một cách cho em đấy.”

Ellie gõ gõ đồng hồ vẽ tiếc rẻ. “Nhưng mà không có thời gian đâu anh. Nhìn tóc em này. Em phải mặc đồ và trang điểm... *wah*, không, thôi mà, bỏ em ra!” Nàng giật lấy cái váy và nhảy ra khỏi tầm với của Jamie trước khi anh kịp vồ lấy nàng. Tối nay mỗi người sẽ đi chơi riêng. Cùng với nhóm đồng nghiệp, nàng sẽ thẳng tiến tới buổi biểu diễn The Rocky Horror Show nơi bắt buộc phải ăn mặc đẹp. Chiếc váy đen mua ở cửa hàng từ thiện năm ngoái bị nàng dùng kéo làm vườn tháo tung ra để tạo gấu viền hình răng cửa đã nằm trong góc tủ kể từ bữa tiệc Hanlloween, nay được đem ra trưng dụng vì nó rất hợp cho cuộc vui Rocky Horror, đi kèm với kiểu tóc quái dị, mắt kẻ thật đậm và quần tất lưới.

“Đành vậy, anh nên mặc cái áo nào nhỉ?” Jamie nhắc đến mấy cái áo anh vừa là trong khi nàng tắm. “Xanh da trời? Hay trắng?” Anh chuẩn bị đi họp lớp cũ ở Guildford.

Ellie nói, “Cái áo màu hồng thì sao?” và thấy miệng anh lại méo xệch đi như những khi anh ngượng nghịu.

“Anh không biết. Không phải đêm nay.”

“Tại sao?”

“Là... bởi vì... Tối nay anh muốn mặc áo màu xanh da trời.”

Nàng lấy ra khỏi tủ chiếc áo sơ mi màu hồng tím và vung vẩy dụ khị. “Nhưng cái áo này thật đẹp! Anh nhìn màu của nó này. Sao anh lại không muốn mặc nó nhỉ?”

“Vì anh không muốn xuất hiện và thấy mọi người á ố rằng họ không biết anh bị gay.”

“Ôi thôi nào! Chỉ vì nó màu hồng thôi sao?”

Jamie làm bộ mặt đừng-bắt-anh-phải-nói-điều-đó. “Đây là màu hồng cực gay.”

Thôi được có thể màu hồng này gay, nhưng anh cứ mặc nó thì cũng đâu có sao. “Em mua cho anh nhân dịp Giáng sinh! Lẽ ra anh có thể đem nó lại cửa hàng và đổi sang cái khác.” Ellie lắc đầu hoài nghi. “Nhưng anh lại bảo anh thích nó!”

“Anh không muốn làm em tủi thân. Hơn nữa,” Jamie đánh bạo nói thêm, “anh chỉ thích nhìn nó thôi, chứ không phải mặc nó, em biết đấy.”

“Màu này rất hợp với anh mà.”

“Anh sẽ sớm mặc nó thôi, anh hứa đấy.” Anh kéo tuột chiếc áo sơ mi xanh da trời khỏi mắc áo và choàng lên người.

Thiệt tình, đàn ông sao thế nhỉ? “Được rồi, thế thôi nhé, cứ đợi đến Giáng sinh năm sau. Không quà cáp gì nữa, can tội dám không mặc áo em chọn. Năm sau thì đừng hòng nhận quà nữa nhé.”

Jamie cười toe toét. “Thế có nghĩa là anh cũng không phải mua gì cho em, đúng không?”

“Anh cứ chờ xem. Anh sẽ hối tiếc đấy. Không, bỏ em ra!” Ellie cười ré lên và thấy mình bị đồn vào góc phòng khách. “Em bảo rồi, mình không có thời gian mà!”

Jamie luồn cánh tay quanh eo nàng và kéo nàng lại gần. “Đôi khi,” anh thì thầm vào tai nàng đầy thuyết phục, “em phải biết cái gì là quan trọng nhất và dành thời gian cho nó.”

RRREEEEEEEEEEEGGGGGG, tiếng chuông cửa vang lên và Jamie ôm lấy ngực, lão đảo lúi lại như thể vừa trúng đạn. “Không, không, thật không công bằng...”

“Ôi chán thế. Đúng lúc em định đổi ý.” Lướt qua Jamie, Ellie đi tới bên cửa sổ và nhìn xuống dưới đường.

Todd đang vẫy tay. Nàng vẫy lại.

“Bạn bè thế đấy.” Jamie mở tung cửa sổ và gào tướng lên, “Cậu đến sớm.”

“Tớ biết.” Todd dang rộng cánh tay, rõ ràng là đang đắc ý. “Tại cậu bảo tớ không được đến muộn.”

Jamie đảo mắt ngán ngẩm. “Lần đầu tiên trong hai mươi năm cậu ta tự nguyện đến sớm.” Anh cất cao giọng nói vọng xuống, “Nghe này, bọn tớ đang bận một tí. Giúp tớ cái, đi bộ một vòng quanh khu này khoảng mười phút được không?”

“Biến đi!”

“À, cậu có thể làm việc đấy cũng được.”

“Không bao giờ. Đừng có lảng nhăng nữa và mở cửa đi.” Giậm chân thành thịch đồng thời xoa hai tay vào nhau, Todd nói vọng lên, “Ngoài này lạnh khủng khiếp. Tớ chết rét rồi đây này.”

“Nhìn em kìa,” Todd kinh ngạc, chào Ellie bằng một nụ hôn khi cuối cùng nàng cũng nhún nhảy bước ra khỏi phòng, ăn vận gọn gàng và sẵn sàng lên đường. “Giản dị quá nhỉ. Anh thích đấy. Tính đi nhà thờ sao?”

“Ha ha.” Todd là bạn thân nhất của Jamie, và cũng may là rất mến anh. Gần hai mươi năm trời, hai chàng trai này dính với nhau như hình với bóng. Tính cách của họ bổ sung cho nhau và khiếu hài hước tương đồng giúp họ có thể đối đáp cả ngày mà không chán. Jamie và Todd được biết đến như cặp bài trùng và Ellie luôn sợ rằng Todd sẽ gặp gỡ và lập gia đình với một cô gái nàng không ưa, bởi như vậy thì còn gì có thể tệ hơn nữa? Họ sẽ vượt qua chuyện đó như thế nào đây? Nó có nguy cơ phá hỏng mọi thứ và chỉ cần nghĩ chuyện đó có thể xảy ra là nàng đã thấy không chịu

nổi. Hai người chỉ còn biết hy vọng và cầu nguyện cho Todd tìm được một cô gái tuyệt vời.

“Rồi, xong chưa nào?” Tối nay Jamie lái xe; lắc lắc chùm chìa khóa, anh đưa hai người ra cửa. “Đi nào. Bọn anh sẽ thả em ở đâu nhỉ?”

Ellie xẹt kim tuyến lên mái tóc chải ngược của mình lần cuối thật mạnh để lấy may. “Ở ga tàu điện ngầm nhé. Mọi người hẹn nhau ở quán Frog and Bucket.”

“Em ăn mặc như thế mà đi tàu điện ngầm hả?” Anh véo mông nàng khi nàng lách qua anh đi xuống cầu thang. “Bọn anh sẽ đưa em tới thẳng quán rượu.”

“Phì...” Todd nhép nhép môi lo lắng. “Keo xẹt tóc dây vào miệng tớ rồi.”

“Há to ra.” Nhìn lom lom vào miệng Todd, Ellie nói, “Úi, còn có cá kim tuyến nữa nè.”

Jamie cười toe toét. “Để khi nào gặp mấy cô nàng cậu ấy từng tương tự hồi đi học, cậu ấy sẽ có những cuộc trò chuyện lấp lánh.”

Ellie chùi một vệt kim tuyến trên má Todd. “Chúa phù hộ mấy cô nàng tội nghiệp.”

• • •

Khi Ellie về đến căn hộ ở Hammersmith thì đã gần 1 giờ sáng. Bạn biết mình đã có một đêm Rocky Horror đúng nghĩa khi cổ họng đau rát vì hát hò và lòng bàn chân thì sưng tấy. Mọi người nhảy nhót từng bừng và tham gia bằng cách khiêu vũ hoặc gào lên

lời bài hát mà ai cũng thuộc lòng. Sau đó, trên đường trở về quán Frog and Bucket để kịp gọi mấy món cuối cùng, cả nhóm lại tiếp tục ca bài “The Time Warp” suốt quãng đường.

“Hết mười bảng rưỡi thưa quý cô.”

Nàng trả tiền taxi, lồm cồm chui ra khỏi xe và nhìn quanh xem Jamie đã về chưa. Không thấy bóng dáng chiếc xe, nhưng có thể anh phải đỗ xe ở đâu đó sau góc quanh. Cửa sổ tối om, nhưng cũng có thể là anh đã nằm dài trên giường.

Bước vào căn hộ, Ellie thấy không khí cực kỳ tĩnh lặng và nàng biết mình là người đầu tiên về nhà. Thôi được, không sao, adrenalin vẫn đang cháy rần rật trong người nàng. Nếu Jamie về sớm nàng có thể sẽ quyến rũ anh, bù cho những gì họ bỏ lỡ lúc tối vì sự xuất hiện chẳng đúng lúc chút nào của Todd. Todd Kẻ Phá Đám, ha. Thuộc tránh thai di động của nàng và Jamie. Nàng mỉm cười và bật đèn trong phòng khách. Nàng sẽ làm một cái sandwich nướng rồi cho một chiếc đĩa DVD vào đầu máy.Ồ, đèn điện thoại đang nhấp nháy. Nàng vươn người ấn nút nghe nội dung tin nhắn từ một người mà nàng không nhận ra giọng nói nhưng đã từng nghe thấy tên trước đây.

“Này Jamie, chuyện gì vậy hả? Rodders nè. Cậu và Todd làm sao đấy? Báo sẽ đến cơ mà. Gọi cho tớ nhá. Các cậu lỡ mất một đêm tuyệt vời rồi đấy.”

Cuộc gọi kết thúc. Chỉ vậy thôi. Rodders chính là Rod Johnson, người đã nhận tổ chức cuộc họp lớp tối nay ở Guildford. Anh ta gọi cách đây một tiếng, điều này thật vô lý, trừ phi Jamie và Todd đến sớm, nhòm qua cửa sổ, thấy buổi liên hoan không có gì hấp dẫn bèn lên đi chơi riêng với nhau trước khi bị ai phát giác.

Vì còn có thể giải thích như thế nào cho việc hai người không xuất hiện tại buổi họp lớp?

Âm thanh duy nhất trong căn phòng, tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ bà Jamie tặng hai vợ chồng nhân ngày cưới, lúc này dường như kêu to hơn. Ellie rờ rẫm trong túi xách để tìm điện thoại đã bị tắt nguồn từ lúc mọi người vào nhà hát năm tiếng trước.

Bảy cuộc gọi nhỡ. Một tin nhắn. Tim nàng đập thành thạch trong lồng ngực, Ellie cảm thấy ý thức của mình như bị tách làm đôi. Một nửa bộ não báo nàng rằng điều này không thể xảy ra được chắc có gì nhầm lẫn thôi, mọi thứ sẽ ổn và Jamie sẽ sớm về nhà.

Nhưng cùng lúc, nửa bộ não còn lại đang lắng nghe một giọng nữ bình tĩnh báo tin Jamie Kendall đã bị tai nạn giao thông và nàng hãy gọi ngay vào số điện thoại này...

Giờ thì mặt đất như chao đảo và một giọng nói khác, lần này là giọng nam, đang báo nàng tới Bệnh viện Hoàng gia Hạt Surrey ở Guildford. Jamie đang trong tình trạng nguy kịch, giọng nói trong điện thoại giải thích - *Không, không, không, không thể nào*, một giọng nói khác đang gào lên trong đầu nàng - và anh đang được chuyển từ khoa cấp cứu sang khu chăm sóc đặc biệt.

Chương 2

Bíp. Bíp. Bíp. Bíp. Bíp.

Tai Ellie chỉ văng vẳng tiếng bíp của chiếc máy theo dõi nhịp tim. Chừng nào nó còn kêu như thế, chừng đó mọi việc vẫn ổn. Toàn bộ tâm trí nàng cầu mong tiếng bíp đừng ngừng lại.

Đã 4 giờ sáng nhưng khu chăm sóc đặc biệt vẫn ngập trong ánh đèn nê ong trắng xanh. Hầu hết y tá đều bận rộn chăm sóc một bệnh nhân nhiều tuổi ở đầu kia căn phòng, yêu cầu chỉ dẫn và kéo máy móc lạch cạch trên sàn. Ellie không để tâm tới những tiếng động họ gây ra. Nàng cần phải tập trung mọi sự chú ý vào những tiếng bíp. Và vào Jamie, anh nằm trên giường trông không khác gì một bức tượng sáp kích cỡ bằng người thật.

Sao việc này có thể xảy ra? Là thế nào cơ chứ?

Bên trái đầu Jamie bị sưng và thâm tím. Anh đang trong trạng thái hôn mê sâu và không có phản ứng gì. Da anh vẫn ấm nhưng khi nàng nắm tay, những ngón tay anh không gập lại nắm lấy những ngón tay nàng. Gọi tên anh cũng không động cựa. Ngay cả khi bác sĩ chà mạnh đốt ngón tay lên xương ức Jamie, anh cũng không phản ứng lại với cơn đau.

Lạy Chúa, anh thậm chí còn không thể tự thở được mà phải dùng tới máy. Những cái ống bằng nhựa nối vào người anh. Mọi chức năng đều do máy móc theo dõi. Cảnh tượng như từ một bộ phim,

nhưng là với hiệu ứng không có thực. Ngoại trừ chuyện đây chính là sự thực. Đờ đẫn vì sợ hãi, Ellie giật nảy mình khi một bàn tay đặt lên vai nàng.

“Xin lỗi” cô y tá nói. “Chị có thể ra ngoài một chút được không?”

“Tôi ở lại được không? Tôi muốn ở lại.”

“Tôi biết.” Cô y tá vẫn cương quyết lắc đầu, ánh mắt hướng về phía những hoạt động ngày càng khẩn trương xung quanh chiếc giường ở đầu kia căn phòng. “Chỉ một lát thôi. Chị hãy đi uống một cốc trà, chúng tôi sẽ gọi chị quay lại ngay khi có thể.”

Không phải cô y tá đang hỏi nàng, mà cô ấy đang yêu cầu nàng ra ngoài. Ellie đang loạng choạng bước ra khỏi phòng thì cánh cửa bật mở và ba bác sĩ mặc áo blouse trắng lao vào phòng.

Đã đến lúc gọi cho ba của Jamie. Chúa ơi, nàng sẽ nói với ông thế nào đây? Nhưng nàng đành phải làm vậy.

Làm ơn dừng mọi thứ lại đi.

Bên ngoài, nhiệt độ âm làm nàng cứng đờ người, rằng nàng bắt đầu va lập cập. Sương giá làm mặt đất trơn trượt, vũng nước cũng đóng băng lại. Jamie đã ngã như thế nào khi chiếc xe trượt dài trên băng? Khi biết mình mất lái, trong đầu anh đã lóe lên ý nghĩ gì? Nghĩ đến chuyện đó khiến nàng không thể chịu nổi, nhưng nàng cũng không thể bắt được mình dừng nghĩ. Những hình ảnh khủng khiếp cứ tua đi tua lại trong tâm trí nàng. Giá mà nàng có thể ấn nút tắt phụ chúng đi. Anh có hét lên khi chiếc xe đâm phải rào chắn không? Khi tỉnh lại, liệu anh có còn nhớ mọi chuyện đã xảy ra không hay ký ức về vụ tai nạn sẽ hoàn toàn biến mất?

Thôi được cứ gọi cho Tony ở LA và báo cho ông biết tin. Liệu ông có thể tới đây ngay không hay ông lại đang có lịch quay phim không thể bỏ được?

Tay Ellie run run khi nàng tìm số trên điện thoại. LA và London chênh nhau tám tiếng, như vậy ở bên kia lúc này là 8 rưỡi tối. Nàng phải nói thế nào khi ông bắt máy? Nàng biết diễn tả với ông sao đây? Được rồi, cú nhấn nút Gọi đã. Làm xong việc này càng nhanh, nàng càng sớm được quay về với Jamie.

Một lát sau nàng nghe thấy giọng nói quen thuộc của ông bên kia đầu dây. Nói đi.

“Ba ạ?” Nàng đau đớn nghẹn lời khi biết mình sắp làm trái tim ông tan vỡ. “Ba ơi, con rất tiếc. Có một tai nạn xảy ra...”

Mười lăm phút sau, cô y tá đến tìm nàng trong phòng chờ dành cho người nhà bệnh nhân. Trở lại khu chăm sóc đặc biệt lúc này đã yên tĩnh, Ellie thấy giường của người đàn ông lớn tuổi, vừa thu hút sự chú ý của mọi người khi nãy, giờ đây được quây kín rèm.

“Ca của ông ấy xử lý xong rồi à?”

Cô y tá nói nhẹ nhàng, “Tôi e chúng ta đã mất ông ấy.”

Mất ông ấy ư?

Có phải ý cô ấy là người đàn ông nằm sau bức rèm kia, đã chết?

Ôi không, điều đó chỉ xảy ra trên ti vi, ở một khoảng cách an toàn. Không phải ở đây, ngay trước mặt nàng, trong đời thực.

“Chị ngồi xuống đi.” Cô y tá khéo léo đưa nàng tới chiếc ghế cạnh giường Jamie. “Hít thật sâu đi. Tôi đi lấy cho chị cốc nước. Chị phải mạnh mẽ lên.”

Mạnh mẽ ư? Ellie nuốt nước bọt, nàng thấy mình yếu ớt như một chú mèo con mới sinh. Jamie đang nằm đây trong căn phòng vừa

có người chết và mỗi phút trôi qua đều khủng khiếp hơn. Còn nàng vẫn đang mặc bộ đồ đi dự đêm Rocky Horror thật chẳng có thứ gì thiếu phù hợp hơn bộ đồ này nhưng về nhà thay quần áo thì không được vì nàng không thể để Jamie lại...

Ôi Jamie, tỉnh dậy đi anh, xin anh hãy mở mắt ra và nói với em mọi việc rồi sẽ ổn.

Người chết được đặt trên chiếc giường bằng kim loại có bánh xe và được hai nhân viên vận chuyển đưa ra khỏi phòng. Hai bệnh nhân khác mới được chuyển tới, một người phụ nữ vàng vọt chỉ còn da bọc xương và một cậu thiếu niên. Người nhà khóc lóc quanh giường bệnh nhân và chiếu ánh nhìn lạ lùng về phía Ellie trong chiếc váy ngắn có cái gấu lỏm chồm và tất lười. Khi không còn thấy cô y tá nào nhìn mình, nàng hôn lên mặt Jamie nhưng gương mặt đó chẳng có chút gì giống với gương mặt anh nữa. Trán và má anh giờ còn vương thêm mấy mẩu kim tuyến.

“Xin lỗi cô về mấy mẩu kim tuyến,” Ellie nói với cô y tá khi cô này trở lại để kiểm tra phản ứng não của Jamie.

“Không sao. Dùng bông ẩm lau là hết, miễn kim tuyến không lọt vào mắt anh ấy là được. Giờ chị có muốn tôi mang cho bộ quần áo thừa để thay không, hay là chị gọi bạn mang vào?”

Cảm tưởng như vẫn đang là nửa đêm, nhưng đồng hồ trên tường đã điểm 9 rưỡi. Bên ngoài trời đã sáng bảnh. Ellie giật mình, nàng sức nhớ ra đáng lẽ mình phải đi làm. Trong thế giới bên ngoài kia, cuộc sống vẫn tiếp diễn như thể chưa hề có chuyện gì xảy ra...

“Ủm ể tôi gọi bạn.”

Nàng lại ra ngoài và gọi điện tới chỗ làm. Paula nghe máy và vờ phần nộ ré lên. “Cái đồ lười kia, đêm qua tở uống nhiều hơn cậu

mà còn cố gắng đi làm đúng giờ đây này!”

“Ôi Paula, tớ đang ở bệnh viện và tớ cần cậu giúp...”

Mắt trừng xuống vì thiếu ngủ và lòng quặn thắt vì đau buồn, Ellie ngồi bên giường Jamie. Mùi thuốc khử trùng trong căn phòng thấm qua da nàng. Bác sĩ đến rồi đi. Người ta đã làm các xét nghiệm y khoa khác nhau cho anh. Paula đến bằng taxi, cô khóc lóc sợ hãi, mang theo quần áo và đồ vệ sinh cá nhân, kèm một cái thiệp “Chúc mau khỏe” mua vội cho Jamie có chữ ký của tất cả mọi người ở chỗ làm. Không được vào khu vực này nên cô chỉ biết nắm lấy tay Ellie mà nước mắt, “Tội nghiệp cậu quá, tớ không thể tin nổi,” và “Anh ấy sẽ ổn thôi, phải không? Ý tớ là anh ấy sẽ không chết chứ?”

Ellie thần thờ để mặc Paula ôm nàng. Thật nhẹ nhõm khi cuối cùng Paula cũng buông nàng rồi ra về. Giờ nàng chỉ muốn quay lại với Jamie và lắng nghe những tiếng bíp.

Vài giờ nữa trôi qua, cô y tá tới báo với nàng Todd đang ở ngoài. Lần này, vì anh đại diện gia đình Jamie và cũng bởi anh là bạn lâu năm thân thiết nhất của Jamie nên các y tá đồng ý cho anh vào phòng.

Ruột gan Ellie quặn lên khi nàng thấy Todd đi tới chiếc giường. Trên đầu và bàn tay anh có những vết trầy xước và bầm tím, anh bị giữ lại qua đêm để theo dõi, nhưng ngoài việc đi tập tễnh thì anh không sao. Anh định vòng tay ôm nàng nhưng nàng lùi lại. Nàng không muốn bị ai đụng chạm hay ôm ấp; da nàng lúc này quá nhạy cảm. Giống như đang bị cúm, đến chải đầu cũng thấy đau. Làm thế nào hai con người đi cùng một chiếc xe, cùng bị tai nạn, mà một người lại có thể thoát chết và hầu như không bị thương?

Không phải Todd là người xấu. Chỉ là trong hai người họ, Todd không phải người mà nàng yêu bằng cả trái tim. Nhưng Todd cũng yêu quý Jamie. Ellie ngồi xuống, nhìn Todd bước qua mình tới giường bệnh và đặt bàn tay lên đôi vai trần của Jamie. Cơ hàm anh gồ lên khi anh nhìn chăm chăm vào người bạn thân, khuôn mặt nhợt nhạt.

Bíp. Bíp.

“Chúa ơi, chuyện gì xảy ra vậy? Không không không...”

“Xin lỗi.” Hốt hoảng ra mặt, Todd lùi khỏi giường bệnh và quệt mồ hôi trên miêng.

“Anh không biết nữa.” Todd nhún vai bất lực. “Lúc đó bọn anh lái không nhanh lắm. Xe đang rẽ thì bị trượt. Vừa giống ảnh quay chậm, vừa giống lúc tua nhanh. Anh nói, ‘Khỉ thật’ và Jamie nói

‘Chết mẹ’.” Khớp ngón tay Todd trắng bệch ra khi anh cố nén nước mắt anh nói, “Bọn anh thậm chí không hề biết có băng trên đường, tới lúc đó thì đã quá muộn.” Giọng anh đứt quãng. “Và thế là bọn anh... cứ thế lao đi.”

Todd đã về. Người ta làm thêm nhiều xét nghiệm nữa. Vết bầm của Jamie ngày càng tím lại. Đến tối thì ba Jamie tới; Tony đã gọi cho khu chăm sóc đặc biệt, thông báo ông vừa hạ cánh tại sân bay Heathrow và đang trên đường tới bệnh viện. Cô y tá nói chuyện với Tony nhận ngay ra giọng ông, và cứ thế suy được Jamie là ai. Trong vòng vài phút, thông tin Jamie là con trai của Tony Weston... chính xác là diễn viên Tony, đã lan khắp nơi. Đẳng sau vẻ bề ngoài chuyên nghiệp, rõ ràng mấy nhân viên bệnh viện đều rất phấn khích. Thấy mọi người như vậy, Ellie chẳng khác nào người chết đuối bám cọng rơm, bản khoản không biết họ có vì vậy mà cố gắng hơn để giúp Jamie bình phục hay không. Vì nàng sẵn lòng đưa tiền nếu tiền có thể khích lệ họ cố gắng hơn nữa.

Rồi bỗng dừng trong đầu nàng nảy ra một hình ảnh tưởng tượng sống động khiến nàng khẽ nhếch miệng cười. Đó là cảnh nàng phải giải thích chuyện này với Jamie lúc anh ra viện, không tin nổi vào mắt mình khi nhìn thấy tờ sao kê của ngân hàng và yêu cầu nàng giải thích tại sao tài khoản chung của hai người lại không còn một xu.

Bốn mươi phút sau, Tony xuất hiện. Đã ngoại ngũ tuần nhưng ông vẫn giữ được vẻ điển trai với làn da rám nắng và người ta ngay lập tức nhận ra ngôi sao màn ảnh đáng kính đã đến Mỹ tạo dựng tên tuổi cho mình như một người Anh thượng lưu hoàn hảo dù thực chất ông sinh ra và lớn lên trong khu cư xá hai tầng thuộc khu đất công ở Basingstoke. Nếu tất cả mọi người trong khu chăm sóc đặc

biệt đều âm thầm xúc động khi được nhìn thấy ông bằng xương bằng thịt thì Ellie chỉ cảm thấy nhẹ nhõm. Nàng không còn là người duy nhất phải trực chiến.

Ba của Jamie đang ở đây và ông là một người trưởng thành đích thực. Khi ông ôm nàng, những giọt nước mắt vì kiệt sức trào ra khỏi mắt nàng.

“Ôi con yêu.” Tony chỉ nói có vậy, ông cũng chỉ cần nói đến thế. Người ông có mùi máy bay, mùi cà phê và mùi áo sơ mi dùng dịch vụ giặt là đắt tiền; ông cũng chưa cạo râu. Chuyển qua Jamie, ông lặng lẽ nhìn anh chăm chú và dường như run lên vì đau đớn. Cuối cùng ông lẩm bẩm, “Ôi con trai bé bỏng của tôi”, giọng ông đứt quãng vì đau buồn.

Vài phút sau, có một bác sĩ chuyên khoa tới giới thiệu tên mình. Ellie nhìn vị bác sĩ tiến hành các xét nghiệm thần kinh vẫn được làm đều đặn từ khi Jamie được đưa vào phòng này. Nàng quan sát biểu hiện trên mặt bác sĩ, cố đoán xem anh ta đang nghĩ gì, chờ đợi mặt anh ta bớt nghiêm trọng, nở nụ cười nhẹ nhõm rồi quay sang bảo với nàng và Tony rằng, “Anh ấy thực sự đang bình phục rồi, đợi thêm vài giờ nữa là anh ấy sẽ bắt đầu tỉnh lại.”

Nói đi, hãy nói điều đó đi.

Xin anh hãy nói như thế.

Nụ cười không xuất hiện. Nàng và Tony im lặng ngồi bên giường bệnh của Jamie quan sát vị bác sĩ, khuôn mặt vẫn nghiêm trọng, viết gì đó lên bệnh án. Cuối cùng anh ta quay sang hai người và Ellie có cảm giác như chiếc ghế nàng đang ngồi bất ngờ bị kéo tuột ra. Một chuỗi âm thanh lưng búng lấp đầy tai nàng, đây có

phải phản ứng tự nhiên để nhấn chìm những điều nàng đã biết nhưng không hề muốn nghe?

Âm thanh lòng bùng ấy tuy lớn, nhưng thật đáng buồn, lại chưa đủ lớn để nàng hoàn toàn không nghe ra thông tin gì. Nỗi sợ hãi đông cứng như xi măng trong ngực nàng. Ngồi bên nàng, Tony khe khẽ lắc đầu, nhưng phần còn lại của cơ thể ông đã hóa đá. Một trong những y tá trưởng tới đứng gần hai người với cái nhìn đầy cảm thông.

Đừng làm thế, xin đừng nói ra điều đó, Jamie có thể nghe thấy...

“Tôi rất tiếc,” bác sĩ nói, “nhưng những xét nghiệm đã tiến hành có thể cho ra kết luận. Tiểu não đã không còn hoạt động nữa.” Anh ta ngừng lại. “Các vị hiểu điều đó có nghĩa là gì không?”

Không, không, khônnnnnnggggg...

“Ý anh là não của nó đã chết.” Đau thương chất chứa trong từng từ Tony thốt ra. “Nó đã đi rồi. Con trai tôi đã đi rồi.”

Vị bác sĩ nghiêng đầu buồn bã đồng tình. “Tôi e rằng anh ấy đã đi rồi.”

Chương 3

MƯỜI LĂM THÁNG SÁU

“Này, cậu có chắc là không muốn đi xem phim không?” Hôm nay là thứ Sáu, 5 giờ chiều và Paula đang dọn dẹp đồng bừa bãi trên bàn làm việc, nhồi nhét đồ trang điểm cùng đôi giày đi làm, chai Lilt đã uống một nửa và gói khoai tây Kettle cho quãng đường về nhà bằng xe buýt vào cái túi xách to quá khổ. “Vì nếu cậu muốn đi cùng thì sẽ rất tuyệt, thật đấy, chúng tớ rất muốn cậu tham gia.”

Ellie thấy cảm động, thật chẳng khác nào hai quả bóng bay rủ chú nhím cùng đi chơi tối. Hơn nữa, lại là hai quả bóng bay mới yêu trong một đêm lãng mạn. Paula thật biết quan tâm khi rủ rê nàng nhưng Ellie chẳng dám mơ đến việc nhận lời. Paula và Dan mới chỉ hẹn hò được ba tuần và Paula đang cố hết sức để tỏ ra mình vẫn chưa chết mê chết mệt Dan, nhưng rõ ràng cô ấy đã mù mịt lắm rồi. Đây là một trong số những thứ được coi là “bí mật” mà nàng, Ellie, phải tỏ ra không biết để tránh đụng chạm tới cảm giác của tất cả mọi người và của chính nàng.

“Cảm ơn cậu, tớ không sao. Tớ muốn đến hàng B&Q mua ít giấy dán tường đã đặt trước.” Nghe có vẻ nhạt không nhỉ? Ừm, cũng chẳng sao, vẻ nhưng đúng.

Paula ngừng lại và nhìn nàng bằng ánh mắt thông cảm mà nàng đã quá quen. Rồi cô vui vẻ nói, “Ừ, thế thì sẽ đẹp lắm, phải không?”

Ý tứ là khi căn phòng hoàn thiện ấy. Chỗ giấy đó là cho phòng khách à?”

Ellie gật đầu. Có vết mốc đen đang lan ra trên tường phòng khách. Cạo mốc và sơn đè lên cũng không tác dụng nên che toàn bộ bằng giấy dán tường có vẻ là một bước kế tiếp hợp lý.

“Nghe này, nếu ngày mai cậu cần giúp vụ đó, tớ và Dan có thể ghé qua giúp cậu. Ý tứ là, tớ chưa dán tường bao giờ, nhưng sẽ không quá khó, đâu nhĩ.” Ặc, với Paula thì đánh son sao cho không lem còn khó nữa là.

“Không sao, tớ tự làm được mà.” Ellie khoác túi lên vai rồi ôm Paula một cái để tỏ lòng biết ơn lời đề nghị giúp đỡ. “Dù sao thì ngày mai tớ cũng không làm gì cả. Tony được nghỉ vài ngày và ông ấy sẽ đưa tớ đi ăn trưa.”

“Thế à? Thế thì tuyệt.” Thở phào vì né được vụ giúp đỡ, Paula nhiệt tình nói, “Cậu thật may mắn!” rồi cô nhăn mặt đập tay lên miệng. “Chúa ơi, xin lỗi cậu.

Tớ thật ngu ngốc!”

Chuyện này xảy ra không biết bao nhiêu lần rồi. Có khi hàng trăm lần rồi cũng nên. Dù Ellie đã liên tục bảo cô không cần lo lắng và đừng xin lỗi nữa, Paula vẫn cứ làm vậy. Ở chỗ làm ai cũng vậy; giống như một kiểu phản xạ có điều kiện không thể kiểm soát.

“Dù sao thì tớ cũng may mắn mà. Hai ba con sẽ gặp nhau ở quán Ivy.”

“Chà!”

“Hẹn ở quán Ivy nhưng ăn ở McDonald.”

Paula tròn mắt. “Thật á?”

Paula thật ngọt ngào, thật tốt bụng, thật dễ bị lừa. “Không, không hẳn.” Ellie mỉm cười, dịu giọng. “Chắc ba con tớ sẽ ăn trưa ở Ivy luôn.”

• • •

“Cái thứ khốn kiếp vô dụng chết tiệt... chết tiệt... chết tiệt.” Đã nửa đêm rồi và Ellie cảm thấy sẵn sàng thủ tiêu đồng giấy dán tường. Đứng bám vào thang xếp đồng thời đập bồm bộp lên góc trên cùng bên phải của mảnh giấy dán tường mà nàng đã vật lộn suốt bốn mươi phút vẫn chưa dán được, Ellie chẳng còn tay nào để giữ cho chỗ mép dán không bị bong tuột khỏi bức tường.

“Thôi, thế nhé quá đủ rồi!” Rít lên một tiếng, nàng lao tới chỗ mép giấy đầu tiên nhưng bị hụt, và đập tay vào bức tường đã quét keo dán làm lòng bàn tay đau điếng rồi, giờ thì mảnh giấy dán tường làm nàng phát rồ đến mức nàng sắp biến thành Basil Fawlty^u. Đã đến lúc dừng lại. Không phải lỗi của nàng, người ta đã bán cho nàng thứ giấy dán tường không thể dán được hoặc giấy dán tường chống dính hay đại loại thế. Được rồi, cứ để miếng giấy đó tuột luột xuống nếu nó muốn. Cứ để đấy, hãy tránh xa đồng thảm họa này và ra tủ lạnh kiếm một thanh KitKat.

Từ bếp đi ra, Ellie bỏ lại sau lưng cảnh tượng vô vọng - mảnh giấy dán tường giờ đã bong ra hết - thả mình lên sofa. Nàng bóc thanh KitKat, bắt đầu bật qua các kênh ti vi. Ôi hay quá, có phim Alftt ngủ ở Seattle, không biết đã chiếu được bao lâu rồi nhỉ?

Đúng lúc đó Jamie bước vào phòng khách và ngồi xuống sofa với nàng. Anh đang mặc cái quần jean cũ với áo sơ mi màu hồng

mà anh không chịu mặc để đến buổi họp lớp. Một ngày nay anh rất hay mặc chiếc áo đó. Ellie thích nhìn anh mặc chiếc áo này và nàng đã đúng, anh mặc nó trông rất tuyệt. Nàng biết rõ thứ gì hợp với Jamie hơn chính anh.

“Em dán tường giỏi lắm.” Anh toét miệng cười với nàng, ngồi nghiêng sang một bên, một chân gập lại móc vào chân kia, bàn chân trần của anh chỉ cách đầu gối nàng vài phân.

“Em biết. Em quá giỏi ấy chứ.” Ellie ngắm nghía mọi chi tiết trên gương mặt anh, đôi mắt xanh lấp lánh, mái tóc vàng ươm điểm những dải vàng sáng cùng làn da nâu giòn.

“Em phải đổi nghề sang làm thợ dán tường thôi. Người ta sẽ trả khối tiền để trang hoàng nhà cửa như thế này đây. Em biết đây là phong cách gì không?” Jamie gật đầu nghiêm túc, chỉ bức tường trống trơn, mảnh giấy nhàu nát bị tuột xuống. “Phong cách hoài cổ hậu hiện đại.”

“Nếu anh để tâm giúp em một tay thì em đã may mắn hơn.” Ellie nói.

“À, nhưng nhìn em cố gắng tự làm thì vui hơn nhiều.”

“Ý anh là anh ngại giúp chứ gì.”

Anh nhìn nàng cười buồn. “Ôi em yêu, nếu được anh đã giúp em rồi. Em biết điều đó mà.”

Ellie lại thấy cảm giác cay cay mắt quen thuộc. Tất nhiên nàng biết điều đó. Nàng và Jamie đã vất vả bao nhiêu để thuê được căn hộ này. Nàng đâu có định khóc. “Thôi, đủ rồi đấy, anh đi đi. Em chuẩn bị xem phim đây.”

Anh quay đầu, nhìn chăm chăm vào màn hình ti vi vẻ ngờ vực. Anh không vậy mới lạ. “Có phải loại phim suốt mướt cho phụ nữ

không đấy?”

Anh biết nàng quá rồi mà. Ellie gật đầu. “Ừ.”

Jamie giơ tay kính hãi; phim khoa học giá tưởng và phim chiến tranh hợp với anh hơn. “Thôi anh để em xem phim vậy. Tạm biệt người đẹp.”

“Chào anh.”

Nhưng đêm nay, nàng chẳng thể tập trung xem phim được. Sau mười phút không thể nhập tâm nổi, Ellie tắt phụt ti vi. Nàng có thể gọi Jamie quay lại, nhưng nàng sẽ không làm thế. Nàng bắt đầu lo lắng, chỉ hơi hơi thôi, rằng việc nàng làm xong cả năm qua không bình thường cho lắm. Vì Jamie không còn ở đây nữa. Anh cũng không phải một bóng ma. Chỉ là nàng tạo ra hình ảnh anh trong tâm trí mình, nói chuyện với anh và bắt anh nói chuyện lại với nàng như thể anh là người thực. Hồi đi học, thầy cô luôn bảo nàng có trí tưởng tượng sống động. Họ đã đúng. Giờ nàng đang tận dụng nó. Vì nàng phát hiện ra, tưởng tượng Jamie vẫn ở quanh đây làm nàng cảm thấy rất dễ chịu. Giống như mút tay hay ôm chiếc chăn quen thuộc làm đứa trẻ cảm thấy an toàn, tưởng tượng ra Jamie làm nàng... đỡ hơn. Ít ra thì nàng cũng cảm thấy như thế trong lúc tưởng tượng. Thi thoảng, sau khi tưởng tượng nàng lại cảm thấy tệ hơn, hụt hẫng, cô đơn và buồn bã hơn bao giờ hết. Nhưng thường thì nó khiến nàng dễ chịu. Nếu Jamie là ma thật... ừm, thế thì tuyệt, nhưng đến giờ điều đó vẫn chưa xảy ra; anh đã không giúp nàng theo cách đó mà nàng cũng chẳng tin vào ma quỷ. Ngoài ra, bằng cách tự tưởng tượng, nàng có thể tùy chọn quần áo cho anh. Nếu nàng muốn Jamie mặc một bộ vest hay một chiếc váy ba lê thì anh cũng chẳng thể làm gì khác được ngoài việc kêu ca.

Ellie dùng mu bàn tay quệt mắt, đôi khi nàng không nhận ra mình đang khóc cho đến khi những giọt nước mắt lăn qua cằm rồi nhỏ xuống cổ. Nàng nhớ Jamie tới nỗi đôi lúc nàng tự hỏi làm thế nào nàng có thể bước tiếp trên đường đời, nhưng đã mười lăm tháng trôi qua, bằng cách này hay cách khác nàng vẫn tiếp tục sống. Có thể nàng hơi điên khi gọi hồn Jamie cũng như nói chuyện trong tưởng tượng với anh, nhưng đó là cách nàng vượt qua chuyện này và nàng vẫn chưa sẵn sàng từ bỏ nó.

Ellie luôn mong đợi được ăn trưa cùng ba của Jamie khi ông tới Anh. Cả hai đều đã mất đi người quan trọng nhất đời mình nên những cuộc gặp gỡ của họ rất dễ nhuộm màu đau buồn, nhưng Tony không bao giờ để điều đó xảy ra. Rõ ràng nỗi đau vẫn còn đó, nhưng ít nhất, nhìn bề ngoài, nó đã không còn đeo đẳng. Thay vì buồn thương, hai người nói chuyện về Jamie, nhắc lại chuyện ngày xưa của anh và hồi tưởng những thời gian hạnh phúc. Bữa ăn tràn ngập tiếng cười, cả hai đều cảm thấy ngon miệng và thường kết thúc bằng việc dốc cạn vài chai loại rượu mà Ellie không bao giờ tự mua nổi, rồi cuối cùng họ chia tay với những mẫu thông tin quý giá bây giờ mới kể về chàng trai họ cùng yêu thương.

Đây là phần thú vị nhất, giống như đào được kho báu bị vùi sâu vậy. Hôm nay, trong bầu không khí nhộn nhịp ồn ào của quán Ivy, Tony đã thết nàng câu chuyện về bữa tiệc sinh nhật lần thứ sáu của Jamie. Khi đó một trong những cô bé tới dự tiệc đã đòi hôn Jamie để đổi lấy món quà vừa tặng cậu bé, Jamie phát hoảng bèn trả ngay món quà vẫn còn chưa bóc.

“Anh ấy chẳng bao giờ hôn hít thoải mái trước mặt người khác đâu.” Ellie cười toét miệng, câu chuyện làm nàng nhớ tới một kỷ niệm của chính mình. “Lần đầu anh ấy gặp mấy cô đồng nghiệp,

một cô đã hôn lên má anh ấy lúc cuối buổi và ba phải nhìn thấy mặt Jamie lúc đó cơ. Ba sẽ nghĩ là cô ta đã liếm mặt anh ấy.” Nàng diễn lại phản ứng của Jamie lúc đó, cách anh nhăn nhó và co rúm. Rồi nàng bật cười vì thấy người bồi bàn đang định rót thêm rượu vào cốc của họ cứ tưởng nàng đang nhăn mặt khó chịu và né anh ta.

“Nhân nói về chuyện này, có tiến triển gì mới theo hướng đó không?”

Đây không phải lần đầu tiên Tony khơi mào chủ đề này. Ông nhướn mày, hất hàm tỏ ý muốn hỏi về chuyện của nàng. Cụ thể là, nàng đã hôn ai hay đã ai hôn nàng chưa?

“Chưa, chưa có gì mới. Chẳng có gì.” Ellie lắc đầu.

“Rồi sẽ có thôi.” Ông mỉm cười động viên. “Sớm muộn gì cũng đến lúc đó.”

Muộn thì tốt hơn. Nàng chưa sẵn sàng cho chuyện tình cảm. Chỉ nghĩ đến nó thôi nàng đã thấy phát ốm. Và lại, nhờ Jamie đang dõi theo nàng từ đâu đó, giả dụ như qua camera theo dõi trên thiên đường, thì sao? Nếu anh không đồng ý thì sao?

Ellie chắm con tôm sú vào sốt bơ. Không tin có ma quỷ là một chuyện, nhưng tin có thiên đường lại là chuyện khác. Ta không bao giờ có thể loại trừ khả năng người đã khuất đang ở trên đó nhìn xuống. Nàng đáp, “Con biết. Nhưng bây giờ thì chưa.”

“Biết chọn đúng thời điểm” sở trường của Tony. Ông thoải mái đổi chủ đề, nhấp một ngụm vang trắng - một chai những tám mươi lăm bảng! - rồi hỏi, “Nhà cửa con thế nào? Nhà hàng xóm ồn ào đã chuyển đi chưa?”

“Rồi ạ. Ờn Chúa, từ hai tuần trước.” Nàng cười và không kể lễ chi tiết. Ông không cần phải biết chuyện hàng xóm mới hóa ra còn tệ gấp trăm lần. Nhà hàng xóm cũ thường bật Eminem hát ông ổng. Nhưng họ còn phải xách dép so với gia đình này. Hai tuần vừa rồi có đến sáu lần choảng nhau to, hầu như đêm nào cảnh sát cũng phải túc trực gần đó, và mấy con chó của họ sủa không ngừng. Mà tệ hơn cả là Eminem bây giờ được thay bằng Celine Dion và Josh Groban.

Nếu được lựa chọn, Ellie sẽ dang tay đón Eminem trở lại. Nhưng chuyện đó cũng chẳng quan trọng, vì nàng hầu như không có lựa chọn. Trước khi Tony kịp hỏi thêm về những người hàng xóm mới, nàng nói, “À, con chưa nói với ba, con đang trang trí lại phòng khách!” Thấy chưa? Ông không phải người duy nhất có khả năng đổi chủ đề. Nàng say sưa kể cho ông nghe về cuộc vật lộn thảm họa đêm qua với mớ giấy dán tường, biến nó thành một câu chuyện hài hước và bỏ qua phần Jamie xuất hiện, vì đó là bí mật tội lỗi của nàng. Thực ra có nhiều người sau khi mất mát người thân vẫn tiếp tục nói chuyện với người đã khuất ấy. Nàng biết điều đó, rất nhiều lần người ta cũng nói với nàng rằng việc này là hoàn toàn bình thường. Nhưng có vẻ như điều bất thường là nàng còn bắt người đã khuất trò chuyện với mình.

• • •

Zack McLaren đã thu xếp cuộc hẹn ăn trưa này với giám đốc công ty IT mà có thể anh sẽ sớm hợp tác. Thường thì anh dễ dàng tập trung vào nội dung câu chuyện, nhưng hôm nay thì khác. Lúc

này, khi đang đứng ngoài nhà hàng gọi điện thoại, anh để ý thấy một cô gái mặc áo khoác hồng ngoài phố đang đi xuôi về phía mình. Tóc nàng dài và đen, mắt nâu nhạt, má ửng hồng, anh thấy mình bị ấn tượng lạ thường: anh không thể rời mắt khỏi nàng. Dù nàng là ai, anh cũng muốn biết nhiều hơn về nàng. Trời ơi, thật là một cảm giác lạ lùng, trước đây anh chưa bao giờ có cảm giác này.

Khi nàng bước qua anh, Zack thấy mùi nước hoa của nàng thoang thoảng, một mùi hương thảo mộc tươi mới, khác lạ nhưng ngay lập tức để lại ấn tượng. Anh ngoái nhìn theo, ngấm từ đằng sau mái tóc bóng mượt của nàng, cái áo khoác hồng ôm sát và đôi chân dài trong chiếc quần đen bó. Quả là một đôi chân tuyệt đẹp. Không thể tin nổi, tim anh đang đập thành thịch trong lồng ngực. Chuyện gì xảy ra với anh vậy? Rồi khi nhận ra đôi chân tuyệt đẹp ấy đang đưa nàng đi đâu, tim anh từ đập thành thịch chuyển thành phi nước đại; nàng đang đi về phía nhà hàng Ivy...

Vội vàng kết thúc cuộc gọi, Zack theo nàng vào trong nhà hàng. Vừa đúng lúc nhìn thấy một người mà anh cũng nhận ra, đang âu yếm đón nàng.

Giờ thì đã một tiếng rưỡi đồng hồ trôi qua, anh vẫn đang chú ý đến những gì vị giám đốc nói. Bên kia căn phòng một cô gái áo khoác hồng, giờ đã cởi áo khoác và mang trên mình chiếc váy len mỏng màu tím nhạt. Nàng không phải cô gái đẹp ngỡ ngàng nhất anh từng gặp nhưng nàng khiến anh cảm thấy như thể nàng chính là người đẹp nhất vậy. Nếu người nàng đang ăn trưa cùng là nữ thì hẳn anh đã đến bàn hai người và tự giới thiệu rồi nói gì đó - Chúa biết được là điều gì, cả đời anh đã làm điều này bao giờ đâu - và tìm hiểu xem nàng là ai. Anh sẽ gửi nàng danh thiếp, đề nghị nàng

gọi cho anh, không, hỏi xem liệu anh có thể gọi cho nàng không, để mời nàng đi ăn tối một ngày gần đây, hy vọng là sẽ thật gần...

Chỉ có điều người ăn trưa cùng nàng lại không phải phụ nữ. Đúng là hy vọng hảo huyền. Trái lại, nàng đang thưởng thức một bữa trưa ngon miệng đầy thú vị với diễn viên Tony Weston. Hai người đang tán gẫu và cười rất nhiều, rõ ràng là chỗ quen biết thân tình đang tận hưởng cuộc trò chuyện cùng nhau.

Như vậy có nghĩa dù anh tiếp cận bằng hình thức nào thì cũng sẽ không được chào đón. Thay vào đó, anh lại đang mắc kẹt ở đây quá xa để nghe lén cuộc nói chuyện của hai người hay để biết giọng nàng thế nào. Trước mặt anh, vị giám đốc ngồi đối diện vẫn đang thao thao bất tuyệt về mấy dự báo tài chính và...

“Vậy cậu nghĩ sao về vụ này?”

Khỉ thật. Lại thế rồi. Zack vội tập trung vào lý do anh đến Ivy ngày hôm nay. Ừm, lý do ban đầu.

“Tôi nghĩ... cũng thú vị đấy.” Anh gật gù về trầm ngâm.

“Vậy quyết định thế nào? Chúng ta hợp tác chứ?”

Thật ngớ ngẩn; anh là dân chuyên nghiệp cơ mà. Anh chưa bao giờ gặp phải chuyện này.

“Ian, tôi chưa thể quyết định ngay hôm nay được.” Chủ yếu là vì anh không hề có ý niệm gì, dù là mơ hồ nhất, về những điều Ian vừa nói trong một giờ vừa qua. “Tôi phải xem lại số liệu lần nữa, bàn bạc thêm với vài người. Nhưng chiều thứ Hai tôi sẽ liên lạc lại với cậu, tôi hứa đấy.”

Ian tựa vào lưng ghế, uống một ngụm nước và nhìn anh ngờ vực. Mọi việc ổn chứ? Hôm nay cậu có vẻ... lạnh nhạt thế.”

Ian sẽ nói gì nếu anh kể với cậu ta, nếu anh bất ngờ rướn người qua bàn và nói, “Chuyện là, có cô gái ngồi ở đằng kia kìa, một người tôi không hề quen biết, vậy mà chỉ nhìn cô ấy thôi cũng đủ khiến tôi có cảm giác lạ lẫm chưa từng thấy trong đời”?

Anh chàng Ian bộc trực có khuôn mặt đỏ ửng sẽ phản ứng thế nào với điều này?

Trừ việc đó chỉ là câu hỏi tu từ, vì cả hai là dân kinh doanh tới đây để bàn chuyện làm ăn, và anh cũng không dám mơ đến việc nói với cậu ta những chuyện như thế.

“Tôi không sao. Do ảnh hưởng của vụ lách giờ đó mà.” Anh hé một nụ cười trấn an Ian. Hơn nữa, anh còn phải giữ uy tín. Anh không muốn trở thành trò cười cho thiên hạ.

• • •

Lúc hai người rời nhà hàng đã là 3 rưỡi chiều. Trên phố West, Tony vẫy taxi rồi Ellie ôm ông.

“Cám ơn ba về bữa trưa. Được gặp lại ba con rất vui.”

“Ba biết.” Ông mở cửa taxi và nói, “Vào đi. Ba đưa con về nhà.”

“Nhưng không tiện đường của ba.” Ellie lắc đầu. “Thật mà, con không sao, con đi tàu điện ngầm về cũng được.”

“Trời đang mưa. Để ba đưa con về.” Tony nói vui, “Không sao, ba đủ tiền.” ông nói thêm, có ý để nàng chui vào taxi trước, “Mời quý cô.”

Thoải được, về chuyện trời mưa thì ông nói đúng. Trời lúc này đang bắt đầu mưa nặng hạt. Rượu làm nàng cảm thấy thư giãn,

Ellie duyên dáng nhận lời và trèo - lúc này kém duyên dáng hơn một chút - vào taxi. Trên đường đến Hammersmith, Tony mới nói, “Mà này, ba muốn xem thảm họa giấy dán tường của con.”

“Ôi không, ba không được vào!” Nàng thốt lên trước khi kịp kìm lại. Nàng đã định để taxi dừng ở cuối phố. Trong mười lăm tháng qua, mỗi lần nàng và Tony gặp mặt, đều là ở nhà hàng, bao giờ cũng vậy. Gần hai năm rồi ông không tới thăm căn hộ của nàng. Da nàng nóng ran vì xấu hổ, Ellie biết ông sẽ bị sốc nếu thấy tình trạng căn hộ bây giờ.

“Không thân thiện lắm nhì,” Tony nhẹ nhàng nhận xét.

“Con xin lỗi, ý con không phải thế.” Nàng lắc đầu xấu hổ.

“Chỉ là... ba biết đấy, căn hộ bừa bộn lắm.”

Ông mỉm cười. “Ý con là đồng bát đĩa trong bồn rửa á?”

“Còn tệ hơn thế.” Ellie thấy má mình nóng bừng. “Mọi góc ngách, ôi, Chúa ơi, trông... ghê lắm. Ba không vào thì hơn.”

Nhưng Tony Weston thành công như ngày hôm nay là nhờ không bao giờ chịu bỏ cuộc dễ dàng. Ông vỗ lên tay nàng và nói, “Ba không phán xét con đâu, con yêu. Ba là ai nào, quái vật sao? Ba chỉ muốn xem mớ giấy dán tường rắc rối của con thôi.”

“Đừng ba ơi. Con làm lung tung hết cả rồi, chỉ thế thôi.”

“Hồi ba mới học xong trường kịch và không kiếm nổi vai diễn nào, ba từng giúp một người bạn làm thợ sơn sửa trang trí đấy,” Tony nói.

“Ôi con không biết điều đó.”

Ông cười. “Ba nhiều bất ngờ lắm.”

“Hừm.” Biết mình đã thua, Ellie ngả lưng ra ghế. Thế là hai người sẽ cùng lên thăm căn hộ của nàng.

Chương 4

“Chúa ơi,” Tony nói. “Vậy ra đây là lý do tại sao con không muốn ba vào nhà.”

“À, vâng. Bây giờ thì ba biết rồi đấy.” Phải có người ngoài trông vào mới làm ta nhận ra đang sống nhếch nhác đến thế nào. Ellie nhìn ông đi lại quanh phòng khách, ngượng chín người vì nàng có thể chịu đựng cảnh bừa bộn này lâu đến thế, và hầu như suốt quãng thời gian vừa rồi nàng thậm chí còn không nhận ra tình trạng tồi tệ đến thế này. Một năm trước, Moira, bà chủ nhà hiền lành đáng mến của nàng, mất vì đau tim, để lại khu nhà này cho cậu con trai tiếp quản. Ron, một gã chẳng đáng mền chút nào, ngay lập tức kiếm được mấy người thuê nhà chẳng ra gì. Phải một thời gian sau Ellie mới phát hiện ra hội đồng thành phố đã trả thêm tiền cho Ron để nhận những gia đình mà họ nhắm mắt chủ yếu vì những người này gây rối tới mức bị tổng cổ khỏi mấy căn nhà trước. Giờ khu nhà này là phương án cuối cùng của họ, nhưng thay vì biết điều giữ trật tự họ dường như lại muốn thi đua giành danh hiệu khách thuê nhà ồn ào phiền nhiễu nhất Hammersmith, nếu không muốn nói là cả London này.

Như để minh chứng cho quyết tâm đó, căn hộ trên gác đang phát ra âm thanh giống như một cuộc đối đầu trong trận bóng bầu dục. Sàn nhà trống trơn bởi tấm thảm mục nát đang nằm chổng chơ trong khu vườn chỉ bằng cái bàn trước hiên. Josh Groban đang

rống lên thống thiết ở âm lượng lớn nhất. Hai con chó đang phát điên. Nữ chúa của gia đình đó, một người đàn bà tầm năm mươi tuổi với khuôn mặt hao hao chó ngao và chất giọng nghe như máy trộn xi măng, đang gầm lên, “Hai đứa oắt con chúng mày mà không thôi ngay đi là tao ném hết cả lũ qua cái cửa sổ chết tiệt kia đấy, biết chưa?”

“Bà ta đang nói với lũ chó à?” Tony hỏi.

“Có thể ạ. Cũng có thể là với lũ con trai bà ấy. Cả thầy bốn đứa.”

“Và xéo khỏi ti vi ngay, mấy thằng mắc dịch.”

“Đó là hai thằng nhỏ nhất,” Ellie giải thích.

“Thật là man rợ.” Tony phẫn nộ.

“Rồi ba sẽ quen thôi.” Bình thường nàng vẫn cố gắng lờ đi những âm thanh tồi tệ nhất.

“Chỗ kia bị sao vậy?” Ông chỉ chỗ trần bị ố thê thảm.

“Có người để bồn tắm bị tràn ạ.”

“Cứ như chỗ này chưa đủ ẩm thấp hay sao ấy.” Hít phải mùi mốc đến dung dịch xịt khử mùi Febreze cũng không át đi được. Tony xem xét bức tường trông trơn mà nàng dán giấy đêm qua. “Con có dán được giấy lên đám mốc này, chẳng chóng thì chầy, nó vẫn sẽ bong ra thôi. Nói thẳng là nơi này rất nguy hiểm cho sức khỏe. Con chưa báo chủ nhà giải quyết chuyện này sao?”

Mới tầm một triệu lần thôi. Nhưng sao hẳn ta phải bận tâm cơ chứ. Ellie biết Ron chỉ muốn nàng đi khỏi nơi này; cho một gia đình khác vào thuê là gã sẽ tăng giá lên ngay. Nàng nhún vai nói, “Con bảo rồi, nhưng...”

“Xéo, con bò béo ú!” Giọng đàn ông rống lên, tiếp đó là tiếng sập cửa và tiếng chân nện thành thịch trên cầu thang rồi cửa trước

cũng sập mạnh. Từ cửa sổ phòng khách, Tony nhìn thấy một thằng nhóc gầy nhằng xanh xao, đứng lom khom trên vỉa hè gọi điện thoại. Chỉ trong vài giây một chiếc BMW lách coóng với cửa kính đen phanh kít lại. Cửa sổ được hạ xuống, thằng bé đổi tiền lấy một cái bọc nhỏ rồi chiếc xe phóng đi.

“Đừng để nó nhìn thấy.” Ellie vội nói.

Dĩ nhiên là đã quá muộn. Thằng nhóc quay ngoắt lại. Thấy Tony ở cửa sổ nó nhe răng cười thô bỉ; giơ ngón tay thối và nhổ toẹt xuống đất trước khi đi vào nhà. Lúc đi qua cửa nhà nàng ở tầng hai, nó còn rú lên, “Quanh đây hình như có mấy đứa tọc mạch chó chết nhỉ?”

Nhìn xuống khu vườn bé xíu trước cửa bị choán gần hết bởi những túi rác đầy tràn và tăm thảm bẩn thỉu, Tony nói, không tin vào mắt mình, “Còn có cả bom kim tiêm trong bùn nữa.”

“Con biết.” Cô nàng lại thấy gai gai, nàng xấu hổ như thể chính mình là người ném những thứ đó xuống vậy. Cái chỗ này làm sao sánh được với cung điện hàng triệu đô của ông ở Hollywood Hills?

“Ellie.” Ông đổi giọng. “Nhân danh Chúa, sao con không nói với ba chuyện này?”

Nàng nhún vai, cũng chẳng biết giải thích thế nào. Nếu tính điểm theo thang đau khổ, thì mất đi Jamie là điểm mười. So với nó, phải chịu đựng những người hàng xóm không mong muốn chỉ đáng điểm hai thôi. Nếu việc này khiến cho nàng trở nên kỳ cục trong mắt Tony thì thật quá tệ. “Rồi sẽ quen. Chỉ là tiếng ồn thôi mà ba.” Để khỏi phải bận tâm tới mấy âm thanh đó, những lúc như vậy, nàng có thói quen gọi Jamie từ trong tưởng tượng ra và trò chuyện

với anh. Chỉ cần làm sao bỏ ngoài tai mọi âm thanh còn lại, tiếng hét, tiếng sập cửa, tiếng Celine Dion dai dẳng.

“Vườn trước của con còn có bươm kim tiêm dùng rồi nữa kìa. Cái nhà này phải đóng biển cảnh báo về sức khỏe mới phải. Con không thể ở đây được.”

“Xéo thẳng lăm mồm này, đây là lon cuối cùng của tao!”

Ellie mím môi. Nàng biết ông nói đúng. Nếu là một người bạn, nàng cũng sẽ khuyên y hết vậy. Nhưng Tony không hiểu rằng đây chính là nơi nàng và Jamie từng chung sống. Hồi còn son rỗi, hai người đã tìm được căn hộ này, chuyển tới đây, yêu thương nhau, sẽ chia tiếng cười và có được khoảng thời gian tuyệt vời nhất trong ba năm trời. Mọi căn phòng đều tràn ngập ký ức và nàng không biết liệu mình có thể đành lòng bỏ lại tất cả sau lưng...

“Thôi được ba cũng không đến nỗi ngốc đâu.” Giọng Tony dịu lại khi thấy mắt nàng rưng rưng. “Đó là vì Jamie, phải không?”

Cổ họng nàng nghẹn lại. “Vâng.” Thật xấu hổ, tiếng vâng vót lên.

“Vậy là trước kia căn hộ không tệ đến thế. Nhưng bây giờ thì thành ra thế này.”

Nàng gật đầu.

“Con biết ba định nói gì, phải không?”

Nàng lại gật đầu mệt mỏi. “Hắn rồi.”

“Nếu Jamie nhìn thấy chỗ này, nó sẽ phát hoảng.” Thái độ của Tony dịu dàng nhưng dứt khoát. “Nó sẽ muốn con chuyển khỏi đây.”

“Oa, đồ khốn, tao sẽ bắt được mày!” Có tiếng rú, tiếng loảng xoảng và một cơn mưa đồ thủy tinh bay qua cửa sổ, kèm theo một

lon Tennant's Extra phun xèo xèo lộn nhào trong không trung.

“Nó sẽ muốn con được an toàn,” Tony nói. Ngẩng mặt lên trần nhà, ông lạnh lùng nói tiếp, “Mặc dù hàng xóm của con quả là biết chọn thời điểm, ta phải công nhận.”

• • •

Đây chẳng phải chính là lý do khác cho việc nàng cố hết sức giấu ba Jamie về hoàn cảnh của mình sao?

Ba ngày sau bữa trưa nhà hàng Ivy, Ellie thấy mình đứng bên ngoài một ngôi nhà kiểu Victoria đường bộ cuối dãy phố Nevis, ngay gần đường Regents Park, trong khu trung tâm của Primrose Hill. Bên ngoài ngôi nhà được sơn màu vàng nhạt hết cỡ, cửa sổ kính trượt lồng khung trắng toát và khu vườn trước hiên tuy nhỏ nhưng được chăm sóc kỹ càng, không thấy bóng dáng tăm thẫm cũ vứt đi nào.

Thế này mới gọi là một khu Thực Sự Tốt chứ.

“Thế nào?” Tony đứng bên nàng. “Con nghĩ sao?”

“Thật tình con cứ thấy thế nào ấy. Con không thể tin ba lại làm điều này.”

“Nghe này, ba không làm điều này vì con. Đây là khoản đầu tư tài chính rất hời. Lần nào tới ta cũng ở trong khách sạn. Dù đó là một khách sạn rất dễ chịu, nhưng không phải là nhà.” Chỉ ngôi nhà trước mặt, ông nói, “Ba cần một căn nhà để thỉnh thoảng tới nghỉ, và căn nhà này trông rất vừa mắt ba. Nhưng nếu cứ để không thì phí bảo hiểm của ba sẽ đội lên rất nhanh. Rồi ba còn phải lo ngay

ngáy về những kẻ ở nhờ không xin phép. Trong khi nếu có ai đó ở đây trông coi mọi thứ cho ba, ba sẽ không phải lo lắng gì nữa. Ba thấy cũng hợp lý đấy chứ.”

Nhân viên bất động sản tới và dẫn hai người vào xem căn hộ. Ngoài việc căn hộ cũng ở tầng hai giống căn hộ Ellie sống bốn năm qua thì tất cả những thứ còn lại đều khác. Có hai phòng ngủ rộng rãi với nhà tắm riêng. Có thêm một buồng tắm nhỏ nữa, một phòng khách thoáng mát, và một căn bếp cực kỳ hiện đại. Trông cứ như hình chụp trong một cuốn tạp chí bóng lộn vậy. Mọi thứ đều sạch sẽ khô ráo, mới được sơn và có mùi thật dễ chịu. *Thật tinh khôi.*

“Không mốc,” Tony chỉ. “Không ẩm thấp. Không Celine Dion.”

“Vừa hay con bắt đầu thích cô ca sĩ ấy”, Ellie nói.

“Con thích căn hộ này chứ?”

“Đương nhiên rồi.” Có cái gì ở đây mà không thích cho được? Nàng thọc tay vào túi chiếc áo khoác đỏ để không ai thấy đôi tay nàng đang run rẩy.

“Chúng tôi bàn riêng một chút được không?” Tony đợi tới khi nhân viên bán nhà để hai người lại riêng với nhau. “Con yêu, nghe ta này. Ba có đủ tiền trả cho căn hộ này. Bây giờ chúng ta hãy giúp nhau một việc.” Ông ngừng lại. “Jamie là con độc nhất của ba. Ba phải làm gì với chỗ tiền của mình bây giờ.”

Ellie gật đầu. “Con biết, con rất biết ơn ba. Nhưng... con thấy thế này là quá nhiều.”

“Thôi như thế này thì sao? Giả dụ ba vẫn mua căn hộ này. Con không chuyển vào, mấy người vô phép tới chiếm lấy chỗ này, và họ phá phách gây ra đủ chuyện rồi cuối cùng thì phá hỏng cả cái

khu dân cư này”. Ông nhún vai. “Nếu điều này xảy ra, tất cả là lỗi tại con. Tất cả mọi người ở Primrose Hill sẽ hận con.”

Nàng cười. “Chẳng hề gì với con đâu. Ủm, vài phút nữa con gấp ba dưới nhà được không? Con chỉ muốn... tự mình đi xem căn hộ lần nữa.”

Tony theo nhân viên bán nhà xuống cầu thang. Nàng biết nàng đang tỏ ra kỳ cục nhưng có một việc nàng cần kiểm tra lại. Ellie nhắm mắt, cố gắng tập trung, rồi mở mắt.

“Em đa nghi thật đấy,” một giọng châm chọc vang lên sau lưng nàng.

Quay lại, nàng thấy Jamie đang dựa người vào cánh cửa phòng khách đã khép. Anh mặc áo sơ mi trắng, quần jean sạch sẽ, khoanh tay, lắc đầu với một vẻ ngờ vực đầy thông cảm.

Ôi, cảm ơn Chúa.

“Em thật sự nghĩ là anh sẽ không xuất hiện sao?”

Nàng thở phào nhẹ nhõm. “Em chỉ muốn chắc chắn thôi mà.”

“Ủm, thì anh đây.” Anh dang rộng tay. “Ta-daaa!”

“Ba anh thật tuyệt.”

“Anh biết. Ba thừa hưởng tính của anh mà.”

Ellie nhìn anh chăm chú. “Vậy anh nghĩ sao?”

“Về nơi này á? Tuyệt.”

“Vậy thì em có nên đồng ý không?”

“Anh nghĩ nếu từ chối thì quá dại,” Jamie nói.

Đúng là gian lận, bởi tất cả các chữ đều từ đầu nàng mà ra. Nàng đã bắt anh nói điều đó.

Ủm. Anh có vẻ cũng không phiền.

“Được rồi.” Nàng gật đầu: “Thế thì em sẽ nhận lời.”

Jamie nháy mắt và nở một nụ cười động viên, thứ nàng nhớ nhất ở anh.

“Tốt.”

Chương 5

“Chúa ơi, nhìn nơi này xem, cứ như giấc mơ trở thành hiện thực vậy, cậu thật là may mắn... Ôi không! Tớ xin lỗi!” Paula đập tay lên miệng. “Tớ lại thế rồi, cậu không may mắn chút nào.”

“Từ giờ trở đi, mỗi lần cậu nói xin lỗi, tớ phải dùng gối choảng vào đầu cậu mới được.” Ellie đặt chiếc gối dựa bọc nhung màu xám trở lại sofa, vỗ vỗ nó về tự hào. Mới một tháng trôi qua kể từ ngày nàng tới đây cùng Tony và nhìn thấy căn hộ này lần đầu tiên ư? Nhưng đây là sức mạnh của đồng tiền rắn lạnh, không cần thế chấp, Tony chỉ cần giao cho luật sư cố vấn của ông thế rồi vụ mua bán diễn ra hết sức nhanh chóng.

Giờ đây nàng đang đứng trong căn hộ mới, xung quanh là mấy thùng đồ và đến giờ nàng cũng chẳng mảy may nhớ tới căn hộ cũ ở Hammersmith.

Ừm, mới chỉ có ba tiếng trôi qua.

“Thôi, nói xem tớ phải làm gì đi.” Paula làm bộ vén ống tay áo, trông có vẻ khẩn trương. “Tớ muốn giúp cậu. Bắt đầu từ mấy cái thùng này nhé?” Không cần đợi câu trả lời, cô xé toạc băng dính của một trong mấy cái thùng và nói,

“Chỉ cần bảo tớ cậu muốn xếp các thứ ở đâu... ôi... ôi không, đây là đồ của Jamie à?” Về thất kinh, cô vội vã nhét lại đồng áo sơ mi

và áo len vào thùng. “Tớ xin lỗi, tớ không định làm thế? Tớ không hề biết!”

Paula ra về lúc 5 giờ. Cả hai đã dỡ được kha khá đồ, Paula thật tử tế vì đã bỏ hẳn một ngày nghỉ để tới giúp nàng. Ellie rất cảm kích nhưng cũng cảm thấy mệt mỏi. Cô nàng Paula ủy mị và đa cảm lên cơn đến ba lần. Khi bóc khung ảnh bằng bạc có lồng bức hình Ellie và Jamie trong chuyến trăng mật ở Cornwall, cô rên rỉ, “Chúa ơi, làm sao mà cậu chịu được nhỉ?”

Nhìn từ cửa buồng ngủ thấy Ellie xếp mấy món quần áo Jamie thích vào sâu trong tủ, cô xúc động nói, “Tớ không hiểu sao cậu lại vượt qua được.”

Và khi nghe nói Ellie đã lôi ba túi đồ của Jamie tới cửa hàng tiện, cô quệt đôi mắt đỏ hoe khóc nức lên, “Ôi Ellie, cậu thật dũng cảm.”

Làm như nàng có lựa chọn khác ấy. Ellie lại phải an ủi Paula, và đây không phải lần đầu tiên. Thật ra đã hàng trăm lần rồi.

Sáng hôm sau, tới tận 11 giờ Ellie mới dậy, một phần vì quá mệt, nhưng chủ yếu là vì chiếc đồng hồ báo thức vẫn đang nằm ở một trong những chiếc thùng mà nàng chưa có thời gian dỡ ra. Tin tốt là nàng có tới ba ngày nghỉ, nên dậy muộn chút cũng chẳng sao. Khoác chiếc áo choàng bông màu trắng, nàng nhắp một ngụm trà và đứng bên cửa sổ nhìn xuống phố. Mặt trời đang lên cao, phản chiếu ánh nắng lấp lánh trên ô cửa sổ bóng loáng của mấy ngôi nhà đối diện. Đâu đâu cũng thấy những ban công sắt uốn nhỏ đỡ mấy chậu cây cảnh, và bệ cửa sổ trồng cây được chăm sóc kỹ càng. Ngay cả không khí ở Primrose Hill dường như cũng trong lành hơn. Trên phố, xe hạng sang bóng loáng xếp thành hàng. Một người phụ nữ tóc nâu bóng mượt, khoảng năm mươi tuổi, mặc

quần Jean bó sát nhảy xuống từ một chiếc xe địa hình màu đen, khoác trên vai túi xách trông có vẻ đắt tiền và sải bước về phía mấy cửa hiệu. Một bà mẹ hấp dẫn đang đẩy xe nôi rất hiện đại trên vỉa hè. Xa xa, dọc theo con đường, người ta đang cẩn thận bê một chiếc sofa màu đen pha vàng xuống từ xe tải chở hàng xinh xắn màu xanh rêu.

Ellie thầm so sánh khu phố này với khu phố cũ nàng ở. Hôm qua lúc chuyển đồ, nàng còn thấy một bao cao su đã sử dụng vứt ngay trước cửa chính. Thay vì thấy kinh tởm, phản ứng đầu tiên của nàng là thở phào vì ít ra người ta còn chịu dùng bao cao su.

Nàng tựa người vào thành cửa sổ và thán phục quang cảnh sạch sẽ, không chút rác rưởi nơi đây. Một chiếc xe tải khác vừa đỗ lại, lần này sơn màu hồng tuy lip và một bó hoa ly to tướng bọc trong giấy bóng kính đang được chở tới ngôi nhà ngay cạnh căn nhà vừa nhận chiếc sofa.

Ái chà, liệu nàng có hòa nhập được với nơi này không hay nàng sẽ cảm thấy lúng túng lạc lõng? Nếu nơi này quá thượng lưu và hoàn hảo thì sao?

Tiếp đó một chiếc taxi đỗ lại, cánh cửa ra vào màu xanh ngọc bật mở và một nhân vật tóc vàng hoe lao ra từ căn nhà đối diện. Lúc đầu Ellie tưởng đó là một thằng nhóc gầy gò trong chiếc áo phông trắng và chiếc quần hộp tọt, có lẽ là một anh thợ làm tóc nam, với mái tóc nhuộm màu trắng bạc cắt ngắn lờm chờm. Nhưng không, đó hóa ra lại là một cô gái; khi cô ta quay lại, nàng thấy màu son môi đỏ tươi, khuyên tai lung lẳng và chiếc túi xách khảm đá quý. Thôi được, có thể mấy thứ đó cũng chẳng chứng tỏ được gì chắc chắn, nhưng nếu đó là một cậu con trai thì cậu ta chắc phải rất mất công để độn áo ngực bằng bút tất.

Ellie thấy cô nàng bỗng dừng đứng khựng lại, ra hiệu cho tài xế taxi đợi, lao vào nhà rồi quay ra sau hai mươi giây, hân hoan vẫy vẫy chiếc điện thoại di động và đóng sập cửa lại. Sau đó cô ta chui vào ghế sau taxi, biến mất trên phố.

Để lại một thứ gì đó nhỏ xíu, lấp lánh và lũng lảng trong ổ khóa cửa trước.

Chà.

Phải chăng cư dân ở Primrose Hill này thực sự thoải mái về vấn đề an ninh y như người dân sống ở thôn quê những năm năm mươi?

Phòng khi không phải vậy, Ellie để cốc cà phê lên khung cửa sổ, thắt chặt đai lưng chiếc áo choàng, chạy xuống tầng trệt và bước ra ngoài.

Cẩn tắc vô áy náy.

Mép áo choàng bay lật phật khi nàng nhanh chân chạy qua đường. Dưới đôi chân trần của nàng, mặt đường thật lạnh lẽo. Một thằng nhóc choai choai mặc áo có mũ màu xám, cũng nhận ra chiếc chìa khóa đang lũng lảng trong ổ bèn bỏ lại xe đạp bên vệ đường, tiến đến cánh cửa màu xanh.

Ellie chạy vượt qua thằng nhóc và chớp lấy chùm chìa khóa chỉ một phần nghìn giây trước khi nó kịp chạm vào. Có vẻ như rốt cuộc thì Primrose Hill cũng không khác lắm so với Hammersmith. Bị bất ngờ, thằng bé thốt lên, “Cháu có định làm đầu thật đấy. Cháu định đem chùm chìa khóa tới đồn cảnh sát thôi mà”.

Thằng bé trông nhợt nhạt, tóc tai lờm chờm, toát ra vẻ tội lỗi.

“Tất nhiên là vậy rồi. Nhưng không sao, giờ thì cháu khỏi phải làm thế nữa.” Hơi mỉm cười diềm tĩnh, Ellie thả chùm chìa khóa

vào túi mình. Nàng cảm thấy mình giống như Nữ Siêu Nhân. Ờ, Nữ Siêu Nhân mặc áo choàng tằm với mớ tóc vừa ngủ dậy trông thật đáng sợ. “Cô sẽ lo chùm chìa khóa này của hàng xóm. Cô sẽ giữ nó cẩn thận.”

Thằng bé nhìn nàng ra vẻ bị xúc phạm, nó giống một kẻ cơ hội hơn là loại tội phạm lợc lỏi. “Cháu cũng giữ cái chìa khóa cẩn thận được.”

“Tuyệt, nghe điều đó cô rất mừng.” Nàng vỗ vỗ vào túi áo và hân hoan bước qua đường. Ha, chỉ chưa đầy một ngày ở phố Nevis mà nàng đã là chỗ dựa cộng đồng! Nếu nàng không ra tay thì cô nàng bên kia đường chắc hẳn đã thấy nhà cửa trống trơn khi trở về rồi.

Có tiếng rít của bánh xe trên mặt đường và thằng nhóc ăn trộm hụt phóng đi. Hai anh chàng ở phía bên kia con phố, lúc này đã chuyển xong chiếc ghế dài, thích thú nhìn nàng mặc độc cái áo choàng tằm. Gã trẻ hơn huýt sáo gọi to, “Bị mộng du hả cô em?”

“Tệ quá nhỉ, tự dừng ngủ dậy lại thấy mình giữa phố.”

Ellie toét miệng cười giơ tay vẫy họ trước khi vào nhà. Mới đến mà gây ấn tượng không tốt cho khu này thì cũng chẳng lợi lộc gì.

Nàng lên gác, tắm rửa rồi mặc một chiếc quần jean đen, áo ni chui đầu màu than và đi tông hồng. Trước khi tiếp tục dỡ đồ, nàng định mang chìa khóa tới đồn cảnh sát.

Ờ mà đồn cảnh sát gần nhất ở đâu nhỉ? Nếu cô gái kia trở về và không vào được nhà, thì lên đây lấy chìa khóa chẳng phải sẽ nhanh gọn dễ dàng hơn sao?

Ellie viết một tờ giấy nhắn nhưng không tìm thấy cuộn băng dính nào, cuối cùng đành phải dùng một thứ tử tế hơn cả để thay

thế. Nàng đi qua đường lần nữa, bóc miếng băng cứu thương Elastoplast và gắn thật chắc mẫu giấy lên chuông cửa.

Hài lòng với sự khéo léo của mình, nàng quay về nhà.

Lúc 2 giờ, Paula gọi điện cho nàng từ chỗ làm để hỏi thăm tình hình.

Lúc 3 giờ, Ellie nghỉ tay để gặm một chiếc bánh rán vòng vùng hiệu Krispy Kreme và một gói khoai chiên giòn.

Tới 3 giờ rưỡi, nàng đã có cả đồng thùng giấy bồi rỗng bẹp rúm, sẵn sàng đến nơi tái chế.

Hai mươi phút sau, giữa lúc nàng đang hì hục lồng vỏ chần thì chuông cửa reo. Bò lồm cồm ra khỏi đồng vỏ chần, Ellie chuẩn bị một nụ cười rõ tươi rồi bước ra cửa. Đã đến lúc gặp cô gái nhà đối diện và được đón chào tới Primrose Hill. Tất nhiên nàng sẽ không quên kể lể về cuộc chạm trán của mình với tay trộm hụt và nàng đã tổng nó đi ra sao...

“Xin chào, chị giữ chìa khóa của tôi phải không?” Giọng nói qua điện đàm nghe như hụt hơi.

“À, xin chào. Vâng, tôi đang giữ! Đợi chút nhé, tôi ấn nút một cái là cô có thể lên trên này. Thứ lỗi về đồng bừa bộn nhé, tôi vừa mới chuyển tới đây ngày hôm qua nên...”

“Tôi xin lỗi, nhưng tôi đang vội lắm, chị quảng hộ chùm chìa khóa xuống đây được không?”

Ôi. Ôi. Cảm thấy khó chịu, Ellie bỏ ngón tay khỏi nút bấm mở cửa và đến bên cửa sổ phòng khách. Nàng kéo cửa sổ lên, nhào người ra và thấy cô gái có mái tóc tím nhuộm bạch kim đang sốt ruột đứng chờ trên vỉa hè. Ngay khi nhìn thấy Ellie, cô ta giơ tay ra và hét lên, “Tôi sẽ bắt chùm chìa khóa. Mau lên!”

Chùm chìa khóa đang nằm trên bàn nước, có móc khóa pha lê đủ màu hiệu Swarovski. Ellie làm theo, ném chùm chìa khóa xuống, cô gái đỡ trượt và rên lên một tiếng khi chùm chìa khóa rơi chệch ra đường, chỉ cách cổng có vài phân.

Cô ta nhặt nó lên, giơ tay ra hiệu đã lấy được chùm chìa khóa đồng thời nói vọng lên, “Hú, chị tốt ghê!” rồi vọt qua chiếc taxi đang dừng chờ và mất hút trong nhà.

Không có lấy một lời cảm ơn.

Thôi vậy.

Ellie thở dài quay lại phòng ngủ để tiếp tục vật lộn với chiếc chăn lông vịt. Năm phút sau điện thoại kêu trong phòng khách. Lúc nghe điện thoại, nàng thấy cô gái tóc vàng lại ra khỏi nhà lần nữa, bây giờ thì mặc một chiếc váy đỏ tươi rất hợp với đôi giày cao gót mũi nhọn cô đang đi.

“Con thế nào?” Tony gọi cho nàng từ LA.

“Tuyệt ạ.”

“Mấy người hàng xóm có thân thiện không?”

“Con không rõ nữa.” Ellie nhìn cô gái lao vào taxi mà không thèm nhìn lên cửa sổ nhà nàng lấy một lần. “Con vẫn chưa gặp ai cả.”

Tối hôm đó sự trống rỗng bữa vây lấy nàng, ngay cả việc Jamie ghé qua cũng không cải thiện được tình hình.

“Cả ngày nay em hầu như chẳng ăn gì cả,” anh bức bối nói.

“Nào, vui lên. Làm một ít pasta hay món gì đó đi.”

Nàng nhìn anh. “Đừng bảo phải làm gì.”

“Anh không bảo em. Anh chỉ đang đưa ra một gợi ý hữu ích thôi. Em có thể làm món xốt mà anh thích.”

Bụng Ellie bắt đầu sôi lên. Anh đang căn nhắc, nhưng quả là anh cũng có lý.

Nàng làm món xốt cà chua và rượu vang đỏ, xào lên với hành tây và tỏi phi, rồi để om trên bếp. Chúa ơi, ti vi chẳng có gì để xem cả. Nàng thấy mình thật yếu đuối, đôi mắt nàng lướt đến hộp đựng đĩa DVD để sát tường.

“Đừng làm thế,” Jamie nói, dễ dàng nhìn thấu suy nghĩ của nàng. Đương nhiên là anh có thể nhìn thấu suy nghĩ của nàng rồi, vì anh ở trong đó mà.

“Tại sao không?”

“Lúc nào xem em cũng khóc.”

“Thế thì sao?”

Anh nhìn nàng, lắc đầu. “Anh ghét nhìn thấy em khóc.”

“Ừm, thế thì chán nhỉ.” Ellie lựa trong đồng đĩa DVD, tìm thấy một đĩa nàng thích. “Đôi khi em muốn thế đấy. Anh đâu cần phải nhìn em.”

Jamie nhún vai bỏ đi. Nàng cúi xuống, cho đĩa DVD vào máy.

Đây là sự thanh lọc cảm xúc hay một cách hành hạ bản thân nhỉ? Để hộp giấy ăn trong tầm tay, nàng nhấn nút Bật và ngồi xuống ghế để xem lại hình ảnh nàng và Jamie trên bãi biển ở Cornwall hai năm trước. Không phải Jamie tưởng tượng, mà là Jamie thật, có thực trên màn hình ti vi, do Todd quay lại bằng máy quay lúc hai người đang nô đùa trên sóng, đuổi bắt nhau trên bờ lẫn dưới nước rồi cuối cùng lăn tròn trên cát. Hồi đó cuộc sống còn bình thường

và vui vẻ, vì hai người chưa bao giờ nghĩ rằng những gì họ đang chia sẻ có thể bị tước đoạt mà không hề được báo trước và...

Bờờờờừừừừừừừừ.

Tiếng chuông cửa. Lúc 11 rưỡi đêm. Trời đất, nàng còn chưa kịp khóc.

Bờờờừừừ.

Hay có ai đó trêu chọc nhỉ? Nghi nghi hoặc hoặc, Ellie rời khỏi sofa đi đến bộ đàm. Nàng hỏi cộc lốc, “Ai thế?”

“Chị còn thức không?”

Nàng nhắm mắt. “Gì vậy?”

“Xin lỗi tôi biết là muộn rồi. Tôi thấy đèn nhà chị còn bật. Chị chưa ngủ chứ?”

“Chưa.”

“Tốt quá. Nghe này, hồi chiều tôi hơi bất lịch sự, phải không?”

Ellie tựa người vào khung cửa, lắng nghe vẻ lo lắng trong giọng cô gái. “Có lẽ vậy, phải, một chút.”

“Ôi, chết tiệt, tôi biết mà! Tôi còn không nói cảm ơn về chùm chìa khóa nữa phải không?”

“Cô nhắc đến chuyện đó nên tôi cũng nói thật là cô không cảm ơn.”

“Thôi, chị để tôi giải thích tại sao nhé. Vấn đề là, lúc đó tôi mót tiếu quá đến mức tôi nghĩ bằng quang của mình sắp vỡ tung ra rồi. Nói chuyện còn khó, huống hồ chạy lên gác gặp chị. Lúc chị ném chùm chìa khóa xuống và tôi phải cúi để nhặt, tôi tưởng thôi thế là xong, tôi sẽ tè dầm ra phố! Tôi không nói quá đâu. Đời tôi chưa

bao giờ khổ sở thế. Cho nên tôi đã quên cảm ơn chị. Tôi thật sự, thật sự rất tiếc nếu chị nghĩ là tôi bất lịch sự.”

Ellie cười và cảm thấy thoải mái. “Lời xin lỗi của cô được chấp nhận.”

“Hoan hô!” Cô gái thở phào nhẹ nhõm. “Tôi có một thứ dành cho chị. Tôi lên nhà được không?”

“Miễn là bàn quang của cô chịu được.”

Chương 6

Ellie ấn nút mở cửa và đợi người khách xuất hiện. Giây lát sau, cô gái có mái tóc tém màu vàng sáng đã lộc cộc leo lên gác. “Xin chào, tôi là Roo! Tôi mua cho chị một món quà cảm ơn nhỏ. Chỉ là đồ ở siêu thị đêm thôi, các chỗ khác đóng cửa hết rồi.” Nhìn gần, trông cô rúm nắng và đang nổi da gà trong chiếc váy hai dây màu đỏ, chân trần trên giày cao gót lênh khênh. Lao vào nhà, cô nói, “Ôi trong này mùi dễ chịu thật”, trước khi thả phịch mấy túi đồ lên bàn nước và rút ra hai bó hồng màu cam sáng. “Tặng dù này.”

“Cảm ơn cô.” Cử chỉ đó khiến Ellie cảm động. “Cô không cần phải làm thế đâu.”

“Trật tự. Đây, cả cái này nữa.” Cô vung tay lên đưa ra một chai Chablis kèm một hộp kẹo sô cô la mềm. “Cả đây nữa.”

Ellie lắc đầu. “Thế này thì nhiều quá.”

“Đâu có, đây là để xin lỗi và cảm ơn. Tôi muốn tặng chị ngay hôm nay vì nếu đem về nhà là tôi sẽ chén sạch đồng sô cô la cũng như tu hết chai rượu này ngay.”

Giọng cô gái có gì đó quen thuộc một cách kỳ lạ. Trong lúc nghĩ xem mình đã nghe thấy giọng nói này ở đâu, Ellie nhắc chai rượu còn lạnh lên. “Nếu cô thích thì giờ ta khai chai rượu này.”

“Tuyệt, tôi chỉ khoái khi người ta nói thế thôi!” Roo háo hức theo nàng vào bếp. “Ôi, sốt pasta. Ngửi mùi thơm quá.”

Giọng cô tuy không gây chú ý nhưng Ellie vẫn thấy quen quen. Lúc này nàng đang lén lút quan sát khuôn mặt cô và thực sự cảm thấy họ đã gặp nhau từ trước. Roo có lẽ mới ngoài ba mươi, dáng người thanh mảnh rắn chắc, đôi mắt to đen nổi bật trên khuôn mặt hình trái tim, cô thực sự rất xinh đẹp với lớp trang điểm...

“A, vậy được rồi.” Roo lấy cái mở nút chai từ Ellie và ra sức vặn. Cô nghiêng đầu thích thú nói, “Chị đã nhớ ra chưa?”

“Ôi Chúa ơi, xấu hổ quá. Tôi biết là đã gặp cô ở đâu đó rồi.” Đến lúc phải đoán rồi. “Xem nào, tôi làm việc tại Trung tâm Kinh doanh Brace House ở Twickenham. Cô có phải là một trong những khách hàng của chúng tôi không?”

“Không.”

Khỉ thật.

“Tôi cũng biết là không phải. Ừm, để tôi nghĩ xem... cô đã bao giờ làm việc trong cửa hàng chưa?”

“Ui, không, ơn Chúa. Vất vả chết đi được.” Roo rót rượu òng ọc vào hai cái ly. “Còn đau chân nữa chứ. Trừ phi là thể loại cửa hàng có thể ngồi mà làm việc. Được thể thì cũng không tệ lắm.”

“Được rồi, để tôi nghĩ tiếp.” Ellie lúng túng. “Phòng khám răng? Bệnh viện? Tiệm làm đầu? Hay chúng ta đã gặp nhau ở một buổi tiệc nhỉ? À, cô đã bao giờ tới quán Frog and Bucket ở Hammersmith chưa?”

“Chưa, và cũng chẳng bao giờ muốn tới đó. Tên nghe nhầy nhụa^[2] quá. Chị đừng dừng thật đấy.”

“Ừm, thế cô phải cho tôi gợi ý rồi.” Bây giờ thì thực sự khó xử rồi đây.

Roo vui vẻ chạm cốc với Ellie. “Thôi được, thử tưởng tượng tôi có tóc đen dài tới đây. Xuất hiện trên ti vi. Nhảy từng từng với áo ngực đính cườm,” cô bổ sung, “trong khi hát nhép vào micro.”

“Ôi Chúa ơi, tôi nghĩ ra rồi!” Làm sánh cả rượu ra mặt quầy bếp, Ellie sức nhớ ra. “Cô là thành viên nhóm Deevas!”

Thôi rồi, thế này còn xấu hổ hơn; họ chưa từng gặp nhau, nàng mới chỉ nhìn thấy Roo trên ti vi thôi.

“Chẳng sao. Tôi thích mọi người không nhận ra mình hơn.” Cô vờ vờ phần mái lỏm chớm màu vàng sáng của mình.

“Cho nên tôi mới để tóc như vậy. Dù sao thì cũng lâu rồi. Chúng tôi đã trưởng thành.” Cô đảo mắt. “Ừm, đại loại thế. Mỗi người đã có con đường riêng.”

Hay thật, Three Deevas từng rất thành công bảy, tám năm trước. Được quảng cáo là một nhóm nhạc nữ cá tính, họ là những cô gái sôi nổi, hăm hở và đầy nhiệt huyết, hiển nhiên sẽ kế tục nhóm Spice Girls. Đâu đâu cũng nghe thấy nhạc của họ, album đầu tiên thành công vang dội. Một cô nàng da đen với mái tóc vàng hoe, một cô nàng da trắng với mái tóc đen và một cô nàng châu Á có hàng mi siêu dài cùng cái đầu trọc lốc.

Ellie lục trong trí nhớ xem còn chi tiết nào nữa không. Dolly, Daisy và Mya Deeva, đó là nghệ danh của họ. Đĩa đơn đầu tiên cực kỳ thành công, bài hát mang tên “Nếu Yêu Anh Em Đã Nhớ Tên Anh”. Người ta phải kiểm duyệt vì trong bài hát có đoạn “Bạn chỉ cần đàn ông khi muốn đụ và cần một chiếc túi mới”.

Nhưng ngành kinh doanh âm nhạc vốn khét tiếng khắc nghiệt. Tám tháng sau, Dolly Deeva tự làm ô danh mình khi để hở ngực

trên chương trình ti vi dành cho trẻ em. Rồi Mya Deeva ngã khỏi sân khấu trong một buổi diễn từ thiện và bị gãy chân.

Cuối cùng thì Daisy Deeva trả lời phỏng vấn trên MTV trong tình trạng ngà ngà say và tiết lộ rằng cô không hát được cho đúng nhạc, Dolly Deeva thực ra không phải người ăn kiêng và gã quản lý béo ú đầu đen của nhóm cần phải công khai chuyện mình bị gay.

Sau đó, thủ thuật phù phép lòi ra nhanh hơn ngón chân trong tất cũ. Một năm sau khi nổi như cồn, tất cả đã kết thúc.

Nhóm tan rã và chìm vào quên lãng, người hâm mộ chuyển sang thần tượng những ban nhạc nữ khác.

Ellie thích thú kêu lên, “Cô chính là Daisy.”

“Đừng bắt tôi hát là được.” Roo nhăn mặt. “Vì tôi thực sự không biết hát. Mà tôi cũng thích nói chuyện của chị hơn.”

Nhưng trước hết họ phải đặt nồi nước luộc mì spaghetti để còn ăn với nước sốt nữa. Đặt xong nồi luộc mì, hai người quay vào phòng khách. Khi thấy màn hình ti vi đang dừng lại ở hình ảnh biển xanh và cát trắng, Roo thốt lên, “Ôi, chị đang xem gì vậy? Mama Mia à?”

Trước khi Ellie kịp phản ứng, Roo đã chớp lấy điều khiển từ xa ấn nút Bật. Ellie nói với theo, “Không, đó là...”

“Ờ, không phải Mama Mia.” Nhìn chăm chú vào màn hình, Roo thấy Jamie đang đuổi theo Ellie dưới nước, trêu chọc và ghì chặt nàng như trên phim Hollywood khi một con sóng từ phía sau tung bọt nước trắng xóa lên hai người. Todd, đang cầm máy quay ở khoảng cách an toàn, gọi to, “Hai ông bà này, đi kiếm chỗ khác mà âu yếm nhau!”

“Là chị à.” Roo quay lại nhìn Ellie, rồi nhìn sang hộp giấy ăn trên tay vịn sofa. Cô chột hiệu ra. “Ôi không, chị lại ngồi đây một mình, bật băng video và sụt sùi thương thân à. Hẳn là ai? Đừng nói, để tôi đoán. Hai người thôi nhau rồi phải không?”

Đột nhiên không biết phải nói gì, Ellie lúng búng, “Ừm, không...”

“Ha, biết ngay mà! Và hẳn bỏ rơi chị, rõ ràng là thế, vì nếu không sao chị lại xem mấy thứ này chứ? Nghe này, thế này không tốt cho chị tí nào đâu.” Roo cầm hộp giấy lên, tặc tặc lưỡi về không hài lòng rồi bỏ nó xuống sàn, ngoài tầm với của Ellie.

“Tin tôi đi, đàn ông không đáng để làm vậy đâu. Chị phải tiếp tục sống. Đành rằng hẳn cũng đẹp trai phết.” Cô quay lại ti vi và ấn nút Dừng, đúng cảnh Jamie đang nhảy lên đánh bóng trong trò bóng chuyền bãi biển. “Nhưng hẳn đã bỏ chị, cho nên đừng mê mụ nhìn vào mấy điểm mạnh của hẳn. Phải biết phê phán. Hãy tự hỏi loại đàn ông gì mà lại đi mặc áo sơ mi màu vàng chó đui thế kia? Còn chân với cẳng gì mà gầy như que củi ấy! Tôi cá là hẳn còn ngáy nữa!”

Ellie ngần ngừ, đầu óc nàng đang chạy hết tốc lực. Đã quá muộn để nói cho Roo biết sự thật về Jamie; làm như thế cô sẽ xấu hổ lắm. Còn nữa, cô sẽ không suồng sã, vui vẻ mà đối xử với nàng như người bình thường nữa. Lúc nào cũng vậy. Ngay khi ai đó phát hiện ra nàng là quả phụ, thái độ của họ thay đổi ngay lập tức.

Xin lỗi anh, Jamie.

Nàng nói to, “Ừ, đôi khi anh ta cũng ngáy.”

“Tôi biết ngay mà!” Roo vỗ tay. “Cái cẳng chân bé tí teo chẳng khác gì que tăm. Chỉ cần tập trung vào mấy nhược điểm rồi chẳng

mấy chốc chị sẽ quên ngay thôi. Tin tôi đi, tôi làm chuyện này suốt. Tôi phải làm nghề tư vấn tình cảm mới đúng”

“Cô nói đúng, tôi sẽ làm như vậy. Bắt đầu từ bây giờ.” Ellie lấy lại điều khiển từ xa, giờ lên tắt đầu đĩa DVD. Nàng ngồi xuống và chỉ chiếc sofa đối diện. “Giờ tôi cảm thấy khá hơn rồi. Nào, đến lượt cô. Kể tôi nghe xem cuộc sống ở Primrose Hill này thế nào.”

• • •

“Căng chân bé tí teo ư? Chẳng khác gì que tăm ư?”

Đã 2 giờ sáng và Roo Taylor vừa về. Ellie biết thêm rằng cô vẫn độc thân nhưng đang hẹn hò với một anh chàng tên là Niall, trông hao hao Simon Cowell và kỹ năng giường chiếu thì tuyệt hảo. Cô thích rượu New Zealand, những chương trình Hướng dẫn tự làm trên ti vi và mỹ phẩm MAC. Tên thật của cô là Rosalind nhưng bố cô đặt biệt danh cho cô là Roo vì hồi nhỏ cô rất hiếu động.

Cô vẫn làm trong ngành âm nhạc, viết ca khúc cho những người biết hát đúng nhạc...

“Gì cơ? Khăng khiu á?” Jamie đang mặc chiếc quần soóc lướt ván màu xanh ngọc. Tức mình, anh chỉ vào nửa thân dưới.

“Em còn cứ để kệ cô ta nói vậy nữa chứ! Chân anh chẳng sao hết. Chuẩn chân vận động viên đấy nhé.”

Ellie mang mấy cái ly ra bếp. “Đầu gối của anh củ lạc còn gì.”

“Phải nói thế chứ! Đầu gối cơ mà; đầu gối thì phải củ lạc chứ. Nếu không có đầu gối thì làm sao mà gập chân được. Với chính em còn nói anh ngáy nữa.”

“Em nói là đôi khi mà.”

“Chỉ thỉnh thoảng thôi,” Jamie phản đối. “Thỉnh thoảng anh mới ngáy. Đàn ông bình thường ai chả thế. Rồi lại còn nhận xét bất lịch sự về áo sơ mi của anh nữa...”

“Em không định nói là em đã bảo anh rồi.” Lúc hai người đã tranh cãi trong cửa hàng bán đồ lướt sóng khi Jamie cứ khẳng khẳng muốn lấy cái tía đó, còn nàng thì cho rằng cái áo sơ mi này là sự kết hợp kinh tởm của chuối và vải kaki.

Ellie ngừng lại rồi nói, “Nhưng lỡ nói mất rồi.”

Jamie nhún vai. “Em cũng không hề nhắc đến chuyện anh đã chết.”

“Em biết. Anh không có vấn đề gì chứ?”

“Em yêu, nếu điều đó làm cho mọi việc dễ dàng hơn, thì anh không sao cả.”

Đây là lợi thế của việc đối thoại với một người không thực sự tồn tại; bạn có thể bắt họ nói bất cứ thứ gì bạn muốn. Tuy gian lận, nhưng cảm giác thật dễ chịu: “Sau này em sẽ nói với cô ấy sự thật.” Ellie tráng nốt mấy cái ly.

“Nhớ làm đấy. Em đi ngủ bây giờ chưa?”

Nàng lau khô tay và gật đầu. “Rồi.”

“Thế anh đi đây. Ngủ ngon, em yêu. Mai gặp nhé.”

“Chúc anh ngủ ngon.”

Nàng muốn anh đi hẳn; chẳng có ích gì khi cố tưởng tượng ra Jamie đang nằm bên cạnh nàng trên giường, nàng không thể chịu nổi ý nghĩ đó. Ellie treo chiếc khăn lên giá và nhìn Jamie bước ra khỏi bếp.

Ôi Jamie, thực sự anh đang ở đâu? Em thiếu anh thế này chưa đủ lâu hay sao?

Xin anh hãy quay lại.

Chương 7

“Ôi bà cô nhẹ dạ, cậu không nghe lời nào tớ nói sao?”

Trong phòng tắm ngập tràn ánh nắng, Ellie giặt nước toa lét và rửa tay. Khi nàng bước ra, Roo đang đứng ở hành lang khua loạn xạ bức ảnh chụp hồi trắng mặt lồng trong khung bạc.

“Cái đó ở trên bàn đầu giường tớ mà,” Ellie nói.

“Tớ biết! Cậu và cái gã chân teo ấy! Nói nghe nè, bày những thứ này ra ngoài chẳng ích lợi gì đâu. Cậu chỉ tự làm mọi việc thêm tồi tệ mà thôi.”

“Cậu đang làm gì trong phòng ngủ của tớ vậy?”

“Đi ngó nghiêng xung quanh. Tớ thốc mách lắm. Tớ không lục ngăn kéo của người khác đâu, tớ chỉ muốn xem cậu bày biện phòng ốc thế nào thôi. Trông đẹp đấy,” Roo nói. “Ngoại trừ cái này.”

Ừm, nàng đã chuyển tới đây được mười ngày. Đến giờ mọi việc vẫn rất tốt. Ellie nói: “Bức ảnh này chụp lúc bọn tớ đi hưởng tuần trăng mật.”

“Cậu cười rồi à? Sao không bảo tớ.” Nhìn kỹ bức ảnh, Roo nói, “Cũng may mà chưa có con - không thì chúng nó lại thừa hưởng đôi chân này mất.”

“Có một điều nữa tớ chưa bảo cậu.” Ellie hít thật sâu. “Nói chính xác thì bọn tớ không chia tay.” Nàng hít nhanh một hơi nữa, vì nói

ra điều này vẫn thật khó. “Anh ấy mất rồi.”

Lặng ngắt.

Tiếp tục lặng ngắt.

Cuối cùng Roo nói. “Chúa ơi, lúc nào?”

“Tháng Giêng năm ngoái.”

“Chúa ơi.” Cô nhìn lại tấm hình lần nữa. “Tớ đã lấy đôi chân của anh ấy ra đùa cợt.”

“Không sao.” Ellie cười nửa miệng. “Tớ cũng từng làm thế mà.”

Quay lại phòng khách, Roo thả mình xuống sofa và bốc một nắm đầy tay bim bim Twiglets. “Này, tớ thực sự xin lỗi về những gì tớ đã nói trước đó. Nhưng giờ cậu phải kể cho tớ nghe tất cả về anh ấy.”

Nàng mới chỉ gặp Roo được chín ngày thôi sao? Đêm đầu tiên hai người đã nói chuyện hàng tiếng đồng hồ. Kể từ đó, thành thói quen, hầu như ngày nào Roo cũng ghé qua nhà nàng và giờ thì hai người như thế đã quen nhau lâu lắm rồi. Mọi sự diễn ra thật tình cờ, có lẽ điều này đã không xảy ra nếu cô bạn thân nhất của Roo là Marsha mới đây không chuyển tới sống ở New Zealand, bỏ Roo lại với nỗi trống trải do thiếu vắng bạn.

Nhưng Ellie thấy biết ơn điều đó; Roo quả là một cô bạn thú vị, hài hước, bốc đồng và có một bản thành tích khá kinh dị với đàn ông. Hai người cũng học được rằng phải vờ như mình là những cô gái độc thân sống cuộc đời vui thú tại Primrose Hill, chẳng lo nghĩ gì ngoài chuyện nên mua áo lót quả chéo ở đâu hay son Chanel có tốt hơn son Dior không.

Thế nên nàng pha hai cốc trà to và dành cả tiếng đồng hồ tiếp đó để kể về Jamie. Nàng kể cho Roo mọi thứ, chuyện hai người gặp

nhau lần đầu tiên như thế nào, anh là người ra sao, và vì sao anh mất. Roo đòi xem thêm mấy bức ảnh và thế là hai người cùng nhau nghiền ngẫm cuốn album.

Cuối cùng, Roo quay sang nói về xúc động, “Sao lúc trước cậu không kể với tớ.”

“Này, cứ giữ nguyên mặt cậu như vậy. Cấm nhúc nhích.”

Ellie đứng bật dậy, vớ lấy chiếc gương treo trên móc chỗ bị lò sưởi và mang đến sofa. “Nào, tự nhìn mình đi.” Nàng giơ chiếc gương ra trước mặt Roo. “Đây là lý do tại sao.”

Hoảng sợ, cảm thông, thương hại... tất cả đều hiện lên trên mặt Roo. Tự mình nhìn thấy điều đó, cô nói, “Ờ, phải. Tớ xin lỗi.”

“Không sao. Rồi cũng quen thôi. Nhưng được đối xử bình thường thì tốt. Đôi lúc ở chỗ làm, tớ có cảm giác người ta nói chuyện với mình mà như đang nhón gót trên bãi mìn vậy.”

Roo nói ngay, “Tôi không làm thế đâu.”

“Mọi người không định làm vậy, nhưng rõ ràng là tất cả đều đối xử với tớ khác đi.”

Roo lắc đầu nguầy nguậy. “Tớ hứa là sẽ không làm như thế. Đây không phải cách sống của tớ.”

“Trừ việc cậu đã xem cả album ảnh!” Ellie nói, “và không hề lôi bọn tớ ra pha trò lấy một lần.”

“Ừm, nhưng bởi vì như thế thật khó chấp nhận. Có thể còn làm cậu bị tổn thương nữa.” Roo nhăn mặt, muốn nàng hiểu cho cô. “Tớ sẽ cảm thấy rất day dứt nếu nói điều gì làm cậu buồn, sau tất cả những chuyện cậu đã phải trải qua...”

“Suyt. Lúc nào tớ cũng nhận được thái độ này.” Ellie uống nốt cốc trà thứ hai. “Tớ muốn cậu đối xử bình thường với tớ hơn.”

Nàng gõ gõ vào chiếc đồng hồ đeo tay. “Mà 7 giờ rồi đấy! Chẳng phải cậu hẹn Niall lúc 8 giờ sao?”

Roo nhảy dựng lên như bị điện giật. “Gì cơ? Nhưng tớ chưa chuẩn bị gì cả!” Cô nàng vẫn đang trong giai đoạn tổn hàng tiếng chuẩn bị tỉ mỉ cho một cuộc hẹn. Cô nàng đứng bật dậy, lóng ngóng một hồi rồi nói, “Ôi Chúa ơi, tớ thấy áy náy vì phải để cậu lại một mình quá.”

“Xùy xùy.”

“Ừ, thôi xin lỗi tớ đi đây.” Roo dừng lại ở ngưỡng cửa.

“Này, cậu chắc là sẽ không sao chứ?”

“Xùy xùy...yy!”

“Ừ tớ biết, chỉ là...”

“Tớ đâu phải trẻ lên ba,” Ellie nói. “Tớ tự lo được mà. Đi đi quây tới bên với Niall rồi mai kể tớ nghe tất tậ nhé.”

Nàng thấy Roo đã hiểu ra. Rốt cuộc cũng chịu hiểu. Ờn trời.

“Tất tậ á?” Roo nhướn mày, mắt lóe lên tinh nghịch.

“Cậu có thể chọn lọc một chút, phần nào liên quan đến sinh học thì bỏ đi.” Ellie thấy nhẹ cả người; nàng chỉ muốn được đối xử bình thường. “Tớ đã quên mất mấy cái chuyện nhóp nhúa ấy thế nào rồi.”

Hôm sau, hộp thư điện tử của nàng xuất hiện một bức thư vào giờ ăn trưa.

Vẫn ngồi ở bàn làm việc tại Trung tâm Kinh doanh Brace House, Ellie đang vật lộn với một núi báo cáo chờ đánh máy. Paula đã mang cà phê cho nàng và nàng đang gặm một cái sandwich mình không hề gọi, trong có mấy lát dưa chuột khó ăn. Cỗ đến mấy Ellie

vẫn không hiểu thế nào lại có người thích được đưa chuột. Nó ướt nhoẹt. Lại xanh lét.

Và ọe... nói chung rất chi là đưa chuột. Dùng một tay nhắc mấy lát dưa chuột to nhất ra vứt vào thùng rác, nàng nhấp chuột vào email của Michael, sếp nàng, hỏi xem tối nay nàng có thể ở lại làm thêm vài tiếng giúp xử lý công việc đang dồn đống lại không.

Khỉ thật, làm thế nào né được chuyện này bây giờ? Lần trước nàng từ chối, Michael đã cho nàng một bài thuyết giáo về việc những giờ làm thêm liên miên đã giúp anh ta quên đi nỗi đau buồn sau vụ ly dị lùm xùm ra sao. Ngay sau đó, màn hình báo có thư mới, tim nàng thắt lại khi nhìn thấy nó. Tiêu đề bức thư là Xin chào, chẳng tiết lộ điều gì. Và người gửi là Todd.

Ellie đặt miếng bánh mì xuống, dù sao nàng cũng chẳng muốn ăn. Cảm giác day dứt xen lẫn lo lắng làm miệng nàng khô ran. Tại sao Todd lại liên lạc với nàng vào lúc này? Lần gần đây nhất anh liên lạc là bốn tháng trước, nhân ngày giỗ của Jamie. Anh đã viết cho nàng một bức thư ngắn trang trọng, nàng cũng phúc đáp bằng một bức thư còn trang trọng hơn.

Tất cả là lỗi của nàng và nàng ghét bản thân mình vì điều đó. Todd và Jamie đã từng thân thiết đến thế, Jamie yêu quý Todd như anh em. Ba người bọn họ từng là một nhóm. Việc họ không thể làm bạn với nhau suốt đời là điều chẳng ai ngờ đến.

Nhưng đó là ngày xưa, trước khi cái chuyện chẳng ai ngờ ập đến và làm thay đổi cuộc đời họ mãi mãi. Ellie nuốt khan, tất cả cảm xúc xưa cũ lại ào về. Sau khi Jamie mất, cả hai người đều chìm trong cảm giác tội lỗi và đau thương. Todd tự trách mình; lúc nào cũng mang tiếng là người đến muộn, anh bị ám ảnh chuyện tối hôm ấy anh lại đến sớm. Tất cả là lỗi tại anh; nếu họ rời khỏi nhà

đúng lúc - nghĩa là muộn hơn - thì tai nạn có lẽ đã không xảy ra. Trước lễ tang anh đã nói điều này với nàng.

Cho tới tận lúc đó, Ellie vẫn không hề nghĩ rằng điều này có thể khiến mọi chuyện khác đi. Nhưng khi từng nói ra điều đó là Todd đã gieo mầm oán giận. Việc anh đến không đúng lúc đã phá đám nàng và Jamie. Vì Todd mà hai người không thể làm tình với nhau lần cuối. Và anh hoàn toàn đúng khi nói tai nạn có thể đã không xảy ra nếu họ khởi hành muộn ba mươi phút, bởi khi đó - nàng biết chắc điều này - chiếc xe rải sỏi hẵn sẽ tới để làm đường bớt trơn.

Đến lúc nàng tỉnh táo hơn và nhận ra rõ ràng Todd chẳng có lỗi gì cả, thì đã quá muộn. Mọi quan hệ đã xấu đi, cảm giác ngại ngùng giữa hai người lớn đến mức chẳng thể vượt qua, và thế là mỗi người ôm nỗi đau riêng. Ba tháng sau vụ tai nạn, Todd chuyển tới Mỹ, Ellie nhờ thế thấy nhẹ nhõm. Nàng vẫn không thể ngừng cầu mong rằng, trong hai người, đáng ra Jamie phải là người sống sót.

Như thế thật đáng hổ thẹn và bất công, nàng ghét bản thân mình vì nghĩ như vậy, nhưng đó là cảm giác của nàng. Về cơ bản thì nàng là một kẻ xấu xa.

Không thể ép mình xóa bức thư mà lại chưa hề mở ra, nàng nhấp chuột vào tên Todd và thư của anh hiện ra trên màn hình:

Chào Ellie,

Đã lâu rồi phải không? Anh hy vọng em vẫn khỏe và công việc vẫn ổn.

Tình hình là anh sẽ rời nhiệm sở ở Boston và tuần tới sẽ về nhà, quay lại làm việc ở chi nhánh London. Một năm là đủ.

Khi trở về, anh không biết liệu chúng ta có thể gặp mặt được không. Anh rất muốn gặp em và ôn lại chuyện cũ.

Hy vọng em cũng muốn gặp anh. Cho anh biết nhé. Em vẫn ở Hammersmith chứ?

Thân, Todd.

Tái bút: Em không biết anh phải mất bao lâu để viết bức thư này đâu. Anh hy vọng cuộc sống của em vẫn ổn, Ell. Anh rất mong được gặp em.

Ellie ngả lưng ra ghế. Cảm giác sợ hãi quen thuộc lại quặn lên trong bụng nàng, cái cảm giác báo hiệu một điều gì đó sắp xảy ra dù bạn có muốn hay không. Giống như khi bạn mở hộp thư và nhận được giấy hẹn đi xét nghiệm sàng lọc ung thư tử cung vậy.

Nhưng nàng làm được gì cơ chứ? Vờ như bức thư đã bốc hơi hay sao? Hay đổi địa chỉ email? Todd cũng chẳng biết hiện giờ nàng đang sống ở đâu...

Ôi thôi, thôi ngay. Trốn tránh anh không phải là câu trả lời. Ngoài ra, anh có thể tìm ra nàng trong năm giây nếu muốn, chỉ cần...

“Làm việc chăm chỉ nhì, Ellie?”

Khỉ thật, Michael đang đứng ngay sau nàng. Cái đôi giày Hush Puppies chết hệt giúp anh ta có thể đi khắp các phòng mà không gây ra tiếng động.

“Xin lỗi sếp”. Nàng vội đóng email lại, mặc dù chắc hẳn anh ta đã đọc hết cả bức thư.

“Cô biết chính sách của công ty rồi đấy, đặc biệt là những thứ liên quan tới thư từ cá nhân.” Michael có một thói quen rất khó chịu là hít không khí qua hàm dưới mỗi khi tỏ vẻ “ông chủ” Ellie thấy lúng túng khi anh ta làm như vậy, và nàng lại càng lúng túng

khi anh ta đặt tay lên vai nàng. “Nhưng tùy hoàn cảnh tôi có thể bỏ qua cho cô. Todd,” anh ta nói, “là bạn của Jamie, đúng không?”

Nàng gật đầu, chuẩn bị tinh thần cho cái bóp vai không tránh khỏi. Chắc Michael cho rằng như thế mới là ý tứ và cảm thông nhưng cái kiểu đụng chạm tình cảm của anh ta, thẳng thắn mà nói, làm nàng sồn tóc gáy. Trong số những điều khó chịu khi sống đời quả phụ, phải nhận những cái ôm mà mình không mong muốn là một trong những điều khó chịu nhất.

Michael thấy anh ta có trách nhiệm phải an ủi nàng. Ellie mà mở miệng than phiền về điều đó thì thật thô lỗ và sẽ chẳng hay ho gì. Thằng cha này, anh ta có ý gì thế? Nàng phải làm gì đây, buộc tội hấn quấy rối tình dục sao? “Thế vụ làm thêm mấy tiếng tối nay thì sao?” Bóp.

Thêm nữa là hấn chẳng bỏ qua cơ hội nào.

“Ừm, vấn đề là, tôi phải... làm mấy việc...” Ôi, vô ích rồi, nàng rất ngớ ngẩn mỗi khi chịu áp lực. Ellie đành nhượng bộ, “Thôi được tôi sẽ làm thêm một tiếng.”

Michael lặp lại trò rít khí. “Chúng ta phải làm cho kịp. Hai tiếng đi rồi tôi đưa cô về.”

Nàng ngần ngừ nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời mưa sầm sập cả ngày. Đường Northern Line cũng đang sửa. Còn đợi ở bến xe buýt sẽ hỏng đôi giày da lộn màu hồng của nàng mất. “Thôi được.”

Michael cười tươi. “Cô tuyệt lắm.” Lại bóppppp.

Ngay khi anh ta rời khỏi văn phòng, Ellie mở lại thư. Nào, làm cho xong đi rồi nàng sẽ không phải nghĩ đến nó nữa.

Chào Todd,

Em rất mừng anh vẫn khỏe. Hy vọng anh trở về nhà an toàn. Em vẫn ổn. Em nghĩ là không thể ổn hơn. Em bận lắm.

Dạo này hay phải làm thêm giờ nên không có nhiều buổi tối rảnh. Có thể mình sẽ gặp nhau khi em rảnh rỗi hơn. Thân,

Ellie.

Nàng ấn nút Gửi. Thế là xong. Khi Todd nhận được bức thư trả lời lạnh lùng và khách khí của nàng, anh sẽ biết nàng vẫn chưa sẵn sàng gặp lại anh.

Todd không ngốc; anh sẽ không ghét nàng vì điều đó. Anh sẽ hiểu.

Chương 8

8 rưỡi tối, Michael dừng xe bên ngoài căn hộ trên phố Nevis. Mưa táp lên nóc chiếc Honda Civic nghe như trống dồn. Xung quanh tuyệt nhiên không một bóng người. Chả ai dại gì đi ra ngoài trong cơn mưa như trút thế này.

Chuyến quá giang về nhà làm Ellie cảm kích, nhưng cuộc trò chuyện thì không. Ngồi trong chiếc xe được cưng như trứng mỏng - vì nó là niềm tự hào và nguồn vui của Michael mà, anh ta bắt đầu lải nhải tâm sự về nỗi cô đơn của mình trong lúc họ đi qua thành phố. Nghe thì cũng mùi lòng thật. Sau khi ly dị, anh ta đã phải nhìn vợ cũ đi với người khác, tái hôn và sinh đôi hai cô con gái. Trong khi đó thì anh ta ngày càng mất hết tự tin, lần duy nhất cố gắng hòa nhập đem lại cho anh ta mỗi một điệu slow với một cô nàng mà cuối cùng hóa ra lại là một anh chàng ở bữa tiệc độc thân do một người bạn tổ chức tại câu lạc bộ. “Chẳng ai biết cảm giác của tôi.” Mặt anh ta trông nhợt nhạt và nghiêm túc dưới ánh đèn đường. “Trừ em, Ellie ạ. Giờ chúng ta cùng cảnh ngộ, em và anh. Em hiểu cảm giác đấy là thế nào mà.”

Ellie tháo dây an toàn. Nàng dám chắc là mình chưa từng nhảy điệu slow với một gã ái nam ái nữ nào. “Tôi biết, nhưng mọi thứ rồi sẽ ổn thôi. Anh sẽ gặp người mới. Dù sao thì cũng rất cảm ơn anh đã cho quá giang...”

“Đừng đi!” Michael với tay nắm chặt tay nàng. “Ellie, em chỉ có một mình. Anh cũng vậy.” Èo, gã đang vuốt ve ngón tay mình! “Chúng ta xứng đáng được hạnh phúc, phải không nào? Vậy sao bọn mình không cùng nhau hạnh phúc? Anh sẽ không bao giờ làm em tổn thương. Anh hứa.” Anh ta thở gấp và xấp lại gần hơn. Ellie sửng sốt nhận ra miệng anh ta đang chu ra, nhắm thẳng tới môi nàng như tên lửa tầm nhiệt trong khi tay kia đưa ra định ôm eo nàng và...

Cạch.

Phù, dây an toàn đã cứu nàng. Thiếu kinh nghiệm tán tỉnh đến thảm hại, Michael đã quên tháo dây an toàn cho mình.

“Michael, không. Thôi đi.” Mặt anh ta sa sầm khi nàng nhẹ nhàng đẩy anh ta ra. “Tôi không làm vậy được.”

“Không ư?” Ellie thấy anh ta thầm gộp lời từ chối mới nhất này với tất cả những lời từ chối đã phải nhận trong đời.

“Xin lỗi. Tôi không muốn. Nhưng dù sao anh cũng thật tử tế vì đã ngỏ lời.” Ôi Chúa ơi, cảm anh ta bắt đầu run, đừng bảo là anh ta chuẩn bị khóc nhé. “Thôi, tôi biết rồi, tôi hiểu rồi.” Michael ngả lưng ra ghế, mắt rưng rưng. “Rõ ràng và dứt khoát. Tôi không phải tí người em thích.” Anh ta đưa tay quạt nước mắt trên mặt và thở dài sườn sượt. “Tôi ba lăm tuổi rồi mà chẳng có ai đoái hoài. Có vẻ như tôi chẳng thuộc tí của ai hết.”

Bạn có thể cảm thấy ái ngại cho một người, nhưng không đến mức lấy bản thân ra để chứng minh là họ đã sai. Ellie nói, “Ôi Michael, không phải vậy đâu.

Hắn là vợ anh đã từng yêu anh chứ.”

Anh ta lắc đầu buồn rầu. “Cô ta nói cười tôi chỉ vì cái nhà.”

• • •

“Eo, ghê hết cả người.” Roo tạt qua nhà nàng một lát trước khi đi xem hài kịch tại quán bar O’Reilly ở Camden. Cô rùng mình. “Tởm thật.”

“Anh ta không phải người như vậy đâu. Chỉ là anh ta buồn bã và cô đơn thôi.” Ellie ngừng lại. “Cũng hơi ghê thật.”

“Cậu từ chối anh ta. Mà anh ta lại là sếp của cậu. Thế này thì đến chỗ làm sẽ khó xử đây.”

Cô nói có lý. Từ chối lời tỏ tình vụng về ủy mị của gã sếp để rồi lại phải an ủi khi anh ta suy sụp gục vào vai bạn mà khóc quả là một việc không được lý tưởng cho lắm. Nàng không sợ nên cũng chẳng lo lắng về điều này. Nhưng Michael sẽ cảm thấy bẽ bàng.

“Có lẽ đã đến lúc tìm một công việc khác rồi.” Hai tuần qua Ellie cũng lơ mơ cân nhắc việc này. Tính đến nay nàng đã làm ở trung tâm kinh doanh được sáu năm. Kể từ khi nàng chuyển tới khu Bắc London, việc đi lại từ nhà tới Brace House trở nên rắc rối hơn. Dù sao thì cũng không phải vội. Nàng sẽ xem tình hình thế nào. Không phải làm việc với người lúc nào cũng đặt tay lên vai mình mà bópppp để an ủi chắc sẽ dễ chịu hơn nhiều.

“Tớ phải đi đây.” Roo nhảy dựng lên khi nghe tiếng động cơ xe chạy dầu ngoài cửa. “Cậu có chắc là không muốn đi cùng tớ không?”

“Không cảm ơn. Cậu không thấy ngoài trời đang mưa sao?”

“Thế nên tớ mới gọi taxi. Đi, thử một lần thôi. Sẽ tuyệt lắm đấy!”

Ellie lắc đầu. “Tớ mệt bã người rồi. Bị gạ gẫm làm tớ mệt mỏi quá. Tớ sẽ đi tắm rồi ngủ sớm. Dù sao cũng cảm ơn cậu.”

“Tớ ghét phải để cậu lại một mình.”

Như một mụ ế hom hem.

“Còn tớ thì ghét việc cậu cứ nói là ghét phải để tớ lại một mình. Đâu phải tớ hoàn toàn vô dụng.”

“Ý tớ không phải thế. Nhưng cậu sẽ ổn chứ?”

“Dạo này cậu nói năng như Paula ấy. Tớ không sao, hứa đấy,”
Ngay khi Roo đi khỏi, nàng sẽ tâm sự thật lâu với Jamie. Đâu có kỳ cục lắm, phải không nhỉ?

“Ừ thì...”

Trừ phi Jamie không hợp tác tối nay. Ellie nhận thấy không hiểu vì sao nàng không tài nào làm anh hiện lên được. Có thể vì nàng đã quá mệt. Khó có thể làm được như mọi khi. Nàng đi tắm rồi cố thử lần nữa, nhưng vẫn không thể tập trung.

Và như để chứng minh nàng đã sai, anh xuất hiện ngay khi nàng sắp chìm vào giấc ngủ, khi nàng không hề gắng sức chút nào.

“Em thật là bất công.”

Mắt nàng chợt mở ra khi nghe tiếng Jamie. Anh đang ngồi kia, ở cuối giường, nhìn nàng chăm chú.

“Sao cơ?”

“Em biết anh đang nói về cái gì mà.”

“Không, em chẳng biết.”

“Anh nhìn nàng đầy ẩn ý. Anh biết em biết.”

“Và giờ anh định bắt em nói ra điều đó phải không? Rồi, thôi được. Là Todd. Anh ấy gửi email cho em và em đã trả lời anh ấy.

Em đã cực kỳ lịch sự.”

“Em thật bất công,” Jamie lại nói.

“Biết sao không? Em không quan tâm.”

“Em có quan tâm.”

“Anh là gì vậy, lương tâm của em à?” Thôi được, đúng là một câu hỏi ngu ngốc, có thể nàng không thông minh lắm nhưng ngay cả nàng cũng biết câu trả lời.

“Em không thể đổ lỗi cho Todd vì chuyện đã xảy ra. Đó không phải là lỗi của cậu ấy.”

“Em không nghe.” Nàng nhắm mắt và nằm sấp xuống, trùm chăn lên kín đầu.

“Em không nghĩ là cậu ấy đã chịu đựng đủ rồi à?”

“Anh im đi.”

“Cậu ấy là bạn thân nhất của anh mà.” Giọng Jamie vẫn dịu dàng.

Một giọt nước mắt nóng hổi lăn trên má Ellie. “Đi đi,” nàng lầm bầm. “Em buồn ngủ rồi.”

• • •

Hiệu cà phê nhỏ nhắn sơn màu lam và trắng nằm lọt thỏm giữa dãy cửa hàng chạy dọc đường Regents Park là một trong những điểm đến ưa thích của Roo, nơi cô có thể ngồi cả tiếng đồng hồ để chờ cảm hứng tới. Chí ít, đó cũng là lý lẽ của cô. Ngoài miệng thì cô nói mình tới đây để tìm kiếm ý tưởng cho lời bài hát và thử

nghiệm trong đầu những giai điệu khả dĩ. Thực ra, chỉ là Roo thích cái không khí nhộn nhịp nơi đây, thích quan sát người khác, thích những ngum sô cô la nóng hổi và món nấm cay nướng với pho mát.

Cơn mưa xối xả ngày hôm qua đã gột sạch các con phố, hôm nay mặt trời tỏa ánh nắng rực rỡ trên nền trời xanh thẳm. Tiết trời đủ ấm để người ta mặc áo phông ra ngoài đường. Roo, lần đầu diện cặp kính râm mới mua, đang thoải mái ngồi bên một trong những chiếc bàn thép đặt dọc vỉa hè và gõ laptop liên hồi. Ai nhìn thấy cũng phải thán phục tác phong làm việc hiệu quả của cô. Không ai ngờ được rằng thực ra cô đang lướt xem mấy bức ảnh của anh chàng Richard Armitage, đọc về cung hoàng đạo của mình và những chuyện thóc mách đời tư đầy ác ý mới nhất trên tờ Popbitch.

Miễn trong có vẻ hiệu quả là được.

“... Như thế đấy, bọn tớ quyết định rồi. Chúng tớ sẽ chuyển tới Albuferia!” Người phụ nữ tóc đen bên bàn bên đang tự hào thông báo tin quan trọng này cho người bạn. Cả hai đều đã gần sáu mươi, mặc những bộ đồ rõ tầm thường và cổ lỗ so với tiêu chuẩn ở Primrose Hill này. Họ đang rủ rủ với nhau bên mấy tách trà và những đĩa bánh pho mát chanh. “Roy sẽ chơi golf cả ngày và tớ sẽ rảnh rồi!”

“Ôi thích thế, các cậu sẽ có một khoảng thời gian tuyệt vời! Ý tớ là, dĩ nhiên chúng tớ sẽ nhớ lúc các cậu còn ở đây lắm.” Bà bạn tóc xám gật đầu hăm hở. “Nhưng cậu sẽ chuẩn bị phòng ngủ cho khách chứ? Để Jim và tớ có thể tới chơi! Có thể cứ đôi tuần vợ chồng tớ sẽ tới thăm đấy!”

“Ừm, có-ó...”

Roo giấu nụ cười khi nghe lời đáp không mấy nhiệt tình của người phụ nữ tóc đen. Nghe lỏm là một trong những thú tiêu khiển ưa thích của cô. Chỉ đơn giản vì Roo rất khoái quan sát cách người ta đối xử với nhau.

“Thế cậu nộp đơn thôi việc chưa?”

“Chưa. Hôm nay Zack đang ở Manchester. Mai tớ sẽ nói với cậu ta. Dĩ nhiên tớ nghỉ thì cậu ta sẽ choáng lắm. Bọn tớ làm việc ăn ý thế cơ mà. Cái bánh pho mát này hơi nhiều chanh thì phải?”

“Chắc thế. Nhưng cậu ta tìm người mới cũng chẳng khó khăn gì, phải không? Ý tớ là, đấy là Zack McLaren cơ mà. Thiếu gì cô ao ước được làm việc cùng cậu ta chứ!”

Người phụ nữ tóc đen khịt mũi giễu cợt. “Nhưng cậu ta có muốn cái đó đâu? Cậu ta muốn ai đó làm được việc, người nào đáng tin cậy và có trách nhiệm với công việc cơ. Chứ không phải mấy đứa con gái nào phẳng mặt váy ngắn cùn cồn đâu.”

Roo, đang diện một cái váy cực ngắn, từ tốn gõ tên Zack McLaren vào mục tìm kiếm hình ảnh trên Google và thấy một loạt ảnh hiện ra trên màn hình. Có vẻ như anh chàng là doanh nhân. Khỉ thật, mục già hách dịch kia làm việc cho anh chàng này sao? Anh ta trông thật hấp dẫn. Roo lén quan sát người phụ nữ. Bà ta đi đôi giày lười loại nôi đông cối đá, tóc phi dê kiểu những năm 1960 và lún phún ria mép. Anh chàng đó nghĩ gì vậy?

Mười phút sau, bà ta cẩn thận chùi mấy vụn bánh pho mát quanh mồm, uống nốt trà rồi đứng dậy.

“Thôi, tớ về làm việc đây. Chiều nay văn phòng còn nhiều việc làm. Mà này,” bà ta nói đầy tự mãn, “Zack còn lâu mới kiếm được người làm việc giỏi như tớ.”

Bà bạn gật đầu. “Cậu nói phải, Barbara.”

“Tớ luôn đúng mà.” Barbara cười tươi rói. “Thôi, liên lạc sau nhé. Bái bai!”

Thế quái nào mà Zack McLaren có thể thuê một người nói Bái bai được nhỉ? Người gì mà mắt cá chân cứ như sắp chảy ra trong giày thế kia? Nhắc cặp kính râm lên, Roo nhìn Barbara vênh váo bước đi trên đường như một gã tân binh đang điều hành.

Khi bà ta sắp khuất khỏi tầm nhìn, Roo chợt nảy ra một ý. Adrenalin lập tức phóng tới các ngón tay cô. Roo đóng vội laptop, đứng bật dậy và đuổi theo.

Barbara đã rẽ sang phố khác. Lúc Roo nhìn thấy thì bà ta đã đi được nửa phố Ancram. Rồi bà ta dừng lại, lấy chìa khóa trong túi và leo mấy bậc thềm dẫn lên một ngôi nhà theo phong cách Georgian. Mặt tiền ngôi nhà trát vữa trắng, hai bên cửa ra vào có cột, cửa trước sơn màu đỏ sẫm như màu quả nam việt quất.

Đây chắc chắn là nơi Barbara làm việc. Trừ phi bà ta nói dối về làm việc trong khi thực ra là đi gặp người tình bí mật để mây mưa cuồng nhiệt cả buổi chiều.

Đây có lẽ là nơi bà ta làm việc thật.

Roo nhấn chuông cửa. Cái hộp bên cạnh cánh cửa màu đỏ bóng lộn phát ra một tiếng lanh lảnh và sột sắng, “Gì vậy?”

“Chị Barbara phải không? Tôi có tin nhắn cho chị.”

“Tin nhắn kiểu gì?”

“Thôi được thực ra là một lời đề nghị. Nhưng không phải là lời đề nghị cầu hôn đâu.” Roo đáp. “Tôi vào được không?”

Mấy giây sau cánh cửa mở ra. Barbara đứng ngay ở cửa, nhìn lướt qua Roo đang đứng ở bậc trên cùng. Cuối cùng bà ta nói,

“Vừa nãy cô cũng ngồi ngoài quán cà phê đó mà.”

“Vâng. Trúng phóc!” Roo tươi cười; nịnh nọt tí chả mất gì.

“Và tôi nghe lỏm được chuyện chị định xin nghỉ việc.”

“Thế à” Barbara không mới cô vào. “Vậy thì sao?”

“Ừm, chẳng phải sếp chị sẽ cảm kích lắm nếu chị có thể giới thiệu ngay cho anh ấy một người thay thế khi chị thông báo nghỉ việc sao?” Roo nói. “Và tôi nghĩ hôm nay số phận đã run rủi chúng ta cùng ngồi ngoài quán cà phê.”

Đôi mắt nhạt màu của Barbara nheo lại. “Ừm, cô thật tốt bụng khi đề nghị như vậy, nhưng tôi không nghĩ cô là tí người chúng tôi đang tìm.” Bà ta nhìn chăm chăm vào chiếc váy cũn cỡn của Roo, đôi ủng bạc và phong màu lam với dòng chữ I've Had Your Dad in lù lù trước ngực.

“Ôi trời không, không phải tôi. Ha, hóa ra chị nghĩ thế!” Roo xua tay kinh hãi; chẳng biết giữa hai người ai mới là kẻ bị bất ngờ hơn. “Không, không, là người khác. Hoàn toàn đối lập với tôi, tôi hứa. Cô ấy làm trung tâm kinh doanh ở Twickenham, nhưng công việc ở đây sẽ tiện cho cô ấy hơn. Cô ấy đánh máy nhanh như chớp...” Cô khua loạn mấy ngón tay để minh họa. “Chân thành mà nói, chị nên gặp cô ấy, cô ấy rất hợp với chỗ này.”

“Bao nhiêu tuổi?”

“Gần ba mươi.”

“Chúng tôi cần người già hơn,” Barbara nói.

“Tôi biết. Nhưng tôi đã nghe chị nói về mấy cô nàng muốn làm việc ở đây. Cô này thì không hề như thế. Không hề luôn. Cô ấy không mặc váy ngắn. Cô ấy làm việc rất hiệu quả và chăm chỉ, lại

chẳng bao giờ ông ọo với sếp. Nói thật nhé,” Roo nói, “họa có người điên mới không chộp ngay cô ấy.”

Chương 9

“Cậu đã làm gì cơ?” Hôm nay Ellie có một hành trình không dễ dàng từ chỗ làm về nhà. Ùn tắc trên Circle Line làm cho một đồng người bị nhồi nhét vào vài toa tàu và rốt cuộc là Ellie bị kẹp giữa hai người đàn ông chưa từng biết đến chất khử mùi. Nàng cởi ngay chiếc áo khoác chắc chắn đã ướp đẫm mùi mồ hôi của hai người này tống vào máy giặt.

“Tớ kiểm được việc cho cậu rồi.” Roo đứng đợi nàng về. Giờ cô đang bật laptop lên. “Chắc chắn đấy. À mà có thể thôi. Nhưng cậu nói đã đến lúc cần đổi gió, nên tớ kiểm cho cậu cái này.” Cô rút tấm danh thiếp trong cúp ngực trái ra ve vẩy. “Cậu chỉ cần gọi vào số này và hẹn lịch phỏng vấn.”

“Làm việc ở đâu cơ?”

“Ở ngay Primrose Hill này. Trên phố Ancram. Đi bộ chỉ mất năm phút.” Roo nói thêm đầy thuyết phục, Thử nghĩ xem, không còn bị thứ mồ hôi kinh tởm của người khác ám vào người nữa!”

“Cậu thật là mồm mép.”

“Tớ biết. Cho nên tớ mới là nhà sáng tác đại tài. Chẳng có gì ghê hơn thứ mồ hôi kinh tởm.” Cô ứng tác. “Nó làm người ta phải bịt miệng mà nôn ọe, hay ho hơn mấy gã ‘rau mùi’ là anh chàng siêu dễ thương Ne-Yo...”

“Đất nước này cần cậu.” Ellie gật đầu. “Cậu nên là Nhà thơ dân tộc tiếp theo.”

“Không nhiều người có tên cùng vần với ‘rau mùi’^[3] đâu. Dù sao thì, nhân tiện nói chuyện về mấy anh chàng siêu dễ thương, cậu nhìn anh này đi.” Roo xoay màn hình laptop về phía Ellie.

“Ai vậy.”

“Zack McLaren. Người đang cần tuyển trợ lý mới. Tớ đã đề cử cậu rồi đấy, cậu chỉ cần lo oánh máy sao cho giỏi thôi. Nhưng trông anh ta thế nào? Ấn tượng phết, phải không? Là doanh nhân đấy nhé! Nhìn đôi mắt nè...”

Ellie chăm chú nhìn bức ảnh. Không thể phủ nhận anh chàng là mẫu người hấp dẫn với mái tóc bóng mượt đen nhánh và gò má của ngôi sao điện ảnh. Dưới bộ quần áo được cắt may khéo léo, rõ ràng anh có thân hình của một vận động viên. Đôi mắt cũng rất đẹp. Roo đang ngồi cạnh nàng, rõ ràng là thèm rở dãi.

“Vấn đề là, chuyện này giống như đề nghị người ăn kiêng ca ngợi miếng fillet bò vậy. Anh ta đẹp trai đấy nhưng vô dụng với tớ thôi. Mấy chuyện đó bây giờ chẳng liên quan tới tớ. Tớ không hứng thú đâu.”

“Tớ biết, tớ biết, nhưng anh ta đâu có cần một người mê mẩn mình? Khoe ngực và cười ngớ ngẩn như một đứa tuổi teen? Thế mới hay. Vì cậu sẽ không làm mấy trò đó. Cậu là người hoàn hảo cho công việc đó.”

“Ừm...”

“Và nếu chuyện tớ và Niall không suôn sẻ, thì anh chàng này sẽ là của để dành đầu tiên của tớ.” Roo âu yếm vuốt ve màn hình máy tính. “Trông anh ta có vẻ giỏi khoản giường chiếu đấy.”

• • •

Hai tiếng sau, Ellie ra bàn nước cầm tấm danh thiếp lên. Lúc đi, Roo đã khẩn khoản yêu cầu nàng nghĩ lại về việc này, và giờ nàng đang lâm thế. Nàng vừa lôi chiếc áo khoác màu tím mới giặt ra khỏi máy và ủi, vẫn cảm thấy mùi mồ hôi bám vào từng thớ vải. Có trí tưởng tượng thái quá bất lợi thế này đây. Kể từ giờ, nàng biết rằng chỉ cần nhìn thấy cái áo khoác thôi cũng đủ khiến nàng nôn nao.

Trong tay nàng giờ đây là cơ hội có một công việc mới, gần nhà và ở đó quá khứ của nàng không ảnh hưởng tới thái độ của người khác với nàng bởi sẽ chẳng ai hay biết gì hết.

Thực sự chẳng phải bàn cãi gì nữa.

Mới chỉ chín giờ. Gọi điện thế này chắc cũng chưa muộn nhỉ? Ellie nhắc máy điện thoại và ấn số.

Xem nào...

• • •

Zack chuẩn bị bước vào nhà thì điện thoại kêu. Sau một ngày dài họp hành, tiếp đó là ba tiếng lái xe từ Manchester về, anh chỉ muốn một cốc bia lạnh và một tiếng xem ti vi mà không cần phải nghĩ ngợi gì trước khi ngủ thiếp đi.

Nhưng anh không thể làm thế. Thay vào đó anh phải lên một kế hoạch kinh doanh chi tiết và thu âm lại vài lá thư. Cởi áo khoác rồi

đẩy cửa văn phòng, anh để va li lên bàn và nhấc điện thoại đang đổ chuông.

“À, xin chào, cho hỏi có phải anh McLaren đó không ạ?” Một giọng nữ lạ lẫm. Zack hất đôi giày ra khỏi chân và với lấy cái bút. “Vâng tôi đây.”

“Chào anh! Tôi gọi điện để hỏi về công việc.”

“Công việc á?”

“Vâng. Tôi là Ellie Kendall, bạn tôi cứ thuyết phục tôi gọi cho anh. Tôi hy vọng anh có thể xem xét trường hợp của tôi, vì tôi thực sự nghĩ là chúng ta có thể làm việc rất ăn ý. Tôi ở ngay khu này, rất chăm chỉ, tôi đánh máy cực nhanh và tôi...”

“Đợi chút, xin lỗi, tôi không hiểu, tôi không biết cô đang nói về chuyện gì,” Zack nói.

“Ô!” nàng thốt lên ngạc nhiên.

“Cô đang xin việc gì?”

“Ờ, làm trợ lý cho anh.”

“Tôi e rằng có sự hiểu lầm ở đây. Tôi có trợ lý rồi và tôi rất hài lòng về chị ta.”

“Ồ vâng, nhưng... không, thôi, tôi thực sự xin lỗi. Tại tôi nhầm.” Cô gái vội vã nói thêm, “Xin lỗi đã làm phiền. Chào anh.”

“Đợi...” Nhưng đã quá muộn, cô gái đã dập máy. Mà kéo dài cuộc nói chuyện để làm gì cơ chứ? Dạ dày Zack réo âm âm, nhắc anh nhớ rằng anh cần ăn gì đó trước khi xử lý đống giấy tờ. Một cốc bia mát lạnh và món cà ri nóng hổi là ưu tiên của anh ngay lúc này. Sau đó anh sẽ thu âm mấy bức thư quan trọng nhất để sáng mai việc đầu tiên Barbara làm sẽ là đánh máy và gửi chúng đi.

• • •

“Chuyện là thế đấy. Tôi biết tin này khá bất ngờ, nhưng xin cứ yên tâm, anh không phải lo lắng về chuyện gì hết. Tôi sẽ không để anh phải tự xoay xở đâu.” Barbara an ủi. “Tôi sẽ cố gắng hết sức tìm cho anh một người thay thế xứng đáng.”

Zack nhìn đơn xin nghỉ việc chị ta nộp cho anh trước khi trình bày bài diễn thuyết ngắn gọn.

“Cảm ơn chị. Ừm, tôi rất tiếc khi không có chị. Nhưng chị sẽ có khoảng thời gian thú vị. Algarve rất đẹp. Cũng chưa biết được, có khi chị lại chơi golf cũng nên.”

Barbara nhún vai. “Tôi có thể đảm bảo là không.”

Anh mỉm cười. “Và ít ra việc này cũng làm sáng tỏ một bí ẩn.”

“Hả?”

“Tối qua có người gọi điện cho tôi xin làm trợ lý riêng.”

Barbara nhắm mắt tuyệt vọng. “Ôi cái con bé rầy rà và dai như đĩa đó. Tôi rất xin lỗi. Cô ta biết là đến hôm nay tôi mới nói với anh mà”

Hơi sao nhãng, Zack nói, “Thế mà hôm qua chị đã bảo cô ấy rồi sao?”

“Tôi đâu có nói! Cô ta nghe lỏm tôi nói chuyện đấy chứ! Rồi cô ta theo tôi tới đây và nói bạn cô ta có thể tiếp quản công việc. Cô nàng dai như đĩa. Tôi e rằng nếu không đưa ra danh thiếp của anh thì cô ta sẽ không bao giờ buông tha tôi mất.”

“Ừm, thế gọi là dám nghĩ dám làm.” Anh thích thú với phản ứng của Barbara. “Nghe qua điện thoại thì người bạn có vẻ cũng rất

quan tâm tới công việc. Có lẽ tôi nên gặp cô ấy.”

“Ôi không không không.” Cầm Barbara giật giật, chị ta lắc đầu nguầy nguậy. “Không không không không, tin tôi đi, hoàn toàn không phải người anh muốn thuê đâu.”

“Nhưng... gượng đã, tôi hiểu thế này có đúng không? Chị cũng chưa hề gặp bạn của cô ta mà.”

“Zack, tôi chả cần phải làm thế. Con bé này tóc tai hết như cái bọn hát rock punk, vừa tĩa vừa nhuộm. Lại còn đi bột bạc!” Barbara rùng mình. “Trang phục thì kỳ cục. Cái áo phong của nó cũng tục tũ lắm. Tin tôi đi, anh sẽ không muốn tuyển bạn thân của một con bé như thế đâu. Không không, cứ để đấy tôi. Tôi sẽ tìm cho anh một quý cô thích hợp.”

Zack trêu chị ta, “Hay là một anh chàng thích hợp.”

“Tôi có thể đảm bảo đó sẽ là một cô.” Chưa ai có thể chê trách Barbara về khiếu hài hước của chị ta. Chị ta khịt mũi và vắn lại, “Đàn ông đâu có làm được vài việc cùng lúc.”

• • •

Đã là tối thứ Năm. Giữ lời hứa, Barbara đã liệt kê ra danh sách sáu ứng cử viên cực kỳ phù hợp cho vị trí trợ lý giám đốc. Zack đã dành cả buổi chiều phỏng vấn họ, và có thể nói rằng đó không phải ba tiếng đồng hồ thú vị nhất đời anh.

Tất cả các nữ ứng viên đều làm việc cực kỳ hiệu quả, hết sức ngăn nắp và kinh nghiệm đầy mình. Nhưng nếu có một hiện tượng gọi là quá tải vài chống nhán thì anh đang phải chịu đựng điều đó.

Ngay cả khi mấy người phụ nữ này không mặc gì thì họ vẫn tỏa ra mùi của thứ vải ấy. Tất cả đều từ năm năm đến gần sáu mươi, để kiểu đầu đơn giản và trang điểm tối giản - nếu có. Trang phục phòng vẫn khá lịch sự. Váy dài quá gối. Giày gót thấp. Móng tay cắt ngắn, không sơn. Về cơ bản, Barbara cung cấp cho anh khoảng nửa tá bản sao vô tính của chị ta. Zack biết tại sao chị ta làm vậy, và về lý thuyết thì anh cũng đồng tình, nhưng phải nói là viễn cảnh chọn một người trong số họ chẳng hề làm anh thích thú.

Mười lăm phút sau, anh bước ra khỏi phòng tắm và quần chiếc khăn tắm quanh eo. Anh đi xuống nhà để vào văn phòng, lật mấy trang trong cuốn sổ ghi chú trên bàn đến khi nhìn thấy trang cần tìm. Trên đó, anh đã nhanh tay ghi lại số điện thoại của bạn cô nàng không phù hợp đã làm Barbara lo lắng tuần trước. Mỉm cười khi nhớ đến phản ứng của cô gái đó, Zack bấm số điện thoại. Anh không biết chút gì về cô, ngoài cảm giác rằng cô không mặc vải chống nhăn.

Đến tiếng chuông thứ ba thì có người nhắc máy. “A lô, úi.” Có tiếng loảng xoảng rồi một tiếng bịch thật to. “Xin lỗi. A lô.”

“Sao vậy?”

“Tôi với lấy điện thoại và bị ngã khỏi sofa. Ai vậy?”

“Zack McLaren.”

“Ôi! Cho tôi xin lỗi chuyện tuần trước nhé. Đúng là tôi đã xía vào chuyện của người khác, phải không? Cô trợ lý tội nghiệp của anh, tôi hy vọng anh không nổi giận với cô ấy.”

Zack thích thú nói, “Tôi không bao giờ nổi giận. Nghe này, lần trước nói chuyện, cô có vẻ nhiệt tình. Sáng mai cô có muốn tới phòng vấn không?”

“Thật ư? Ôi thế thì quá tuyệt! Nhưng mai tôi lại không tới được; tôi phải đón chuyến tàu đầu tiên đi Glasgow.” Giọng cô gái có vẻ hối tiếc thực sự. “Sinh nhật tám mươi tuổi của bà tôi, chúng tôi định tổ chức một bữa tiệc bất ngờ và tôi không bỏ được. Nhưng tối Chủ nhật tôi về rồi.” Cô gái nói thêm đầy hy vọng. “Tuần sau có được không?”

Khả thật. “Xin lỗi, tôi đã gặp hết các ứng viên. Tôi đã hứa với họ là sẽ báo kết quả vào ngày mai.”

“Ôi. Đầu dây bên kia ngừng lại. “Thực ra tôi đang không làm gì cả. Ngoài chuyện vừa mới ngã từ sofa. Nếu tôi khoác ít nhanh ít quần áo và đến chỗ anh trong vòng ba mươi phút thì sao?” Cô gái ngừng lại. “Ừm, nghe có vẻ như tôi đang không mặc gì nhỉ. Thực ra không phải vậy đâu, tối đang mặc pyjama. Ôi trời, tôi nói linh tinh đấy. Tôi gặp anh ba mươi phút nữa được không, ăn mặc nghiêm chỉnh?”

Zack nhìn bóng mình trên cửa sổ văn phòng. Anh không nói với cô gái là ngoài chiếc khăn tắm đang quấn quanh hông, anh cũng không hề mặc gì trên người. Dù sao thì đó cũng không phải chuyện “Không được rồi. Tối nay tôi phải đi ăn cùng đối tác.” Anh có thể chủ động gọi điện cho cô gái này nhưng anh sẽ không bao giờ thuê một người mà chưa gặp mặt trước. Và đêm nay anh lại là diễn giả chính nên không thể đến muộn. “Thôi, chúng ta đã thử, nhưng tôi nghĩ chắc không được rồi. Chỉ là vấn đề thời điểm không phù hợp thôi.” Anh liếc nhìn đồng hồ, đã tám giờ. Mười phút nữa xe sẽ tới, anh phải khẩn trương. “Dù sao cũng cảm ơn cô.”

“Vâng.” Giọng cô gái, chính là Ellie, nghe có vẻ thất vọng. “Tôi cũng cảm ơn anh vì đã nghĩ tới tôi. Anh thật tốt vì đã gọi điện lại. Thật tiếc chúng ta chưa thể gặp mặt.”

Cô gái có một giọng nói hấp dẫn, trong trẻo và bay bổng, kiểu giọng nói mà bạn thích nghe. Nếu có thời gian. “Tôi cũng rất tiếc. Chúc cô may mắn tìm được công việc khác,” Zack nói. “Tạm biệt.”

Chương 10

“Cô trợ lý mới của anh thế nào?” Ngồi bên Zack ở ghế phụ, Louisa hạ miếng che nắng xuống kiểm tra lại son môi trong gương. “Quen việc chưa?”

Zack gật đầu. Cuối cùng anh chọn Christine trong số sáu ứng cử viên, và chị ta đang chứng tỏ mình hiệu quả không kém gì Barbara. Christine đã gần sáu mươi và không hứng thú với thời trang; chị có đôi lông mày rậm cùng niềm đam mê. với váy xếp li, kiểu cách không phải là lẽ sống của chị. Nhưng chị đánh máy nhanh tới mức mấy ngón tay múp míp của chị nhòe hẵn đi. Chị còn mang đồ ăn trưa đóng gói đến chỗ làm và ăn bánh sandwich rưới mayonnaise ngay tại bàn, rồi nuốt trôi bằng thứ trà thảo mộc có mùi lạ.

“Vẫn ăn sandwich xốt mayonnaise à?”

“Ngày nào cùng thế.”

“Ừm, biết đâu chị ta sẽ thay đổi, thử ăn pho mát và cà chua. Anh ghé vào đây được không?” Cô vẫy tay về phía dãy cửa hàng trước mặt, “Em phải mua mấy cuốn tạp chí cho chuyển đi.”

Zack thấy hơi cụt hứng. Anh đã hẹn hò với Louisa gần ba tháng nay và cô có rất nhiều điểm tốt - cô tự tin, kiêu diễm cũng như cực kỳ hấp dẫn. Nhưng dừng lại tại quầy bán báo, anh đã có kinh nghiệm đau thương về việc này, nghĩa là trong mấy tiếng nữa cô sẽ đọc to từng mẩu tin từ mấy tờ tạp chí cho anh nghe. Không hiểu

sao cô nghĩ rằng anh cũng hứng thú như cô khi nghe mấy chuyện ngồi lê đôi mách về người nổi tiếng, mấy lời khuyên thông thái của chuyên gia tình yêu và mascara của hãng nào làm cho lông mi trông dài nhất. Hai người đang thẳng hướng đường M4 để tới dự tiệc cưới của bạn Louisa ở Bristol, và nếu anh cố nghe đài thì cô sẽ ngả sang tắt phụt đi mỗi lúc cô cần thông báo cho anh một tin mới quan trọng, ví dụ như anh đã nghe chuyện Victoria Beckham tập đàn chưa? Và thế quái nào mà Russell Brand lại ăn trưa với Kate Winslet?

Anh tấp vào lề đường, đỗ xe ngay vạch cấm đỗ, đằng sau chiếc Volkswagen màu xanh da trời. Louisa, trong bộ đồ dự đám cưới màu xám nhạt sang trọng và áo sơ mi hồng có diềm xếp nếp, nhảy ra khỏi chiếc Mercedes và biến mất trong cửa hàng sách báo trên đường Regents Park.

• • •

Ellie đang xếp hàng để trả tiền cho tờ báo và một gói kẹo Rolos. Đúng lúc đó, nàng nhìn lướt qua quầy tạp chí, thấy trên một trang bìa có hình cô gái da đen vạm vỡ mặc bộ bikini vàng, đầu đội mái tóc giả màu vàng sáng. Bên cạnh giật dòng tít, “Dolly Deeva: Nở nang hơn, tuyệt vời hơn, và trở lại đầy hoành tráng!”

Mới đêm qua Roo còn băn khoăn không biết Dolly dạo này thế nào. Ellie tách khỏi hàng và lấy cuốn tạp chí, cuốn cuối cùng trên giá. Nàng sẽ mua cuốn này cho Roo.

“Úi, xin lỗi!” Cùi chỏ của nàng huých phải một khách hàng khác và suýt nữa thì cuốn tạp chí rơi xuống đất. Ôm chặt nó vào lòng,

nàng mỉm cười vẻ hối lỗi với mái tóc đỏ thanh lịch phía trên váy xám áo hồng, ngay cả khi đó không phải là lỗi của nàng. Mái tóc đỏ cũng gật đầu chấp nhận lời xin lỗi một cách hòa nhã và hỏi, “Cô kiểm cuốn tạp chí ở đâu vậy?”

“Trên giá đó.” Ellie chỉ lên cái giá trống không và mái tóc đỏ thở dài vẻ bức bối.

“Ý cô là không còn tờ nào nữa à?”

“Tôi không rõ nữa.” Cô gái này thực sự mong nàng sẽ nhường tờ tạp chí của nàng ư? Ellie nhã nhặn nói, “Tôi chắc là ở cửa hàng khác sẽ có.”

Vài phút sau, nàng trả tiền tại quầy và bước ra khỏi cửa hàng sách báo, dừng lại một lát trên vỉa hè để lật qua mấy trang tạp chí. Đây rồi, cuộc phỏng vấn chiếm hết hai trang báo, trong đó Dolly khẳng định thời khoe ngực đã qua và bây giờ cô là một con chiên được tái sinh sẽ không đi đâu mà quên mang Kinh Thánh. Len giữa một chiếc Mercedes màu xám đậm và chiếc VW Beetle màu xanh da trời, Ellie băng qua đường, tiến thẳng lên đồi về phía phố Nevis. Qua những gì Roo kể với nàng về Dolly Deeva, nàng đoán hẳn cô sẽ cười lăn khi đọc bài này.

“Anh đây rồi! Em cứ tưởng xe không có ai.”

Zack ngồi thẳng người dậy. “Anh đang xếp lại đồ trong ngăn lật. Anh tìm thấy mấy cái đĩa CD đã quên khuấy.” Anh chỉ cho cô những thứ vừa khai quật được. “Và cả một túi Liquorice thập cẩm nữa chứ!”

“Eo, đừng ăn, có thể bị mốc rồi đấy.” Louisa ngồi yên vị trên ghế phụ. “Em không mua được tờ tạp chí em muốn. Có đứa con gái lấy mất tờ cuối cùng rồi. Khó chịu thế không biết. Dù sao em cũng đã

kiếm được mấy tờ khác thay thế.” Cô vỗ vỗ vào ba cuốn tạp chí bóng loáng đang đặt trên đùi. “Mấy cuốn này sẽ đủ cho em tới khi chúng ta đến Bristol.”

“Tốt.” Zack nhét chiếc đĩa CD mới tìm thấy của nhóm Gogol Bordello vào máy, ấn nút Bật và khởi động xe. “Em nghe đĩa này chưa? Tuyệt lắm nhé.”

Chỉ chưa đầy hai phút sau, Louisa vươn người ra tắt nhạc. “Ôi, tin được không anh? Đồ nói dối!” Cô gi ngón tay vào bức ảnh chụp cô diễn viên từng đóng vai người tình của điệp viên Bond. Trông cô vẫn còn khá trẻ so với tuổi.

“Đảm bảo bà này ít ra cũng phải năm chục rồi, thế mà dám nói chưa bao giờ xài Botox!”

• • •

“Zack, tôi rất xin lỗi. Tôi không thể cầm cự được nữa. Tôi nghĩ là tôi làm được, nhưng hóa ra không phải. Chuyện này quá sức tôi.”

“Thật sao?” Phản ứng đầu tiên của Zack là ngạc nhiên; sau đó đến thở phào. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng mình là một ông chủ khắt khe. Mặt khác, không còn món sandwich mayonnaise nữa.

Ờn trời.

“Là chồng tôi.” Christine ngập ngừng, đôi mắt nhờ nhờ của chị ta bắt đầu ướn nhòe. “Anh ấy... không còn như xưa nữa, anh biết đấy. Ban ngày anh ấy tới trung tâm chăm sóc trong khi tôi đi làm, nhưng đến đêm thì anh ấy bắt đầu trở chứng. Đi lang thang trong

nhà cố tìm cách ra ngoài. Tôi ngủ không đủ giấc và kiệt sức. Bác sĩ bảo tôi nên nghỉ việc. Anh không biết tôi cảm thấy tệ thế nào đâu vì để anh phải thất vọng như thế này trong khi tôi lại rất thích làm việc cho anh.”

Rồi, giờ thì anh thấy thật hổ thẹn; anh ích kỷ không thể tin nổi. Zack lắc đầu và nói, “Xin chị đừng cảm thấy như thế. Không cần phải xin lỗi. Tôi rất tiếc về chuyện chồng chị. Tôi không hề hay biết. Tất nhiên là chị cần dành sức để trông nom ông ấy.” Bối rối vì cảm thấy có lỗi, anh nhận ra trông chị ta thực sự mệt mỏi, mắt thâm quầng. “À, mà chị cũng không phải lo đơn từ gì đâu. Tôi xử lý được.”

Christine nhìn anh, lóng ngóng lấy tay áo quệt giọt nước mắt chực lăn ra.

“Ôi Zack, anh thật tốt quá. Nhưng tôi không thể làm như thế với anh được. Tôi không thể để mặc anh tự xoay xở.”

“Này, điều gì quan trọng hơn, chuyện đánh máy và viết đơn hay là sức khỏe của chị? Mà tại sao chị không về nhà ngay đi?” Zack đứng dậy, với lấy chùm chìa khóa. “Đi nào, tôi đưa chị về.”

• • •

“Tôi biết là không có mấy khả năng nhưng cứ phải thử xem.” Giọng Zack McLaren vang lên trong điện thoại. “Chắc lúc này cô đã tìm được công việc khác rồi. Nhưng nếu cô vẫn chưa tìm ra, thì người tôi mới thuê vừa phải nghỉ việc. Tôi đang tìm người khác, và tôi nghĩ nên báo cho cô biết.”

Zack McLaren. Có phải là duyên số không? Ngồi vắt chéo chân trên sofa, Ellie đặt cốc trà xuống và nói, “Mới hai tuần mà chị ấy đã phải nghỉ việc ư? Như thế có phải anh là một ông chủ kinh khủng không?”

Nghe giọng anh có vẻ thích thú. “Không, tôi hứa đấy.”

“Vậy anh đang mời tôi đến phỏng vấn phải không?”

“Nếu cô vẫn còn quan tâm.”

Ellie mỉm cười. Nàng có quan tâm không nhỉ? Hai tuần trước nàng đã quyết tâm thoát khỏi sự giam cầm thân thiện mà đáng sợ ở Blance House. Nhưng sau khi sự lúng túng ban đầu vì phải gặp lại Michael qua đi, thì việc ở lại chỗ làm cũ cũng đâu có gì khó khăn. Bác sĩ của nàng trấn an rằng cảm giác mệt mỏi này là một phần trong giai đoạn đau buồn mà nàng đang trải qua. Đôi khi ta biết cần phải thay đổi nhưng lại không hội đủ sức mạnh để tạo ra sự thay đổi đó.

Nhưng giờ Zack McLaren đang gọi lại để trao cho nàng một cơ hội khác, vậy thì nàng sẽ đón nhận nó. “Ôi vâng, chắc chắn là tôi quan tâm rồi. Khi nào anh muốn gặp tôi?”

Nàng nghe anh nói, “Ngay khi cô muốn. Bây giờ thì sao?”

“Đồng ý.” Ellie vừa nghe vừa bò ra khỏi sofa, vẩy vẩy chân trái cho đỡ tê. Có thể khi tới nơi, nàng sẽ phát hiện ra mình không muốn làm việc cho người đàn ông này. Nhưng bản năng mách bảo nàng rằng nàng sẽ muốn.

• • •

Quý quái.

Quý quái.

Chính là nàng.

Cú sốc khiến Zack giật lùi khỏi cửa sổ trên gác. Cảm giác như anh vừa bị thui một cú vào ngực... không, giống như ai đó lén tiến đến từ đằng sau và bất ngờ thực hiện động tác ép bụng với anh vậy. Anh không dễ bị sốc nhưng chuyện này thực sự làm anh bất ngờ. Cô gái hiện đang đi dọc phố Ancram chính là cô gái anh đã từng thấy ở Ivy. Lúc đó nàng đã để lại ấn tượng mạnh mẽ trong anh - khi đó là lúc nào nhỉ? Hơn hai tháng trước - tới mức anh vẫn còn nhớ được từng chi tiết của bữa trưa ấy. Thậm chí, anh đã khéo léo kết thúc cuộc gặp của mình để họ bước ra khỏi nhà hàng gần như cùng lúc. Đứng trên vỉa hè, anh đã nhìn nàng chui vào taxi với Tony Weston và lúc đó trong anh trào lên một thôi thúc không thể kiểm soát nổi, lao tới mở tung cánh cửa kia và lôi nàng ra.

Tất nhiên anh đã không làm vậy. Anh đã kiềm chế được bản thân. Thêm nữa, hành xử kiểu ấy thì anh cảm chắc bóc lịch. Và thế là anh đành đứng đó trong mưa, nhìn chiếc taxi biến mất cuối con đường, nghĩ bụng Tony Weston đáng tuổi bố nàng.

Nhưng giờ nàng đang ở đây, tiến về phía nhà anh ngay sau khi anh cho rằng mình không bao giờ gặp được nàng nữa, và nhiều khả năng là chưa đầy một phút nữa nàng sẽ bấm chuông. Bởi lẽ cô gái mặc áo sơ mi trắng và chiếc váy xanh bó ngang gối kia chắc chắn ăn vận để đi phỏng vấn.

Có nghĩa cô ấy phải là Ellie Kendall.

Mồm Zack khô khốc. Anh không muốn, không hề muốn tình cảm dây dưa với công việc một chút nào. Ai chả biết lãng nhăng

với trợ lý riêng là chuốc họa vào thân.

Vậy anh phải làm thế nào trong tình huống này?

Chương 11

Ai mà nói bị chim bồ câu ị lên người là may mắn thì chắc chắn người đó đã ăn quả lừa. Trong lúc nàng leo mấy bậc thềm dẫn lên cửa trước, một cục nhầy nhầy màu trắng sượt qua ngay trước mắt Ellie và đáp đánh phệt một cái xuống mặt đất, chỉ cách chân phải của nàng vài phân. Né vội sang trái, nàng coi đó là một điềm may. Kịp tránh chim ị lên người chắc chắn phải được tính là may.

Nàng nhấn chuông cửa và đợi. Lúc cửa mở, từ những hình ảnh trên laptop của Roo, nàng biết người mình sắp gặp trông thế nào, nhưng ngoài đời trông anh cao hơn nàng hình dung. Và phải nói là rất ấn tượng. Cũng dễ hiểu vì sao Roo lại nhiệt tình đến thế. Đôi mắt tuyệt đẹp, gò má chết người. Hy vọng anh cũng có khiếu hài hước. Đặc biệt là nếu Roo định tấn công anh trực diện. Ít nhất điều đó sẽ không xảy ra chừng nào Niall vẫn còn ở bên cô.

“Ellie, chào cô. Tôi là Zack.” Anh ngáp ngừng giây lát, rồi bắt tay nàng. “Thật mừng vì cuối cùng cũng gặp cô. Mời vào.”

Rồi, phải tỏ ra đĩnh đạc, đừng kể với anh ta là sớm chút nữa bạn đã bị một con chim bồ câu ị lên đầu. Nắm chặt chiếc túi xách, Ellie theo anh vào văn phòng ở tầng một. Anh mặc quần jean và chiếc áo phong màu ghi nhạt. Roo cũng sẽ hài lòng với cặp mông đó. Có thể nàng miễn dịch với đàn ông, nhưng nàng vẫn nhận biết được những điểm mạnh của họ.

“Tôi có đem theo CV đây.” Nàng lấy hồ sơ ra khỏi túi xách và đưa anh. “Tôi hầu như biết hết mọi công việc liên quan đến điều hành văn phòng. Tôi gõ máy tính rất nhanh và kỹ năng làm việc với máy tính của tôi cũng khá. Anh có thể kiểm tra cái đó. Và tôi làm việc rất chăm chỉ.”

“Nghe thế tôi cũng mừng.” Zack thoáng mỉm cười. Hai mươi phút sau đó anh giải thích cho nàng tính chất công việc nàng sẽ phải phụ trách. Anh đọc thư và nàng gõ lại. Anh chỉ cho nàng hệ thống hồ sơ, cũng không phức tạp lắm. Anh hỏi chuyện nàng về Trung tâm Kinh doanh Brace House và nàng nói với anh nàng hoàn toàn hài lòng với công việc trong sáu năm qua nhưng giờ nàng đã sẵn sàng thay đổi, và làm việc ở nơi chỉ cách nhà vài phút đi bộ thì thật tuyệt.

“Ôi, tôi nói thêm được không?” Ellie biết anh không thể tự mình hỏi câu này nhưng nàng đã thấy anh liếc nhìn bàn tay trái không có nhẫn cưới của nàng. “Hiện tôi không có gia đình.” Nếu điều này giúp nàng có được công việc, nàng vui lòng đảm bảo với anh rằng anh không cần phải lo lắng một ngày kia, nàng sẽ thông báo với anh nàng mang bầu và đòi hỏi quyền lợi của bà bầu. “Và tôi cũng không định có em bé. Không có chuyện đó đâu.”

“Tốt.” Trông anh thở phào khi nghe thấy điều này nhưng vẫn quan sát nàng kỹ lưỡng.

Nàng do dự, cân nhắc các lựa chọn. Không, đừng nói với anh về Jamie. Lý do chính nàng thay đổi công việc là để bắt đầu lại từ đầu và được đối xử như những người khác. Những người bình thường khác...

“Dù sao thì, vậy đấy. Tôi độc thân.” Sau khi nói rõ, Ellie đổi chủ đề. “Tôi có được hỏi chuyện gì đã xảy ra với người trợ lý trước đây

không?”

Zack bèn giải thích về Christine. Kết thúc câu chuyện, anh nói về thân thiện,

“Vậy nên nếu cô không có một người chồng bệnh tật cần phải chăm sóc thì đó là điểm cộng.”

Đây là cơ hội tốt để tập làm người bình thường. Ellie cố nặn ra một nụ cười thật tươi đáp lại, “Vâng, chắc chắn là tôi không có người chồng nào như vậy!”

Sau đó anh mời nàng một cốc cà phê rồi dẫn nàng đi thăm khu bếp ngập màu xanh lá ngải với những thanh thép không gỉ chắc chắn, có những ô cửa sổ kiểu Pháp mở ra ngoài trời và nhìn ra một khu vườn nhỏ khép kín ở sau nhà.

Nhưng vì ngoài trời không được ấm áp cho lắm nên hai người đi lên phòng khách trên gác. Căn phòng được trang trí tông đỏ đậm và xám nhạt, có nhiều dấu hiệu chắc chắn cho thấy có người sống trong đó. Báo chí nhét lộn xộn trên giá, một lon Coca rỗng trên bàn nước và cái áo khoác vắt vẻo trên một trong mấy cái ghế.

“Mời cô ngồi.” Zack chỉ sofa và ngồi xuống một trong những chiếc ghế đối diện. Anh thật lịch sự, thậm chí là quyến rũ anh mời nàng lên nhà uống cà phê, nhưng nàng vẫn thấy có chút dè dặt tuy không rõ rệt ở anh. Ellie tự hỏi không biết anh đã chấp nhận nàng chưa hay vẫn còn đang suy nghĩ?

“Cảm ơn anh.” Nàng đề ý sao cho không làm sánh cà phê.

“Vậy là cô sống ở phố Nevis. Hay lắm.”

“Vâng. Ở gần thế nên tôi có thể linh động hơn.” Nàng không giỏi quy lụy, nhưng nàng muốn công việc này.

“Hay lắm.” Một lát sau, Zack hỏi, “Cô ở chung với bạn à?”

“Không.”

“À.” Anh nhún vai. “Tôi chỉ hỏi thôi. Ý tôi là, chỗ đó chắc cũng yêu cầu một khoản thế chấp khá lớn đấy nhỉ?”

“Tôi không cần thế chấp.” Ellie trả lời lập lờ, nàng bị bất ngờ với chiều hướng của câu chuyện. Nàng chưa bao giờ bị hỏi những câu kiểu này trong mấy cuộc phỏng vấn trước.

“Vậy ra cô thuê. Giá thuê hẳn phải cao lắm. Nhưng với mức lương tôi đưa ra thì chắc cô vẫn xoay xở được chứ?”

“À”, v-vâng.” Nàng cảm thấy mình đang đỏ mặt trước cái nhìn chăm chú của anh. Nói với anh về Tony chỉ làm vấn đề thêm phức tạp, nhưng anh đang nhìn nàng rất chăm chú, nàng phải nói điều gì đó thôi. “Chuyện là, kỳ thực cũng không hẳn là tôi thuê căn hộ đó. Tôi chỉ... anh biết đấy, sống ở đó. Kiểu như... trông nom căn hộ thôi.” Nàng nuốt nước bọt và phát ra tiếng ực nghe rõ trong cổ họng. “Cho một người bạn.”

Sau đó là một quãng yên lặng khó xử. Nàng cảm thấy da mình nóng lên đến vài độ. Sau vài giây càng lúc càng không thoải mái, cuối cùng Zack gật đầu và nói, “Ừ.”

• • •

Anh vừa làm gì vậy? Chúa ơi, anh đã nghĩ gì vậy?

Giống như lúc này nhìn nàng đi đến, bây giờ anh lại đang đứng bên cửa sổ, dõi theo bước chân của Ellie Kendall khi nàng rời căn nhà và đi bộ dọc theo phố Ancram.

Anh đang đi ngược lại tất cả nguyên tắc của mình từ trước tới nay. Anh đã mời Ellie Kendall làm việc và nàng đã vui vẻ nhận lời. Nếu Barbara ở đây bây giờ, chị ta sẽ xách tai anh lên mất.

Nhưng anh không thể dừng được, đơn giản chỉ vì cách nàng cư xử khi ở bên anh. Lý do anh ưu tiên thuê những người như Barbara Độc Đoán hay Christine Vải Chống Nhăn là vì hai cô nàng trợ lý trước đó đã đơn phương mê anh, kéo theo những rắc rối mà đáng lẽ anh có thể tránh được.

Điều khác biệt là lần này, có vẻ như anh mới là người có nguy cơ nảy sinh tình cảm.

Hơn nữa, rất có thể Ellie đang sống trong căn hộ đó miễn phí vì minh tinh Tony Weston, người đáng tuổi bố nàng, đã chi trả.

Zack nhìn nàng dừng lại một lát khi đi tới cuối phố, ánh sáng màu cam của đèn đường hắt lên người nàng. Rồi nàng rẽ trái và khuất khỏi tầm mắt. Khi không nhìn thấy nàng nữa, ánh đèn như thể mờ đi. Ôi trời, đúng là điên rồ. Đáng ra anh không nên mời nàng làm việc. Nếu anh cảm thấy thế này về nàng, anh nên thuê ai đó khác, rồi chỉ cần gọi cho nàng, giải thích vì sao không thể nhận nàng vào làm và mời nàng đi ăn tối.

Nhưng anh chỉ có thể gọi cho một cô gái và mời nàng đi ăn tối khi cả hai người trước hết cùng có cảm tình với nhau.

Đây chính là lý do vì sao anh không thể gọi cho nàng được. Thọc tay vào túi sau của quần jean, Zack quay lưng lại cửa sổ. Anh không thể làm vậy là vì Ellie Kendall không hề tỏ ra bị hấp dẫn. Không một chút nào luôn. Nghĩa là nếu anh gọi cho nàng và mời nàng đi chơi, thì rất có thể nàng sẽ, lịch sự mà cương quyết chối từ.

Nghĩa là anh cũng chẳng còn lý do nào để gặp lại nàng nữa.

Điều này thật... không dám nghĩ tới.

Nó đáng sợ đến mức anh đành phải mới nàg làm việc.

• • •

“Đoán xem?” Hai ngày sau, Roo gặp Ellie tại quán Rouge sau khi tan làm và hỏi nàg.

“Gì cơ?” Có phải Roo nghiêm túc muốn nàg đoán không? Nhưng nhìn mặt cô thì chắc không phải là tin hay ho.

“Khi một anh chàng nghe tuyệt đến mức không tin được... và trông tuyệt tới mức không tin được... thì tình hình là...”

“Anh ta tuyệt đến mức không thể có thật?” Trong một khoảnh khắc, Ellie thấy hoang mang; có phải cô định ám chỉ Zack McLaren không? Ôi trời, nàg vừa được nhận vào làm. Phải chăng Roo đã phát hiện ra điều gì về anh và chuẩn bị báo với nàg? Có phải anh là một tên tội phạm, một tên khủng bố, hay một kẻ lừa đảo đã bị tuyên án?

“Chuẩn. Chính-xác.” Roo đang uống vang đỏ và mặc quần jean trắng, rõ ràng không phù hợp lắm với trạng thái kích động hiện giờ của cô. “Vậy thì sao tớ lại ngạc nhiên cơ chứ? Chúng ta đang nói chuyện về cuộc đời tớ đấy.”

Cuộc đời Roo. Không phải cuộc đời nàg. Ellie chậm chậm thở ra. “Có liên quan đến công việc không?” Nàg dung từ “công việc” với nghĩa khá rộng, công việc, với Roo, bao gồm gặp gỡ mấy người bạn sáng tác, hát mấy đoạn ngẫu hứng và chơi mấy hợp âm cho nhau nghe trong vài tiếng đồng hồ, rồi quyết định hôm nay

không phải ngày có gì đột phá, xét về phương diện âm nhạc, và thay vào đó là lời nhau ra quán rượu.

“Không, liên quan đến chuyện phát hiện ra bạn trai tớ đã có vợ.”

“Niall á?” Trời đất, cô phát cuồng lên vì anh ta. Ellie bị sốc, nàng nói “Cậu chắc chứ?”

Roo quay quay chiếc vòng tay bằng bạc quanh cổ tay thanh mảnh của mình. “Khá chắc, ừ. Chính anh ta nói với tớ mà.”

“Ý cậu là họ đã ly thân ư? Hay là ly dị rồi?” Nếu thế thì vẫn chấp nhận được, phải không?

“Không hề.” Cô lắc đầu. “Họ vẫn chung sống.” Chiếc vòng tay Niall mới mua cho cô tuần trước vẫn quay đều.

“Ôi không, đồ đều.” Ellie thông cảm với bạn. “Sally ở chỗ tớ cũng rơi vào cảnh đó mấy năm trước, chỉ có điều mãi tới lúc bà vợ xuất hiện ở ngay thềm nhà vào một đêm nọ thì cô ấy mới biết sự thật. Cô ấy đau khổ lắm. Thật tồi tệ. Sao dám đàn ông đó lại nghĩ họ có thể ăn vụng mà không bị phát hiện nhỉ?”

“Vì họ là đàn ông.” Roo lại tợp một ngụm lớn.

“Ừm, thế thì hẳn mới là người thiệt. Không có hẳn sẽ tốt hơn cho cậu,” Ellie an ủi. “Cậu đâu cần cái loại cận bã đó. Tin tớ đi cậu sẽ tìm được người tốt hơn cả triệu lần. Đồ đều giả. May mà hẳn biến mất.”

Roo ngần ngừ. “Đừng nói vậy.”

“Dứt khoát tớ sẽ nói vậy đấy! Hẳn là đồ hèn hạ và may là cậu không dính dáng gì với hẳn nữa!”

“Nhưng cậu vẫn chưa gặp anh ấy mà.”

“Mừng là tớ chưa gặp! Ôi thôi nào.” Ellie nhào qua bàn để nắm lấy cánh tay Roo. “Cậu sẽ không sao đâu. Có ối đàn ông tốt ngoài kia đang đợi cậu. Những anh chàng dễ thương, không nói dối, độc thân... Ôi, tớ biết, cậu thích vẻ ngoài của Zack McLaren đúng không? Tuần sau khi bắt đầu làm việc ở đó tớ sẽ điều tra xem anh ta còn độc thân không, rồi có thể...”

“Suytttt!” Roo nhảy dựng lên khi điện thoại di động đổ chuông. Cô vồ lấy điện thoại trên bàn, áp vào tai và thì thầm, “Anh à? Vâng. Không. Không, em biết. Vâng, em cũng vậy. Được rồi. Rồi. Vâng. Bai.”

Nhìn gương mặt lén lút của cô, Ellie biết ngay ai ở bên kia đầu dây. Là “Niall phải không?”

“Ừ.”

“Sao?”

“Chẳng sao.”

“Hắn muốn gì?”

“Chỉ... muốn biết xem tớ thế nào thôi.” Giờ thì vẻ lén lút lại pha lẫn bất chấp. “Thế thôi à?”

“Ờ.” Thách thức, bất chấp kết hợp với sai trái. Roo lại nhấp rượu và chú mục vào cái cốc.

“Vậy là cậu vẫn nói chuyện với hắn.” Có phải làm luật sư trong phiên chất vấn chéo ở tòa là như thế này không nhỉ?

“Có vẻ vậy đấy.”

“Cậu vẫn tiếp tục gặp hắn?”

“Có thể” Ngừng. “Vẫn.”

“Ôi trời.” Ellie lắc đầu. “Tại sao?”

“Đừng nhìn tớ thế,” Roo rên rỉ. “Tớ yêu anh ấy!”

Vậy ra đây là lý do Roo không thích nàng gọi Niall là đồ giả tạo. Ellie ngạc nhiên trước tầm ảnh hưởng của hấn lên Roo, nàng nói, “Nhưng hấn có gia đình rồi.”

“Nhưng không hạnh phúc!”

“Nhưng vẫn là có vợ.”

“Nhưng không phải lỗi của anh ấy.” Roo bào chữa. “Cô ta giăng bẫy anh ấy.”

Ellie nhìn cô thật lâu. “Ý cậu là cái bẫy người to dùng bằng kim loại ấy hả?”

“Còn tệ hơn thế.”

“Cậu định bảo với tớ là hai người đấy còn có cả con nữa sao?”

Má Roo ửng đỏ. “Một đứa. Chỉ một đứa. Nhưng nghe này, anh ấy không phải người xấu,” cô biện hộ. “Anh ấy chỉ cố làm điều đúng đắn thôi. Anh ấy đã định thôi rồi thì cô ta báo là có bầu. Đáng lẽ anh ấy có thể ra đi nhưng anh ấy đã không làm thế. Anh ấy đã ở lại vì đứa bé. Nhưng đúng là ác mộng. Nó làm cuộc đời anh ấy khốn khổ...”

“Đứa con á?”

“Không! Cô vợ! Yasmin.” Môi Roo cong lên. “Đấy là tên cô ta. Nghe... ổng ọo nhỉ? Cô ta là một con khốn toàn tập, cậu không biết đâu. Thật sự anh ấy đã cố gắng rất nhiều để giải quyết chuyện này, nhưng đơn giản là không thể.”

“Thế hấn sẽ bỏ cô ta chứ?”

“Ừm có, đương nhiên là có.”

“Khi nào?”

“Sớm thôi.”

“Sao không bỏ quách luôn đi?”

“Chưa được, vì con còn nhỏ quá. Anh ấy vẫn phải ở lại cho đến khi con được một tuổi. Không thì tệ quá, cậu biết đấy.” Roo ngừng lại. “Cậu không đồng tình phải không? Đừng nói với tớ là tớ đang làm sai nhé. Cậu không được cản nhăn tớ đâu đấy.”

“Vậy khi mọi chuyện hồng hét thì tớ có được nói là tớ đã bảo cậu rồi không?”

“Sẽ không như vậy đâu. Anh ấy tuyệt lắm. Lâu lắm rồi tớ mới cảm thấy hạnh phúc thế này!”

“Nhưng...”

“Ôi xin cậu đấy, đừng nói gì nữa,” Roo khẩn khoản. “Khi nào gặp Niall cậu sẽ hiểu. Tớ yêu anh ấy.” Cô đập tay lên ngực. “Mà chuyện anh ấy có vợ cũng chẳng phải lỗi của tớ.”

Chương 12

Nếu bạn muốn có cách nào khiến những người London cộc cằn nói chuyện với mình, thì Ellie đã tìm ra câu trả lời. Bạn chỉ cần mang một bó hoa gói giấy bóng kính to tướng từ chỗ làm về nhà.

“Cho anh hả, em yêu?” người bán báo ngoài cửa Brace House nói với nàng khi nàng rời khỏi tòa nhà vào ngày làm việc cuối cùng.

“À, cảm ơn, không cần phải làm thế đâu!” Người lái taxi gào qua cửa sổ xe.

“Hay quá, cưng, đúng loại anh thích,” anh công nhân vận chuyển trên tàu điện ngầm nói.

“Sao em biết hôm nay là sinh nhật tôi?” Một người lạ hoắc trên phố tươi cười với nàng.

Giống như sống trong thế giới của Mary Poppins vậy.

Thực ra, điều này đã tạo ra một thay đổi rất thú vị, chuyển đi cuối cùng từ chỗ làm về nhà biến thành một câu chuyện vui vẻ. Có lẽ tha hoa đi khắp nơi cần phải trở thành việc bắt buộc. Về tới phố Nevis, Ellie bước vào nhà. Tony đã ở đó; nàng có thể ngửi thấy mùi nước hoa Acqua di Parma của ông.

Ông ra đón nàng. “Chào con yêu. Hoa này cho ta à? Con không cần phải làm vậy đâu.” HÀi lòng với khiếu hài hước của chính

mình, ông bỏ bó hoa gói giấy bóng kính sang một bên và ôm nàng thật chặt. “Trông con tươi tắn lắm.”

“Ba cũng thế.” Tony ghé qua đây vài ngày để gặp mấy nhà sản xuất phim và tham gia vài cuộc phỏng vấn. Thật vui khi được gặp lại ông.

“Tất cả ổn định rồi chứ con?”

“Vâng ạ. Ở đây tuyệt lắm. Thứ Hai con sẽ bắt đầu làm việc ở công ty của Zack.”

“Tuyệt. Tiệc chia tay của con thế nào?”

Ellie bắt đầu tháo lớp giấy gói hoa. “Sướt mướt lắm ạ. Paula khóc như mưa. Mọi người cứ ôn lại chuyện ngày xưa, lo lắng không biết con sẽ vượt qua thế nào nếu không có họ. Con chỉ cảm thấy hơi ăn năn vì đã quyết định ra đi và thực sự rất mong đợi công việc mới này.” Nàng đã nói với Tony điều này qua điện thoại, nhưng vẫn cần phải nhắc lại. “Nhân đây, sếp mới không biết về Jamie. Con cũng không định nói với sếp.”

“Cũng tốt.” Tony gật đầu. “Không cần phải lo lắng thế đâu. Cứ làm việc gì con thấy thoải mái nhất.”

Ông pha cà phê trong khi nàng cắm hoa vào một cái bát. Trước khi đi gặp mấy nhà sản xuất phim, ông kể cho nàng về dự án. “Họ quảng cáo bộ phim giống Lock Stock kết hợp với Gavin and Stacey. Họ muốn ba đóng vai một tay gangster đáng yêu quản lý một câu lạc bộ khiêu vũ tập thể, nuôi mấy con chó Chihuahua và có thể bắn chết bất cứ kẻ nào làm ta khó chịu.”

“Con sẽ xem bộ phim đó.” Ellie bấm bớt phần gốc của một bông đồng tiền vàng. “Vậy là chắc chắn ba sẽ đóng bộ phim đó chứ?”

“Có thể Bộ phim sẽ quay ở London, Cardiff và Reykjavik. Ba sẽ xem xem.” Ông cho thêm đường vào cà phê và khuấy lên. “À mà hôm nọ ba cũng nhận được email của Todd. Bây giờ nó lại quay về đây sống.”

Nàng tập trung vào mấy bông hoa. “Con biết. Anh ấy cũng viết cho con.”

“Con gặp nó chưa?”

“Chưa ạ.”

“Sao lại chưa?”

“Con không biết.” Ellie nhún vai và bấm một gốc hoa khác. “Chỉ là chưa thôi ạ.”

“Con có ghét nó không?”

“Tất nhiên là không ạ!”

Tony nhún nhường. “Thôi được, không phải ba muốn ép buộc gì con đâu. Ba chỉ định hỏi thôi. Vậy bao giờ ba có thể gặp người bạn mới của con đây? Cái cô sống ở bên kia đường ấy?”

“Bất cứ khi nào cô ấy có thể dứt được gã bạn trai mới. Hoặc là khi hắn bận bịu.” Nàng nói thêm, không giấu nổi vẻ bất bình “Với vợ và con hắn.”

Tony đáp lãnh đạm, “Chà.”

Khí thật, nàng đang nói gì vậy? Ellie im bật; ai chả biết hồi còn ở với mẹ Jamie, Tony đã từng lăng nhăng. Nàng vội nói, “Roo không được may mắn với chuyện tình cảm. Con không muốn cô ấy bị tổn thương, vậy thôi.”

“Cậu ta thế nào?”

“Con chả biết. Theo Roo nói thì thật tuyệt. Ai mà biết được? Chuông cửa reo lên và nàng thở phào nhẹ nhõm, không sợ tiếp tục lỡ miệng hay phải nói chuyện về Todd nữa; “Ba đi đi chắc là xe của ba đó.”

• • •

Trưa thứ Bảy, Ellie bắt tàu điện ngầm tới Camden sau đó bước dọc đường

Parkway dưới nắng đẹp. Sáng sớm nay trước khi đến chỗ nhà may, Tony đã nói, “Nhân đây, ba đã đặt bàn tại quán York and Albany. Một giờ nhé.” Khi nàng phản đối là không cần phải như thế, nàng có thể nấu nhanh mấy món để ăn ngay ở nhà, ông đã lắc đầu. “Nếu ta đang ở khách sạn thì chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu đó tử tế để ăn trưa, phải không nào? Giờ cứ tiếp tục làm thế đi.” Ông nghiêm mặt nói thêm, “Không phải là vì món bánh mì nướng trứng rán của con không ngon đâu nhé.”

Ông cũng có lý. Tony thích ăn ngon và cả hai người đều muốn ra ngoài ăn. Khi Ellie tới nhà hàng, bụng nàng đã réo âm âm. Nàng đến sớm mười phút, nhưng biết đâu Tony đã tới rồi.

Hóa ra ông vẫn chưa tới. Nàng xuống cầu thang để vào toa lét nữ, nghịch tóc một chút và thoa lại son bóng.

Khi trở lên gác, nàng thấy một người mới đến ngồi bên chiếc bàn cạnh cửa sổ. Đỉnh đầu nàng đau nhói, miệng thì khô khốc. Ồi trời, không. Ngay lúc đó, nghe thấy tiếng gót giày của nàng nện trên sàn gỗ, Todd quay lại để xem vì sao tiếng bước chân đột ngột dừng lại.

Nhìn mặt anh đủ thấy rõ ràng anh cũng bất ngờ y như nàng. Trông anh già dặn và trưởng thành hơn. Anh mặc áo sơ mi xanh lá cây đậm và quần màu lam trông chẳng hợp nhau chút nào. Trán tĩnh lại, Ellie thả lỏng bàn tay đang nắm trên tay vịn cầu thang và tiến đến chỗ anh.

“Chào anh, Todd.” Có phải nàng trông cũng già hơn không nhỉ?

“Chào Ellie.” Anh bối rối đứng dậy. “Gặp em ở đây hay quá.”

“Ừm, em nghĩ cũng chẳng phải tình cờ đâu. Tony mời em đi ăn trưa mà.”

Rõ ràng Todd đang nghĩ xem anh có nên thử ôm nàng một cái không. “Bác ấy cũng mời anh.”

Chắc chắn Tony đã quyết tâm dàn xếp vụ này. Mà ông còn chưa tới. Ellie lấy điện thoại ra gọi cho ông.

“Chào con, cậu ấy tới chưa?”

“Rồi ạ. Ba có đến không?”

“Ellie, cứ ăn trưa với nó đi. Con làm việc đó hộ ba nhé? Và đừng lo lắng về hóa đơn thanh toán.” Giọng Tony dịu dàng. “Ba lo hết rồi.”

“Ba sẽ phải hối tiếc đó,” Ellie nói. “Con sẽ gọi loại rượu đắt nhất trong thực đơn.” Nàng cúp máy và nhìn Todd. “Ông ấy không đến đâu. Em không thể tin được là ông ấy lại làm chuyện này.”

Todd nhìn nàng dè dặt. “Vậy giờ sao?”

“Em không biết.” Ellie nhắm mắt trong giây lát, nàng ghét phải thừa nhận là nàng đã bị sắp đặt. Đây không phải tình huống mà nàng muốn rơi vào. Lần cuối điều này xảy ra là trong đám tang của Jamie, khi nàng chỉ muốn thoát khỏi nhà thờ và chạy, chạy mãi.

Lúc đó nàng không có lựa chọn, nhưng bây giờ thì có. Nếu nàng thực sự muốn, nàng có thể đứng dậy và đi khỏi đây...

“Tiếng gì vậy?” Trông Todd có vẻ nghi ngờ. “Bụng em sôi đấy à?”

Cái dạ dày ngu ngốc, nó lại kêu ùng ục như máy trộn bê tông rồi. Sáng nay nàng cố tình không ăn sáng. “Em nghĩ là em về nhà đây,” Ellie nói.

“Tony nói gì trên điện thoại vậy?”

“Ba nói muốn em ăn trưa với anh.”

Todd điềm tĩnh hỏi, “Vậy sao em không muốn?”

Ngón chân Ellie co lại. “Em... chỉ là...”

“Chào anh chị!” Trưởng nhóm phục vụ tươi cười tiến đến phía họ. “Bàn của anh chị đã sẵn sàng nếu anh chị cần ngay.”

Todd giơ tay. “Thực ra thì, xin đợi một lát, có thể có chút thay đổi.”

Thôi rồi, thật ngu ngốc. Todd đang nhìn nàng. Người trưởng nhóm phục vụ đang đợi họ. Một đôi khác đứng bên quầy bar đang quan sát và nghe ngóng...

Ừc ựccccccc.

Ôi trời ơi, họ có nghe thấy tiếng đó không? Tất cả mọi người trong nhà hàng này đã nghe thấy âm thanh đó chưa?

“Thôi được” Ellie áp tay lên cái dạ dày đang sôi để cố gắng bịt miệng nó một cách vô ích. “Ăn thôi.”

Trong năm phút đầu tiên hai người chỉ tập trung vào thực đơn. Cuối cùng thì nàng cũng thuộc lòng thực đơn và không thể nhìn chăm chăm nó lâu hơn được nữa, Ellie thờ dãi nói, “Xin lỗi anh.”

“Không sao.” Todd bỏ thực đơn xuống. “Xin lỗi về chuyện gì?”

“Anh biết đấy. Tất cả mọi chuyện.” Họng nàng nghẹn ứ còn mắt nhìn chăm chăm xuống bộ dao đĩa. “Về việc hôm nay. Mấy cái email. Việc không muốn gặp anh. Tất cả.”

“Em biết tại sao em cảm thấy như vậy không?”

“Vì em là người xấu xa.”

Anh lắc đầu. “Thôi nào. Không phải vậy.”

“Đúng vậy đấy.” Cổ họng nàng càng nghẹn lại và cô phục vụ xinh đẹp đang tiến tới chỗ họ để ghi món. Đẩy lùi ghế, nàng vội vã nói, “Cho tôi pate vịt và cơm Ý. Đợi chút...”

Nàng lộc cộc chạy xuống gác lần thứ hai, khóa mình trong khoang toa lét, lặng lẽ gạt nước mắt cho đến khi một nữ thực khách khác rời khỏi nhà vệ sinh và nàng có thể bật ra những tiếng thốn thức. Vụ khóc lóc này quả là ồn ào, lem nhem, ngốc nghếch và tốn thời gian, nhưng không có cách nào ngừng lại được. Giống như cơn giận dữ không thể kiểm soát của trẻ con, dần dần nàng cũng nguôi ngoai.

Trời, đúng là chẳng ra sao. Cuối cùng Ellie đối diện với hình ảnh của mình trong gương và nhăn mặt. Mắt sưng húp, má thì lem luốc, giống hệt ngày xưa. Mấy tháng rồi trông nàng không tệ đến thế này. Lục lọi trong túi, nàng tìm thấy bộ đồ trang điểm thích hợp và cây son bóng đáng tin cậy.

Được rồi, dù trông nàng vẫn hơi đáng sợ, nhưng đành vậy. Nếu biết trước chuyện này sẽ xảy ra, nàng đã mang theo cả mascara.”

“Không cần phải nói gì đâu,” nàng nói với Todd khi quay lại bàn. “Em biết rồi.”

“Xin lỗi em.” Anh có vẻ khó xử.

“Anh đừng thế. Chuyện cũng đã xảy ra rồi thế thôi. Dù sao thì bây giờ em đã thấy khá hơn. Anh gọi món chưa?”

Todd gật đầu.

Nàng liếc quanh nhà hàng, thấy những ánh mắt đang vội lảng đi. “Mọi người đang giả vờ không nhìn em. Em cá là người ta đang cố tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra ở đây.”

Anh cố nặn một nụ cười.

Ellie uống ít nước. Không ích gì, nàng phải nói ra thôi. “Em có thể nói cho anh biết tại sao em là người xấu xa không?”

“Để anh đoán. Jamie đã mất còn anh thì sống sờ sờ ra đây. Nếu một trong hai phải chết, thì em mong rằng người đó là anh.”

Trời ơi. Anh ấy biết.

“Vâng.” Nàng gật đầu hổ thẹn, đầu gối nàng ép chặt vào nhau dưới gầm bàn.

“Ellie, em nghĩ là anh không biết điều đó sao? Ngay sau khi sự việc xảy ra?”

“Em xin lỗi. Em đã cố gắng không nghĩ thế.” Nàng cảm thấy mình như cái khăn bị vắt kiệt. “Nhưng em không dừng được.”

“Còn anh thì thấy tội lỗi vì mình vẫn còn sống. Vì sao anh lại còn sống cơ chứ? Cảm giác không dễ chịu chút nào,” Todd nói. “Anh biết anh không tốt đẹp hơn Jamie. Anh không xứng đáng thoát chết. Anh đã tự hỏi mình câu đó hàng triệu lần. Tại sao lại là anh?” Cặp mắt đầy vẻ đau thương, cho thấy nỗi thống khổ của anh. “Vấn đề là không có câu trả lời nào cả. Nên lúc nào anh cũng sống trong cảm giác tội lỗi. Người bạn thân nhất của anh không còn nữa và anh nhớ cậu ấy rất nhiều... anh vẫn nghĩ nếu đêm đó anh tới

muộn thay vì tới sớm, hoặc anh đi loanh quanh một chút như Jamie bảo, thì tai nạn đã chẳng xảy ra.”

Anh ấy cũng tự hành hạ mình bằng những ý nghĩ đó sao? Giờ thì Ellie ngập tràn cảm giác tội lỗi. Nàng nhoài qua bàn và nắm tay anh. “Ôi Todd, em cũng nhớ anh ấy. Nhưng đó không phải lỗi của anh.” Nàng siết những ngón tay anh để thể hiện mình thật lòng và thấy vẻ khuây khỏa dần hiện lên trên gương mặt đối diện. “Thực sự không phải. Em sẽ không làm một đứa con gái khó chịu và ngu ngốc nữa, em hứa đấy.”

Món đầu tiên được bưng ra khi không khí đã đỡ căng thẳng. Sau khi nàng thú nhận là muốn anh chết và Todd tha thứ cho nàng về điều đó, sự căng thẳng giữa họ tan biến một cách kỳ diệu. Thức ăn rất ngon nhưng cả hai người đều mãi hàn huyên đến mức quên cả thưởng thức. Todd kể nàng nghe về cuộc sống ở Massachusetts và biểu diễn giọng Boston của anh, nó làm anh nghe như đứa con rơi của Loyd Grossman và Dick Van Dyke. Mặc dù làm việc ở đó khá thú vị, nhưng anh chỉ chuyển công việc để cố gắng thoát khỏi nỗi đau. Chuyện đó không giúp ích được gì nên anh đã quay về, sẵn sàng tiếp tục cuộc sống ở London, mặc dù giờ đây là Jamie không còn nữa.

Sau đó đến lượt Ellie kể cho anh nghe về việc Tony bị sốc khi đến thăm căn hộ ở Hammersmith rồi quyết định mua một căn khác trên phố Nevis. “Em cảm thấy tội lỗi vì được sống ở một nơi đẹp đẽ, tất cả chỉ vì Jamie đã mất.” Kỳ thực là nàng chưa từng thú nhận điều này với ai; đó chắc hẳn là cảm giác của mọi người khi được nhận tiền bảo hiểm nhân thọ và biết rằng giờ đây mình có thể đi một chuyến nghỉ mát xa hoa.

“Tony làm vậy vì bác ấy muốn thế. Anh cá là điều đó làm bác ấy dễ chịu hơn,” Todd nói.

Có thể. Thực ra, nàng biết đó là sự thật. Món chính được bưng lên và Ellie mô tả nàng cảm thấy tù túng như thế nào ở Brace House. “Mọi người đối xử với em tốt hơn em đáng được hưởng. Em chưa bao giờ cảm thấy mình là người bình thường. Cứ như thể em đi đâu cũng có dòng chữ QUẢ PHỤ sơn trên trán vậy. Cho nên từ thứ Hai này em sẽ nhận công việc mới, sắp mới và một khởi đầu mới.”

Hai người tiếp tục ăn uống và nói chuyện. Nàng kể cho Todd về Roo. Đổi lại, anh kể cho nàng cảm giác xấu hổ khi một người Anh ở Mỹ vướng phải tình huống khó xử do hiểu nhầm nghĩa của từ “cái quần”^[4].

Rượu lại được rót đầy cốc.

“Trông em có già hơn không?” Ellie rướn người gần hơn, nâng cằm lên để anh có thể nhìn nàng rõ hơn.

“Không.” Anh cười. “Trông em vẫn vậy. Sao thế?”

“Vì trông anh già hơn. Xin lỗi nhé.” Nàng làm bộ. Có thể tại vì kiểu tóc. Trông anh... giống người trưởng thành hơn.”

“Anh giống người trưởng thành hơn mà. Giờ anh già dặn hơn rồi. Anh thậm chí còn không xem SpongeBob SquarePants^[5] nữa.”

Được khuyến khích bởi khiếu hài hước ngày xưa của anh, Ellie nói đùa, “Vậy mấy cô gái ở Boston thì sao? Anh có gặp cô nào tốt không? Gặp cô nào đủ loạn trí chịu đi chơi với anh không?”

“Chân tình nhé? Nhiều hơn em tưởng đấy.” Todd nhả nhó. “Nhiều hơn anh tính, chắc chắn. Rõ ràng là nhờ giọng Anh của anh. Mấy cô phát điên vì chất

giọng đó. Bọn họ cứ nghĩ tất cả chúng ta đều là quý-sờ-tộc.”

“VẬY ý anh là các cô tấn công anh tới tấp?” Đương nhiên là vậy; Todd khá hấp dẫn. Với nụ cười quyến rũ và tính tình thoải mái vui vẻ, có cô gái nào mà không bị anh hấp dẫn chứ?

“Ừ, tấn công tới tấp.” Anh gật đầu dè dặt.

“Ý anh là sao?”

“Em muốn nghe sự thật không? Thôi được, anh đã hẹn hò với một cô. Trong vài tuần. Cô ấy... ổn. Không có vấn đề gì. Nhưng anh không thể đi xa hơn. Vì anh thấy có lỗi. Thật không công bằng khi anh vẫn làm được mấy việc này trong khi Jamie không thể.” Todd nhún vai và bình thản nói, “Cho nên anh không tiếp tục nữa.”

“Làm chuyện đó á?”

“Ừ.”

“Ý anh là làm tình á?”

“Chuẩn.”

“Sao, cá thử cũng không á?”

“Anh không muốn thử.”

“VẬY cô ta cảm thấy thế nào?”

“Cô ấy thất vọng lắm, tưởng rằng đó là lỗi của cô ấy. Sau đó khi anh kể cho cô ấy nghe về Jamie thì cô ấy nghĩ anh bị gay.” Todd uống một ngụm rượu. “Anh phải giải thích là không phải thế. Sau đó thì anh trở thành một thử thách. Các cô thi nhau quyến rũ anh. Nhưng họ càng cố gắng, anh lại càng lảng tránh.

Kể cũng lạ.” Anh lắc đầu. “Anh chưa bao giờ nổi tiếng như thế. Nhưng anh lại chẳng tận dụng điều đó. Anh cá là Jamie ở trên thiên đường đang cười nhạo anh.”

Làm sao mà nàng có thể giữ khoảng cách với Todd lâu vậy nhỉ? Anh yêu quý Jamie cũng nhiều như nàng. Ellie nói, “Em cũng đoán thế.”

Anh rướn người lại gần nàng, hạ giọng. “Em có nói chuyện với cậu ấy không?”

Bụng Ellie quặn lại. Nàng gật đầu. “Có.”

“Anh cũng thế.”

Nàng hạ đĩa xuống. “Anh ấy có nói chuyện lại với anh không?”

“Không.” Trông Todd có vẻ kinh ngạc; rõ ràng anh chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó. “Làm sao được? Cậu ấy mất rồi mà.”

• • •

“Vẫn chịu nói chuyện với ba à?” Tony đón hai người ở nhà.

“Ba đã làm một việc rất đúng đắn.” Ellie ôm ông. “Cảm ơn ba.”

Ông vỗ vai nàng. “Ta mừng vì việc đã được giải quyết. Cứ gọi ta là Svengali. Todd, lại đây. Mừng được gặp lại cháu.”

Ellie đi vào bếp và đặt ấm nước để hai người hàn huyên với nhau. Khi trở lại, nàng nói, “Ba còn hơn cả mẹ đỡ đầu, cái cách ba giải quyết mọi vấn đề của con đó.”

“Tận dụng tối đa thôi, ta chỉ ở đây đến thứ Tư.” Tony lấy một miếng bánh quy trong hộp. “À, lúc trước sếp mới của con gọi điện. Con gọi lại cho cậu ta nhé.”

“Cậu ta đổi ý về vụ nhận em rồi. Em đã bị sa thải,” Todd nói.

Ellie pha cà phê và gọi cho Zack.

“Chào cô, tôi chỉ định báo là sáng thứ Hai tôi có bữa sáng với đối tác ở quán Savoy, nên cô không cần đến lúc 9 giờ. 10 giờ đến nhé. Lúc đó chắc chắn tôi về rồi.”

“Vâng được ạ. Cảm ơn anh.” Nàng thích nghe những tin như thế này.

Zack hăng giọng. “Lúc trước là ai nhắc máy vậy?”

Ellie ngập ngừng; sao anh lại quan tâm vậy? Cứ tưởng phụ nữ mới là người hay hỏi chứ. Dù sao thì, có vẻ như anh không nhận ra giọng của Tony; giọng của ông cũng không đặc sắc đến thế. Nàng bình thản nói, “Bạn tôi. Được rồi, vậy là 10 giờ sang thứ Hai. Tôi có cần biết thêm điều gì nữa không?”

“Lúc này tôi chưa nghĩ ra.” Trong chốc lát, giọng anh như thể anh muốn nói thêm điều gì nữa nhưng đã kìm lại. “Được rồi, cuối tuần vui vẻ nhé,” Zack nói cộc lốc. “Hẹn gặp cô sau.”

Chương 13

Bây giờ là chiều thứ Hai, một ngày hè êm dịu, và cuộc sống của tất cả mọi người đều phơi bày ra ở Primrose Hill.

Thật ra không phải của tất cả. Nhưng cũng đủ để ta tiêu khiển trong vài giờ. Sau buổi sáng trả lời phỏng vấn của báo chí, Tony tận hưởng khoảng thời gian cố hòng mình được nghỉ ngơi. Từ chỗ ông ngồi trên chiếc ghế băng quay hướng Nam này, có lẽ khung cảnh đẹp nhất London đang trải ra trước mắt. Mặt trời chiếu sáng rực rỡ từ bầu trời không một bóng mây. Một nhóm người dắt chó trên phố, bố mẹ cùng con nhỏ chơi đùa trên bãi cỏ. Một nhóm người lớn đang tập Thái cực quyền. Mấy người tắm nắng, chỉ che vừa đủ, đang nằm duỗi trên mặt đất, cố gắng hấp thụ được trong khả năng của con người càng nhiều ánh nắng càng tốt. Mấy đứa trẻ con vừa ăn kem vừa nghiên cứu mấy bông cúc dại, đám thiếu niên đá bóng và một cụ ông đang cố gắng dạy đứa cháu trai thả diều. Những đứa cháu. Tony, người giờ đây chẳng còn được hưởng cái diễm phúc đó, bỗng cảm thấy một nỗi buồn thấu tim. Ông quan sát người đàn ông đang cố mãi mà không đưa được cánh diều lên bầu trời lặng gió.

Đừng nghĩ về chuyện đó nữa.

Một người trượt patanh sượt qua, tay dắt theo chú chó giống Labrador với dây buộc cổ có thể kéo dài. Trên chiếc ghế băng xa xa ở chân đồi, một ông già đang cho chim ăn với cái túi đầy hạt.

Một người phụ nữ ngồi thẳng lưng bên giá vẽ, cô đang hết sức tập trung vẽ lại cảnh tượng đó. Tóc cô rất ngắn, da màu cà phê sữa. Cô mặc chiếc váy dài bằng vải bông màu đỏ tươi của cây phong lữ, che đi cơ thể với những đường cong gợi cảm của mình. Tony nhìn cây cọ của cô di chuyển tự tin trên tờ giấy, cánh tay trần như đang khiêu vũ khi cô thêm màu cho bầu trời. Phút trước cô rướn người về phía bức tranh, tập trung vào các chi tiết tỉ mỉ, rồi cô lùi lại để xem kết quả. Có một lúc cô mỉm cười hài lòng và ông thấy mình cũng đang mỉm cười, bởi niềm vui sướng khi vẽ nên bức tranh của cô có sức lan tỏa. Tony ở cách đó hơn một mét, ông không chắc nhưng ông nghĩ cô đang ngâm nga.

Bên kia đôi, đằng sau lưng cô, có cô bé tuổi teen vừa đẩy một chiếc xe nô đùa vừa cố đá quả bóng cho đứa bé trai tầm tuổi mẫu giáo đi cùng. Đứa trẻ trong xe nô đùa đang khóc, đứa bé trai thì chạy trước.

“Đá đi! Đá cho em!” đứa bé hét lên.

Cô bé đang mãi đẩy xe nô đùa nhưng cũng chuyển được quả bóng cho thằng bé và nó đá một cú thật mạnh, quả bóng bay vút lên không trung. Trong nháy mắt Tony thấy ngay điều gì sắp xảy ra. Quả bóng đi theo quỹ đạo tất yếu của nó, thằng bé đuổi theo, đứa con gái quay trở lại xem đứa bé đang quấy khóc và... ouch, quả bóng đập thẳng vào lưng người phụ nữ mặc váy đỏ.

Ồi trời. Từ khoảng cách này Tony cũng thấy cây cọ ấn toẹt một cái vào bức tranh và văng khỏi tay người phụ nữ. Thằng bé con, nhận thấy mình sắp gặp rắc rối, đang chạy bồng dưng khựng lại, trông có vẻ hoảng sợ.

Nhưng khi người phụ nữ quay lại để xác định thủ phạm, cô nở một nụ cười rất tươi và cúi xuống lấy quả bóng đang mắc dưới chiếc ghế xếp. Vẫy thằng bé lại, cô trả quả bóng cho nó và nhẹ

nhàng đặt tay lên vai thằng bé lúc cả hai người cùng bình luận bức tranh. Chỉ trong vài giây thằng bé cười khúc khích và ngược nhìn cô như thể cô là cô giáo yêu thích của nó.

Trong lúc Tony ngồi quan sát họ, một đám mây đen kéo đến và trời trở lạnh. Vài phút sau, những giọt mưa đầu tiên lác đác rơi. Đứa con gái gọi thằng bé con và nó chạy lại chỗ chị với quả bóng, ngừng lại để vẫy tay chào người phụ nữ mặc váy đỏ trước khi cả hai đứa biến mất sau ngọn đồi. Người phụ nữ cũng vẫy tay chào to, “Tạm biệt cháu yêu.”

Mây đen kéo tới càng nhiều, mưa rơi càng nặng hạt. Người phụ nữ gấp giá vẽ lại để bức tranh khỏi bị ướt. Nhưng cô không dọn đồ hay chạy tới chỗ nào trú mưa. Tony đứng dậy, đi về phía cây sồi tìm chỗ trú. Khi đi ngang qua người phụ nữ, ông hỏi, “Cô cần giúp một tay không?”

“Không, cảm ơn anh, không sao. Mưa mau thôi mà.”

Giọng của cô nghe rất hay, nhẹ nhàng và du dương. Tony nói, “Cô sẽ bị ướt mất.”

Cô nở nụ cười làm gương mặt sáng lên. Dùng bàn tay gạt nước trên cánh tay trần, cô trả lời, “Đừng lo, tôi không thấm nước đâu.”

Tony nhanh chóng nhận ra cô nói đúng; chỉ trong vòng năm phút, mây đen kéo đi, mưa tạnh và mặt trời lại lộ dạng. Những người trú mưa lần nữa túa ra đôi. Ngay khi người phụ nữ mặc váy đỏ xếp giá vẽ vào vị trí cũ và mở nắp hộp màu, Tony tiến tới bên cô.

Nhìn gần mái tóc đen gần như tím của cô lóng lánh những giọt mưa. Có lẽ cô gần năm mươi tuổi, nhưng khung xương cứng cáp của chủng người Caribe gốc Phi và làn da không một nếp nhăn

khiến cho việc đoán tuổi của cô không dễ chút nào. Cô để mặt mộc. Màu mắt cô rất đẹp, màu nâu vàng sáng của mặt cây thích.

Không phải cô không quay lại nhìn ông. Nhưng cô đang dồn mọi chú ý vào bức tranh trước mắt. Hoặc, nói đúng hơn, là vào vết nguệch đỏ thẫm do trái bóng đập vào lưng cô gây ra.

Phần còn lại của bức tranh thật tuyệt vời; nó được vẽ vừa nhiệt hứng lại tao nhã, tái hiện không chỉ cảnh tượng rộng lớn của London mà còn cả những câu chuyện riêng của từng nhân vật khác nhau trên khắp quả đồi. Tony mỉm cười, ông nhận ra những người tích cực tập Thái cực quyền, người đi bộ và người trượt patanh với chú chó Labrador bằng nhặng, hai người đó đụng nhau vì dây cổ kéo dài được của chú chó bị quấn quanh một cột đèn trang trí dọc đường.

“Nó có làm hỏng bức tranh của cô không?”

“Thằng bé á? Chúa phù hộ cho nó, nó suýt khóc.” Người phụ nữ lắc đầu. “Tôi nói với nó là không sao, và có thể điều đó làm cho bức tranh trông hay hơn.” Cô lấy ra một chiếc bút chì, khéo léo vẽ phác quanh chỗ nguệch trong một, hai phút. Rồi lùi lại. Thấy không? Bây giờ thế nào?”

Tony rướn người lại gần. Ở góc dưới bên trái bức tranh có một người phụ nữ đầy đặn đang ngồi trước giá vẽ. Cô đang nhìn thất thần vào bức tranh mình vẽ, trong khi trên đầu là một con mòng biển trông rất đáng ngờ đang bay qua, chân quắp hộp màu đỏ nghiêng.

“Thật thông minh.” Có gì đó trong bức tranh làm ta bị hút vào nó. Tony hoàn toàn bị thu hút, ông hỏi, “Cô có bán tranh không?”

“Đôi khi Sao, anh thích à?”

“Có thể. Tôi thích những bức tranh biết kể chuyện. Giá bao nhiêu?”

“Một trăm năm mươi bảng.”

Tony gật đầu. “Tôi mua.”

“Thật sao? Anh thật tốt.” Cô mỉm cười, tiếp tục vẽ thêm vài chi tiết. “Trong trường hợp này anh không phải mua nó mà vẫn sẽ có bức tranh.”

“Nghĩa là sao?” Ông ngạc nhiên.

“Anh thử nói xem, đã bao giờ anh nhận được món quà mình không thích chưa?”

Tony ngập ngừng. “Có.”

“Cảm giác thật tệ, phải không? Nhưng anh đã bao giờ tặng ai món quà nào và biết chắc chắn là họ thích chưa?”

“Ừm... có.” Ông gật đầu.

“Và cảm giác thật tuyệt phải không?”

“Không có cảm giác nào tuyệt hơn thế.”

Cuối cùng cô cũng quay lại nhìn ông, đôi mắt vàng của cô lấp lánh. “Đó chính là lý do tại sao tôi rất vui được tặng anh bức tranh này. Nếu anh thích đến mức sẵn sàng trả tiền cho nó, thì nó là của anh. Miễn phí. Đây là món quà nhỏ tôi tặng anh. Tất nhiên, khi bức tranh hoàn thiện.”

Khi nhìn ông, cô không mấy may nhận ra ông. Kinh nghiệm lâu năm cho phép Tony có khả năng biết được khi nào người ta giả vờ không biết ông là ai. Với nụ cười chân thành và cử chỉ giản dị, người phụ nữ này thực sự nghiêm túc.

“Cô thật là vô cùng hào phóng. Cảm ơn cô.” Tony lắc đầu. “Nhưng thế thì cô không bao giờ lọt vào danh sách Nữ doanh nhân của năm đâu.”

“À, nhưng tôi biết bức tranh của tôi sẽ tìm được một ngôi nhà tử tế. Nó chắc chắn sẽ được trân trọng.” Cô nhúng cọ vào màu hoàng ngọc. “Với tôi thế là đủ.”

“Cô lúc nào cũng đem cho tranh à?”

“Chỉ khi nào tâm trạng tốt thôi.”

“Cô trưng bày tác phẩm ở đâu?”

“Không có chỗ nào trang trọng cả. Chỉ là mấy hội chợ nghệ thuật thỉnh thoảng được tổ chức. Và trên mạng nữa.” Cô rướn người gần hơn vào giá vẽ và vẽ một chiếc váy em bé.

“Tên cô là gì?”

“Martha.”

“Tôi cần nhiều thông tin hơn thế.” Tony nói. “Nếu muốn tra tên cô trên mạng.”

Cô bật cười. “Ôi xin lỗi, tôi đúng là vô phương cứu chữa. Tôi là Martha Daines. Nào, anh có phải là người ở đây không? Chiều mai anh tới đây được không?”

“Sau hai giờ thì không vấn đề gì.” Ông có cuộc phỏng vấn lúc 12 rưỡi.

“Hẹn gặp anh ngày mai nhé. Tôi sẽ mang tranh theo. Tên anh là gì?”

“Tony.” Cô vẫn không hề hay biết.

“Tony. Rất vui được gặp anh. Cảm ơn anh vì đã thích tác phẩm của tôi.” Chiếc vòng tay kêu leng keng khi cô đưa cây cọ vẫy ông.

“Tạm biệt!”

Chương 14

Ngày đầu tiên đi làm của nàng sắp kết thúc. Với tất cả những thông tin mới nàng cần phải thu nhận, Ellie cảm thấy đầu mình sắp nổ tung. Zack ra ra vào vào, đón khách hàng và biến mất để đi gặp những khách hàng khác. Lịch làm việc của anh thật hỗn độn và điện thoại dường như không bao giờ ngừng đổ chuông. Nàng đang gõ báo cáo, nhận cuộc gọi, sắp xếp lịch đi lại cho những chuyến công tác sắp tới đến Zurich và Madrid, làm quen với nhật ký công việc tối quan trọng cũng như những công việc bình thường của văn phòng.

Lúc 5 giờ 10 phút, chuông cửa reo. Trên gác, Zack đang có cuộc họp qua điện thoại. Ellie mở cửa và đối diện với một cô gái có mái tóc đỏ bóng mượt, chải chuốt trong bộ váy linen màu xanh lá mạ ôm người.

“Xin chào. Ra cô là nhân viên mới.” Hàng mi được chuốt mascara của cô chớp chớp trong lúc cô nhìn nàng từ trên xuống dưới. “Alice à?”

“Ellie.”

“Ờ. Hơi khác Barbara nhỉ. Tôi là Louisa, chắc Zack cũng nhắc đến tôi rồi.”

Anh chưa nhắc, nhưng vì xã giao, Ellie tránh nói ra điều ấy. Nàng nhận ra đã gặp Louisa ở sạp báo tuần trước và không hề ngạc

nhiên khi Louisa không nhận ra nàng. Cô có vẻ không phải loại người nhớ dai. Và có lẽ cô là bạn gái của Zack. Roo đen đui rồi, cô vẫn muốn biết Zack đã có bạn gái hay chưa mà.

Rồi hai người nghe thấy tiếng chân bước trên cầu thang, rõ ràng cuộc họp qua điện thoại đã kết thúc. Zack xuất hiện.

“Chào anh yêu.” Louisa tiến tới chào anh bằng một nụ hôn để thông báo thật rõ ràng anh là của cô. Hoặc cô đã làm được vậy nếu Zack không lùi lại và hơi nghiêng đầu đi, tránh hành động phô bày tình cảm nơi công cộng. Hay thể hiện quyền sở hữu. Ellie không hiểu nếu nàng nói “Nghe này, không sao, đừng ngại tôi, tôi không theo đuổi anh ta đâu” thì có bớt được phiền phức hay không.

Nhưng không, đó không phải thứ ta có thể thông báo. Thay vì thế, nàng nói, “Tôi đã đặt chuyến bay và khách sạn, thư từ cũng đã sẵn sàng để anh ký.”

“Tuyệt, cảm ơn cô. Đi nào.” Zack dẫn hai người đi vào bếp và nói, “Đã tới lúc gặp một cậu chàng mà cô sẽ rất thân thiết.”

“Ai kia?”

Anh cười tươi. “Tình yêu của đời tôi.”

Ellie đoán ra đó là ai qua cách Louisa đảo mắt ngán ngẫm. Trong lúc phỏng vấn Zack đã hỏi nàng cảm thấy thế nào về mấy chú chó. Sau đó anh giải thích về Elmo, nhưng nàng vẫn chưa gặp nó. Giờ thì nàng sắp gặp đây.

“Geraldine vừa đi thăm bạn bè ở Brighton về. Cô ấy gọi cho anh và nói nó sẽ qua đây.” Bên ngoài, họ nghe thấy tiếng lóc cóc theo nhịp. Zack ngừng lại rồi nói, “Năm... bốn... ba...”

“Tốt nhất là nó đừng có mà dính đầy bùn đấy.” Louisa cảnh báo.

“Hai... một...”

Một tiếng lóc cóc khác, lần này gần hơn, rồi cánh cửa lật cho chó chui trên cửa sau bật tung lên và Louisa lùi vào góc trong lúc một chú chó bù xù lao vào bếp. Nó tru lên sung sướng, chạy quanh chân Zack đầy phấn khích trong vài giây trước khi lao vào vòng tay anh.

“Tôi đâu có sợ.” Louisa nói. “Chỉ là đôi tất chân này mỏng có tám denier^[6] thôi. Đắt lắm.”

Vậy ra đây là Elmo, tình yêu đích thực của Zack. Một chú chó săn ba tuổi lông xù rất cá tính, Elmo trông giống hệt một cậu thiếu niên vừa có một tuần tiệc tùng phè phỡn trong bùn ở Glastonbury. Nó có đôi mắt sáng màu, tròn xoe như khay áo, hai tai không đều nhau và rất vui vẻ. Đó là chưa kể đôi lông mày rậm rạp và râu ria xồm xoàm. Trông nó càng hơn hở bội phần khi mừng quỳnh trong vòng tay Zack.

Hừm, chẳng trách trông Louisa khó chịu.

“Em đợi trên gác nhé.” Cô thông báo. “Đừng có lâu la đấy. Bọn mình còn gặp nhà Drewetts lúc 6 giờ 15 nữa.”

“Anh lên ngay.” Là nàng tưởng tượng hay Zack thấy thoải mái ra mặt khi Louisa rời khỏi phòng? Anh quay lại, chỉ Ellie và nói, “Elmo, tới chào Ellie đi.”

Nếu Elmo thực sự nói xin chào thì nàng sẽ ấn tượng lắm. Nhưng nàng vẫn cảm thấy bị quyến rũ bởi cái cách chú chó khụt khịt, vẫy đuôi và thể hiện mọi dấu hiệu cho thấy nó mê tơi khi gặp nàng. Zack hạ nó xuống đất còn Ellie quỳ xuống để chào nó một cách hẳn hoi.

“Nó xinh quá! Chào cưng, tao làm bạn của mày nhé! Mày đúng là cừ lắm.” Nàng hôn gió khi Elmo đặt chân trước vào tay nàng và

sung sướng liếm cổ nàng. Nàng nhìn lên nói, “Thế nó không lúng túng gì khi phải sống ở cả hai nhà chứ?”

Vì Elmo là tài sản chung. Hai năm trước, hàng xóm của Zack là Geraldine đã nói với anh rằng bà tha thiết muốn có một con chó, nhưng đôi chân bị tật không cho phép bà làm điều đó. Đến lượt Zack, anh nói với bà là anh cũng luôn muốn nuôi chó, nhưng với giờ giấc làm việc và những chuyến công tác nước ngoài như cơm bữa của anh thì thật không phải với bất kỳ con vật nào. Ngày hôm sau, theo đúng phong cách doanh nghiệp, anh đã nghĩ ra cách giải quyết và một tuần sau đó Elmo bước vào cuộc sống của họ.

“Nó không sao cả. Nó tận hưởng cả hai thế giới. Hầu hết thời gian Geraldine đều ở nhà. Chúng tôi đều có cửa cho chó ở bếp.” Zack liếc về phía cửa sổ, ý nói đoạn tường thấp hắt xuống ngăn cách khu vườn của họ. “Elmo chỉ cần nhảy qua đó khi nó muốn thay đổi không khí. Nếu tôi làm việc bận quá, nó sẽ đi gặp Geraldine để có người bầu bạn. Nếu nó muốn đi dạo, nó sẽ quay lại đây. Chúng tôi chia nhau tiền thú y và đảm bảo lúc nào cũng chỉ có một người cho nó ăn, nếu không thì nó sẽ to cỡ cái thùng phuy mất.” Ánh mắt anh dịu lại như một người cha đầy tự hào khi nhìn nàng gãi gãi đôi tai vui nhộn của chú chó. “Nó thích cô đó.”

“Ừm, thế thì tốt. Tao cũng thích mày.” Ellie hôn lên đôi lông mày lờm chớm của Elmo và để đáp lại, nó liếm cằm nàng. “Ôi, mày thật là... chỉ muốn ôm!”

“Zack?” Giọng Louisa từ trên gác vọng xuống. “Nhanh lên, anh phải thay đồ trước khi mình đi nữa. Không được muộn đâu.”

• • •

“Vậy là, ngày đầu tiên đi làm. Tình hình thế nào?”

“Khá tốt. Bạn ra phết.” Ellie ngồi trên giường; nàng đặt cuốn sách xuống và nhìn Jamie đang nằm dài phía cuối giường, đầu kê lên khuỷu tay. “Em nghĩ em sẽ thích công việc này.”

“Em đang khá lên đấy.” Jamie nhìn nàng chăm chú.

“Ba anh cũng nói thế. Nhưng em không cảm thấy vậy.” Thật khó giải thích; một phần trong nàng không muốn bước tiếp; viễn cảnh đó làm nàng thấy day dứt. “Em vẫn yêu anh. Em sẽ không bao giờ ngừng yêu anh. Đây là công việc mới, chỉ thế thôi. Với những người không đối xử với em khác đi vì những gì đã xảy ra.”

Jamie bình thản nói, “Có vẻ Zack cũng ổn.”

“Anh ta ổn.”

“Cô bạn gái thế nào?”

“Louisa á? Ngoài mặt thì tự tin, nhưng bên trong lại mong manh. Chắc cô ta ước em già thêm ba mươi tuổi nữa. Thật buồn cười, cô ta không tin em. Giá mà cô ta biết.”

Jamie cười toét và hất mái tóc vàng óng. “Giá mà cô ta biết em mê làm tình đến thế nào á?”

“Ý em là giá mà cô ta biết giờ em như người bị hoạn rồi. Zack sẽ hoàn toàn an toàn với một nữ tu đồng tính.”

“Anh biết một chuyện cười về nữ tu đồng tính đấy.”

Ellie nhăn mặt. “Em biết rồi.”

“Anh không nhớ được chuyện diễn biến thế nào nữa. Em phải hỏi Todd thôi.”

“Nhưng thế thì anh ấy lại kể với em mất.”

“Đừng có như thế. Chuyện của anh buồn cười mà.” Jamie giả vờ tóm chân nàng bên dưới chân lông vũ, vì như trước kia thì anh sẽ cù chân nàng không thương tiếc để trừng phạt. Nhưng vì giờ không làm thế được nữa, nên anh chỉ có thể giả vờ.

“Cuối tuần này Todd sang chơi đấy.”

“Tốt. Anh rất mừng vì hai người đã nói chuyện trở lại.”

Ellie cảm thấy ấm áp và nhẹ nhõm; đương nhiên là anh mừng rồi. Đó chẳng phải là lý do nàng gặp Todd, yên tâm rằng Jamie muốn vậy hay sao?

“Do ba anh đó. Ba là người sắp xếp vụ này.”

“Nhưng em cũng góp công. Em cũng đã cố gắng. Anh rất tự hào về em.”

“Đừng làm em khóc.”

“Em à, anh yêu em.”

“Em cũng vậy.” Nàng gạt giọt lệ đang lăn từ khóe mắt.

“Em đang làm tốt lắm. Ngủ đi nhé. Tạm biệt em.”

Ellie nhắm mắt và cảm thấy nỗi cô đơn nhức nhối đang dâng đầy trong ngực. “Tạm biệt anh.”

Chương 15

Ông không còn nhớ lần cuối ông mong gặp lại một người đến thế là khi nào. Cảm giác giống như trong buổi hẹn hò vậy. Trên đường lên đồi, Tony buộc mình đi chậm lại. Ông muốn xem cô đã đến chưa nhưng không muốn thở hồng hộc khi leo lên đến nơi. Hoặc có một gương mặt đó bưng. Ngoài ra, màu đỏ phùng phùng đó sẽ không hợp với cái áo sơ mi tím ông đang mặc.

Rồi ông trèo lên đỉnh đồi và cô đã ở đó, ngồi ngay chỗ hôm qua nhưng lần này giá vẽ hướng về phía Tây. Tony ngừng lại để nhìn cô, cảm thấy trái tim mình rộn ràng. Hôm nay cô mặc chiếc váy dài màu xanh ngọc, vòng cổ màu hồng sáng, chân đi đôi xăng đan đế bệt màu hồng. Có gì đó trong cử chỉ của cô, sự tự tin tuyệt đối toát ra từ phong thái, thật hấp dẫn. Chỉ nhìn cô thôi cũng làm ông muốn mỉm cười. Không phải vì cô sắp tặng ông một bức tranh...

Martha nhìn thấy ông trong lúc ông đang tiến về phía cô. Cô vẫy vẫy cây cọ để chào ông và gọi to, “Hura, anh đây rồi!”

Giọng cô như thôi miên, ấm áp, dịu dàng và gợi nhớ đến người vùng Caribe.

“Cô nghĩ tôi không đến sao?” Nhìn gần, ông thấy chiếc vòng cổ của cô làm từ những hạt lớn không đều nhau, hình sỏi và được sơn một màu hồng vân anh rực rỡ.

“Không, tôi nghĩ anh sẽ tới.” Martha cười. “Tôi hy vọng anh sẽ tới. Nếu không thì công sức tôi lôi thứ này đến tận đây thành ra công cốc à.” Cô nghiêng người qua một bên, với lấy chiếc túi bằng vải bạt đang nằm xẹp trên cỏ.

Tim Tony đập nhanh hơn khi cô luồn cánh tay da nâu mịn màng vào chiếc túi quá khổ và rút ra một bức tranh đã hoàn thiện, được đính chắc chắn lên tấm bảng gỗ có đường viền mài vát, trông rất chuyên nghiệp.

“Tôi vẫn không tin nổi là cô lại làm việc này. Cô đâu cần phải đính lên như thế.”

“Ôi thôi nào, có phiền gì đâu, tôi tự làm đấy.” Mắt cô long lanh. “Tôi là chuyên gia xài dao rọc giấy chứ bộ. Dù sao thì, khi hoàn thiện trông cũng đẹp đấy chứ. Anh có thể tự chọn khung. Đây cầm lấy. Nhìn kỹ đi. Của anh đấy.”

Những chi tiết được thêm vào bằng bút và mực đã làm nổi bật những nhân vật đặc biệt mà cô quan sát chiều qua. Kết quả thật mỹ mãn, và bức tranh trở nên quyến rũ về mọi mặt.

“Tôi không biết phải cảm ơn cô thế nào.” Tony lắc đầu. “Điều này rất có ý nghĩa với tôi. Cô không biết nó có ý nghĩa nhiều đến thế nào đâu.”

“Tôi rất vui vì anh thích nó. Và chắc chắn là tôi biết nó ý nghĩa như thế nào chứ.” Cô chạm tay vào chiếc vòng màu hồng và nói, “Tôi cũng cảm thấy hết như anh khi con trai làm tặng tôi chiếc vòng này.”

À rồi, điều này giải thích vì sao lại có những hạt sỏi màu hồng lổn nhổn này. Tony băn khoăn không biết cô bao nhiêu tuổi. Phải chăng ngoài bốn mươi tuổi cô mới có con?

“Tất nhiên, cũng lâu rồi.” Đáp lại vẻ mặt băn khoăn của Tony, cô nói, “Giờ nó hai mươi tám tuổi rồi, là luật sư hình sự. Nó xấu hổ vô cùng khi tôi vẫn đeo chuỗi vòng này. Cũng vui mà. Nhưng mỗi lần chạm vào chuỗi vòng, tôi lại thấy nó rõ mồn một, đang ngồi ở bàn bếp, mặc cái quần soóc nhỏ, nhào đất sét để nặn thành những viên tròn rồi dùng lọ sơn móng tay mới tinh của tôi để tô màu.”

Tony gật đầu, ký ức từ lâu lãng quên bỗng lóe lên, ông còn nhớ ngày Jamie hăm hở từ trường về và tặng ông một cái lọ bằng đất sét. Lúc đó thằng bé thông báo đầy tự hào, “Ba ơi, nhìn cái lọ nhỏ này! Bọn con dùng ngón cái để nặn đấy, Ba có thể đựng mấy cái măng sét trong đó!”

Nhưng giờ chiếc lọ nhỏ màu xanh dễ thương đó thế nào rồi? Ông cũng chẳng biết. Thôi, đừng nghĩ tới Jamie bây giờ, đừng nhắc tới tên thằng bé, đừng nói với cô ấy rằng ông cũng có một đứa con trai, nhưng nó đã mất. Điều đó chỉ khiến người ta thêm khó xử và làm hỏng tâm trạng vui vẻ mà thôi.

Thay vì thế ông nói, “Chuỗi vòng cổ tuyệt quá. Cá tính đấy. Mà này, tôi đã xem trang web của cô.”

Xem. Nghe như thế ông chỉ liếc qua, tiện tay nhấp chuột qua mấy trang trong vài giây trước khi chuyển sang việc khác. Trong khi thực ra ông đã nghiền ngẫm đến gần hai tiếng đồng hồ. Đó không phải mấy trang phù phiếm; thực vậy, trang web rất khiêm nhường, do chủ nhân tự tạo, không hề có tấm nhìn nào của Martha mà chỉ có mấy mẫu giới thiệu ngắn về tác phẩm của cô, cùng phần trưng bày các bức tranh trước kia và hiện nay. Khách hàng muốn mua tranh được yêu cầu gửi thư điện tử. Mỗi bức tranh là một niềm hân hoan, độc đáo và ấm áp tình người chẳng kém bức ông đang cầm trên tay.

“Và...?” Cô ôm ngực, vờ sợ hãi. “Tôi lúc nào cũng lo lắng khi người ta nói thế. Giống như trở lại hồi còn đi học, giáo viên nói đã đọc bài của mình vậy.”

“Ừm, thế thì tôi cho cô điểm A cộng. Tôi chính thức là người hâm mộ của cô đó.” Tony ngừng lại. “Tôi muốn mua thêm vài bức nữa. Nhưng lần này phải để tôi trả tiền đấy nhé.”

“Thật sao?” Martha trông sung sướng.

“Đúng vậy.”

“Giờ tôi thấy mình cứ như một gã bán ma túy vậy. Lúc đầu cho anh thử miễn phí và chắc chắn là anh sẽ phải quay lại.” Cô nhìn mặt ông thăm dò. “Thật đấy, miễn là anh đừng mua chỉ vì lịch sự.”

Tony nói nghiêm túc, “Tôi hiếm khi lịch sự lắm.”

Cô cười, “Anh thích bức nào?”

“Mấy người bơi ở hồ Hampstead. Bức có pháo hoa trên sông Thames. Hình như đó là một bữa tiệc cưới.”

“Ôi tiếc quá. Bức đó bán mất rồi.”

“Ồ.”

“Nhưng nhà tôi còn nhiều bức lắm.” Martha sôi nổi hẳn lên. “Tôi vẫn chưa đưa lên trang web được. Mấy bức đó còn đang chờ chụp ảnh.”

“Được” ông chậm rãi gật đầu. “Ừm... tôi thực sự rất muốn xem mấy bức đó.”

“Được thôi, tuyệt. “Cô tiếp tục vẽ.”

Vậy là sao? Tony nói, “Thế, cô sẽ đưa lên trang web chứ? Hay có cách nào cho tôi xem tận mắt mấy bức tranh không?”

Martha ngồi lui lại và xem xét cảnh trí mới hoàn thành một nửa trên giá vẽ.

“Anh muốn như vậy à?”

“Vâng.”

“Đi bây giờ cũng được, nếu anh muốn. Nếu anh rảnh.”

“Tôi rảnh mà.” Đó là điều ông muốn, hơn tất cả mọi điều. “Cô chắc là được chứ?”

Cô mỉm cười. “Nếu không chắc, tôi đã không nói.”

Họ cùng nhau xếp lại bộ đồ vẽ của cô. Ông gấp giá vẽ và chiếc ghế xếp lại. Martha bỏ mọi thứ vào cái túi xách bằng vải bạt. Họ đi xuống chân đồi và cô nói, “Nhà tôi cách đây khoảng dặm rưỡi. Anh đi bộ nổi không?”

Và Tony, người chưa bao giờ đi bộ ở LA vì... Ừm, vì chẳng ai ở đó đi bộ cả, đã nói, “Cô định bảo tôi là ông già lụ khụ sao?”

Cô sống trên đường Lanacre ở khu Tufnell Park, trong ngôi nhà liền kề xây bằng gạch đỏ, hai bên cánh cửa trước màu vàng hoàng ngọc có treo hai giỏ hoa sáng màu.

“Sao tôi không thấy ngạc nhiên lắm khi cửa trước nhà cô sơn màu vàng nhỉ?” Tony nói.

“À, tôi là quý cô màu mè mà.” Martha mở cửa. “Một trong những niềm vui của cuộc sống đấy. Anh vào đi.”

Ông hít vào mùi nước hoa mùa hạ thoang thoảng của cô khi theo cô đi vào phòng khách. Cô cũng rất khéo léo không làm mọi thứ quá lòe loẹt. Ba bức tường màu trắng, một bức có tông xanh lam sáng màu kiểu lông công. Bộ sofa bọc nhung xanh lá cây, trên sàn gỗ bóng loáng là mấy tấm thảm màu trắng. Trên giá đầy sách. Trên tường treo tranh và những bát hoa thì ở khắp nơi.

“Không phải tranh cô vẽ.” Ông chỉ mấy bức được lồng khung.

“Tôi không thể treo tranh mình vẽ trong phòng khách của chính mình được. Kỳ cục lắm.” Cô nhìn mặt trong lúc bỏ mấy thứ trong túi vải bạt ra, Martha nói,

“Giống như nhà văn chọn đọc tác phẩm của chính mình vậy.”

Tony nhìn quanh căn phòng một lần nữa. “Cô không có ti vi à?”

“Nhiều năm nay tôi không dùng rồi. Tôi nghe đài. Thỉnh thoảng thì hát.” Cô mỉm cười. “Giờ tôi mang mấy bức xuống hoặc ta có thể lên gác xem tranh của tôi.”

Cô quả thực không hề biết ông là ai. Bị hấp dẫn bởi cử chỉ của cô, tính cách của cô, thôi thì... mọi thứ về cô, Tony đặt giá vẽ đã xếp gọn và bức tranh cô tặng xuống rồi nói “Chúng ta lên gác xem tranh nhé?”

Phòng ngủ đầu hồi đã được cải tạo thành một studio. Trong phòng là những bức tranh, dựa lưng vào cả bốn bức tường, một vài bức quen quen ông đã nhìn thấy trên trang web, những bức còn lại thì chưa thấy bao giờ. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, một giá vẽ khác đã được dựng lên ngay chính giữa căn phòng và một tấm vải trắng dính màu vẽ phủ lên tấm thảm.

“Mấy bức tranh đó ở trong phòng này thôi,” Martha xin lỗi, “vì tôi ở lôi thôi lắm. Anh cẩn thận kéo vấp nhé. Giờ để tôi giới thiệu với anh mấy bức anh chưa thấy.” Đặt bàn tay lên cánh tay Tony và dẫn ông về phía mấy bức tranh, cô nói giọng thân tình, “Nào, để xem anh có đoán được đâu là bức tôi yêu thích không nhé.”

Kể từ lúc đó, Tony như người mất hồn. Ông không thể tập trung vào những gì cô nói. Ông chỉ có thể nghĩ tới chuyện cô đang ở gần ông thế nào, mùi hương cô tỏa ra ngất ngây ra sao và cô đã tác

động vào cảm xúc của ông khó tin nhường nào. Hôm qua ông còn không biết cô là ai. Giờ thì ông đã biết. Cô có giọng nói ngọt như mật và nụ cười có thể thắp sáng cả căn phòng.

“... Thế nào?”

Thôi được ông phải tập trung vào. “Gì cơ?”

Cô ngắm nhìn ông thích thú. “Anh có nghe tôi nói không đấy?”

“Cái đó. Đó là bức cô thích.” Ông chỉ bức tranh vẽ cảnh dã ngoại trên bãi biển.

“Tôi vừa hỏi anh là tường nhà anh màu gì. Anh định treo chúng ở đâu.”

“Ôi xin lỗi. Tôi bị sao nhãng.” Ông có nên nói ra không? Có thể không? Thu hết can đảm, ông nói, “Vì em.”

“Tôi ư? Tại sao?”

“Vì em quả là một sự ngạc nhiên dễ thương.” Nghe có kỳ cục lắm không nhỉ? Đó là sự thật. Ông nói to, “Em không biết gặp em tôi vui thế nào đâu.”

Martha nhìn đi chỗ khác rồi quay lại nhìn ông. Cuối cùng cô thở ra, “Em cũng thế. Anh rất thú vị.”

“Không phải chỉ mình anh có cảm giác đó, phải không?”

Cô lắc đầu và nuốt nước bọt. “Không chỉ anh.”

“Anh muốn em biết rằng anh không có cái thói này.” Ông nắm lấy bàn tay cô, siết những ngón tay nâu không mang nhẫn. “Nhưng giờ anh muốn làm chuyện đó ngay lúc này.”

Trong phút chốc cô đã ở trong vòng tay ông và ông đang hôn cô, giống như họ đang trở lại tuổi hai mươi vậy. Cơ thể mềm mại của Martha ép sát người ông, chiếc vòng tay bằng bạc kêu leng keng

khi cô đưa tay vuốt tóc ông. Cô đang run rẩy vì xúc động. Ông muốn cứ thế ôm cô và hôn cô mãi. Chúa ôi, cô thật đẹp...

“Tony,” cô hồn hên đẩy ông ra để nhìn kỹ mặt Tony. “Anh độc thân đấy chứ?”

Ông gật đầu. “Anh đã ly dị từ nhiều năm trước. Anh ở một mình lâu rồi.”

“Em cũng vậy.” Ông cảm thấy nỗi buồn trong lời cô. Nhưng chỉ thoáng chốc, nỗi buồn đã tan biến. “Và em cũng muốn anh biết rằng em chưa bao giờ làm chuyện này.”

Một cái hôn nữa, rồi cô dắt ông ra khỏi studio đi qua cầu thang nhỏ hẹp. Phòng ngủ của cô trông nhỏ hơn, cực kỳ nữ tính với màu kem và vàng.

Tony xoay người cô lại phía ông. Đây tò mò, ông vuốt ve khuôn mặt cô. “Em chắc chắn là được chứ?”

Đôi mắt màu hoàng ngọc của cô tràn ngập xúc cảm. Giọng run rẩy, cô thì thầm, “Em chưa bao giờ muốn điều gì hơn thế trong đời.”

Chương 16

Một tiếng trôi qua. Có lẽ là một tiếng khó tin nhất trong đời ông. Khi ông nói, “Có điều này anh phải nói với em,” Tony thấy lóe lên một tia lo lắng trong mắt cô.

“Điều gì vậy?”

“Có lẽ anh nên nói điều này từ trước. Nhưng không sao, mình có thể giải quyết được.”

Martha vẫn bất động. “Nói em nghe đi.”

“Anh không sống ở London. Nhà anh ở Los Angeles.”

Cô thả mình xuống gối. “Ôi, nơi đó xa xôi quá.”

“Nhưng mình có thể giải quyết được. Anh vẫn muốn tiếp tục gặp em. Anh hy vọng em vẫn muốn tiếp tục gặp anh. Cứ vài tuần anh có thể tới thăm em. Anh không biết liệu em có thể tới chỗ anh và ở lại đó không. Có nhiều thứ để vẽ lắm, tin anh đi.”

“Anh làm việc ở đó à?” Cô ngăm nghĩa mặt ông. “Anh làm nghề gì?”

“Anh là diễn viên.”

Lông mày cô nhướng lên. “Thật sao? Công việc tốt chứ?”

“Ừ, khá tốt.”

“Thành công không?”

“Có. Có chứ.”

“Martha nghĩ ngợi một lát rồi chậm rãi nói, Anh có nổi tiếng không?”

Ông gật đầu.

Cô nở nụ cười rất tươi. “À, ra là vậy! Trên đường về đây, em thấy vài người cứ nhìn anh. Nhưng không phải nhìn bình thường, anh biết đấy? Kiểu thích thú. Em nghĩ là vì anh rất hấp dẫn. Nhưng không phải, đúng không? Họ nhận ra anh.

Ôi Chúa ơi anh tên là gì?”

“Tony Weston.”

“Em nghe thấy cái tên đó rồi!” Martha đặt tay lên miệng. “Anh nổi tiếng thật. Anh đóng trong phim về hai anh em... Ôi, phim gì nhỉ... Hai anh em nhà Black!”

“Đúng rồi.”

“Em nghe mọi thứ về bộ phim đó trên đài! Người ta nói anh diễn hay lắm.”

Tony mỉm cười. “Người ta nói đúng đấy.”

“Em lúc nào cũng định ra rạp chiếu phim, nhưng chưa bao giờ làm được. Hẳn anh sẽ nghĩ em đúng là hết thuốc chữa. Đáng ra em phải biết anh là ai chứ!”

“Đừng ngớ ngẩn thế.”

“Ôi trời!” Lần này cô ôm đầu. “Em vừa làm tình với một ngôi sao điện ảnh!”

“Và cảm giác rất tuyệt,” Tony chêm vào.

“Vâng, rất tuyệt. Hoàn toàn chính xác. Ôi Chúa ơi, em xin lỗi em lại làm nhảm rồi. Chuyện này kỳ cục thế nào ấy.”

“Anh nói với em điều này được không?” Ông miết đầu ngón tay dọc xương quai xanh của cô. “Bao lâu nay, đây là điều kỳ diệu nhất đến với anh.”

Martha gật đầu, đôi mắt cô ngấn nước. Cô thì thầm, “Em cũng vậy. Bao giờ anh về lại Mỹ?”

“Ngày kia. Em có thể đi với anh.” Nhưng cô đã vội lắc đầu. Em không đi được. Nhưng cảm ơn anh. Ôi trời, mấy giờ rồi nhỉ? Em không biết là đã muộn thế.” Khoác lên mình chiếc áo choàng trắng bằng vải bông, cô nói “Em phải tới một nơi lúc 6 giờ. Mà anh vẫn chưa kịp xem mấy bức tranh còn lại cho tử tế.”

• • •

“Ôi, nhìn xem. Mấy bức tranh này... trông thật hạnh phúc!” Từ chỗ làm về nhà, Ellie bắt gặp bốn bức tranh xếp hàng trên sofa. Nàng chỉ vào bức tranh vẽ cảnh đồi Primrose. “Đó là bức ba kể cho con tối qua. Cô ấy tặng ba tất à?” Tony lắc đầu. “Ba trả tiền đó. Ba đã tới nhà và cô ấy cho ba xem các tác phẩm của cô ấy. Ba bức còn lại là ba mua.” Ông giữ phần còn lại của câu chuyện cho riêng mình. Mặc dù ông rất mong được kể với nàng về Martha, nhưng ông là bố chồng của Ellie; ông không thể nào kể những chuyện đã làm chiều nay được.

“Ba nên mua tranh thường xuyên hơn.” Ellie cười với ông. “Hợp với ba đó.”

Tâm hồn ông đang phơi phới. Giá mà nàng biết điều đó. “Chắc ba sẽ mua thêm.”

• • •

Buổi sáng hôm sau bị lấp kín bởi những cuộc họp, sau đó là ăn trưa ở quán Soho với người bạn diễn già mà ông không thể từ chối. 2 rưỡi, khi taxi đưa ông tới khu Tufnell Park, trái tim Tony đập rộn ràng trong lồng ngực. Ông cảm thấy mình như cậu thiếu niên trong buổi hẹn hò đầu tiên dù năm nay ông đã năm mươi tuổi.

Thật không tin nổi. Ông không bao giờ nghĩ chuyện này lại xảy đến với mình. Ở cái tuổi này. Tình yêu - hay thứ gì nguy hiểm gần như thế - ngay từ cái nhìn đầu tiên. Martha, Martha, chỉ gọi tên cô cũng làm đầu óc ông phấn khích.

Đến đường Lanacre, ông trả tiền taxi. Quay ra nhìn cánh cửa màu vàng hoàng ngọc. Martha. Đêm qua ông gần như thao thức vì nghĩ tới cô, sống lại từng giây phút của ban ngày. Ông đưa tay ấn chuông cửa. Hôm nay cô sẽ mặc gì nhỉ? Đây sẽ là lần cuối họ bên nhau trong vài tuần tới; liệu cô có để ông ở lại qua đêm không? Nếu có, ông sẽ phải gọi điện cho Ellie và bịa ra lý do hợp lý để giải thích vì sao ông không về nhà.

Cửa mở, Martha đang đứng đó, mặc một chiếc váy suông màu tím và trông... hoàn toàn khác. Như thể gặp ông ở ngưỡng cửa là điều cuối cùng cô muốn. Thậm chí cô vừa lắc đầu giật cục vừa nói, “A, xin chào, ông đến lấy tranh phải không? Tôi sợ lúc này không tiện lắm.”

“Ai vậy, Martha?” Đằng sau cô, một người phụ nữ ló ra. Chị ta già hơn, người Caribe gốc Phi, cao hơn gầy hơn, mái tóc màu xám và đi đôi giày bình dân. Qua vai Martha, chị ta nhìn ông dò xét với ánh mắt không nao núng, không để lọt bất cứ điều gì.

“Không có gì, khách quan tâm đến tranh của em thôi.”

Chuyện gì xảy ra vậy?

“Tên tôi là Tony.” Ông bắt tay Martha, và với qua người cô, ông đưa tay cho người phụ nữ, nói một cách lịch sự, “Chào chị Tôi là Tony Weston.”

Buộc phải bắt tay ông, người phụ nữ tóc bạc gật đầu cốc lốc đáp lại. Chị ta có bàn tay xương xẩu và thói quen chớp mắt chậm chậm như một con cú.

“Tôi vào nhà được chứ? Tôi cho taxi đi mất rồi.”

Martha nuốt nước bọt sợ hãi nói, “Vâng, chỉ năm phút thôi.” Cô không hào hứng với những gì sắp xảy ra nhưng vẫn tránh sang một bên. Tony đi theo người phụ nữ già hơn vào phòng khách.

“Tôi sẽ mang tranh xuống.” Martha vội vã lên gác và nói, “Eunice, chị pha cho ông Weston một cốc trà nhé?”

Eunice nhượng một bên lông mày. “Chỗ này thành quán cà phê từ bao giờ thế?”

“Không cần đâu, đừng bận tâm.” Chị ta là người khó chiều đây. Tony lại nở nụ cười song không được đáp lại. “Tôi rất hâm mộ mấy tác phẩm của cô Daines. Chị là bạn của cô ấy à?” Vì nếu đúng thế, thì ông sẽ phải đánh giá lại cách chọn bạn của Martha.

“Chị dâu.”

“À.” Có phải thế nghĩa là Eunice là chị chồng cũ của Martha? Hay chị ta cưới anh trai của Martha? Ông có thể hỏi câu đó không? Đương nhiên là không rồi.

Chưa đầy ba mươi giây Martha trở lại với một đồng tranh trên tay. Một điều chắc chắn là trông cô như ngói trên đồng lửa. Mỗi phút ông ở dưới mái nhà này là một phút quá dài. Ngay khi mấy

bức tranh được trải ra trên bàn, cô hỏi luôn, “Đây, tất cả đây. Ông muốn bức nào?”

Không khí căng thẳng trong phòng đặc quánh lại, giống như bị ngộp thuốc xịt phòng. Nhận ra tình thế vô vọng của mình, Tony quyết định chấm dứt nỗi đau khổ cho Martha. “Tôi lấy bức này.”

“Tuyệt.” Martha cố nặn một nụ cười, thở phào nhẹ nhõm. “Thật tinh tế.”

Và thế là xong. Chỉ trong vòng bốn phút kể từ lúc bấm chuông cửa, ông thấy mình bị tống ra ngoài via hè. Với một bức tranh kẹp nách và kế hoạch còn lại trong ngày đã hoàn toàn đổ bể. Lúc bước ra cửa, ông đánh liều nói, “Tôi xin số điện thoại của cô được không, trong trường hợp tôi muốn mua bức khác?” Eunice quả quyết nói, “Nó không cho người lạ số điện thoại đâu. Phải không, Martha?”

Martha nuốt nước bọt. “Nếu muốn liên lạc với tôi để mua tranh, thì địa chỉ hộp thư của tôi ở trên trang web.”

“Được tôi sẽ gửi thư.” Ông hậm hực nói, “Vài tuần tới tôi đi nước ngoài nhưng đầu tháng Bảy tôi sẽ quay lại.”

“Vâng. Rất vui được gặp ông, ông Weston.” Martha rõ ràng rất muốn đóng cửa lại, cô nói, “Hy vọng ông thích bức tranh. Tạm biệt ông.”

“Thế tôi đưa cô số điện thoại được không?” Đó là nỗ lực cuối cùng; ông rất muốn nói chuyện với cô trước khi đi.

“Khỏi cần,” Eunice lạnh lùng xen vào. “Nó gọi cho ông làm gì?”

Vì chúng tôi đã ngủ với nhau cả chiều qua, mụ phù thủy già phá đám chết tiệt ả. Và tôi yêu cô ấy.

Nhưng tất nhiên Tony không thể nói ra điều này.

Chương 17

“Anh ra mở cửa nhé?” Sáng thứ Bảy, chuông cửa reo đúng lúc Ellie đang bận chà đôi dép Havaianas ưa thích của nàng trong bồn.

Todd nhấn nút máy bộ đàm và chờ đợi.

“Tớ nè.” Giọng Roo lạnh lạnh trong bộ đàm. “Tớ sắp có một nhiệm vụ tối mật. Đi cùng không?”

“Đề nghị hay đấy.” Todd bắt chước vẻ mặt ẩn tượng của Sean Connery. “Đi con Aston Martin cổ điển của tôi nhé?”

Một giây im lặng, rồi có tiếng nói, “James Bond, anh đấy ư?”

“Em yêuuuu, anh e rằng đây là thông tin mật. Anh có thể nói cho em biết, nhưng sau đó anh sẽ phải quyến rũ em.”

“Mở cửa cho cô ấy đi.” Ellie vịn vòi nước và rửa sạch xà phòng vương trên đôi dép xỏ ngón màu hồng của nàng; chuyện ly kỳ đây; bạn cũ và bạn mới của nàng sẽ làm thân với nhau như thế nào nhỉ?

Roo nhảy mấy bước lên gác và bước vào căn hộ trong chiếc áo kẻ ca rô đen trắng, váy bò trắng cùng đôi giày đen hiệu Uggs.

“Tôi đoán được anh là ai rồi.” Cô ve vẩy ngón tay về phía Todd. “Mà anh có con Aston Martin nào thật không?”

“Xin lỗi.”

“Thấy không? Giờ tôi thất vọng rồi. Trông anh cũng chẳng giống Sean Connery chút nào.”

“Tôi trẻ hơn ông ấy. Và hài hước hơn.” Todd nói. “Ngoài ra, tôi không hói.”

“Sao lại có vụ này?” Ellie dùng giấy nhà bếp vỗ vỗ lên đôi dép xỏ ngón cho khô rồi đi vào.

“Này nhé, tôi qua Niall ghé nhà tớ. Lúc anh ấy vào nhà vệ sinh tớ đã tìm thấy một danh sách mua hàng trong túi áo khoác. Chả có gì hấp dẫn, chỉ có bím, khăn ướt trẻ con và mấy thứ đồ thôi. Nhưng nét bút là của con gái, viết lên tờ giấy nhẵn trên mép có in tên của một thẩm mỹ viện.” Roo nheo mắt như kiểu thám tử. “Niall không chịu nói cho tớ vợ anh ấy làm ở đâu. Cho nên buổi sáng tớ đã gọi đến thẩm mỹ viện và hỏi xem hôm nay Yasmin có ở đó không... và có! Đoán xem! Tớ đã hẹn cô ta chiều nay! Chúng ta cùng đi nhé!”

Ellie nhăn mặt. Làm sao có thể cho đây là một ý tưởng hay ho cơ chứ?

“Niall là ai?” Todd nói.

Roo nhìn anh. “Bạn trai tôi.”

“Anh ta có vợ rồi à?”

“Ừ, nhưng cô ta tệ lắm.”

“Còn có con nữa?”

“Đấy là lý do duy nhất anh ấy ở lại với vợ.”

“Sao cô lại đi lăng nhăng với một người có vợ cơ chứ?”

“Tôi yêu anh ấy. Anh ấy cũng yêu tôi.”

“Tự trọng của cô đâu rồi?”

Roo cứng người. “Anh bị làm sao đấy?”

“Này, nói chuyện khác được không?” Ellie muốn xoa dịu tình hình.

“Không, để yên đấy.” Todd quay sang Roo. “Lúc tôi còn nhỏ, bố tôi cũng tăng tịu với người đàn bà khác. Ông ta đã bỏ rơi hai mẹ con tôi. Tôi chỉ nghĩ rằng phá hoại hôn nhân của người khác là việc làm tồi tệ thôi.”

Roo chống chế. “Tin tôi đi, hôn nhân của Niall đã tụt dốc từ lâu trước khi tôi xuất hiện kia.”

“Thế sao cậu phải hẹn cô ta ở chỗ đó?” Ellie hỏi.

“Vì tớ muốn gặp cô ta. Tớ chỉ muốn tự mình xem xem cô ta là người như thế nào thôi. Tớ sẽ không làm gì đâu.” Roo cam đoan. “Cô ta sẽ không biết tớ là ai đâu. Ôi, đi cùng tớ đi,” cô van nài. “Nếu đi hai người sẽ dễ nói chuyện hơn. Rồi cậu có thể nói cho anh đây biết rằng tớ không hẳn là một con quỷ cái.”

Todd lạnh lùng. “Anh đây tự quyết định được nhé, cảm ơn.”

Ôi trời. Mở đầu đông tố đây.

• • •

Thăm mỹ viện nằm ở khu Hampstead. Nhìn bên ngoài, nơi này sơn toàn tông màu kem và hông không bắt mắt lắm. Vào bên trong, mùi hương thật tuyệt vời. Ellie chưa bao giờ tới thăm mỹ viện; nếu được chọn tiêu ba mươi bảng thế nào, thì lần nào nàng cũng sẽ chọn một chai xà phòng bọt dùng để tắm bồn và một cái áo mới. Vực tẩy lông hay làm móng thì nàng tự xử lý. Nhưng giờ chuyện đó đâu có quan trọng. Hai người đang đi làm nhiệm vụ. Roo lo lắng hơn vẻ bề ngoài nhiều. Người phụ nữ đứng sau quầy lễ tân với

khuôn mặt lạnh băng đáng sợ và mái tóc buộc gọn ra sau có thể là vợ của Niall.

“12 rưỡi... để tôi xem nào...” Cô miết móng tay sơn màu đỏ thẫm trông thật dữ tợn của mình dọc cuốn sổ lịch hẹn. Đây rồi. Các chị ngồi đi, Yasmin ra bây giờ đây.”

Vậy là không phải bà chúa tuyết.

Hai người ngồi quan sát một trong những khách hàng đang làm móng. Chưa đầy hai phút sau, cánh cửa sa lông bật mở, một cô gái ngoài hai mươi tuổi lao vào, một tay xách mấy bịch tã và tay kia xách theo túi đồ mua ở cửa hàng thuốc Lloyds. Quảng tất cả vào phòng trong, cô quay trở lại. “Chào các chị, xin lỗi bắt các chị đợi, tôi phải tranh thủ ghé mấy cửa hàng một chút. Tôi là Yasmin. Ồ, nếu đổi kiểu tóc thì chị giống hệt cái cô ca sĩ mấy năm trước. Tên là gì ấy nhỉ... Daisy Deeva.”

“Ai cũng bảo tôi thế.” Roo nhăn mặt. “Tôi nhìn thấy cô ta một lần rồi, ở Selfridges. Cô ta đang mua cái mũ trông xấu tệ.”

“Chả phải lo đến tiền nhỉ?” Yasmin có vẻ không phải là một cơn ác mộng. Luôn tươi cười thân thiện, cô có mái tóc lượn sóng màu vàng mật ong và đôi mắt đẹp. Nghe nói các chị đặt lịch riêng với tôi. Có phải các chị biết một trong những khách quen của tôi không?”

Bị bất ngờ, có lẽ bởi sự dễ thương của cô, Roo nói, “Ờ...”

“Tôi qua chúng tôi đi bar,” Ellie xen vào, “Có cô ở bàn bên kể chuyện với bạn là cô làm móng tuyệt lắm. Tôi thấy móng cô ấy cũng đẹp, thế là tôi hỏi cô ấy chỗ làm của cô.”

“Ôi thế à, hay thật! Không biết là ai nhỉ?” Yasmin rạng rỡ vì vui sướng, cô nói, “Hy vọng các chị cũng sẽ hài lòng.”

Mấy phút sau họ toàn nói về chuyện móng trong khi Yasmin làm cho Roo. Ellie nhìn đôi tay của cô thoăn thoắt tẩy sơn bôi kem chống ẩm, chà dung dịch có hạt tẩy da chết, rồi thoa một loại dầu đặc biệt lên phần móng và lớp da xung quanh. Cuối cùng Roo nói, “Tôi thấy cô mua tã lót. Cô có em bé rồi à?”

Yasmin cười tươi. “Mấy cái tã này mà tôi dùng thì nhỏ quá. Vâng, chúng tôi có một cháu trai, Benjamin. Bảy tháng. Cháu yêu lắm.” Đôi mắt cô ngời sáng. “Tôi cũng không tin nổi cuộc sống chúng tôi lại khác đến thế khi cháu ra đời. Còn chị?”

“Con á? Tôi á? Không.” Roo lắc đầu, rồi chợt nhận ra chuyện trẻ con có thể giúp ích cho mình. Cô chỉ Ellie và nói, “Cô ấy có một đứa.”

Tuyệt thật. Cảm ơn nhiều.

Yasmin quay sang nàng. “Vậy sao? Trẻ con yêu lắm phải không chị? Chị có cháu gái hay cháu trai?”

“Con gái.” Ellie gật đầu và cầu mong bọn họ không chuyển sang chủ đề sinh đẻ. “Cháu được năm tháng rồi. Cháu tên Alice.”

“À, dễ thương quá.” Yasmin vui vẻ nói, “Mà cũng vất vả đấy, phải không? Chồng chị có giúp được nhiều không? Hay cũng vô dụng như chồng tôi thôi?”

May mà cô đang chú ý vào công việc trên tay nên không nhìn thấy mi mắt Roo dựng đứng lên.

Ellie nói, “Chẳng được mấy. Bọn họ đều vô dụng cả, phải không?”

“Ôi trời khỏi phải nói! Hôm qua chồng tôi lẽ ra phải đi mua bím, thế rồi sao? Nửa đêm mời mò về nhà, nói là phải làm muộn, đúng

là nói láo. Hẳn chẳng làm việc đâu. Tôi biết tổng hẳn đã ở chỗ nào!”

Roo nuốt nước bọt.

“Ở đâu cơ?” Ellie hỏi.

“Tất nhiên là đi chơi với bạn bè rồi! Cái kiểu tối-thứ-Sáu-tụ tập với-bạn-bè ấy. Anh ta không bỏ được thói quen đấy. Thực ra tôi cũng chả thấy phiền, nhưng mà đã hứa là về nhà sẽ mua bím và giấy ướt cho con rồi.” Yasmin lắc đầu. “Đàn ông là thế đấy. Không làm được nhiều việc cùng lúc như phụ nữ chúng ta, chị nhỉ?”

Ellie nhìn chiếc nhẫn cưới mỏng mảnh lóng lánh trên bàn tay trái của Yasmin. “Ông chồng cô thay tã thế nào?”

Yasmin mỉm cười, “Có lần thay được ba phần tư cái tã. Tôi kể chị nghe, cảnh đó đáng xem lắm. Cứ tưởng mình đang xem hẳn phá bom. buồn cười lắm. Giờ tôi bọc tay chị trong khăn ẩm để kem dưỡng ẩm ngấm nhé. Chị chọn màu sơn móng tay đi...”

“Nhưng đôi lúc cũng phải làm chứ.” Ellie nhú mào. “Ý tôi là như hôm nay, trong lúc cô phải đi làm ấy.”

“Ôi, hẳn có trông con đâu.” Lại một sự cam chịu. “Niall thích ngủ nướng vào sáng thứ Bảy. Tôi phải để Benjamin ở nhà mẹ tôi trước khi đi làm đấy chứ.”

“Hay nhỉ.” Ellie lẩm bẩm khi Yasmin đi ra gặp khách hàng khác. Roo hẳn phải đau đớn lắm khi phát hiện ra vợ của bạn trai cô lại dễ thương đến thế.

“Thấy không? Tớ đã bảo cậu cô ta là ác mộng mà.” Roo thì thầm. “Cô ta chỉ thích kiểm soát thôi.”

• • •

Todd vừa đợi hai người trong quán rượu vừa xem tennis trên màn hình ti vi treo tường cỡ lớn.

“Sao? Thế nào rồi?”

“Tôi làm móng xong rồi.” Roo cho anh xem tay cô. “Thực ra, cô ta làm cũng khá.”

“Ồn trời.” Giọng Todd đầy mỉa mai. “Cô ta thế nào?”

“Đáng yêu,” Ellie nói.

“Ôi tớ xin, thế là không công bằng.” Roo lắc đầu. “Cô ta chỉ giả vờ dễ thương vì cô ta đang làm móng cho tớ thôi. Cô ta đang ở chỗ làm, tớ là khách hàng, đương nhiên cô ta phải giả bộ rồi. Nhưng cậu cũng biết cô ta thực sự thế nào mà.”

“Cô ấy tuyệt” Ellie nhấn mạnh. “Vui vẻ, nhiệt tình, làm việc hết mình. Cậu muốn tớ nói thực lòng không?”

“Không.” Roo mân mê chiếc kính râm.

“Có vẻ Niall là thằng tồi.”

“Cậu thành kiến quá.”

“Vì hắn là thằng tồi thật.”

“Giá mà tớ không đưa cậu đi cùng.”

“Yasmin cứ như mẹ đơn thân ấy.” Ellie tiếp tục. “Cô ấy phải làm mọi thứ trong khi hắn chẳng làm gì cả.” Sao mà Roo không nhận ra cơ chứ?

“Vì mỗi lần anh ấy cố làm gì đó, cô ta đều bảo anh ấy làm sai hết rồi.”

“Đêm qua hắn nói với cô ấy là hắn phải làm việc muộn. Nhưng đâu phải, hắn ở với cậu đấy chứ.”

Roo cố chống chế. “Nếu về nhà thì cô ta sẽ đay nghiến anh ấy.”

“Có thể là do cô ấy quá mệt vì phải trông con một mình!”

“Nghe này, cô ta chỉ phóng đại lên thôi, nghe có vẻ khổ sở để người khác thương cảm.”

Todd, quay trái rồi lại quay phải nghe hai người đối đáp, nói, “Vụ này còn hay hơn cả tennis. Vậy nói xem, giờ cô có định chấm dứt với gã này không?”

“Đừng có dã man thế! Tôi yêu anh ấy!”

Trông anh có vẻ cáu tiết. “Hắn là kẻ nói dối và lảng nhãng.”

“Ai chẳng nói dối.” Đồ uống được mang đến và Roo nhấp một ngụm to. “Anh phải nghe Ellie kể chuyện em bé của cô ấy cơ.”

“Em bé nào?”

Roo dang rộng tay. “Thấy tớ nói đúng chưa.”

Nhưng Todd không hiểu trò đùa của cô; anh đang bận nhìn Ellie chăm chăm. “Em có bầu Sao?”

Ellie phun phì phì vào cốc rượu. “Không! Sao mà em bầu được? Bọn em chỉ giả bộ là em có em bé để có điểm gì đó chung thôi.” Cô nhìn nét mặt nhẹ nhõm của anh. “Chỉ là lời nói dối vô hại thôi, thế thôi. Chẳng hại đến ai.”

“Nhân đây.” Roo nhìn đồng hồ, uống nốt cốc vodka và xoa xoa mớ tóc vàng sáng lờm chờm của mình. “Tớ có hẹn làm tóc rồi, nên tớ biến đây. Thường thức tennis mà không có tớ nha.” Cô nhìn Todd. “Tôi sẽ nói rất vui được gặp anh, nhưng như thế lại là nói dối.”

Anh nhã nhặn nói, “Là vì tôi đúng còn cô sai. Và cô biết điều đó.”

• • •

Trận đấu kéo dài tới năm hiệp căng thẳng làm tất cả mọi người đều phải đứng dậy reo hò. Sau đó Ellie và Todd ra ngoài ăn pizza, rồi tới một câu lạc bộ ở Camden để nghe nhạc.

“Ở đó... ồn quá,” Ellie nói khi họ đi bộ từ Chalk Farm về Primrose Hill ba tiếng sau đó. “Tai em vẫn còn ù này.”

Todd gật đầu đồng tình. “To đến mức anh chẳng nghe được là họ hát có hay không nữa. Đó có phải biểu hiện của tuổi già không nhỉ?”

“Bọn mình già rồi. Có thể lần sau chỉ cần đứng trên vỉa hè, nghe từ xa thôi.”

“Sao phải đứng? Có thể mang theo mấy cái ghế xếp. Cứ xắn ống quần lên cho thoải mái.”

“Đội khăn chít bốn góc^[7] nữa,” Ellie nói. “Không có gì bằng khăn chít bốn góc. Thực ra thì, tại sao cứ phải đi xem mấy ban nhạc già cỗi ôn ào nhỉ? Thay vì thế, xem mấy vũ công Morris^[8] dễ thương thì có gì sai?”

“Em nói anh mới nhớ, Ethel, ý tưởng này đúng là bá cháy. Mình có thể đem theo bình trà giữ nhiệt Thermos và một gói sandwich thịt hun.” Anh dừng lại để xem nàng có ổn không.

Ellie cố nặn một nụ cười để anh yên tâm. Todd và Jamie vẫn hay như vậy, nghĩ ra ý tưởng rồi theo đuổi nó, tạo ra các nhân vật và những hoạt cảnh ứng tác. Đôi lúc nàng và Jamie cũng làm vậy, nhưng nàng chưa bao giờ làm việc đó với Todd. Thật là một trải

nghiệm kỳ cục, giống như cầm bàn chải trái tay vậy. Dù biết mình đang đánh răng nhưng ta vẫn thấy kỳ kỳ.

“Ôi anh nhớ cậu ấy quá,” Todd nói.

Nàng gật đầu, khoảng trống quá quen thuộc trong lòng giờ phình lên như trái bóng bay. Họ cùng đi trên đại lộ Gloucester. Đêm nay thật ấm áp và có tiếng nhạc phát ra từ những cửa sổ mở. Trên bậc cửa, một cặp đôi mặc quần áo hóa trang đang cãi cọ trong lúc say, người phụ nữ mặc bộ đồ nữ tu to tiếng buộc tội người đàn ông trong bộ đồ Frankenstein vì dám ve vãn người khác. (“Cô ả không phải Nữ siêu nhân, chỉ là một đứa con gái lẳng lơ béo ị!”) Xa xa nơi cuối phố là một đôi đang hôn nhau say đắm. Trên cao, những vì sao lấp lánh giữa bầu trời đen như nhung và mặt trăng gần tròn lơ lửng ngay trên mái nhà. Giờ họ nghe thấy một bản soul ballad vút lên gần đó. Trong những trường hợp khác thì đây có thể coi là một cảnh thật lãng mạn. Khoảng trống trong lòng càng lớn lên. Nếu Jamie ở đây lúc này, nàng sẽ rất hạnh phúc. Thực ra, nếu anh ở đây lúc này, anh sẽ nắm tay nàng và cùng nàng xoay trong điệu valse suốt con đường, cùng lúc hát theo bản ballad lướt lướt theo phong cách của nhân vật Dot Cotton.

Hai người tới phố Nevis và Ellie lần tìm chìa khóa.

“Cảm ơn anh. Hôm nay vui quá.”

“Anh cũng vui.”

“Đáng ra anh không phải đưa em về đâu. Anh lỡ mất chuyến tàu cuối cùng rồi.”

Todd nhún vai bình thản. “Chả sao. Anh sẽ đi xe buýt.” Về nhà mẹ anh ở tận Wimbledon. Sẽ mất kha khá thời gian.

“Vâng.” Nàng bước tới hôn lên má anh.

“Anh sẽ gọi cho em. Nếu em rảnh cuối tuần tới, mình có thể đi chơi nữa. Xem ban nhạc nào đang diễn, chuẩn bị sẵn bịt tai.” Anh ngần ngừ. “Không ép uống gì đâu. Chỉ khi nào em muốn thôi.”

Nàng có muốn không? Ellie nghĩ chắc là có. Mười bảy tháng qua nàng đã quen với việc không muốn đi chơi hay giao lưu tới nỗi từ chối đã trở thành mặc định. Bất cứ lúc nào có ai rủ nàng đi đâu, nào nàng ngay lập tức nghĩ ra mấy cái cớ hợp lý để từ chối.

Nhưng hôm nay lại khác. Trong thâm tâm, nàng không hề muốn về nhà một mình. Đó là một dấu hiệu đáng khích lệ, phải không?

Nàng nhìn Todd. Anh là người bạn năm nhất của Jamie và giờ nàng đang vượt qua giai đoạn căm thù ngu ngốc, cảm thấy thoải mái khi có anh ở bên.

“Vâng, gọi cho em nhé. Em cũng muốn đi.” Đó, đâu quá khó phải không?

“Tuyệt.” Giọng anh hài lòng. “Anh sẽ mua bịt tai.”

Ellie mỉm cười. “Còn em sẽ mang bình giữ nhiệt.”

Chương 18

Elmo đang nhảy chồm quanh như bị khùng, đuổi theo mấy hạt bồ công anh đang lơ lửng trên đầu nó hết những chiếc ô nhỏ xíu. Zack lưu ý thấy một cặp chó chăn cừu giống Đức đang chơi đùa cùng nhau nơi chân đồi, anh đưa ngón tay lên miệng và huýt sáo. Giống như một sao hạng D⁹¹ phát hiện ra tay săn ảnh, Elmo dỏng tai lên và lao tới anh.

“Hai anh bạn này lớn hơn mày đó.” Zack phúi những sợi bồ công anh trên lông mày giống hệt Denis Healey của Elmo và cài lại dây buộc cổ cho nó. “Chúng sẽ dùng mày làm bữa sáng. Đi nào, ta về nhà thôi.”

Anh và Elmo rời khỏi ngọn đồi, trở về phố Ancram. Cuối buổi sáng anh sẽ phải bay đi Amsterdam để gặp một đối tác đầu tư. Anh sẽ về nhà lúc 8 giờ. Ngày mai anh sẽ thăm một xưởng làm giày ở Derby. Ngày mốt anh có hai cuộc hẹn liên tiếp với các đối tác tương lai và khối lượng thông tin anh cần nghiên cứu về cả hai công ty thì quả là không tưởng.

Nhưng đây là cách sống của Zack. Công việc trước hết, lúc nào cũng vậy. Công việc là ưu tiên hàng đầu của anh, quan hệ cá nhân chỉ đứng thứ hai. Khi thuận tiện, những quan hệ đó chen vào đời anh và anh tận hưởng chúng, đương nhiên rồi, nhưng chúng không thể làm tim anh đập nhanh hơn so với viễn cảnh sắp có một phi vụ làm ăn tuyệt vời.

Ít nhất điều đó chưa từng xảy ra, trước khi Ellie Kendall bước vào cuộc đời anh.

Elmo đang mải mê nghiên cứu cái vỏ kem bị vứt đi. Zack lôi nó ra xa khỏi đám cỏ và đi lên hè đường. Hoàn cảnh của anh lúc này thật điên khùng, thật kỳ quặc. Chưa bao giờ trong cuộc họp quan trọng, đầu óc anh lại toàn quanh quẩn ý nghĩ về một cô gái đi chẳng hề để ý tới anh. Và như thế vậy chưa đủ tệ, anh lại còn thuê nàng. Anh buộc phải làm thế, bằng không, ai có thể nói được khi nào anh lại có cơ hội nhìn thấy nàng lần nữa.

“Elmo, thôi nào.” Anh giật mạnh dây dắt chó khi Elmo bắt đầu nhào ra để ngửi mắt cá chân một ông già mặc chiếc quần doăng toẹt đi đôi giày Birkenstocks. Đúng lúc đó điện thoại anh đổ chuông.

Tên Louisa hiện trên màn hình. Anh có nên nghe máy không nhỉ?

Thôi, làm cho xong nào. Cô sẽ gọi cho đến khi anh nghe máy thì thôi.

“Anh à.” Cô đang cố tình dùng giọng gợi cảm qua điện thoại. “Này, tối nay em qua chỗ anh nhé?”

Zack biết thật không ổn khi anh chẳng vui thú gì với lời đề nghị của cô. Mỗi quan hệ của họ khởi đầu rất tốt, nhưng phải mất một thời gian anh mới nhận ra rằng cô Louisa mà lúc đầu anh biết là con người bề mặt, một cá tính hấp dẫn được tạo ra để gây ấn tượng tốt. Nhưng thời gian trôi qua, cô dần dần thay đổi và lộ ra mặt hách dịch thích sở hữu. Có vẻ như hai người có ít điểm chung hơn anh nghĩ. “Vấn đề là, tối nay anh sẽ mệt rũ rời sau khi bay về từ Amsterdam.” Nói dối, nhưng là lời nói dối cần thiết.

“Em biết, thế nên em mới gợi ý. Em sẽ nấu bữa tối và chiều chuộng anh. Anh sẽ cảm thấy đỡ ngay thôi. Đi mà,” tiếng Louisa dịu dàng bên tai anh. “Anh biết là anh muốn thế mà.”

Thực sự anh không muốn, không phải tối nay. “Nghe này, anh không muốn làm hỏng buổi tối của em. Có thể anh phải ở lại để uống vài cốc với bên Van den Bergs. Ai mà biết mấy giờ anh mới về.”

“Ôi anh yêu, anh thật là biết quan tâm, nhưng em không phiền đâu.”

Giờ thì cô đang tỏ ra tốt bụng, cách đó làm anh càng cảm thấy tệ hơn. “Nhưng mà anh thì có. Thật không phải với em.” Thấy căn rứt lương tâm, Zack nói, “Tối nay thì thôi nhé, được không?”

“Thôi được. Ngày mai thì sao?”

“Ngày mai. Được.” Giọng anh dịu lại. Để anh yên thì sao cũng được. Anh vẫn thích cô khi cô tỏ ra thoải mái và không quan trọng hóa vấn đề; chỉ là những lúc như thế càng ngày càng ít đi. Nếu trung thực, anh biết có lẽ mình nên kết thúc với Louisa nhưng anh cũng biết việc này sẽ rất khó. Louisa rất dễ kích động, cô sẽ không từ bỏ mà không làm ầm lên. Viễn cảnh đó đáng nản tới mức anh phải trì hoãn chưa đề cập đến vội. Khi ta chỉ muốn tập trung vào công việc, mà lại nghĩ quá nhiều tới cảm giác tội lỗi và chuyện chia tay chia chân thì cũng đủ loạn óc.

Zack tắt máy, đỡ Elmo tránh xa miếng gà rán đang lăn lóc trước cửa hiệu để về nhà. Bây giờ là 9 giờ 10 và Ellie chắc đã tới. Anh biết thật sai trái khi vẫn hẹn hò với Louisa mà tim lại luôn hướng về một cô gái khác. Nhưng vì Ellie hoàn toàn dừng dừng với anh nên việc này cũng chẳng quan trọng. Đâu phải kết thúc với Louisa

sẽ làm nàng ngay lập tức đổi ý mà yêu anh. Mọi việc sẽ không diễn ra như thế.

Nếu có, thì hẳn là anh đã làm rồi.

Ellie đang ở văn phòng, nàng tỏa ra mùi hương tuyệt diệu. Tóc nàng buộc gọn đằng sau bằng một dải băng nhung màu xám, để lộ cổ nàng. Thư từ đã được phân loại thành từng chồng và giờ nàng đang tưới nước cho rừng cây cảnh cư ngụ dọc theo bộ cửa sổ. Đám cây đó là quà của Barbara.

“Mấy cái cây này bắt đầu bị héo rồi,” nàng nói với qua vai để cảnh báo anh. “Tôi đã bảo anh là tôi không giữ cho mấy cái cây này sống được đâu. Tôi là kẻ sát cây hàng loạt đấy. Nhìn mấy cái lá này này.”

Nàng đang mặc áo len xám cổ vuông tay lỡ và một chiếc váy đỏ. Lại gần hơn, Zack ngửi thấy mùi nước hoa hương chanh thơm ngát và nhìn thấy mái tóc đen của nàng ánh lên dưới những tia nắng tràn vào qua cửa sổ. “Ừ, chúng đứt khoát giống lá đấy.”

“Nhưng mấy cái viền lá trông lạ lắm và ngả màu vàng hết rồi.” Về thất vọng, nàng xoay cái chậu sứ màu xanh cho anh xem. “Tôi nghĩ là cần tưới thêm nước nên hôm qua tôi tưới cho nó nhiều lắm, thế mà hôm nay trông nó còn tệ hơn. Anh có nghĩ tôi nên thử làm cho đất khô hơn không?”

Cách lông mày nàng nhíu lại vì lo lắng làm anh muốn hôn nàng. Chỉ là một cái cây nhện có thể bắt gặp ở bất cứ đâu, về cơ bản là cỏ dại, song nàng thật sự quan tâm tới nó. Nhưng vì chẳng có cách nào hôn nàng được, nên anh nói, “Cô định làm thế nào?”

“Tôi đang nghĩ có thể dùng máy sấy tóc.” Ellie nhắc cái chậu xanh lên và thử chọc chọc đám phân trộn ướt sũng.

“Thử xem. Nếu không được thì chí ít mấy chiếc lá này trông cũng khá phong cách đấy.”

Nàng ngừng chọc. “Anh giễu tôi đấy à?”

Zack mỉm cười; một điều anh biết mình không được phép làm đó là tán tỉnh nàng. “Tôi chỉ định pha trò vì cả hai chúng ta đều chẳng biết gì về việc chăm sóc cây cảnh thôi.”

“Cũng may là chúng ta không có con đấy.” Vui tới mức không để ý tác động của câu nói này lên anh. Ellie nói tiếp, “Thôi, tôi mang nó ra ngoài. Có thể nó cần thêm ít nắng mới tươi lên được. À, tiện thể, có tin nhắn trên điện thoại cho anh... ai đó tên là Huggy thì phải?” Trông nàng có vẻ băn khoăn. “Đúng không nhỉ?”

“Huggy Hill.” Zack giữ cửa cho nàng, quan sát nàng cẩn thận đặt cái chậu xuống khoảng nắng cạnh tường. “Đối tác đầu tiên của tôi.”

“Đầu tiên á? Chuyện như thế nào? Có phải hồi đó anh vẫn học đại học không?”

Anh gật đầu, theo nàng quay lại văn phòng. “Đúng vậy. Lúc đó tôi đang lấy bằng Quản trị Kinh doanh. Huggy là bạn tôi, cậu ấy cũng thông minh theo một lối riêng, nhưng chuyện kinh doanh thì mù tịt. Cậu ấy lập ra công ty nhỏ xíu bán điện thoại di động và xin tôi lời khuyên. Sau vài tháng tôi thấy tiềm năng của việc cậu ấy đang làm - trước khi di động trở nên phổ biến như bây giờ - rồi tôi có cổ phần trong phi vụ đó để đổi lại những gì tôi làm cho cậu ấy. Chủ yếu là vì cậu ấy không có một xu dính túi và đó là cách duy nhất cậu ấy có thể trả công cho tôi. Rồi chuyện kinh doanh bắt đầu khởi sắc, tôi nhận thấy mình muốn làm cùng Huggy hơn là tiếp tục khóa học ba năm để lấy bằng.”

“VẬY là anh bỏ học.” Ellie đã biết chuyện này; anh biết nàng đã đọc CV của anh. Nhưng nhắc lại chuyện này cũng đâu có sao; có thể còn khiến nàng ấn tượng cũng nên.

“ĐÚNG vậy. Chúng tôi xây dựng công ty, sau đó hai năm thì bán đi kiếm khoản tiền kha khá. Lúc đó tôi đã bắt đầu mở rộng thị trường. Tôi phát hiện ra có trực giác khá tốt, tôi có thể nhìn thấy vì sao các công ty khác thất bại và làm thế nào để vực họ dậy. Tôi đã giúp cho một công ty tư vấn máy tính đảo ngược tình thế.”

“Nàng gật đầu. “Sau đó là vụ kinh doanh kem.”

Anh cười. “Vụ đó tôi khoái lắm.”

“RỒI công viên nghỉ dưỡng ở Dorset.”

“CÓ thuộc bài đấy nhỉ.”

“RỒI quán ăn với dịch vụ giao hàng tại nhà. Có phải bạn anh, Huggy, cũng bắt đầu đầu tư vào công ty khác không?”

“KHÔNG, cậu ấy chuyển tới Caribe rồi dành cả ngày lướt sóng và trở thành tay lướt sóng chuyên nghiệp. Giờ cậu ấy vẫn ở đó. Sống tốt lắm.”

“Anh có bao giờ ước mình được làm những gì anh ấy đang làm không?”

“CHẲNG bao giờ. Ở đây tôi vui rồi.” Nói vậy nghe có nhàm chán quá không? Có tham công tiếc việc quá không? Anh có nhàm chán và tham công tiếc việc không? Anh nói, “Cô có làm thế không?”

Ellie nghĩ ngợi một lát. Cuối cùng, nàng nói, “Còn tùy xem tôi ở cùng ai. Sống ở một nơi hoàn hảo với một người chẳng ra gì thì thật kinh khủng.”

Zack buột miệng. “Thế sống với một người hoàn hảo ở nơi chẳng ra gì thì sao?”

Có gì đó lóe lên trong mắt nàng một tích tắc. Rồi nàng hé môi cười và nói đơn giản, “Nếu là với người hoàn hảo, thì nơi đó hoàn hảo.”

Nụ cười đó có nghĩa là gì? Có phải nàng đang nghĩ tới lão diễn viên Tony Weston của nàng? Có phải nàng nghĩ rằng nàng có thể sống với ông ta ở một bãi rác nào đó mà vẫn vui vẻ, nhưng may là nàng không phải sống ở nơi nghèo khổ đó vì - hu ra! - ông ta đã lo cho nàng một tổ ấm tình yêu giá nửa triệu bảng ở Primrose Hill rồi?

Có vài lần anh kín đáo hỏi nàng về cuộc sống riêng nhưng nàng luôn lảng tránh chủ đề này. Anh đã cho nàng cơ hội kể với anh về Tony Weston và nàng đã chọn cách không kể. Vì vậy anh sẽ không ép. Cách duy nhất tiến lên là tránh sang một bên và để mặc nàng với cuộc sống của mình. Nếu nàng muốn riêng tư anh sẽ để nàng có điều đó. Bản năng mách bảo anh rằng lúc này anh chỉ có thể tỏ ra bình tĩnh và chơi trò chờ đợi. Không dễ nhưng anh sẽ làm nếu điều đó là cần thiết. Vì ngay lúc này, nhờ có bản năng chuẩn xác đó, anh biết chắc Ellie không mấy may quan tâm đến anh. Nghĩa là anh phải kiềm chế lại. Không được phép tán tỉnh. Dù chỉ là manh nha. Nàng làm việc cho anh, anh là ông chủ của nàng và không có chuyện gì khó chịu bằng phát hiện ra mình là mục tiêu tình cảm bất đắc dĩ của đồng nghiệp. Anh đã từng gặp phải chuyện này nên biết cái cảm giác chán ghét nó gây ra là như thế nào. Thử tưởng tượng xem, một người phụ nữ phải nhận sự chú ý không mong muốn thì còn tệ tra sao.

Cho nên là vậy đi. Anh sẽ kiềm chế lại hoàn toàn. Tỏ ra tử tế và thanh lịch như anh vẫn làm. Nhưng tuyệt đối không tán tỉnh.

Không dễ nhưng anh sẽ làm. Anh phải làm. Vì việc này quan trọng tới mức anh không thể làm rồi tung lên được.

“Rồi, tôi đi thay đồ để còn đi đây.” Zack vẫn đang mặc áo chui đầu và quần jean lúc dẫn Elmo đi dạo. Anh chỉ tập tài liệu trên bàn. “Trong này có nhiều thứ cho cô xử lý lắm. Có vấn đề gì cứ gọi tôi. Nếu điện thoại tắt thì để lại tin nhắn, tôi sẽ gọi lại.”

“Được thôi. Ôi đồ nghịch ngợm, đừng có làm thế!”

Giá mà nàng đang nói về anh. Nhưng nàng lại đang nói về Elmo. Nó đang sục sạo điên cuồng, chắc mới phát hiện ra một con nhện và bị vướng vào đồng dây điện bùng nhùng dưới gầm bàn. Trong chớp mắt, Ellie lao người qua mặt bàn, nàng đã kịp đỡ lấy chiếc máy in trước khi nó rơi sầm xuống đất.

“Nhanh đấy. Đây, để tôi.” Vươn người qua chỗ nàng để đặt cái máy trở lại vị trí an toàn, tay Zack vô tình cọ vào cánh tay nàng. Một luồng adrenalin phóng qua mạch máu anh. Ôi thật kỳ cục, cứ như trở lại tuổi mười bốn. “Đó, xong rồi. Elmo, mày đừng có gây rắc rối nữa.” Nhắc con chó lên ngang tầm mắt, anh nói,

“Ngoan đấy, biết chưa? Ellie sẽ cho mày đi dạo sau.”

Nghe thấy từ “đi dạo”, Elmo tỏ ra ngạc nhiên thái quá và rít lên sung sướng.

“Không, không, yên nào, mình vừa ra ngoài mà.” Zack không hiểu Ellie có thầm nghĩ rằng anh bị điên hay không, qua cách anh nói chuyện với Elmo. “Rồi gặp mày sau. Ngoan đấy.”

Ellie bắt đầu mở mấy phong bì gửi tới. Nàng nhìn lên và vui vẻ nói, “Chúng tôi sẽ cố gắng.”

Ngay cả khuôn miệng nàng cũng thật khó cưỡng; khi nàng mở miệng nói từ “cố gắng”, đó là cái bĩu môi hoàn hảo nhất. Và giờ

nàng lại đang cười, nhưng vẫn không tỏ ra có chút gì quan tâm theo hướng đó.

Ra khỏi văn phòng, Zack nói tự nhiên, “Hẹn cô ngày mai.”

Trời ơi, cái trò không-tán-tình và chỉ-là-bạn-bè này sẽ cực kỳ khó khăn đây.

Chương 19

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tony không hề biết, nhưng ông biết mình phải tìm cho ra lẽ. Trong hai tuần qua, ông đã gửi cho Martha hàng tá thư điện tử rồi. Và ông chỉ nhận được một tin nhắn ngắn ngủi vào hôm đầu tiên. Trong đó, cô xin lỗi và nói việc họ gặp nhau là một sai lầm lớn. Họ không nên gặp nhau nữa, cô rất tiếc nếu đã để ông hy vọng và rằng ông hãy tôn trọng sự riêng tư của cô, đừng cố liên lạc với cô bằng mọi cách.

Chỉ có vậy thôi, thế là hết. Kể từ đó, các bức thư tiếp theo đều không có hồi âm. Tổng đài báo số cũng từ chối cung cấp số điện thoại của Martha. Tony, kẹt ở Hollywood vì phải quay một phần kém thú vị của một bộ phim dở toàn tập, đang đếm từng ngày. Nhưng với tâm trạng vô vọng chứ không phải đầy hy vọng, vì bay cả quãng đường về London để tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra là một việc, thuyết phục Martha thay đổi thái độ với ông lại là việc khác.

Dù sao, giờ ông đã trở về. Vào một ngày khác, trên một chiếc taxi khác. Và ông không tài nào tôn trọng được mong muốn riêng tư của cô. Khi chiếc taxi dừng lại bên đường Lanacre, ngực Tony thắt lại. Ông thậm chí còn không biết liệu cô có ở trong nhà hay không, nhưng nhu cầu gặp lại cô quá mãnh liệt.

Người lái taxi nói, “Ông muốn dừng ở đâu?”

“Đằng xa kia. Căn nhà có cửa trước màu vàng đỏ, bên trái.” Khi chiếc taxi đi chậm lại, Tony nói, “Đỗ vào sau cái xe tải xanh kia.”

Ngay lúc đó cánh cửa màu vàng bật mở và Eunice chỉ trích bước ra. Theo sau là Martha.

“Ôi trời, đừng dừng lại.”

“Hả? Nhưng ông vừa nói...”

“Đừng dừng lại!” Tony lùi khỏi cửa sổ và xua xua, “Cứ đi đi” Trời ơi, thật là không đúng lúc. Eunice làm gì vậy, sống ở đây sao? Từ trong taxi, ông thoáng thấy dáng nhìn nghiêng của Martha khi cô quay lưng khóa cửa. Chiếc taxi chậm chạp lăn bánh tới cuối phố và dừng ở góc đường.

“Giờ đi đâu đây?”

“Ừm...” Từ đuôi taxi nhòm ra ngoài, Tony thấy hai người phụ nữ đi theo hướng ngược lại. “Quay lại và đợi. Để xem họ có chui vào cái xe kia không.”

“Thế rồi sao?” Người lái taxi xoay người lại để nhìn ông. “Ông muốn tôi theo họ à? Này, ông không biết tôi đã đợi bao lâu để gặp được người nói câu này và thực sự muốn làm thế đâu!” Anh ta cười khúc khích, đánh tay lái một cách điêu luyện và quay đầu xe. “Ông là Tony Weston, phải không?”

“Ừ.”

“Tôi có được hỏi là chuyện gì đang xảy ra không?”

“Anh không hỏi thì hơn,” Tony nói.

“Họ không đi xe đâu. Trông có vẻ như đi bộ đấy.”

Tony nghĩ thật nhanh. Biết ngay mà, họ đi siêu thị. Nhưng giờ ông đang ở đây rồi, ông phải làm gì nữa?

“Đi theo họ.”

“Ông nói thật đấy hả? Chúng ta đang đi bằng cái thứ này.” Người lái xe ám chỉ chiếc taxi. “Còn họ đi bộ.”

“Chỉ cần đi thật chậm thôi, được không? Nhớ là đừng để họ phát hiện ra anh.”

May mà Martha và Eunice không nhìn lại. Chiếc taxi vẫn giữ khoảng cách an toàn sau lưng họ, bò với tốc độ của sên. Khi họ tới con đường chính nhộn nhịp thì khó hơn, người lái taxi phải dừng lại và cố gắng để không bị mắc vào làn xe buýt.

“Tôi dám chắc vụ này đáng ra phải hấp dẫn hơn,” anh ta làu bàu. “Lốp xe rít lên, tay lái bẻ ngoặt, cảnh sát lao ra, mấy cái pha ngớ ngẩn đó.”

“Anh phải thấy mình may mắn chứ. Nếu chuyện đó xảy ra,” Tony giải thích, “thì lái xe taxi rốt cuộc đâu có được thanh toán.”

Martha và Eunice không đi mua sắm. Họ cũng không la cà; đây là chuyến đi có đích đến. Cuối cùng họ tách khỏi đường chính, đi dọc mấy con phố có bóng cây. Họ không nói chuyện với nhau, chỉ đi bên nhau mà thôi. Họ đi đâu thì có trời mới biết. Một buổi gặp gỡ ở nhà thờ. Đi thăm bạn bè. Đi gặp bác sĩ chỉnh răng.

“Tới rồi,” người lái taxi nói khi cuối cùng hai người phụ nữ cũng rẽ vào con đường dẫn tới một tòa nhà thật sâu trên vỉa hè.

Tony nhào người về phía trước. Chắc là cuộc hẹn với nha sĩ. Khi chiếc taxi lại gần hơn ông nhìn thấy tấm biển trên cổng. Viện Dưỡng lão và Điều dưỡng Stanshawe, tấm biển đề như vậy.

“Bí ẩn đã được tìm ra.” Người lái taxi nói nghe có vẻ nhẹ nhõm; hai mươi lăm phút qua chắc hẳn là những giây phút chán nhất đời anh ta. “Họ đến thăm một bà lão.”

“Có thể thế. Có thể không. Họ có thể tới thăm bất cứ ai.”

“Hoặc họ làm ở đó,” người lái taxi sửa lại. “Mà bây giờ làm gì đây? Ông có đi theo họ không?”

“Không.” Tony ngồi tụt lại; ông không định dành cả ngày còn lại để làm việc này. “Đưa tôi về lại Primrose Hill.”

Ellie vẫn đang ở chỗ làm. Trở lại căn hộ, Tony tra tên Viện dưỡng lão Stanshawe trong Sách Vàng và ghi lại số điện thoại. Rồi ông buộc mình phải ngồi đợi, vì ông không thể gọi cho viện dưỡng lão khi Eunice và Martha có thể vẫn đang ở đó.

Lúc 5 giờ ông nhắc máy gọi.

“Xin chào, tôi gọi để hỏi về một người có họ là Daines.” Chỉ đoán đại, nhưng đây là thứ duy nhất ông có thể nghĩ ra.

“Xin lỗi, ai nhỉ?” Giọng người phụ nữ có vẻ lơ đãng.

“Daines.”

“Anh có thể cho biết tên đầy đủ được không?”

Tony ngần ngừ. Không, ông không thể, vì ông đâu có biết tên đầy đủ. Ông thậm chí còn không biết người đó là nam hay nữ. “Ừm, ờ...”

“À, ý anh là Henry Daines à? Xin lỗi, tôi là người mới, tôi vừa tìm thấy tên ông ấy trên danh sách.”

Trúng phóc. “Đúng rồi. Henry.” Tony bắn khoản liệu thám tử tư xịn có bị toát mồ hôi tay khi họ phát hiện ra điều gì đó hay không.

“Được rồi. Có việc gì không? Để tôi ghi lại lời nhắn.”

“À không, không cần nhắn. Tôi chỉ gọi để xem... anh ấy thế nào thôi.”

“Đợi đã, tôi viết lại đã. Anh nói lại đi?”

Ôi trời, cô này hâm quá. “Tôi không gặp Henry đã lâu. Tôi nghe nói anh ấy đang được các cô chăm sóc.” Tony nói. “Cô có thể cho tôi biết vì sao anh ấy lại ở đó không?”

“Ôi không, chúng tôi không được làm thế! Xin lỗi! Mà sao anh không liên lạc với gia đình ông ấy? Họ sẽ cho anh mọi thông tin anh cần.”

Biết ngay mà. “Được, vậy cô có thể cho tôi biết gia đình anh ấy...”

“Ôi trời, đèn đỏ đang nháy! Nghĩa là sao nhỉ? Xin lỗi anh tôi phải đi đã, cứ gọi cho gia đình ông ấy nhé... tạm biệt!”

• • •

9 giờ sáng hôm sau, Tony bấm chuông cửa và nghe thấy tiếng bước chân trong nhà.

Cánh cửa màu hoàng ngọc mở ra và lần đầu tiên trong hai tuần ông đối mặt với Martha. Trái tim ông quặn lại vì chờ mong; thật tuyệt lại được gặp cô nhưng nét mặt khổ não của cô làm ông không thể chịu nổi.

Ông hạ giọng, “Em đang ở nhà một mình chứ?”

Cô nhắm mắt trong một giây, và gật đầu. “Ôi Tony, đừng làm thế này. Đáng lẽ anh không nên tới đây.”

“Anh phải làm thế. Em không thể chỉ nói với anh là để em yên và mong anh làm vậy. Anh nghĩ giữa chúng ta đã có...”

“Thôi xin anh.” Martha lắc đầu tuyệt vọng, ngón tay cô nắm chặt phần ngực áo sơ mi màu hồng mâm xôi.

“Anh vào được không?”

“Không.”

“Sao vậy?”

“Em nói với anh rồi, chúng ta không thể gặp nhau nữa.” Bên kia đường một cánh cửa sập mạnh và cô giơ đôi tay run rẩy chào người vừa đi ra từ căn nhà đó. Hơi thở gấp gáp, cô nói, “Tony, hãy đi đi. Anh nghĩ việc này dễ dàng với em sao? Vì thực sự không phải thế, em có thể thề với anh điều đó.”

“Anh biết, anh biết, nhưng chúng ta cần nói chuyện.” Ông ngừng lại. “Henry là ai?”

Cô cứng người, những ngón tay run rẩy bầu chặt vào thành cửa.

“Ai nói với anh?”

“Có phải bố chồng em không?”

“Không”

“Anh rể em?”

Martha lắc đầu.

“Vậy nghĩa là chồng cũ của em.” Tony đã đoán được; ông không cần phải nhìn cô để biết mình đã đúng.

Ngoại trừ việc ông không thể kiềm chế bản thân; ông không thể rời mắt khỏi gương mặt cô.

“Anh ấy không phải chồng cũ của em,” cuối cùng Martha nói.

“Ý em là hai người vẫn còn hôn thú.”

Cô mím môi và do dự gật đầu.

“Sao anh không vào nhà nhỉ?” Tony nói. Lần này cô đứng lù lại để ông vào.

Trong bếp, Martha xoa xoa mặt để máu lưu thông trở lại. “Em vẫn không hiểu làm thế nào anh biết. Có phải Eunice nói không?” Cô lắc đầu. “Không thể là Eunice được.”

Thay vì cho cô biết ông đã bám theo hai người, Tony nói, “Kể cho anh nghe về Henry đi.”

“Anh biết đến đâu rồi?”

“Chả biết gì hết.”

“Chúng em kết hôn được ba mươi ba năm và sống hạnh phúc. Rất hạnh phúc.” Giọng cô bắt đầu run run. “Cho đến sáu năm trước. Ôi em khóc mất.

Anh đừng nói gì cả, cứ mặc kệ em.” Với lấy cuộn giấy làm bếp, cô xé ít giấy và dựa một bên hông vào thành bếp. “Chuyện là, anh ấy bị bệnh Alzheimer. Tên chính thức là mất trí nhớ tiền lão hóa. Anh ấy bắt đầu bị bệnh cách đây bảy năm khi mới năm mươi tuổi. Dần dần, anh biết đấy, anh ấy để mất chìa khóa và quên tên mọi người. Lúc đầu chúng em còn đùa cợt về chuyện đó. Nhưng đến khi anh ấy mắc phải lỗi nghiêm trọng ở chỗ làm, thì không còn buồn cười nữa.” Nước mắt lăn trên má cô, dù cô không hay biết điều đó. Rồi anh ấy đi khám bác sĩ, làm các xét nghiệm... anh có thể tưởng tượng ra phần còn lại rồi đấy. Anh ấy được chẩn đoán. Chúng em đều đau đớn và em hứa sẽ chăm sóc anh ấy. Henry từng là kế toán trưởng. Chỉ sau một năm nghỉ việc anh ấy đã không lên nổi danh sách mua hàng.” Martha ngừng lại để lau nước mắt. “Mọi việc diễn ra nhanh hơn em tưởng. Anh ấy bắt đầu cho giày vào bếp lò. Anh ấy cố đưa cho người đưa thư cái lò vi sóng. Rồi thay vì ăn tối, anh ấy giấu thức ăn trên gác xếp.”

Cô ngừng lại để trấn tĩnh, và Tony không thể ôm cô vào lòng. Ông vẫn đứng yên ở đầu kia căn bếp.

“Từ đó mọi chuyện tuột dốc,” Martha khẽ nói. “Em đã cố hết sức, em thề. Nhưng việc này khó hơn em tưởng nhiều. Lúc lấy Henry em mới hai mươi một tuổi. Anh ấy là người chồng tốt nhất trên đời. Em yêu anh ấy rất nhiều... và anh ấy có thể làm bất cứ việc gì, anh biết không? Anh ấy thông minh, thực tế, ai có vấn đề gì anh ấy sẽ là người giải quyết. Một trong những hàng xóm của chúng em đã từng khổ sở vì không gọi được thợ ống nước. Em nói với Henry lúc anh ấy đi làm về, thế là anh ấy dành cả tối sửa ống nước trong toa lét nhà chị ấy.” Cô lắc đầu. Nhưng đó là trước kia. Sau đó mọi thứ thay đổi và em là người phải chăm sóc Henry. Tâm trạng anh ấy bắt đầu trở nên thất thường, rồi cáu kỉnh. Không phải lỗi của anh ấy, anh ấy sợ hãi và nản chí. Nhưng giống như cố gắng trông nom một đứa trẻ cao một mét tám. Thật không... dễ dàng gì. Rồi anh biết đấy, mọi việc chỉ ngày một xấu đi. Em phải bón cho anh ấy ăn. Tắm cho anh ấy. Đánh răng cho anh ấy.” Giọng Martha như vỡ òa. “Thật khủng khiếp. Chẳng ra sao cả. Em biết em đã hứa chăm sóc anh ấy, nhưng đây là công việc cô đơn nhất trần đời...”

Tony nói, “Cho nên em nói với anh em đã một mình rất lâu rồi.”

Cô gật đầu, cố gắng bình tĩnh lại. “Đúng vậy. Nhưng em nói thế cũng là không đúng. Em để anh nghĩ rằng em đã ly hôn.

“Thật là sai trái.”

“Nhưng hoàn toàn có thể hiểu được.”

“Không, thật... kinh tởm. Em chưa bao giờ thấy hổ thẹn như thế.”

“Anh xen ngang rồi.” Tony ngoắc ngoắc ngón tay ra hiệu trở lại câu chuyện.

“Em kể tiếp đi.”

“Ừm.” Martha nhăn nhó. “Câu chuyện kết thúc không có hậu. Em cứ thế cố gắng hết mức có thể. Với sự giúp đỡ của Eunice,” cô bổ sung. “Đó là chị của Henry. Chị ấy rất chăm chỉ, rất nghiêm túc. Nhưng em nợ chị ấy nhiều lắm. Dù sao thì, một năm trước, mọi việc vượt quá sức chịu đựng, em kiệt sức, em không thể nào làm được nữa. Em bán ngôi nhà lớn ở Notting Hill và mua căn nhà nhỏ này. Nhờ có Henry, về mặt tài chính chúng em vẫn ổn. Nhưng em đã trả ơn anh ấy như thế nào chứ?” Cô thở dài. “Em đã gửi anh ấy vào viện dưỡng lão. Em tử tế quá, phải không? Mà anh biết không? Nếu mọi việc ngược lại, anh ấy sẽ không làm thế đâu, em có thể đảm bảo điều đó. Henry sẽ chăm sóc em.”

“Em đâu biết được.”

“Ôi em biết.”

“Anh ấy đang nhận được sự chăm sóc tốt nhất. Em tới thăm anh ấy... ai nói đó không phải việc tốt hơn?”

Nhưng Martha đang nhìn ông với ánh mắt kỳ lạ. Tony giơ tay đầu hàng. Anh xin lỗi. Chiều qua anh đã đi theo em. Anh phải biết có chuyện gì xảy ra.”

Cô gật đầu chậm rãi. “Em thật ngu ngốc khi lơ anh đi và hy vọng anh sẽ biến mất. Nhưng giờ anh thấy rồi đó, vì sao chúng ta không thể gặp lại nhau nữa?”

“Thật là một tình huống tồi tệ.” Ông chỉ muốn an ủi cô và xua đi nỗi đau. “Giờ anh ấy thế nào?”

“Lẫn lộn. Đôi lúc buồn rầu. Nhưng anh ấy vẫn nhận ra em. Anh ấy biết em là ai. Anh ấy gọi em là người vợ xinh đẹp của anh ấy.” Nét mặt Martha thay đổi. “Và đổi lại, em phản bội anh ấy.”

“Khi anh nhìn thấy em ngày hôm ấy ở trên đồi, trông em như thể chẳng phải lo lắng chuyện gì,” Tony nói. “Em có vẻ hạnh phúc. Đó là điều làm anh bị thu hút.”

“Lúc đó em vui.” Cô gục đầu đồng ý. “Lúc đầu, sau khi Henry đi khỏi em đã thấy nhẹ nhõm. Nhưng mỗi khi thấy nhẹ nhõm, em lại đồng thời áy náy. Cuộc sống của em dễ dàng hơn anh ấy. Em xấu hổ vì bản thân mình, em không nên cảm thấy hạnh phúc. Nhưng thời gian qua đi, cảm giác tội lỗi phai dần. Trong vài tháng qua, em để mình thư giãn, cảm thấy cuộc đời mình cũng ổn. Và, em không biết nữa, đôi khi tất cả đến cùng lúc. Một ngày mùa hè đẹp trời em ra khỏi nhà, ánh mặt trời chiếu lên mặt. Bức vẽ làm em khá ưng ý. Chú bé con đó chạy đến với quả bóng trên tay, trông nó thật dễ thương và em chợt thấy thật bình yên. Đó là trải nghiệm tuyệt vời nhất, giống như vừa trút được một gánh nặng trên vai.” Martha nhìn trần trối vào bức tường. “Và rồi anh đến, anh cũng dễ thương. Giống như anh là một phần của tất cả những điều đó.”

Đó là lý do vì sao cô muốn tặng ông bức tranh. Không phải chuyện tiền bạc, việc ông thích những tác phẩm của cô mới là quan trọng.

“Ngày hôm sau là tiếp diễn của việc đó,” Tony nói.

Cô gật đầu. “Em vẫn không thể tin em đã làm thế. Anh quá... hoàn hảo. Giống như em được thoát khỏi chính mình vậy. Trong vài giờ đồng hồ em trở thành một người khác. Em cảm thấy bình thường. Không phải, em cảm thấy tuyệt vời.” Những giọt nước mắt nóng hổi lại dâng đầy trong mắt cô. “Giống như một giấc mơ tuyệt

nhất.” Móng tay cô ngấp sâu trong lòng bàn tay. “Và rồi nó kết thúc, em tỉnh dậy.”

“Nhưng đó không phải một giấc mơ.”

“Em biết. Em ước gì chỉ là một giấc mơ. Em đã không chung thủy với chồng và em ghét bản thân mình. Thế nên anh phải để em yên, đừng liên lạc với em. Vì chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa.”

Tony không muốn nghe cô nói những lời này. “Anh không nghĩ những việc ta làm là sai.”

“Không. Đương nhiên là sai rồi.” Martha nhìn ông buồn bã. “Anh chỉ cố biện minh thôi.”

“Nhưng mình có thể biện minh mà.”

“Dù hạnh phúc hay khó khăn. Đó là những lời em đã thề trong đám cưới.”

“Nhưng đó không phải...”

“Đừng nói nữa.” Martha giơ tay lên ngăn ông. “Chúng ta đang nói chuyện về chồng em. Anh có muốn hỏi Eunice xem chị ấy nghĩ thế nào về chuyện biện minh không? Anh nghĩ chị ấy sẽ có ý kiến thế nào? Mà tiện đây, chị ấy ở ngay bên kia đường. Cái buổi chiều chúng ta quay về đây, em biết chị ấy đang đi thăm mấy người bạn ở Stockport. Nhưng hôm sau khi anh xuất hiện, chị ấy đã ở đây. Chị ấy về sớm. Và Eunice không ngốc đâu. Chị ấy tỉnh lắm. Cho nên anh phải đi ngay.”

Thật không thể chịu đựng nổi. Tony nói, “Nhưng anh yêu em.”

Cô lưỡng lự, những lời đó như mũi tên cắm thẳng vào cô. “Cũng đừng nói những lời đó. Chuyện đó không thể xảy ra được. Chúng ta đã có giây phút bên nhau, nhưng đó là sai trái. Và nó qua rồi.

Anh là diễn viên Hollywood còn em chỉ là một người phụ nữ bình thường đã có gia đình ở Tufnell Park.”

“Em không hề bình thường.”

Martha mím môi, bước qua bếp. Cô đứng ở hành lang và mở cửa trước.

“Em không thể làm chuyện này được nữa. Anh có cuộc sống của anh và em có cuộc sống của em.” Nghe giọng cô có thể thấy trái tim cô đang tan vỡ, nhưng ánh nhìn cô dành cho ông lại thật dứt khoát. “Nếu anh quan tâm đến em thì đi đi. Ngay lập tức.”

Chương 20

Vụ tai nạn xe nghiêm trọng bảy năm trước đã làm bác sĩ Geraldine Caslte bị vỡ hông trái không bao giờ lành lại được. Giờ thêm chứng viêm khớp khiến tình trạng của bà càng thêm khó khăn. Theo cách nói của bà thì thật là chết giẫm. Đi lại làm bà đau đớn, cười ngửa là chuyện dĩ vãng. Giờ đây những đôi giày cao gót chỉ là thứ để ngắm mà thôi.

Dẫu vậy, việc này cũng không thể ngăn cản bà mua chúng.

Từng là nữ hoàng giày cao gót, thì sẽ luôn luôn là như thế.

Người đưa thư, trước đó không thể chuyển gói hàng cho ngôi nhà bên cạnh, đã để lại bưu phẩm cho Ellie. Geraldine vừa đi ăn trưa cùng một đồng nghiệp cũ về, giờ bà ghé qua văn phòng để lấy đồ.

“Cháu phải nhìn cái này mới được,” bà thốt lên. “Cháu sẵn sàng chết vì chúng đó!”

Đôi chân hay chiếc gậy chống bằng gỗ mun được chạm trổ đều không thể giảm bởi nét quyến rũ của bà. Ở tuổi sáu mươi mốt, phong thái bẩm sinh và dáng điệu người mẫu của Geraldine khiến tất cả đều phải ngoái nhìn mỗi khi bà bước vào phòng. Năm ngoái bà đã nghỉ hưu sau nhiều năm làm bác sĩ đa khoa.

Trong văn phòng, bà ngồi xuống và mở bưu phẩm.

“Ôi đây rồi, xin chào!” Nhấc nắp hộp lên, bà đón đôi giày như thể đứa con đã lạc mất từ lâu. “Nhìn này! Đẹp quá đi.” Bà nhấc đôi giày ra và âu yếm vuốt ve lớp vải da màu hoa cà mềm như bơ.

“Nếu bệnh nhân nói với cô là anh ta nói chuyện với mấy đôi giày”, Ellie nói, “cô sẽ chuyển anh ta sang bác sĩ tâm thần ngay ấy nhỉ.”

“Biết sao không? Có thể ta sẽ làm thế. Nhưng mấy thứ này thì khác.” Geraldine đang mài ngắm nghía những bông hoa bằng da màu bạc trên mặt giày. “Chúng là một tác phẩm nghệ thuật. Chúng đáng được ngợi ca!”

Bà thực sự đam mê mấy đôi giày. Đôi lúc bà thậm chí còn xỏ vào nhưng chỉ trong lúc đang ngồi thôi. Ellie nhìn bà kính cẩn đặt lại đôi giày vào hộp. “Cháu thích mấy đôi dép tông hơn.”

“Đó là vì cháu là người ngoại đạo,” Geraldine nói. “Hôm nay Zack đi đâu rồi?”

“Northampton ạ. Anh ấy sẽ về vào khoảng 6 giờ.”

“Cháu ở đây được gần một tháng rồi nhỉ.” Đôi mắt Geraldine sáng bừng lên khi bà quan sát nàng. “Có thích không?”

“Hẳn rồi ạ. Không còn bị chèn ép trên tàu điện ngầm nữa,” Ellie vui vẻ nói. “Đó là cái sướng nhất!”

Bà nhướn một bên lông mày. “Thế thôi à?”

“Và hằng ngày được gặp Elmo.”

“À, cái đó thì khỏi nói.” Trông Geraldine thích thú. “Ta đang nghĩ đến Zack nhiều hơn. Không phải được gặp nó hằng ngày cũng là một phần thưởng sao?”

Từ khi nghỉ hưu, Geraldine trở thành tỉ phú thời gian và bà có trí tò mò vô biên. Bà giống như chuyên gia tư vấn, không ngừng tìm

kiểm các vấn đề để giải quyết. Có thể vì bà là bác sĩ, chẳng câu hỏi nào làm bà ngượng ngùng khi đặt ra cả. Đây không phải lần đầu tiên bà cố tìm hiểu xem Ellie có đang âm thầm mê mẩn Zack hay không.

“Làm việc với anh ấy rất dễ chịu,” Ellie kiên nhẫn nói.

“Đừng quên là nó cũng đẹp trai ngời ngời nữa.”

“Bề ngoài không phải là tất cả mà.”

“Nhưng cháu chưa có bạn trai.” Geraldine đã phát hiện ra cả chuyện này. “Chắc chắn là cháu phải thấy nó hấp dẫn chứ.”

“Vâng, nhìn anh ấy cũng hay hay. Nhưng chỉ thế thôi.” Ellie nhún vai. “Thật đấy ạ.”

“Cháu nói thật lòng đó à? Thật là đáng thất vọng.” Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Geraldine. “Ôi,” bà hớn hờ nói. “Hay là cháu đồng tính?”

Câu hỏi của bà gợi lại ký ức vừa cay đắng vừa ngọt ngào trong nàng; mỗi khi Jamie muốn ân ái mà nàng không muốn, anh luôn trả đũa nàng bằng kiểu đùa cợt thế này, “Sao em lại không muốn anh được nhỉ? Em đồng tính hả?”

Nhưng đấy là hồi trước. Còn bây giờ là bây giờ. Ellie mỉm cười đáp, “Không ạ.”

“Ôi chán thật. Bạn ta có đứa con gái cũng đồng tính. Ta tưởng có thể giới thiệu hai đứa.”

“Cháu rất tiếc.”

“Zack đáng yêu lắm, ta chỉ định nói thế thôi.”

“Cháu chắc là Louisa cũng nghĩ thế.”

“Ôi, con bé đấy à.” Geraldine nói giọng khinh miệt; bà không thể tỏ ra nhiệt tình với những ai không yêu quý Elmo nhiều như bà. “Nó có thể kiếm được người khác tốt hơn. Tuần trước ta đang ở ngoài vườn thì chứng kiến nó lên cơn hoảng loạn vì thấy lông chó trên váy. Nghe nó kêu mà cứ tưởng bị răn cắn ấy, loạn hết cả lên.” Một lát sau bà nói thêm, “Cháu dễ thương hơn Louisa nhiều. Cả xinh hơn nữa.”

“Nhưng cháu không có dự định gì với Zack cả.” Ellie nói rõ. “Và anh ấy biết thế. Cho nên anh ấy mới thuê cháu.”

“Cháu nói chuẩn đấy, cháu yêu.” Nhận ra mình đã đuối lý, Geraldine đóng cái hộp giày lại và chuẩn bị đi. “Ta thua rồi.”

• • •

“Giá mà anh không có vợ nhỉ,” Roo thì thầm.

“Niall siết chặt vòng tay quanh eo cô và kéo cô lại gần. “Anh cũng ước thế.”

Roo nhắm mắt. Bây giờ là chiều thứ Tư, lúc trưa anh gọi điện nói là đang trên đường đến. Nhờ trí tưởng tượng quá phong phú của mình, cô tự thuyết phục bản thân rằng có điều gì đó quan trọng đã xảy ra, anh đã nhận ra anh không thể sống thiếu cô, anh sẽ bỏ Yasmin... hoặc, tốt hơn là, Yasmin đã quyết định cô ta muốn kết thúc cuộc hôn nhân này, vì khi đó Roo và Niall sẽ không phải cảm thấy tội lỗi...

Nhưng giống như những ảo tưởng hạnh phúc, điều đó đã không thành sự thực. Khi Niall, tới nhà, Roo nói như hụt hơi, “Có chuyện

gì vậy?”

Và Niall, nắm chặt tay cô, kéo cô lên gác vào phòng ngủ, đáp “Cả ngày nay anh cứ nghĩ tới việc này suốt.”

Câu nói đó nghe thật bùi tai, tất nhiên là thế rồi. Việc anh ta khao khát đưa cô lên giường cũng đáng yêu và lãng mạn đấy. Chỉ có điều nó không như cô mong đợi vì cô đã hiểu sai sự phấn khích trong giọng nói của anh ta trên điện thoại và chuẩn bị tinh thần cho thứ gì đó, hơn thế này...

Nhưng dù sao cảm giác vẫn tuyệt.

“Này, em vẫn ổn chứ?”

Có một điều chắc chắn là, cô không thể nói cho anh ta biết vấn đề là gì. Thế thì trông cô sẽ thảm hại lắm.

“Em cảm thấy rất tuyệt.” Một trong những lý do Niall bị cô hấp dẫn là sự tự tin của cô. Roo dùng móng tay vờ cào lên ngực anh ta, rồi dùng đầu lưỡi trêu đùa trên miệng Niall. “Đêm qua em bắt tay vào viết một bài hát về anh.”

“Thế à?” Trông anh ta có vẻ hài lòng. “Bài đó thế nào?”

Roo hăng giọng và bắt đầu hát. “Khi hai ta ở bên nhau, em thấy rất thực... anh phải biết em là điều tuyệt nhất đến với anh...” Cô lắc đầu. “Em vẫn đang viết tiếp. Anh phải đợi đến lúc xong đã.”

Niall hôn cô. “Nghe tuyệt lắm. Em đúng là cự phách.”

“Em biết mà.” Một ngọn gió nhẹ làm rung rinh bức rèm bằng vải linen màu ghi nhạt và mọi ý định tốt đẹp của Roo cũng bay qua cửa sổ. “Thế bao giờ anh bỏ vợ?”

“Này,” anh ta quay mặt cô lại phía mình, nhẹ nhàng lắc đầu. “Anh cứ tưởng bọn mình không nói chuyện này nữa.”

Kiên trì chưa bao giờ là điểm mạnh của Roo. “Em chỉ muốn hai ta ở bên nhau một cách đàng hoàng.”

“Và mình sẽ như thế. Anh yêu em,” Niall nói. “Nhưng vụ này tế nhị lắm. Chúng mình không vội được.”

“Tại sao không cơ chứ?” Nghe thật ngớ ngẩn nhưng cô không kiềm chế được; cô cũng yêu anh ta.

“Vì không có lợi cho anh. Đám luật sư sẽ tha hồ chỉ trích anh.” Anh ta ngó qua vai cô để xem đồng hồ. “Anh phải về làm việc đây.”

“Yasmin là người thế nào?”

“Anh nói với em rồi mà. Chúng mình không nói chủ đề này được không?”

Ra vẻ ngây thơ, Roo hỏi, “Cô ta làm việc ở đâu?”

“Em yêu, thôi đi. Em không cần phải biết việc đó.”

Trừ việc là tôi đã biết rồi. Bụng cô thắt lại khi anh ta trườn khỏi người cô và trèo xuống giường. “Có lẽ cô ta cũng dễ thương.”

“Không phải đâu.”

“Tối nay về nhà anh sẽ làm gì?”

“Em thật sự muốn biết sao?” Niall bắt đầu mặc quần. “Rồi, thủ tục là thế này. Anh về nhà, xem có gì ăn không. Thịnh thoảng cô ta mới chịu nấu nướng, còn nhìn chung là không. Cho nên anh tự rán trứng, mở mấy thứ đồ hộp, hoặc là nấu đồ trong lò vi sóng. Anh làm gì thì Yasmin cũng sẽ ca cẩm. Rồi anh chơi với Benjamin và cô ta lại tiếp tục than thở. Nếu anh cố cho đồng bát đĩa vào máy rửa, cô ta sẽ bảo là anh làm sai hết cả rồi. Nếu anh ngồi xuống xem ti vi, em có thể đảm bảo là cô ta sẽ sai anh đứng dậy đi đổ rác. Về cơ bản, cô ta chỉ trích anh không ngớt. Đấy tóm lại đó là cuộc hôn

nhân cổ tích của bọn anh.” Giờ anh ta đã mặc xong áo sơ mi và đang khoác nốt áo khoác. “Tin anh đi, đời anh chẳng vui vẻ gì đâu.” Mặc đồ xong xuôi, anh ta quay lại giường và cúi xuống hôn cô. “Ngoại trừ lúc anh ở bên em.”

Sao mọi thứ không thể thẳng băng được nhỉ? Tại sao Niall ấy không phải người độc thân? Roo đau đớn nghĩ đến sự bất công đó, nên cố níu anh ta lại một chút. “Bao giờ em mới gặp lại anh? Thứ Bảy nhé?”

“Ôi giá mà anh được gặp em hôm đó.” Niall xoa mái tóc ngắn bù xù của cô. “Nhưng hôm đó là sinh nhật Yasmin. Cô ta cứ lải nhải mãi chuyện bọn anh phải đi chơi đâu đó. Anh không muốn,” anh ta nói tiếp, “nhưng anh không thoát được vụ này.”

Cô thấy nôn nao. “Bọn anh đi nghỉ à?”

“Không phải đi nghỉ. Chỉ là cuối tuần ở Norfolk thôi.”

“Ở khách sạn à?”

“Với mấy người bạn. Họ cũng có con nữa, cho nên anh phải mang bít tai theo.” Niall nhăn nhó. “Sẽ là ác mộng đấy. Nhưng anh biết làm thế nào được?”

Roo nhìn anh ta chăm chăm. Nửa thấy thương xót cho anh ta, nửa thấy ghen tức.

Niall đã hứa với cô là anh ta và Yasmin không còn ngủ với nhau nữa, nhưng cô vẫn phải hỏi. “Nếu là sinh nhật của cô ta, liệu cô ta có muốn anh làm tình với cô ta không?”

“Cái gì, thay đổi thói quen cả đời ư?” Anh ta cười phá lên. “Không đời nào. Kể cả có đi nữa, anh cũng sẽ giả vờ ngủ. Nhưng cô ta không làm thế đâu, anh hứa với em đấy. Nghe này, cuối tuần vui vẻ nhé. Anh sẽ cố hết sức chịu đựng qua cuối tuần này, thứ

Hai anh sẽ gọi em. Có thể tối anh sẽ qua. Được không?” Hôm nay mới là thứ Tư. Khi ta khao khát muốn ở bên ai đó từng giây từng phút mỗi ngày, phải đợi hẵn năm ngày mới được gặp lại thì quá là đau khổ.

Nhưng cô còn lựa chọn nào nữa? Anh ta là tình yêu của đời cô và so với việc không bao giờ được gặp lại anh ta, thì việc này cũng vẫn còn ở mức có thể chịu đựng.

Và để tỏ ra bất cần, bù cho lúc đầu khao khát, Roo nhìn xa xăm lẩm bẩm, “Thứ Hai, thứ Hai... có thể em có việc...”

“Được, thế thì để thứ Năm vậy.”

Trời ơi, thế thì là cả một tuần không gặp nhau. Roo đầu hàng ngay lập tức và vòng tay qua cổ anh ta. “Thế thì thứ Hai đi.” Vừa hôn, cô vừa nói, “Kế hoạch gì thì em cũng sẽ hủy hết.”

Niall mỉm cười. “Tốt.”

Chương 21

Tối nay có điều gì đó khác. Nhận thức dần dần len lỏi trong đầu Ellie; lúc đầu nàng cứ ngỡ mình đang tưởng tượng. Nhưng không phải.

Bây giờ mọi việc khá rõ ràng.

Hơn nữa, dường như hồn nàng đang lìa khỏi xác. Todd Howard đang hôn nàng và Ellie thấy mình đang đứng tách ra, quan sát phản ứng của bản thân trước trải nghiệm này bằng sự lạnh lùng của một giám thị.

Nụ hôn này có thể xếp ở tầm trung. Không quá ướt át, không quá khô khan.

Không quá cứng rắn hay mềm mại. Cảm giác cực kỳ kỳ quặc, nhưng không thể gọi là khó chịu. Nàng không muốn vùng ra, thối phì phì kinh hãi và chùi miệng như một đứa trẻ sáu tuổi bị một bà cô già chưa chồng có ria tóm được.

Thực ra, nụ hôn giờ đã đủ dài. Nàng dứt ra, lùi lại và mở mắt. Todd đang nhìn nàng, đợi xem phản ứng của nàng. Có phải mấy tiếng vừa rồi anh đã lấy dũng khí để làm chuyện này?

“Anh xin lỗi.” Anh thở mạnh. “Em không sao chứ?”

“Vâng.” Nàng vẫn cảm thấy mình chỉ như người đứng ngoài quan sát. Lúc này hai người đã cảm thấy thoải mái khi ở bên nhau và có thói quen dành thời gian đi chơi cùng nhau mỗi cuối tuần.

Hôm nay cũng không có gì khác; đi mua đồ trên đường portobello, uống chút gì đó vào buổi chiều, rồi dạo bộ trong công viên Regent, tiếp đó là tới câu lạc bộ hài kịch ở Camden và nán lại một hàng pizza trên đường về nhà. Khi về đến nhà, hai người ngồi thư giãn trên sofa, ăn hết từng miếng pizza vị quattro stagioni cùng rượu vang trắng và xem bộ phim Ocean's Eleven trên DVD.

Xem được nửa bộ phim thì Todd quay sang nhìn nàng và nói, “Ell này, anh muốn hôn em.”

Nàng quá ngạc nhiên, thốt lên, “Thật sao?”

“Ừ”

“Ồ.” Và vì lịch sự chứ không phải vì điều gì khác, nàng nghe mình ngơ ngác đáp, “Được.”

Giây lát sau, môi Todd đã đặt lên môi nàng. Và họ đang hôn nhau. Ngay từ khoảnh khắc đó ta có hiệu ứng chia màn hình. Một nửa Ellie đang đánh giá mức độ mạnh mẽ, ướt át, vị của nụ hôn, mùi da thịt anh và cảm giác râu anh cọ vào má nàng. Nửa kia cảm thấy nàng như một con ma-nơ-canh đứng trong tủ kính bày hàng.

Nhưng cảm giác không bình thường cũng là lẽ tự nhiên. Jamie mất đã được mười tám tháng, mười tám tháng kể từ lần cuối nàng khóa môi với ai đó. Mà đây lại là một đôi môi xa lạ.

Đôi môi này đang nói điều gì đó. Ồi, nàng đang bận đánh giá nụ hôn nên không để ý. Ellie lắc đầu, “Xin lỗi, em không để ý.”

“Anh chỉ hỏi là em có chắc em không sao không?”

“Em không sao.” Tội nghiệp Todd, trông anh thật lo lắng. Nàng khẽ mỉm cười để trấn an anh. “Em ổn mà.”

“Em không hề biết rằng anh muốn làm việc này sao? Em không mong đợi chuyện này à?”

“Không.”

“Nhưng em cũng không ghét?”

“Không.”

Todd trông nhẹ cả người. “Anh phải lấy hết can đảm đây.”

“Thế à?” Nàng còn có thể nói gì nữa?

“Ừ.” Anh gật đầu, quan sát mặt nàng để dò phản ứng. “Anh thích em, Ellie ạ. Trước đây anh chưa bao giờ nghĩ tới điều đó, khi em và Jamie ở bên nhau. Nhưng mấy tuần qua... anh không biết nữa, có điều gì đó dường như đã xảy ra. Anh thật sự thích ở bên em.” Mắt anh bừng sáng. “Em thật dễ thương”

“Vậy sao?” Thật kỳ lạ khi nghe anh nói điều này.

“Ừ.” Cảm thấy tự tin hơn, anh nói thêm, “Em cũng cần thận đấy anh cũng có thể khá dễ thương, nếu anh quyết tâm làm thế.”

Nàng cười thật tươi, vì đó là kiểu đùa của anh và Jamie. Bạn chưa kịp định thần thì hai người đó đã tranh luận xem ai dễ thương hơn ai.

“Nghe này,” Todd nói tiếp, “không ép buộc gì đâu. Anh đi đây.” Nàng vẫn có cơ hội nói với anh là anh không cần phải đi trong khoảng dừng ngắn ngủi giữa hai câu nói. Khi nàng không nói, anh đứng dậy, “Em cần thời gian để nghĩ cho chín. Quyết định là ở em, được không? Gọi cho anh bất cứ khi nào em muốn. Anh biết cảm giác sẽ hơi lạ. Nhưng anh nghĩ là bọn mình hợp nhau. Bọn mình có thể thử xem mọi chuyện thế nào. Nếu em muốn.”

Nàng đứng dậy. “Vâng, cảm ơn anh.” Thật kỳ cục, cứ như phỏng vấn tìm việc vậy. Giờ có phải họ sắp bắt tay nhau không?

Todd giải quyết vấn đề khó khăn đó bằng cách ôm nàng thật nhanh và hữu nghị. “Anh sẽ đợi em gọi.”

Nàng đáp lại bằng một nụ hôn lịch sự và hữu nghị lên má anh. “Vâng, cảm ơn anh.” Cảm giác vẫn thật lạ lùng. Nàng vỗ lên cánh tay anh. “Chào anh.”

“Ừm, ừm, ai mà ngờ được nhỉ?”

Ngồi bó gối trên giường, Ellie quan sát biểu hiện trên mặt Jamie. Nàng cần biết anh cảm thấy thế nào về những chuyện mới xảy ra. Tin tốt là, trông anh không nổi khùng. Dường như anh hoàn toàn thoải mái.

Nhưng một lần nữa, nàng chính là người quyết định nét mặt cho anh.

“Em biết. Em cũng bất ngờ. Em không có ý gạ gẫm anh ấy đâu.”

Đôi mắt xanh của Jamie lấp lánh. “Không cần phải biện hộ. Em được phép gạ gẫm mà.”

“Anh không thấy chuyện này kỳ cục à?” Chắc chắn anh phải thấy thôi.

“Ừ, hơi hơi.” Anh dựa lưng vào tường nhún vai. “Nhưng là một người anh biết thì cũng tốt. Anh tin tưởng cậu ấy. Todd sẽ không làm trái tim em tan vỡ.”

“Đó là chuyện tốt, phải không nào?”

“Em cho là thế.”

“Tốt hơn việc em ra ngoài chơi, uống say rồi qua đêm với một gã cơ hội mà ngay hôm sau gã sẽ chẳng thể nhớ được tên em là gì.”

“Khỉ thật,” Ellie nói. “Em đang mong chuyện đó xảy ra.”

Jamie cười toe toét. “Anh biết em quá rõ mà.”

“Dù sao thì, mình không nói về chuyện tình dục.” Viễn cảnh lột bỏ quần áo và thực sự làm việc đó, nghĩ đến thôi cũng kỳ lắm rồi. “Chuyện đó sẽ không xảy ra.”

“Ừ. Cứ từ từ.” Anh gật đầu đồng tình. “Hôn vài cái và nắm tay một tí, bây giờ thế là đủ. Để xem em cảm thấy thế nào.”

“Em biết em thấy thế nào rồi. Em thấy kỳ kỳ.”

“Mười tám tháng rồi còn gì.”

“Ồ thế à?” Giả vờ kinh ngạc. “Lâu thế rồi à? Em không nhận ra đấy.”

“Một điều nữa. Cậu ấy hôn giỏi không?”

“Cũng bình thường.”

“Hơn anh không?”

Ellie giả vờ cân nhắc. “Ừm, để em nghĩ đã.”

“Tốt hơn là không nên giỏi hơn anh.” Jamie nói. “Về khoản hôn hít và nắm tay.”

Nàng nhìn những ngón tay dài rám nắng của anh, nhớ lại cảm giác khi chạm vào chúng và chúng vừa khít với những ngón tay nàng ra sao. Nàng sẽ cho đi bất cứ thứ gì để có thể được nắm tay anh lần nữa. Ôi tuyệt, nước mắt ở đâu lại chảy ra, chuyện này liệu có bao giờ chấm dứt không nhỉ?

“Đừng khóc,” Jamie nói.

“Em biết.” Nàng rút một chiếc khăn giấy từ cái hộp trên bàn cạnh giường.

“Điều này có phải nghĩa là cậu ấy giỏi hơn không?”

Trông anh hoảng sợ, cố làm cho nàng cười. Ellie mỉm cười và gạt nước mắt. “Đừng hoảng. Anh vẫn là nhất.”

“Ồn trời.” Anh thở phào và đút tay vào túi sau chiếc quần jean tụt yêu thích. “Nhưng nói để em biết, anh không có vấn đề gì với Todd đâu. Em có thể chọn ai đó tệ hơn thế nhiều ấy chứ.”

Chương 22

“Tôi xin lỗi, hôm nay anh Zack không ở đây. Các bạn đã hẹn trước chưa?”

Đôi trai gái đứng ở bậc cửa trông có vẻ thất vọng. Cô gái dáng người nhỏ nhắn với mái tóc đen nói, “Chúng tôi chỉ thử ghé qua xem may ra anh ấy có ở đây không thôi. Chán nhỉ! Hôm nọ chúng tôi đọc được bài báo nói về anh ấy trên tờ Telegraph và nghĩ rằng anh ấy có vẻ là kiểu người chúng tôi đang tìm.”

“Thỉnh thoảng đánh liều một phen, biết đâu anh ấy lại gặp được lời đề nghị đáng quan tâm.” Chàng trai đi cùng cô gái trông cao lớn, mảnh khảnh, mũi hơi lõ nhưng vẫn đẹp. Tóc vàng óng kiểu Bắc Âu, phong thái nhiệt tình, anh ta trông giống một vận động viên quần vợt ăn mặc lôi thôi. Anh ta hào hứng nói, “Chúng tôi nghĩ rằng mình có một đề nghị như thế cho anh ấy đây.”

“Ừm, được rồi, các bạn vào đi, để xem chúng ta có gì nào.” Ellie dẫn họ vào văn phòng. Lấy cuốn sổ lịch hẹn trên bàn, nàng nói, “Xem nào, sáng mai anh ấy đã hủy một cuộc hẹn. Tôi có thể xếp cho hai người gặp anh ấy lúc 11 giờ, thấy thế nào?”

“Chúng tôi sẽ đến. Tuyệt.” Hai người họ nhìn nhau rạng rỡ.

“Các bạn tên gì?” Ellie với lấy cuốn sổ và chiếc bút.

“Kaye và Joe Kerrigan.”

“Và lời đề nghị ở trong phong bì đó, phải không?” Nàng chỉ chiếc phong bì độn cỡ A4 Joe đang ôm khư khư trước ngực như của báu. “Sao bạn không để nó ở đây, để Zack xem qua trước khi gặp các bạn? Sẽ tiết kiệm được chút thời gian đấy.”

“Ồ, nhưng...” Trông Kaye lo lắng, cô ngừng lại. “Vấn đề là, chúng tôi muốn tự mình trình bày với anh ấy về cả dự án...”

Joe đặt bàn tay xương xẩu lên cánh tay cô. “Để cô ấy giữ đi. Làm thế nào thuận tiện nhất cho anh McLaren. Chúng tôi sẽ gặp anh ấy vào ngày mai.” Anh nhìn Ellie vẻ áy náy. “Xin lỗi cô nhé. Cái này có ý nghĩa với chúng tôi lắm. Cô không biết đâu.”

“Nó là mọi thứ trên đời ấy chứ,” Kaye lặp lại vẻ tha thiết. “Nếu có người có thể biến điều này thành hiện thực, thì người đó là Zack McLaren. Cả tuần nay chúng tôi đã đọc rất nhiều về anh ấy.” Đôi mắt cô ngời sáng. “Cô thật may mắn. Làm việc cho anh ấy hẳn là tuyệt lắm.”

“Anh ấy là ác mộng thì có.” Ellie bật cười. “Không phải đâu, anh ấy tuyệt lắm. Tôi đảm bảo là anh ấy sẽ nhận được thứ này.” Cô nhoài người ra lấy chiếc phong bì độn. “Gặp lại các bạn ngày mai.”

“Đợi đã” Kaye giữ cái phong bì trước khi Joe đưa cho nàng. “Xin lỗi! Hãy để tôi hôn nó một cái cho may mắn...”

• • •

Zack về văn phòng lúc 4 giờ. Ellie báo cáo lại tình hình ở văn phòng cho anh. Rồi nàng đưa anh tập tài liệu nằm trong cái phong bì độn.

Zack lướt qua đề nghị chỉ trong hai mươi giây, rồi gấp tập tài liệu lại và lia nó lên bàn.

“Anh phải đọc đã chứ,” Ellie nói.

“Vừa đọc mà.”

“Đọc hết ấy!”

“Không cần. Tôi chỉ cần nắm ý chính thôi.”

“Thế nào?”

“Là kịch bản phim.”

“Tôi biết!”

“Họ muốn tôi hỗ trợ họ, chu cấp tài chính cho bộ phim.” Zack lắc đầu. “Hoàn toàn điên rồ. Không phải kiểu của tôi. Không đời nào.”

“Nhưng nhờ nó thành công...”

“Không đâu. Chúng ta đang nói về ngành kinh doanh mạo hiểm nhất hành tinh. Tôi sẽ không bao giờ đây vào những dự án như thế.”

Khuôn mặt tha thiết chan chứa hy vọng của Kaye và Joe Kerrigan hiện ra trước mắt nàng. Thế này thì họ sẽ thất vọng lắm. Ellie nói, “Mamma Mia thì sao?”

“Một ngoại lệ đối với quy luật đó.”

“Titanic.”

“Một ngoại lệ khác.”

“ET.”

“Thế cô định dùng bao nhiêu tiền của mình để cá xem kịch bản này sẽ hay như kịch bản của phim ET? Nghe này,” Zack nói, “tôi sẽ không ủng hộ những người này đâu. Thật là điên rồ. Đừng nhìn

tôi như thế. Tôi đâu phải quỷ dữ. Tôi chỉ không muốn nhồi hết số tiền xương máu của mình vào một quả pháo hoa khổng lồ rồi để nó nổ tung trên bầu trời London.”

“Anh còn chưa đọc bản thảo mà,” Ellie phản đối.

“Tôi không cần phải làm thế. Có ích lợi gì đâu?”

“Ôi thôi mà, anh là doanh nhân. Mấy chuyện này lạ lắm. Anh không biết đấy thôi.” Nàng xoay xoay chiếc bút đang dùng. Chân thành mà nói, hai người này đổ rất nhiều tâm sức vào đó. Việc anh không xem bản thảo giống như là... nhìn thấy một vé xổ số trên vỉa hè nhưng không buồn cúi xuống nhặt vì nghĩ rằng mình sẽ chẳng bao giờ trúng độc đắc vậy!”

Zack giơ tay đầu hàng. “Rồi, rồi. Cô nói có lý. Cô thật sự muốn ép tôi đọc kịch bản này ư?”

“Phải, tôi thực sự muốn thế.”

“Rồi, cô thắng. Tôi sẽ đọc.”

“Hứa nhé?”

“Hứa.” Lúc đó điện thoại của anh đột ngột đổ chuông và Zack nhắc máy. “Robert hả, cảm ơn cậu gọi lại cho tôi, cậu có thời gian bàn qua về mấy số liệu bây giờ không? Tuyệt, đợi nhé, tôi để giấy bút ở trên gác...” Rút khỏi văn phòng, Zack chỉ tập tài liệu trên bàn và ấn tay vào ngực rồi nói không thành tiếng, “Tôi hứa.”

Khi anh đi rồi, Ellie mở tập tài liệu và tách kịch bản bộ phim ra khỏi đồng giấy tờ. Chúng chỉ khoảng một trăm trang A4. Nàng bước qua văn phòng, đặt chúng vào máy photocopy và nhấn nút in. Có thể nàng chẳng phải doanh nhân nhiều triệu đô, nhưng sự nhiệt tình của Kaye và Joe Kerrigan đã khơi dậy trí tò mò trong nàng.

Nàng Sẽ đọc kịch bản, ngay cả khi Zack không làm việc đó.

• • •

“Thế nào?” Sáng hôm sau Ellie hỏi.

“Cái gì thế nào?” Zack đang ném quả bóng cao su của Elmo quanh bếp, cho nó bật vào thành bếp để Elmo bay lên đóp và trượt qua sàn nhà lát đá cẩm thạch màu kem như một cảnh trong hoạt hình.

“Anh đọc chưa?”

“Đọc cái gì?”

“Kịch bản phim đó.”

“À, cái đó hả. Đọc rồi.”

“Gâu.” Elmo nóng lòng sữa vang, sẵn sàng cho cú ném bóng tiếp theo của Zack.

“Thế nào?”

“Thực ra, kịch bản đó cũng khá.” Ném bóng.

Ellie lấy đầy ấm nước trong bồn, tránh Elmo khi nó lao hùng hục theo quả bóng.

“Rồi?”

“Tôi vẫn không làm đâu.”

“Gâu gâu gâu.” Đuôi Elmo ngoáy điên cuồng khi Zack né sau bàn và cướp lấy quả bóng ngay trước khi nó kịp đóp lấy.

“Ông thầy tu là ai?” Ellie nói.

“Thầy tu nào?”

Ha! “Ông thầy tu trong kịch bản phim, người xuất hiện ở đoạn cuối ấy.”

Zack đứng thẳng người; áo polo đỏ tuột ra khỏi cạp quần và đầu gối chiếc quần Levi của anh có chỗ rách mới. “À, ông thầy tu đó.” Anh nheo mắt tập trung rồi nói với vẻ ngây thơ vô tội, “Xin lỗi. Tôi không nghĩ là tôi nhớ được.”

Ellie lắc đầu. “Anh hứa rồi mà.” Nàng luôn nghĩ Zack là người trung thực.

Nếu anh đã nói anh làm, anh sẽ làm.

“Tôi qua tìm bạn thật.” Anh đang quan sát phản ứng của nàng. “Mà làm sao cô biết có ông thầy tu trong đó?”

“Tôi đã photo một bản, mang về nhà tôi qua và ngồi đọc.” Nàng nói thêm, đầy ẩn ý, “Không như ai đó.”

“Tôi làm cô thất vọng à?” Zack ném quả bóng bay qua đầu Elmo về phía nàng. “Bắt lấy này.”

Ellie bắt bằng tay trái ngay khi Elmo lao lên không trung. “Đúng vậy đấy.”

‘Bắt hay lắm.’ Anh biểu lộ vẻ đồng tình. “Thế cô nghĩ sao về tập bản thảo?”

Nàng ném quả bóng lại phía anh, làm Elmo sung sướng phát điên. “Tôi nghĩ kịch bản hay. Rất hay. HÀi hước, xúc động và độc đáo. Nếu làm phim, tôi sẽ đi xem.”

“Thế à?”

“Đúng thế.”

Zack trêu Elmo bằng cách ve vẩy quả bóng ngoài tầm với. “Cô có khóc khi đến mấy đoạn buồn không?”

“Có thể. Được rồi,” Ellie thừa nhận, “chắc là có.”

“Như khi Mary cuối cùng cũng gặp lại đứa con trai bà ấy đã cho làm con nuôi và phát hiện ra đó là Cha Dermot?”

“Ôi chúa ơi, đúng thế!” Nàng khựng lại thì đã muộn. Zack tung quả bóng lên không trung và nàng đứng đó, thậm chí không buồn bắt. Một trong mấy cái ghế đầu kêu lục cục khi Elmo cụng đầu vào đó, mò tìm quả bóng và cuối cùng hân hoan mang về.

Zack nhếch mép cười và nói, “Đột nhiên tôi nhớ ra đấy.”

“Vậy là anh đã đọc hết?”

“Tôi không định thế. Cô ép tôi đấy chứ.”

“Tuyệt.” Ellie cảm thấy sung sướng tràn trề. “Và anh sẽ ủng hộ họ chứ?”

“Tôi vẫn không thể làm vậy được.” Trông anh tiếc rẻ. “Không phải lĩnh vực của tôi, quá mạo hiểm, tôi không quen biết ai sẵn sàng đầu tư vào lĩnh vực mạo hiểm này. Nhưng tôi cũng thích kịch bản đó,” anh nói tiếp. “Rất thích. Khi họ tới đây, tôi sẽ phải làm họ thất vọng đôi chút rồi.”

“Thôi được” Ít ra thì nàng cũng đã cố.

“Và nếu phim của họ ra rạp,” Zack nói, “chúng ta sẽ đi xem cùng nhau nhé. Tôi mời.”

Elmo thả quả bóng ở chân anh, nóng lòng muốn tiếp tục trò chơi.

Ellie nói, “Thế tôi có được nói là tôi đã bảo mà không?”

Zack vui vẻ nói, “Được.”

• • •

Chuông cửa reo lúc 11 giờ kém 2 phút. Ellie mở cửa cho hai người nhà Kerrigan và nhìn thấy niềm hy vọng không che giấu trong mắt họ.

Trong khi cô dẫn họ vào hành lang, Kaye phấn khích thì thào hỏi, “Anh ấy đọc kịch bản chưa?”

“Anh ấy đọc rồi.”

“Đêm qua chúng tôi không tài nào chợp mắt được! Trên đường đến đây sáng nay chúng tôi còn thấy hai con chim ác là. Hẳn hai con cơ đấy!”

Ôi. Và giờ Zack sắp làm giấc mơ của họ tan thành mây khói. Ellie dẫn họ lên gác và gõ cửa phòng khách.

“Cuối cùng điều này cũng đến. Có thể chính là lúc này.” Joe Kerrigan, hít một hơi dài, chạm nhẹ vào tay Ellie trong khi đợi Zack xuất hiện. “Chúc chúng tôi may mắn đi.”

Họ nói chuyện với anh trong gần ba mươi phút. Ellie vừa gõ máy tình vừa căng tai lên nghe ngóng, cuối cùng trên gác cũng có tiếng mở cửa, sau đó là tiếng bước chân trên cầu thang. Nếu cuộc gặp kéo dài tới nửa giờ đồng hồ, liệu có phải Zack đã thay đổi quyết định?

Rồi nàng nghe Joe nói, “Dù sao cũng cảm ơn anh,” và biết rằng vậy là anh không đổi ý.

Zack thò đầu vào văn phòng. “Tôi có mấy cuộc điện thoại, nhưng Joe và Kaye có mấy lời muốn nói trước khi đi, nên tôi để cô tiến họ.”

“Anh ấy không giúp được chúng tôi,” Joe giải thích khi Zack lại mất hút trên gác. “Nhưng chúng tôi muốn cảm ơn cô vì đã thuyết phục anh ấy giúp chúng tôi.”

“Anh ấy nói cô đã nài anh ấy đọc kịch bản.” Kaye tỏ ra hết sức dũng cảm.

“Và anh ấy nói cô cũng đọc rồi.”

“Tôi nghĩ kịch bản rất hay.” Họ quả là một cặp dễ thương.

“Điều đó có ý nghĩa nhiều lắm,” Kaye cười với nàng.

“Hai người không được bỏ cuộc nhé.”

“Chúng tôi không bỏ cuộc đâu. Không thể làm thế được,” Joe nói. “Chúng tôi cũng nghĩ đây là một kịch bản xuất sắc.”

“Khiêm tốn quá nhỉ.” Kaye thúc cùi chỏ vào anh.

“Tôi không kiềm chế được cảm xúc của mình. Đây là giấc mơ của chúng tôi. Chúng tôi đã mơ ước điều này từ lâu lắm rồi.”

“Chỉ là chúng tôi đã bắt đầu hết lựa chọn.”

Joe lắc đầu. “Chúng ta phải tiếp tục thôi.”

Ellie nói, “Nghe này, tôi không biết quy trình làm phim thì phải thế nào, nhưng các bạn phải tự mình làm tất cả việc này sao? Sao không gửi kịch bản cho các hãng phim lớn? Có thể một trong số bọn họ sẽ vồ lấy ngay ấy chứ!”

“Chúng tôi thử rồi. Tất cả các công ty, tất cả đơn vị kịch bản. Tất cả đều từ chối.”

“Ôi!” Rồi, giờ nàng thấy mình thật ngốc nghếch.

“Số thư từ chối bây giờ đủ để dán khắp nhà rồi. Thực sự là nản lắm.” Giọng Kaye có vẻ vô cùng chán nản. “Hầu hết bọn họ đều chả buồn ngó đến kịch bản.

Tôi phải cho cả tóc vào giữa mấy trang giấy để xem họ có mở ra không. Và họ có thèm mở ra đâu!”

Hay thật. Ellie không hiểu mấy nhà sản xuất tiềm năng sẽ tò mò thế nào khi họ thấy một bản thảo đầy tóc.

“Không phải cho tất cả tóc trên đầu đâu.” Joe cười toe toét. “Mỗi bản thảo chỉ một sợi thôi.”

“Nghe thế cũng mừng.” Anh có một khuôn mặt cười mở, thân thiện và thái độ gần gũi. Anh và Kaye quả là một cặp đẹp đôi

“Dù sao thì,” Kaye nói, “cô phải quay lại làm việc rồi. Tôi chỉ muốn cảm ơn cô vì đã nhiệt tình với tập bản thảo và đã cố thuyết phục Zack.”

“Đừng bỏ cuộc,” Ellie nói khi nàng tiễn họ ra ngoài.

“Đừng lo.” Joe dừng lại nơi bậc cửa rồi giơ tay chào. “Chúng tôi không bỏ cuộc đâu.”

Chương 23

Tony, trở về sau ba ngày ở Wales, đang ngồi xem Deal or No Deal thì Ellie đi làm về.

“Ba gọi đồ Ăn rồi đó.” Ông ngồi trên sofa vẫy tay với nàng. “Hai mươi phút nữa người ta sẽ mang đến. Cuối tuần của con thế nào?”

Ellie đợi tới khi thức ăn được mang đến rồi mới kể với ông điều mà nàng biết nàng phải kể. Tony sẽ bay về LA sáng mai và ông xứng đáng được biết sự thực.

Đây là nếu hai người không lăn quay ra vì bội thực trước khi nàng kể câu chuyện.

“Ba gọi có nhiều quá không?”

“Hơi hơi ạ.” Tony vốn nổi tiếng ham hố mỗi khi xem thực đơn. Gần như chỗ nào trong bếp cũng đầy rẫy nắp và hộp nhôm.

“Ba không dừng được, ta ghét ý nghĩ phải bỏ qua món gì lắm.” ông đang ăn món cà ri cừu, bánh mì dẹt, rau chân vịt và khoai tây, đậu nhót xào và cơm nấm. “Nhớ hồi ba gọi món gà tandoori mà họ nghe thành ba suất không?” Tony cười tủm tỉm khi nhớ tới chuyện đó, ông nói, “Jamie không bao giờ cưỡng lại được món đó, phải không? Cuối cùng nó đã ăn hết sạch.”

Ôi không, giờ ông đang đưa Jamie vào câu chuyện. Trái tim nàng thắt lại, Ellie đặt hộp tôm xào xuống. Nói thế nào bây giờ

nhỉ? Nàng hít một hơi sâu. “Tony này, ba có nghĩ Jamie sẽ đồng ý nếu con bắt đầu... ừm, hẹn hò với ai đó không?”

Tony ngừng rưới xốt xoài lên thịt cừu. ông mất chút xíu thời gian để định thần lại.

“Ôi con yêu, đương nhiên là nó sẽ không vấn đề gì rồi. Đã một năm rưỡi trôi qua. Ba đã nói điều này trước rồi mà? Con nên ra ngoài đi. Jamie sẽ mừng cho con, ba biết. Ba cũng mừng cho con. Miễn là người đó tốt và xứng đáng với con.” Ông nhìn gương mặt quay nghiêng của nàng. “Anh ta có phải người tốt không?”

“Có ạ,” Nói đi, nói đi...

“Ba nghĩ mình biết đó là ai rồi.” ông mỉm cười cảm thông. “Có phải cái cậu McLaren gì đó không?”

Gì cơ? Ôi trời, thế ma cũng nói. “Zack ạ? Không, không phải Zack!”

“À xin lỗi con, ba nhầm. Thế con nói đi, đứa nào may mắn thế?”

Ellie chuẩn bị tinh thần. Cứ nói với ông thôi.

“Trừ phi đây là một phụ nữ,” Tony vội nói. “Thế cũng không sao. Cũng không nhất thiết phải là đàn ông.”

Ellie khịt mũi bật cười và sự căng thẳng đã tan biến. “Trông ba kìa.”

“Ba biết. Xin lỗi con.” ông lắc đầu. “Cái kiểu chính trị phải đạo trời đánh đó mà. Đương nhiên ba vẫn thích hơn nếu đó là nam giới.”

“Vâng, vậy thì tốt, vì đó là nam giới ạ.” Trời ơi, nói ra luôn đi...
“Là Todd ạ.”

Tony một lần nữa khựng lại. Rồi ông nở nụ cười thật tươi và nói, “Thật sao? Thế thì tốt quá! Con yêu, đây là một tin rất tuyệt Ba không ngờ đấy.” Ông có vẻ thực sự hài lòng.

“Con cũng vậy. Con nghĩ chúng con chỉ là bạn. Và bây giờ có vẻ như ba biết đó, có điều gì đó đã chuyển biến.” Ellie vội trấn an ông, “Cũng mới đây thôi. Anh ấy mới thổ lộ với con vào thứ Bảy. Chưa có chuyện gì cả đâu.” Có lẽ nhiều thông tin quá, nhưng nàng cần Tony biết rằng nàng không hề nhảy múa ăn mừng ngay trong căn nhà này khi ông vắng mặt.

“Tin ba đi, Jamie muốn con sống cuộc sống của con mà.”

Hy vọng ông nói đúng. “Con đang cố hết sức.”

“Và cũng không cần cảm thấy áy náy đâu.” Tony tỏ ra sáng suốt. “Đâu phải là con không chung thủy.”

“Con biết.” Nàng xúc một thìa cơm to vào đĩa. “Nhưng con vẫn thấy kỳ kỳ làm sao ấy.”

“Cũng dễ hiểu mà.”

Một khi đã bắt đầu, Ellie phát hiện ra mình không thể ngừng được. “Giống như hôn nhân sắp đặt ấy ba ạ.”

“Ôi con yêu, chỉ là làm thế nào để quen với việc này thôi mà. Miễn là về cơ bản, hai con cảm thấy hấp dẫn nhau, thế thì sẽ không sao hết.”

Hừm, đó là một việc nữa mà nàng không chắc chắn. Nàng có thấy bị hấp dẫn không nhỉ? Làm sao nàng biết được khi nàng không làm chuyện này đã lâu rồi? Kể từ tối thứ Bảy nàng đã nghĩ đến chuyện này rất nhiều. Cũng như nụ hôn, cái viễn cảnh nàng và Todd có quan hệ tình cảm với nhau không làm cho nàng sợ hãi. Nhưng nếu nàng từ chối, tình cảm của anh sẽ bị tổn thương. Vì vậy

nàng quyết định trước mắt cứ như thế này đã. Dù sao có cặp có đôi cũng tốt, để nàng lại cảm thấy mình là người bình thường.

Ừm, tương đối bình thường.

Dù sao thì cứ từ từ, để xem chuyện này đi đến đâu. Và ít nhất nàng cũng đã nói với ba của Jamie rồi. Thế là bớt được một trở ngại.

Đĩa của hai người đều đầy ứ. Ellie không còn thấy đói, nàng cầm đĩa lên và nói, “Ta ra phòng khách nhé ba?”

Trong phòng khách, để chuyển chủ đề, nàng kể về cuộc gặp gỡ không thành công giữa cặp Kaye và Joe Kerrigan với Zack.

“Cái này cũng khó.” Tony gật đầu đồng tình. “Khả năng con bị sét đánh trúng còn lớn hơn khả năng con làm được một bộ phim. Ở LA,” ông tiếp tục nói từng từng, “khả năng bị sét đánh trúng còn lớn hơn khả năng gặp một người chưa viết kịch bản phim bao giờ.”

“Kịch bản này khá hay ạ.”

“Có hàng ngàn kịch bản thực sự hay. Hàng chục ngàn ấy chứ.”

“Nhưng họ đã cố gửi kịch bản tới các hãng và đại lý phim mà mấy người đó thậm chí còn chả thèm đọc!”

“Đó là vì họ đã nhận được hàng ngàn kịch bản không mong đợi rồi. Theo nghĩa đen đó. Nếu họ ngồi đọc tất cả mấy kịch bản đó, chắc họ không làm được việc gì khác mất. Đôi lúc họ sẽ xem trang đầu.” Ông nói như thế điều đó khiến cho mọi thứ đỡ tuyệt vọng hơn vậy.

Ellie nói trong vô vọng, “Thế thì thật bất công.”

“Như ta nói đó, ngành này khắc nghiệt lắm.”

Nàng nuốt một miệng đầy món xào. “Con biết. Nhưng thật là mĩa mai khi có bao nhiêu phim được làm nhưng kỳ thực lại chẳng ra gì.”

• • •

Sáng hôm sau Tony dậy sớm, đóng gói đồ đạc và đợi xe tới đưa ông ra sân bay Heathrow. Cầm trên tay tách cà phê và đi sang phòng khách, ông lật qua mấy xấp báo và ấn bản đang hot trên giá tạp chí để kiểm một tờ mang lên máy bay đọc. Tờ tạp chí truyền hình, không. Cosmopolitan, không. Tờ rơi giới thiệu kỳ nghỉ vui vẻ giá rẻ, không cảm ơn. Cuốn catalogue giới thiệu sản phẩm của Argos, trời, giết tôi đi. Rồi ông bắt gặp tập bản thảo Ellie nhắc tới tối qua. Nàng thậm chí còn rút nó ra khỏi giá và thuyết phục ông đọc. Thiếu sót trong phẩm chất của một người bán hàng khéo léo ở nàng đã được bù đắp bằng sự nhiệt tình, nhưng ông vận lại bằng cách lý luận, “Có vai nào cho ta trong bộ phim không tồn tại này không?” Khi nàng xịu mặt nói, “Dạ không,” thì ông trả lời, “VẬY chả khác gì yêu cầu một con cá sấu phải thích món bánh sandwich kẹp rau bồ công anh.”

Sau đó Ellie đành từ bỏ cuộc vận động. Thay vào đó, hai người ngồi xem chương trình The Apprentice trên ti vi, chế giễu mấy thí sinh và tán gẫu về cuối tuần của ông ở Wales với đoàn làm phim của bộ phim Gavin, Stacey and Two Smoking Barrels sắp ra mắt.

Giờ Tony đang đứng thẳng nhìn ra ngoài cửa sổ. Chiếc xe của ông đã tới bên ngoài. Thôi được, ông sẽ mua mấy cuốn tạp chí khi đến Sảnh đi, nhưng ông vẫn cần thứ gì đó để giết thời gian từ đây

ra sân bay. Nhìn sát vào cửa sổ ông có thể khẳng định mình thật xúi quẩy khi gặp phải người lái xe này; Malcolm là người tốt, nhưng chuyện anh ta không thôi hoan hỉ, ba hoa không ngừng và liên tục nhại lại phong cách của những người nổi tiếng thì đáng sợ quá sức chịu đựng của ông lúc này.

Tony đổ cốc cà phê đi, cầm tập bản thảo trên giá và xem qua trang tiêu đề:

Người cha Ai Len thất lạc của tôi của Kaye and Joe Kerrigan.
Đặt cái tựa tẻ hại thế này, chẳng trách mấy tay chuyên nghiệp không thèm xem kỹ bản thảo.

Rồi, ông sẽ mang thứ này đi đọc trên đường ra sân bay; có thể anh chàng Malcolm ồn ào sẽ bỏ trò đóng vai Tom Jones và để ông được yên. Ông nhét tập bản thảo vào hành lý xách tay, dừng lại ở hành lang dẫn đi xem có nên gõ cửa phòng Ellie hay không. Liệu ông có nên đánh thức nàng để tạm biệt không?

Sự tỉnh táo đã chiến thắng. Bây giờ mới là 6 giờ sáng. Hàng tháng trời sau khi Jamie mất, Ellie đã phải chịu đựng chứng mất ngủ nghiêm trọng, chưa kể việc hốt hoảng tỉnh dậy vào lúc 4 giờ sáng và không thể ngủ lại. Gần đây giấc ngủ mới bắt đầu trở lại bình thường với nàng.

Đánh thức nàng dậy lúc này thì quả là nhẫn tâm.

Ông lặng lẽ ra khỏi nhà.

• • •

Một cuối tuần nữa lại trôi qua, một ngày thứ Bảy nữa đi chơi với Todd, lại một khoảnh khắc khó xử lúc cuối buổi.

Và lần này là ba - ba! - nụ hôn; một lần khi anh tới nhà, một lần khi họ đi bộ qua công viên Regent và giờ là nụ hôn tạm biệt trên thềm nhà nàng cuối buổi đi chơi.

Ellie đã cố hết sức thả lỏng các cơ trên người nàng. Nàng đã cố thả lỏng, nhưng vẫn có cảm giác kỳ cục. Cả cơ thể nàng cảm thấy không thoải mái. Tệ nhất là, giờ nàng không thể xua khỏi đầu ý nghĩ Jamie đang ở đâu đó trên kia, nhìn xuống bọn họ, quan sát nàng và thấy cái kiểu không mặn mà lẫn lúng túng này của nàng thật buồn cười.

Thế này thật khó chịu. Chẳng trách nàng không tài nào tập trung nổi.

“Đi chơi hôm nay anh vui lắm.” Todd vuốt ve một bên khuôn mặt nàng, gạt một lọn tóc ra sau.

“Ừm, em cũng thế.”

“Thật chứ?” Giọng của Jamie vang lên trong đầu nàng, rõ mồn một. “Vì em chưa bao giờ hôn anh như thế cả.”

Im đi, im đi, im đi.

“Nếu em đã quên cách hôn,” Jamie tỏ vẻ thiện chí, “có lẽ em nên đăng ký một lớp buổi tối.”

Trời ơi, chẳng trách nàng không tài nào thoải mái được.

Todd vẫn đang vuốt ve mái tóc nàng. “Em không sao chứ?”

Anh ngừng lại ngay được không? “Vâng, không sao. Em hơi mệt, thế thôi.”

“Ôi trời, ôi trời” Jamie tắc tắc lưỡi thích thú. “Điều đó chắc chắn không đúng.”

Anh có biến đi không thì bảo?

“Một à,” Todd nhắc lại, rõ ràng cũng không thấy thuyết phục.

“Em xin lỗi.” Biểu hiện của anh chứng tỏ anh cũng biết nàng có ý gì. Về cơ bản, nếu anh nuôi hy vọng ở lại nhà nàng thì chuyện đó sẽ không xảy ra. Như những lần trước.

“Không sao.” Như trước đây, Todd rất giỏi che giấu nỗi thất vọng. “Em ngủ ngon nhé.” Anh ôm nàng lần cuối. “Mai anh sẽ gọi cho em. Bận gì thì cũng đừng quên buổi tiệc nướng của mẹ anh nhé.”

Ellie nén một nỗi băn khoăn khác. Lần đầu tiên nàng được mời tới một buổi gặp gỡ với tư cách bạn gái của Todd. Đó là tiệc sinh nhật lần thứ sáu mươi của mẹ anh vào tuần sau nữa. Vào thứ Tư, họ sẽ có một bữa tiệc lớn tại nhà với đồ nướng, khiêu vũ trong vườn sau. Bạn bè và họ hàng khắp nơi sẽ tới để dự buổi tiệc kỷ niệm này. Khi Todd nói với mẹ anh rằng anh và Ellie là một cặp, thấy bà Maria Howard đã vỗ tay sung sướng và bật khóc, “Ôi tuyệt quá. Ta rất mừng cho hai con!”

Thế nên sau mười một ngày nữa Ellie sẽ được giới thiệu với tất cả mọi người và được chính thức chào đón vào gia đình anh. Ngoài ra, không có gì phải lo lắng vì theo một nguồn tin đáng tin cậy thì đó đều là những người dễ thương và rất mong được gặp nàng.

“Thứ Tư tuần sau.” Nàng gật đầu và mỉm cười trấn an Todd. “Em sẽ ghi lên lịch. Em không quên đâu.”

“Anh nóng lòng muốn em gặp mọi người quá. Sẽ thật tuyệt,” Todd hôn môi nàng lần cuối.

“Moa.” Ôi, nàng thích tiệc tùng và gặp gỡ mọi người. Có thể việc nàng được giới thiệu là bạn gái Todd sẽ khiến chuyện giữa họ có vẻ... thật hơn đôi chút.

Chương 24

“Cái gì thế này? Tôi có gửi cho anh cái này đâu?” Đại diện của Tony ghé qua căn nhà ở Beverly Hills để đưa một tập hợp đồng cần ký và để khoe chiếc Ferrari màu xanh lá mạ vừa-rinh-về-từ-phòng-trung-bày. Theo cách nói đầu khổ của riêng Marvin thì, miễn là “hút được các em”, còn màu sắc của chiếc xe có đá nhau với gương mặt đỏ như gạch của cậu ta cũng chẳng hề gì. Giờ cậu ta đang đứng ngoài hàng hiên có mái che và nhắm thẳng tới tập bản thảo nằm trên bàn cạnh bình nước. “Anh kiếm thứ này ở đâu ra thế, Tone? Khiếp, cả đời tôi chưa nghe thấy cái tựa nào dở hơn thế đâu.”

Tôi biết. Nhưng bản thảo này hay cực. Phải nói là rất thú vị.” Tony nói. “Đừng có động vào.”

“Hay cực, hay cực, thúúú vùi.” Marvin cười khùng khục. Nhại giọng của Tony làm anh ta cười ngả nghiêng. “Thế ai viết kịch bản này?”

“Cậu không biết người đó đâu. Cứ để đó đi. Nào, uống nước đi. Cậu có đói không?” Ôi, Marvin thật dễ bị kích. Mẹo tâm lý nghịch đảo quả là tuyệt vời. Tony kín đáo theo dõi đại diện của mình cầm tập bản thảo lên và lật trang đầu tiên.

Nói thật là, đó không phải trang đầu tiên hay nhất trên đời. Chín mươi chín phần trăm số đại diện sẽ bỏ cuộc. Nhưng, cũng lại chín mươi chín phần trăm không được nghe Tony Weston nói, ra về

thực lòng, “Nghiêm túc đấy, Marvin, đặt xuống, cậu không liên quan gì đến nó đâu.”

Điều gì có thể hấp dẫn hơn thế?

Tony ký mấy hợp đồng Marvin đem tới. Và chờ đợi. Một vài phút nữa trôi qua, ông nói, “Thế nào?”

“Thú vị Khác biệt.” Mắt kính râm Prada của Marvin được đẩy lên vầng trán đỏ bóng loáng của cậu ta. Nếu có thể làm được thì giờ cậu ta hẳn là đang nhăn trán. “Không có vai nào cho anh trong này đâu.”

“Tôi biết. Nhưng tôi có cảm giác rất tốt về kịch bản này. Cậu biết đấy, đôi khi cậu có linh cảm tốt. Mà có hại gì đâu nếu là người giới thiệu kịch bản hay cho nhà sản xuất thích hợp? Tôi có vài mối quan hệ...”

“Này, anh định chỉ huy à? Ai quen nhiều người trong ngành này hơn? Anh hay tôi?”

“Ừ, nhưng...”

“Ch-u-uẩn.” Marvin chỉ vào ông bằng ngón tay mập mập. “Tôi chứ ai. Ai làm cho một trong những công ty môi giới tài năng lớn nhất nước này? Ồ, tin không, lại là tôi. Tone, làm cái gì hợp lý đi, được không? Cứ để tôi lo vụ này, để tôi mang nó về công ty cho Stephen xem. Nếu ai đấy có thể khiến thứ này vụt sáng, thì người đó chính là ông ấy.”

Tony nén một nụ cười. Chỉ trong vài phút ông đã lảng xê thành công. Nhưng với ngành này thì phải vậy thôi. Nếu tỏ ra nài nỉ là chết ngay. Nói với ai đó là anh ta không thể có được thứ này, ngay lập tức họ sẽ nhảy xổ vào. Đến tận lúc này, Marvin vẫn đang lật qua mấy trang của tập kịch bản với ánh mắt tham lam, háms lợi.

Chào mừng cưng tới Hollywood.

• • •

“Anh yêu, đi mà, nói ừ đi. Anh biết là anh cũng muốn mà.”

Rồi thì cũng đến lúc. Zack đã chuẩn bị tinh thần cho hậu quả sắp tới. Anh không định làm việc này vào tối nay, ngay trong căn hộ của Louisa, nhưng cô đã ép anh. Suốt cả bữa tối cô toàn nói về mấy kỳ nghỉ. Bạn cô đã thuê một biệt thự sang trọng ở Tuscany vào cuối tháng Tám và rủ hai người đi cùng, nhưng họ cần câu trả lời chắc chắn vào ngày mai, để nhớ có bị từ chối họ còn mời cặp tiếp theo trong danh sách.

Zack cũng hiểu rằng giờ đã là giữa tháng Bảy mà anh và Louisa vẫn chưa đi nghỉ đâu cả.

Nhưng Louisa mê một lời mời của bạn và rất muốn đi. Giờ cô đang nài nỉ anh đi cùng, nhìn anh háo hức, khuyến khích. “Anh thử nghĩ xem sẽ tuyệt thế nào. Thích nhất là chỉ toàn người lớn! Không có tiếng trẻ con la hét inh tai làm hỏng hết không khí, không có mấy cái đồ chơi bằng phao đầy trong bể bơi.” Rõ ràng mấy cái phao trong bể bơi tương đương với mấy cái bao cao su đã qua sử dụng. “Hoàn toàn thanh bình và yên lặng tuyệt vời, thức ăn hết sảy, trò chuyện kiểu người lớn và rượu vang hảo hạng. Còn gì thanh bình hơn thế chứ?”

Trò chuyện kiểu người lớn, khỏi cần nói, chính là mấy vụ buôn dưa lê bất tận xem sao nào sửa mặt đẹp nhất. Thôi, đành phải làm vậy. Cố lên, cố lên. Zack nói, “Thật sao? chả thấy thanh bình chút

nào. Ngày nghỉ tuyệt vời với anh phải là về nhà ở Cornwall, và lê la cả ngày ở bãi biển với cháu trai và cháu gái anh. Bọn anh chơi bóng chuyền, đào lỗ trên cát, ăn kem, quăng nhau xuống biển và phải thật ồn ào - ý anh là - cực kỳ ồn ào.”

“Trời!” Louisa ngồi lùi lại, kinh ngạc. “Ôi... em xin lỗi, em không hề biết.” Ngẫm lại, cô vội nói, “Nhưng như vậy cũng hay! Đây, mình có thể ghé qua thăm gia đình anh trước khi đi Ý...”

“Anh không nghĩ là em sẽ thích đâu,” Zack nói. “Có trẻ con, lũ chó, có cả túi xì hơi. Rồi món cá và khoai tây rán, trò chơi trên bãi biển và đu quay.” Anh lắc đầu. “Nhất là không có chỗ cho trò chuyện kiểu người lớn đâu.”

“Nhưng...”

“Thực ra, ai có ý định trò chuyện kiểu người lớn như thế,” anh giơ tay lên, ngón cái và ngón trỏ cách nhau vài mi li mét, “sẽ bị cuốn bằng rong biển và ném xuống nước.”

“Rồi, rồi, em hiểu. Anh thích những kỳ nghỉ ồn ào. Thế thì mình sẽ làm gì đây?” Cô nhìn anh chăm chăm với nụ cười nào-mình-cùng-thương-thuyết.

“Anh nghĩ em nên đi Tuscany,” Zack nói. “Em sẽ có khoảng thời gian tuyệt vời.”

Nụ cười của cô khựng lại. “Ý anh là... một mình?”

“Hai ta không cùng sở thích.”

Lông mày Louisa nhướng rõ cao. “Một mình em ư?”

“Nghe này, chúng ta cần nói chuyện.” Zack đặt con dao cắt pho mát xuống. Chúa ơi, anh ghét khâu này. “Vấn đề là, anh thực sự nghĩ em sẽ vui hơn nếu ở bên người khác.”

“Em sẽ vui hơn nếu ở bên người khác,” Louisa lặp lại lời anh, chết lặng. “Vào kỳ nghỉ ư?”

“Không chỉ trong kỳ nghỉ. Trong mọi chuyện. Trong đời em.”

“Ý anh là... thay vì ở bên anh?”

“Không, không... ừm, ừ.” Anh rất kém mấy chuyện này. Không hiểu người khác thì thế nào? Làm ơn đừng để cô ấy khóc.

“Anh định kết thúc với em à?”

“Không phải là kết thúc. Anh chỉ nghĩ là sẽ tốt hơn nếu chúng ta... em biết đấy, dừng lại ở đây.”

Louisa đặt thìa xuống. “Nhưng em không thấy tốt hơn. Em không muốn dừng lại ở đây.”

Rồi, chuyện này sẽ chẳng đi đến đâu cho coi. Zack hít một hơi dài và nói cứng, “Ừ, nhưng anh muốn.”

Cô phát ra một tiếng rên rỉ đau khổ. Zacky, tại sao?”

Anh cau mày. Cô vừa gọi anh là Zacky. Anh có nên coi đây là lý do thứ nhất không.

Nhưng thế thì thật độc ác. Anh không muốn là kẻ độc ác. “Nghe này, em rất tuyệt vời. Không phải do em, mà là anh. Anh làm việc quá nhiều. Em xứng đáng ở bên người nào làm em vui.”

“Anh làm em vui.”

“Anh sẽ không làm thế được,” Zack lắc đầu. “Về lâu dài.”

“Nhưng em cứ ngỡ bọn mình đã ở bên nhau lâu dài!” Giờ thì cô đang khóc thật, cố gắng nhào người qua bàn nắm lấy tay anh. “Em ba năm tuổi rồi, Zack. Đây là tương lai của chúng ta. Em cứ ngỡ bọn mình rồi sẽ có con với nhau!”

Đây là lần đầu tiên anh nghe thấy điều này. “Em không thích trẻ con mà,” Zack nói rõ. “Lý do chính của việc đi Tuscany là vì sẽ không có trẻ con phá hỏng kỳ nghỉ.”

“Con nhà khác. Đây là chuyện hoàn toàn khác. Em vẫn muốn có mấy đứa của riêng mình!”

Mấy cơ à?

“Anh xin lỗi.” Zack đứng dậy. “Anh nên đi. Em sẽ ổn thôi...”

“Không thể tin nổi. Em đã nấu bữa tối cho anh.” Louisa vung tay về phía bếp. “Món khoai tây Boulangère và sườn cừu! Mua từ cửa hàng xịn nữa chứ!”

“Anh biết, bữa tối rất ngon.” Có lẽ ngày mai anh nên gửi cho cô ít hoa để cảm ơn. Trời ơi, thật là phức tạp và căng thẳng. Tại sao từ bỏ một thỏa thuận làm ăn nhiều rủi ro lại dễ hơn hẳn việc cắt đứt một quan hệ tình cảm vô vọng nhỉ?

“Anh có đang hẹn hò với ai không đấy?” Cô sẫm soi gương mặt anh.

Zack cố giữ vẻ mặt trung lập. “Không, không có ai cả.”

“Chắc không? Vì như thế mới hợp lý. Hợp lý hơn việc anh đột ngột quyết định, kiểu như, chúng ta có sở thích đi nghỉ khác nhau, thế nên chia tay đi.”

“Anh không hẹn hò ai hết.”

“Anh không nhớ nổi tên ư? Có phải cái cô trợ lý nhỏ xinh của anh không? Mascara đang nhòe ra thành từng vệt quanh đôi mắt được trang điểm kỹ càng của Louisa. “Cái cô Ellie ấy?”

“Không.” Anh lắc đầu. Hầu như ngày nào anh cũng gặp Ellie. Nhưng không phải theo cái kiểu Louisa nói. Thật khó chịu khi

được gặp nàng mà không thể làm gì, nhưng hoàn toàn không được gặp nàng thì còn khó chịu hơn.

Ít nhất họ đang ở trong nhà Louisa, thế có nghĩa anh là người ra đi. Ra đến hành lang, cô cố lao vào vòng tay anh. Anh ôm cô lần cuối, tỏ ý xin lỗi.

“Thế đi Disneyworld thì sao?” Cô sụt sịt lắm bám vào vai anh. “Bọn mình có thể đi chỗ đó nếu anh thích.”

Anh không trả lời.

Louisa lùi lại và nhìn anh đau khổ. “Không ư?”

“Xin lỗi em.” Zack lắc đầu, đã đến lúc đi khỏi đây. “Tạm biệt.”

Chương 25

Rồi, thế này có gọi là vụng trộm không? Bình thường thì anh không định dùng đến những trò lén lút. Nhưng nếu chúng có ích thì tại sao lại không chứ?

Zack cúi xuống, tháo dây cổ cho Elmo và đóng cửa trước. Elmo vừa vẫy đuôi vừa đứng đĩnh chạy dọc hành lang tới chào Ellie.

“Chào cưng. Đi bộ thích không?”

Nàng nói điều đó với anh thì có phải tuyệt không?

“Chào cô.” Lúc anh vào tới văn phòng, Elmo đã ngồi chễm chệ trên đùi nàng. “Cô có ăn kiêng không?”

“Không.” Nàng nhìn anh bối rối.

“Tốt. Vậy thì cô có thể ăn một miếng này.” Zack mở nắp hộp bánh cho nàng xem. “Tôi buộc phải mua mấy cái bánh này. Chúng tôi đi qua hàng bánh và thấy chúng ở sau cửa kính.”

“Và chúng mời gọi anh.” Ellie cười tươi. “Ngoắc ngoắc tay thì thăm tên anh. Đôi khi mấy cái bánh hay làm thế. Đặc biệt là mấy cái bánh dâu hư đốn này.”

Anh thích cách nàng vừa nói vừa diễn điệu bộ ngoắc tay thì thăm một cách tự nhiên, không hề ý thức được rằng trông mình hấp dẫn đến thế nào. Anh có thể đứng ngắm nàng mãi.

“Cô thích không?”

“Tôi xin một miếng thôi!”

“Để tôi đi lấy mấy cái đĩa.”

“Cảm ơn anh,” Ellie nói khi anh từ nhà bếp đi ra. Nàng thả Elmo khỏi đùi và lấy một chiếc bánh, cắn vào phần có dâu tây láng bóng với vẻ thích thú. “Ừm, tuyệt.”

Một chút hơi lộ nhẹ nhàng dâu chết ai. Zack lấy miếng bánh khác cho mình và kéo cái ghế đối diện.

“Nói để cô hay, cô sẽ không gặp Louisa ở đây nữa đâu. Chúng tôi chia tay rồi.” Anh làm ra vẻ tình cờ nhắc đến, nhưng vẫn chăm chú quan sát phản ứng của nàng. Sẽ chẳng tuyệt sao nếu gương mặt nàng sáng bừng lên, tố giác những tình cảm mà bấy lâu nay nàng đã rất khó khăn mới giấu được anh? “Ôi, tôi rất tiếc.” Ellie đặt miếng bánh xuống. “Anh có buồn không?”

Thôi dẹp vụ tình cảm giấu giếm đi vậy.

“Không.”

“Là quyết định của anh hay của cô ấy?”

Trông nàng thực lòng quan tâm. Trong tích tắc anh cân nhắc việc khơi gợi lòng thương cảm. Nhưng không, làm thế thì quá tiêu nhân. Zack nhếch môi nói, “Của tôi.”

“Ừm, trong trường hợp đó thì tôi thấy mừng.”

“Thật sao?” Hy vọng lóe lên.

“Cô ấy không hợp với anh.” Nàng cầm miếng bánh lên, liếm một bông kem. “Cô ấy chắc chắn không hợp với Elmo.”

“Tôi biết.”

“Cô ấy còn nghi ngờ tôi nữa chứ. Kiểu như, cô ấy không tin tôi làm việc với anh.” Ellie mút xi rô dâu trên ngón trỏ. “Ý tôi là, chuyện đó thật sự rất bất tiện.” Rồi, em có thể dừng lại...

“Dù sao thì, giờ cô ấy đi rồi.” Zack kéo cuốn nhật ký công việc trên bàn về phía mình. “Thế, nếu cô ấy không hợp với tôi, thì ai hợp?” Anh ngồi lúi lại, giả bộ vô tư. “Sắp tới đây tôi nên chọn mẫu bạn gái như thế nào nhỉ?”

“Anh nói thật không đó? Cô nào vui vẻ ấy. Có khiếu hài hước. Thoải mái. Thích chó. Không thích Liquorice thập cẩm.”

“Nhưng... tôi thích Liquorice thập cẩm.”

“Chuẩn. Nếu cô ấy cũng thích, thì cả hai người rồi cuộc lại tranh nhau miếng ngon. Cô ấy không thích thì tốt hơn.”

“Cô thực sự nghiêm túc đấy hả?”

Ellie nuốt một miếng bánh xốp và kem nữa. “Thì tôi có lợi nhất nếu anh hẹn hò với ai đó tốt mà. Để anh không gặt gồng nữa.”

Tôi có bao giờ gặt gồng đâu,” Zack phản đối. Vớ vẩn!

“À, mấy người gặt gồng bao giờ chả nói thế.”

“Thôi được rồi. Vậy tôi sẽ tìm cô nào ghét ăn Liquorice, yêu chó, phiên bản của Joan Rivers nhưng trẻ hơn khoảng năm mươi tuổi. Nhưng trong lúc này...” anh lật vu vơ mấy trang trong cuốn lịch văn phòng. “Có thể tôi cần cô giúp.”

Ellie không ngần ngại. “Được thôi. Anh định nhờ việc gì?”

Tuyệt, anh thật thông minh. Điều này có thể tạo ra sự khác biệt. Chỉ sáng nay thôi anh mới nghĩ ra anh có thể tận dụng tình huống này theo hướng có lợi cho mình... có thể giao tiếp với Ellie ngoài môi trường văn phòng sẽ khiến nàng nhìn anh khác đi.

Ai mà biết được, điều này có thể nhen nhóm một cái gì đó. Có mấy sự kiện buổi tối tôi phải tham dự. Đôi khi tôi cần đưa ai đó đi cùng. Là vì ai cũng như vậy, nên nếu tôi đi lẻ một mình thì không hay lắm... Dù sao, mấy buổi thế này cũng tạm tạm, không đến nỗi

chán...” Im mồm, nghe mà nói gì không, mà giống như một thằng ngốc. “Thế nào? Cô không phiền thỉnh thoảng giúp tôi mấy chuyện này chứ?” Chúa ơi, đừng có nói nữa đồ ngốc, mà đúng là một thằng tồ.

“Tại sao không? Nghe có vẻ hay. Vâng, tuyệt.” Ellie đang mỉm cười với anh như thể anh không phải một thằng tồ. Nhưng buồn một nỗi, nụ cười đó chẳng cho thấy nàng bị anh hấp dẫn không cưỡng lại nỗi.

“Tuyệt.” Không, nàng vừa nói tuyệt, mà không cần nói tuyệt nữa. “Rồi, đây là vụ đầu tiên, để tôi kể cô nghe.” Anh gõ vào trang giấy đang xem. “Sự kiện được tổ chức ở Dorchester thứ Tư tuần sau và...”

“Thứ Tư à?” Ellie đưa tay lên miệng. Thứ Tư thì không được rồi! Tôi xin lỗi!”

“Ôi, chán nhỉ.” Thực ra không nhất thiết phải có người đi cùng nhưng anh vẫn cảm thấy thất vọng. Kế hoạch lớn thế là đổ bể.

“Sự kiện cũng bình thường thôi phải không? Tôi có một việc không thể không tham gia. Nếu vào buổi tối khác thì tôi đã đi cùng anh được rồi.”

“Không sao, tôi xử lý được. Thế có việc gì mà hay vậy?”

Ellie ngập ngừng. Một lát sau, như thể vừa đấu tranh xem có nên nói cho anh không, nàng bảo, “Hy vọng là hay. Đó là tiệc mừng sinh nhật mẹ bạn trai tôi.” Ừm. Đúng là một tin sét đánh. Zack ngạc nhiên; anh không hiểu cái gì làm nàng nói ra điều này. Có phải nàng định công khai mối quan hệ với Tony Weston sau ngần ấy thời gian?

Hơn nữa, nếu ông ta là người nàng đang nói đến, thì mẹ ông ta phải bao nhiêu tuổi? Một trăm bốn mươi tuổi ư?

Anh nói thành tiếng, “Thế thì cô không bỏ được rồi.” Rồi, vì nàng đã nêu ra chủ đề này nên anh tiếp tục. “Thế bữa tiệc tổ chức ở đâu?”

“Trong vườn nhà bà. Là tiệc nướng.” Ellie đang mải nghịch đôi tai lệch của Elmo. “Nghĩa là có thể trời sẽ mưa, nhưng không vấn đề gì đâu.”

“Là buổi tiệc sinh nhật đặc biệt à?”

“Vâng. Mừng bà sáu mươi tuổi.”

Vậy là không phải mẹ của Tony Weston rồi. Tim Zack đập thành thịch trong lồng ngực. “Vậy bạn trai cô tên gì?”

Nàng bẽn lẽn. “Todd.”

“Cô chưa giờ nhắc đến anh ta nhỉ?” Thật khó để giữ cho giọng anh bình thường.

“Chưa. Tại cũng mới mà. Chúng tôi mới chỉ hẹn hò được mấy tuần thôi.”

“Ồn chứ?”

Ellie gật đầu vui vẻ nói, “Rất tốt!”

Khỉ thật. Quỷ tha ma bắt anh đi, Todd ạ, dù anh là ai đi nữa.

“Thế trước đó cô có ai khác không?” Phải chăng anh đang hỏi quá nhiều câu riêng tư? Có thể là vậy, nhưng anh cần phải biết.

Nàng ngần ngừ. “Gì cơ? Ý anh là đã từng có chưa á?”

“Ý tôi là từ khi cô đến Primrose Hill đó.”

Ellie lắc đầu. “Không, đây là lần đầu tiên sau một thời gian dài.” Trông nàng bần khoản. “Sao anh hỏi vậy?”

Luôn luôn giữ lời nói dối càng gần với sự thật càng tốt. Zack nói, “Chỉ là có người bảo họ nghĩ đã nhìn thấy cô đi cùng Tony Weston.”

Mặt Ellie đỏ bừng. “Ôi.”

“Và rồi tôi nhận ra, cái lần tôi gọi điện về nhà cô, ông ấy là người trả lời điện thoại.”

“Vâng. Đúng vậy.” Nàng bật tay về phía Elmo, mới nó nhảy lên đùi mình. Kỹ thuật đánh lạc hướng cổ điển.

Anh là người khơi mào chuyện này, vì vậy anh nên là người kết thúc. “Và cô cũng nói là cô sống trong nhà của bạn cô mà không phải trả tiền thuê đúng không?”

“Ôi trời.” Nửa cười nửa mếu, Ellie úp mặt vào đôi tai xù lông của Elmo. “Đó chỉ là bạn thôi. Không phải bạn trai tôi đâu! Không thể tin nổi anh lại nghĩ thế!”

“Xin lỗi. Tôi xin lỗi.” Anh đã vội vàng kết luận và thấy mình đoán sai bét. Zack nói, Tôi cũng không thể tin được mình lại nghĩ thế. Hãy đổ lỗi cho Michael Douglas và Catherine Zeta-Jones.” Rồi, vậy tin tốt là Ellie chưa bao giờ có quan hệ tình cảm với Tony Weston. Tin xấu là có vẻ như anh đã để lỡ mất cơ hội và giờ nàng đang ngắt ngày hạnh phúc với người khác.

Thiệt tình, ông trời không ưa anh hay sao vậy?

“Ông ấy chỉ là một người bạn.” Ellie vẫn đang lắc đầu nguợng nguàng.

“Bạn cô tốt thật đấy.” Để đổi chủ đề, Zack nói, “Vậy cô gặp ông ấy thế nào?”

Ellie nuốt nước bọt, rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, rõ ràng đang chuẩn bị tinh thần. Trên bàn, điện thoại bắt đầu đổ chuông. “Ừm, ờ...”

“Cứ để đó” Zack ngăn nàng tới nhắc ông nghe. “Nếu là cuộc gọi quan trọng thì người ta sẽ gọi lại.” Zack tò mò tới nỗi không thể bỏ qua được, anh nói, “Cô kể tiếp chuyện đi.”

Anh biết chắc chắn đây sẽ là một câu chuyện dài.

Điện thoại đã ngừng kêu. Ellie vẫn đang ôm chặt lấy Elmo. Elmo, thích thú vì được chú ý, giờ đang ngồi gọn trong vòng tay nàng như một nàng Cleopatra tí hon lông lá.

“Tony là bố chồng tôi. Ủm,” Ellie sửa lại, “ông ấy từng là bố chồng tôi.”

“VẬY là cô đã kết hôn.” Ngay khi những từ này buột khỏi miệng, Zack liên hệ các chi tiết với nhau. Anh biết mà. Chẳng phải anh đã tra cứu Tony Weston trên Google cái ngày đầu tiên, sau khi anh nhìn thấy hai người bọn họ đi cùng nhau tại quán Ivy hay sao? Chẳng phải anh đã đọc trên Wikipedia rằng tên thật của Tony Weston thực ra là Tony gì-gì-đó? Nhưng hồi đó, cái họ Kendall của ông không quan trọng đến mức anh phải nhớ và đó là lý do tại sao nó chẳng gợi ra điều gì trong óc anh khi Ellie cuối cùng cũng bước vào đời anh.

Và chẳng phải anh cũng đọc thấy trong cùng mục đó rằng con trai duy nhất của Tony đã mất trong một vụ tai nạn ô tô hay sao?

Ôi trời

“Tôi từng kết hôn.” Ellie gục đầu đồng ý, thừa nhận điều anh vừa phát hiện. “Tên anh ấy là Jamie. Anh ấy... dễ thương lắm.” Nàng vẫn dịu dàng xoa đầu Elmo. “Nhưng anh ấy mất rồi.”

“Tôi rất tiếc.” Zack không thể tưởng tượng nổi những gì nàng đã phải trải qua. “Tôi không biết.” Anh quan sát những ngón tay nàng nghịch nghịch đôi tai Elmo.

Nàng nhún vai. “Tôi cũng rất tiếc. Đáng ra tôi phải nói với anh. Tôi chỉ muốn bắt đầu lại từ đầu.”

“Tôi hiểu.” Có phải đây chính là lời giải thích cho việc nàng không có phản ứng gì với anh, hay chỉ là anh không phải kiểu người nàng thích?

“Tôi nói điều này được không? Tôi không muốn anh bắt đầu tỏ ra tử tế với tôi.”

“Cô không muốn tôi bắt đầu ư? Vậy có nghĩa là tôi chưa bao giờ tử tế với cô hay sao?”

Ellie liếc cái đĩa trống trơn và thoáng cười. “Anh biết tôi định nói gì mà. Tôi chỉ muốn mọi thứ tiếp diễn như trước đây.”

“Được.” Điều Zack mong hơn cả là mọi thứ sẽ không tiếp diễn như trước đây. Một giai đoạn nào đó trong tương lai của họ, cầu Chúa, tình cảnh của họ sẽ thay đổi. Vì giờ đây, khi đã biết được chuyện của nàng, anh dám cho phép mình có một tia hy vọng mong manh đầu tiên.

Dẫu vậy, chuyện với anh chàng Todd kia vẫn thật đáng chán.

“Vậy bố chồng cô có chấp nhận anh chàng mới này không?”

Nói không đi, nói không đi mà.

“Tony á? Vâng, ông vui lắm. Chính ông là người sắp đặt mà. Với ông chẳng còn gì vui hơn.” Đôi mắt Ellie sáng bừng.

“Ừm. Tuyệt.” Zack gật đầu như thể anh cũng thấy mừng.

Khí gió.

“Này, anh phải đi họp bây giờ đây.” Để kết thúc chủ đề, Ellie nói, “Còn thứ Tư tuần sau, tôi có thể hỏi Roo xem cô ấy có rỗi để đi cùng anh tới Dorchester không. Thế có giúp được anh không?”

Cô bạn điên rồ có quá khứ phóng túng và gu thẩm mỹ quái gở với áo phong ư?

“Tôi không nghĩ vậy,” Zack nói quả quyết. “Nhưng cảm ơn cô.”

• • •

Phù. Cuối cùng thì bí mật cũng bị phơi bày. Khi Zack rời văn phòng, Ellie thở phào nhẹ nhõm. Nàng không định để điều này xảy ra, nhưng giờ xảy ra rồi thì nàng cũng mừng. Hy vọng đến lúc này, nàng và Zack đã có mối quan hệ trong công việc đủ bền vững để việc anh phát hiện ra sự thật về quá khứ của nàng không làm thay đổi cách anh đối xử với nàng. Ngoài ra còn có hai tín hiệu tốt khác. Nàng đã không khóc, đó rõ là một bước tiến.

Và nàng nói đến Todd như bạn trai mình. Đây giống như một kiểu thử nghiệm, nói điều đó thành tiếng, xem cảm giác thế nào trên đầu lưỡi. Và nói thẳng ra là, cảm giác hơi kỳ kỳ. Nhưng lần đầu tiên thì chắc phải vậy thôi. Cứ coi như đây là luyện tập cho tuần sau, khi nàng sẽ gặp rất nhiều họ hàng của Todd. Sau khi được giới thiệu là bạn gái của Todd và tình cờ nhắc đến cái từ bắt đầu bằng chữ b đó lúc nói chuyện, nó sẽ - hy vọng là thế - bắt đầu trở nên bình thường và không còn kỳ cục giống như từ buổi chẳng hạn.

“Hôm nọ tớ bảo với buổi của tớ...”

“Ừ tớ biết, buổi của tớ cũng phát điên với môn bóng bầu dục...”

“Buổi của tớ và tớ mê bộ phim đó lắm...”

“À ừ, tớ mua cho buổi của tớ chiếc áo sơ mi mới hôm thứ Bảy...”

Dù sao thì, cái chính là nàng sẽ sớm quen với việc nói ra từ bạn trai. Đừng nghĩ về chuyện đó nữa.

Dẫu vậy việc hai bữa tiệc trùng thời gian cũng thật đáng tiếc. Đi dự buổi tiệc ở Dorchester với Zack chắc sẽ vui lắm. Nhưng nàng không thể đi được.

Bữa tiệc nướng mừng sinh nhật chắc cũng sẽ rất vui.

Ellie chợt thấy mắt cay cay, nàng chớp và thấy nước mắt lăn xuống. Đôi khi chuyện này vẫn xảy ra mà chẳng báo trước.

Đừng khóc, đừng khóc.

Ôi Jamie, anh đang ở đâu? Anh vẫn còn đó chứ? Em sẽ ổn chứ?

Chương 26

Tony chậm rãi day phần thái dương đau nhức; đây rõ ràng là hệ quả không mong muốn của quá trình lão hóa. Trước kia, sáu cốc rượu Scotch lớn chẳng nhằm nhò gì với ông. Chắc chắn chúng không thể làm ông chệnh choáng đến thế này.

Nhưng cơn đau đầu là thứ làm ông ít phiền não nhất trong sáng nay.

Có cái phát minh gì ông đã từng nghe qua nhỉ? Một loại bài kiểm tra sự khéo léo kết nối với máy tính mà ta phải vượt qua để có thể truy cập được mạng. Cho nên, nếu đã uống, ví dụ như khoảng sáu cốc Scotch lớn trong buổi tối rồi sau đó có một khao khát cháy bỏng là gửi một bức thư điện tử mà nếu không say thì ta sẽ chẳng bao giờ dám gửi ta sẽ không thể gửi nó đi.

Trừ phi ta luôn luôn có thể làm được, tất nhiên, vì đây là Beverly Hills. Chỉ cần gọi cho ai đó, một nhân viên hoặc người làm ở Blok-Unlokl và thu xếp cho họ tới nhà, trả một khoản phí còm để họ làm mấy thao tác khéo léo cần thiết cho phép ta vào được email.

Nhưng vì ông vẫn chưa cài đặt cái phát minh đặc biệt đó, nên ông thậm chí không cần phải làm vậy. Thay vào đó ông mở máy tính xách tay, nhập địa chỉ thư điện tử của Martha vào, gõ tin nhắn của mình và ấn Gửi.

Thế là xong. Chỉ đơn giản vậy thôi.

Đơn giản một cách ngu ngốc.

Và ông cũng không say đến mức không nhớ nổi mình đã viết những gì. Dù câu chữ của ông không được văn vẻ cho lắm nhưng chúng xuất phát từ con tim. Con tim tổn thương, cô đơn, tuyệt vọng và say mềm của ông.

Ôi Martha, Anh biết anh không nên làm thế này nhưng anh vẫn phải viết cho em. Anh nhớ em. Anh nhớ em lắm, Martha, lúc nào cũng nhớ. Anh biết là không nên, nhưng như thế chỉ làm mọi việc càng thêm tồi tệ. Anh đã gắng hết sức để quên em đi. Nhưng em biết không? Tình hình chẳng suôn sẻ chút nào.

Anh hy vọng mọi việc vẫn ổn với em. Em có bán được nhiều tranh không? Anh hy vọng em không cho đi tranh của mình nữa. Henry thế nào? Em vẫn khỏe chứ? Anh sẽ không hỏi em có nhớ anh không.

Thôi, anh đi ngủ đây. Chẳng biết em có đọc bức thư này không nữa. Có thể em sẽ xóa luôn mà không hề liếc qua. Nhưng đừng lo, dù sao anh cũng không hy vọng nhận được hồi âm.

Xin lỗi em. Anh chỉ cần nói ra điều này.

Anh yêu và nhớ em, Martha xinh đẹp ạ, nhiều hơn em tưởng. Nhưng anh hiểu.

Hạnh phúc nhé.

Yêu em,

T x

Tony nhìn màn hình máy tính sáng lên. Có phải lần này ông đã vượt quá giới hạn? Liệu trong hộp thư của ông có bức thư nào từ luật sư của Martha, cảnh báo ông rằng những tin nhắn của ông có

yếu tố quấy rối và nếu gửi thêm bất kỳ bức thư nào nữa, ông có thể sẽ bị bắt ngay lập tức?

Rồi tim ông thót lại, bởi trong số những bức thư tới đêm qua có một bức của Martha. Lần đầu tiên sau hàng tuần trời, cô đã trả lời ông. Tony tập trung thở đều. Trong vài giây ông không thể tự mình mở được bức thư, nhớ đâu phản ứng của cô tàn nhẫn quá sức chịu đựng của ông. Nếu cô thông báo cô sẽ chặn địa chỉ thư của ông, ông có thể phải chấp nhận từ bỏ mọi nỗ lực liên lạc với cô.

Làm sao ông có thể chịu nổi điều đó?

Tay ông run run khi di chuyển con chuột.

Click.

Thư của Martha hiện trên màn hình.

Rất ngắn gọn và đi thẳng vào vấn đề, cô viết:

Em cũng nhớ anh.

• • •

“Ôi em nhớ anh quá đổi!”

“Anh không thờ nổi.” Niall cười toe toét với cô, tóc anh ta ướt nhẹp nước mưa. “Em làm anh ghen mất.”

Roo nới lỏng vòng tay; khi anh ta bước qua cửa trước, cô đã lao đến như một con khỉ. “Em không thể kiềm chế được. Em vui quá. Anh cũng có một cuối tuần đau khổ phải không?”

“Em nghĩ sao nào?” Anh ta buộc phải dành ngày nghỉ cuối tuần để tham dự một hội nghị kinh doanh ở Southampton. “Anh có mục

tiêu bán hàng và chiến lược mở rộng nhiều đến thế này này. Chúa ơi, đừng nói về nó nữa. Em,” ngón tay anh ta khéo léo tháo tung chiếc áo lót xa tanh màu xanh dương của cô, “đẹp tuyệt.”

“Anh cũng không tệ đâu.” Roo trả đũa bằng cách kéo tuột chiếc áo khoác và tháo cà vạt của anh ta. Cô sẽ không hỏi về Yasmin và Ben. Cô thậm chí còn không hề nghĩ tới bọn họ. Lúc này là trưa thứ Hai, Niall đã lao từ chỗ làm tới đây và hai người chỉ có bốn mươi phút trước khi anh ta phải quay về. Thời gian là vàng. Cho nên cô cũng đang ăn mặc rất kiệm vải để sẵn sàng...

Ba mươi phút trôi qua theo cách tuyệt vời nhất mà người ta có thể tưởng tượng. Da óng ánh mồ hôi, Roo nằm ngửa trên giường, khoan khoái duỗi chân tay giống như một con mèo. Niall vừa mở vòi sen trong phòng tắm nơi đầu cầu thang. Trong mười phút nữa anh ta sẽ quay lại chỗ làm nhưng cô sẽ không phàn nàn về điều đó. Tối mai anh ta sẽ quay lại. Cô sẽ tỏ ra vui vẻ và cảm thông, cách cư xử đó sẽ làm anh ta muốn gặp cô nữa, rồi có thể trong vài tháng tới, khi...

Ding doong.

Roo nín thở và quay đầu sang. Một thứ âm thanh ghen ghét, khê khàng nhưng có thể nhận ra ngay lập tức, báo hiệu di động của Niall, có tin nhắn.

Việc này có vẻ bất thường. Hàng tháng trời kể từ khi quen anh ta, đây là lần đầu tiên Niall không mang di động theo người. Bình thường thì lúc nào di động cũng ở cùng anh ta, ngay cả trong nhà tắm. Cả hai chưa từng xa cách nhau. Giờ, giống như đứa trẻ nhìn thoáng thấy ông già Noel và không thể cưỡng lại ý muốn tìm hiểu sâu hơn, Roo trườn khỏi giường, lần theo hướng tiếng động phát ra.

Đây rồi, chiếc điện thoại nằm trong túi cái quần anh ta đã trút bỏ vội vàng lúc nãy. Cô cầm điện thoại trong tay và thấy tin nhắn tới từ số liên lạc chỉ ghi mỗi chữ V.

V... V... ngay tức khắc, cô chỉ có thể nghĩ tới Vivica, một trong những đồng nghiệp cũ của anh ta. Cô ta đã chuyển công ty vài tháng trước; Niall đã tới bữa tiệc chia tay cô ta. Anh ta cũng có nhắc qua rằng cô ta là một nhân viên bán hàng lành nghề, vẫn độc thân và rất chăm chỉ.

Roo đang đứng đó, trần truồng, nắm chặt điện thoại của anh ta, đầu óc quay mòng mòng. Một phần vì đây là lần đầu tiên cô cầm được điện thoại của anh ta.

Nhưng một phần cũng vì giác quan thứ sáu mách bảo rằng cô thực sự nên mở tin nhắn này.

Ngón tay cô do dự trên phím bấm. Nếu cô nhấn nút, tin nhắn sẽ hiện ra.

Nếu cô nhấn nút, Niall sẽ biết cô đã nhấn nút.

Trong khi đó, tiếng vòi sen đã ngừng lại. Adrenalin chạy khắp người cô, vì giờ cô chỉ có chưa đầy một phút. Nếu định bấm nút, cô phải làm ngay.

Một mặt, Niall, có thể sẽ ghét cô vì đã dò xét anh ta. Anh ta có thể sẽ nổi giận.

Mặt khác, cô phải biết tin nhắn nói gì.

Phải biết.

Ôi xin đừng là tin xấu...

Cô nhấn nút.

Chúa ơi, cuối tuần tuyệt nhất trần đời!!! Bao giờ bọn mình có thể lại như thế? (nửa là nửa!!!!) Gọi em ngay nhé

Yêu anh nhiều, V xxxxxx

Ôi không, đừng, không. Roo rên rỉ sợ hãi, não cô cố tiếp nhận ý nghĩa của những con chữ. Cô thấy buồn nôn... như thể đang phát ốm. Ở đâu cầu thang Niall đã mở cửa ca bin tắm, bước ra sàn nhà lát gạch. Cô không thể đối mặt với anh ta; đầu óc cô chưa sẵn sàng. Tai cô ù đi, chưa đầy bốn mươi giây nữa anh ta sẽ bước ra khỏi nhà tắm, không còn thời gian nữa, anh ta phải quay lại chỗ làm...

Rồi, xóa ngay tin nhắn này. Cô gằn như nín thở, ngón tay bỗng nhiên to chẳng kém những chiếc xúc xích, Roo lóng ngóng ấn và ấn những nút cần thiết. Cô áp chặt chiếc điện thoại vào ngực để giấu đi tiếng động phát ra với mỗi tác vụ mới. Cuối cùng tin nhắn đã bị xóa, biến mất mãi mãi. Cứ như thế cô tưởng tượng ra nó, trừ việc cô biết mình không hề tưởng tượng. Trong phút chốc, cô lóng ngóng thả điện thoại trở lại túi quần Niall. Thế rồi cửa nhà tắm bật mở và anh ta xuất hiện, hùng dũng lau khô người bằng chiếc khăn màu hoa cà yêu thích của cô.

Roo thốt lên, “Em phải vào nhà vệ sinh,” rồi chạy qua anh ta.

Lúc cô quay lại, anh ta đã mặc quần áo đầy đủ và sẵn sàng biến.

“Anh chả muốn đi đâu.” Anh ta đặt một nụ hôn chiều lệ lên miệng cô, đồng thời vỗ vào túi áo khoác. “Nhưng anh phải đi thôi. Khỉ thật, điện thoại của anh đâu rồi?”

Cô đứng đó để anh ta tìm điện thoại, nhìn nét lo lắng ngẩn ngui chuyển sang vẻ thư giãn khi anh ta rút chiếc điện thoại trong túi quần ra và theo bản năng kiểm tra màn hình. Không có tin nhắn

mới. Tuyệt. Anh ta bắn cho cô một nụ cười tự tin, “Rồi, anh biến đây. Gặp em ngày mai nhé.”

“Ừ.” Giọng cô cao vút và xa lạ, nhưng Niall không nhận ra. Anh ta xoa đầu cô rồi lao xuống gác, ra khỏi nhà - cạch, cách, kịch - nhảy vào trong xe.

Roo vẫn đứng chôn chân tại chỗ, cô lắng nghe tiếng chiếc xe phóng đi trên đường. Não cô vẫn đang kêu lục đục khiến cô không thể suy nghĩ bằng lý trí. Chưa đầy mười phút trước, cô có anh bạn trai mà cô hằng yêu thương. Rồi, anh ta có vợ và con, nhưng ngoài chuyện đó ra anh ta gần như tuyệt hảo.

Và giờ, chỉ nhờ một mẩu tin nhắn ngắn ngủi, cả thế giới của cô đảo lộn. Vì dù cô có cố gắng thế nào cũng không thể đưa ra một lời giải thích thuyết phục cho ý nghĩa rành rành của tin nhắn đó.

Năm phút sau, vẫn đang toát mồ hôi nhưng lần này là vì một lý do khác, cô cố gắng tìm Vivica trên Google. Một ví dụ khác về phép màu của công nghệ trong việc làm được những thứ thông minh không thể tưởng, nhưng đôi khi ta không thể không ước rằng nó đừng thông minh đến thế. Cuộc sống chắc chắn sẽ đơn giản, dễ dàng hơn và ít đau khổ hơn trước khi Mạng ra đời.

Vivica “Liên doanh Broughton và Wingfield” trên mục hình ảnh của Google cho ra ba hình ảnh của Vivica Mellon đang được trao cúp vì đạt doanh số bán hàng xuất sắc năm ngoái. Cô ta trông cũng giống một nhân viên bán hàng. Mái tóc đen bóng được cắt ngắn cho phù hợp với công việc, cô ta dùng son môi và viền môi đỏ và mặc một bộ quần áo màu xanh dương bằng vải không nhàu.

Thôi được, chắc không phải vải không nhàu nhưng Roo cảm thấy dễ chịu hơn khi nghĩ thế. Về thẳng lợi bằng-mọi-giá trên

gương mặt hình trái tim của Vivica cho thấy tất cả những gì Roo cần biết về tính cách của cô ta. Nếu cô ta làm việc trong cửa hàng và bạn muốn một chai sữa, cô ta sẽ không bao giờ để bạn bước ra khỏi cửa hàng cho đến khi bạn mua một cái tủ lạnh.

Có phải cô ta không?

Có phải cô ta đã ngủ với Niall không?

Có phải tất cả những điều đó lại xảy ra không?

Roo run run tắt máy tính xách tay. Cô không thể chịu được điều đó. Cả đời cô lúc nào cũng yêu phải những gã mới đầu thì hoàn hảo rồi hóa ra lại toàn những thằng tồi. Hết lần này tới lần khác bằng cách này hay cách khác, họ khiến cô thất vọng và làm tan nát trái tim cô. Lũ chết giẫm.

Gặp gỡ Niall, cô cứ tưởng mình vớ được hũ vàng. Cuối cùng thì, lần này mọi việc cũng khác.

Thế rồi, khi đã chiếm được cô, anh ta nói anh ta đã có gia đình.

Thú thực mà nói chuyện đó chẳng hay ho gì, nhưng có những lý do tuyệt hảo cho việc anh ta phản bội vợ.

Hay là cô tưởng vậy?

Và giờ thì là chuyện này.

Cô không biết chắc nhưng có vẻ như Yasmin không phải là người duy nhất Niall phản bội.

Roo thấy hoảng loạn, nôn nao và cô đơn kinh khủng. Bằng cách này hay cách khác, cô sẽ phải tìm ra sự thật.

Chương 27

Tên Niall hiện lên trên màn hình, Roo chuẩn bị tinh thần. Đến lúc rồi. Cô cầm máy và ấn nút Nghe. “A lô?”

“Em à, anh đây.” Giọng anh ta thận trọng. Tự cái giọng đó đã khẳng định nỗi lo sợ lớn nhất của cô.

“Ồ, chào anh,” Roo cố giữ giọng vui vẻ. Đêm qua cô hầu như không ngủ. Hôm nay dạ dày cô vẫn nôn nao và cô không thể ăn được thứ gì. Nhưng quan trọng là phải tỏ ra bình thường, bình thường, bình thường...

“Mọi thứ ổn chứ?”

“Tất cả đều ổn! Tại sao lại không?”

“Không có gì.” Dừng lại. “Ờ hôm qua em có xem điện thoại của anh không?”

“Điện thoại của anh á?”

“Có người nói là nhắn tin trêu anh, nhưng anh không nhận được.”

Anh ta đã đoán ra chính xác khoảng thời gian tin nhắn đến. Roo chờ đợi, rồi điềm tĩnh nói, “Có phải cái người có tên bắt đầu bằng chữ V không? Và kết thúc là hôn hôn hôn?”

Sự im lặng của anh ta đã nói cho cô mọi điều cần biết. Thế là xong.

“Chỉ là trêu đùa thôi,” Niall, nói. “Một cậu ở văn phòng đùa đó mà, định trêu anh...”

“Niall, đó không phải trò đùa. Sao anh không thú nhận cho đáng mặt đàn ông đi? Anh đã ngủ với Vivica Mellon.”

Lại yên lặng. Sự khẳng định cuối cùng.

“Em cho là ở đây có một kẻ tham lam,” Roo tiếp tục. “Sao chỉ có một cô bồ trong khi có thể có hai?”

“Nghe này, việc này không giống nhau. Anh thì có Chúa, cô ta chỉ là đồng nghiệp cũ thôi.”

“Và giờ thì anh ngủ với cô ta.”

“Đúng một lần. Một ngày cuối tuần, chỉ thế thôi. Cô ta chủ động hết. Cô ta săn đuổi anh.”

Anh ta vẫn đang nói dối. Đột nhiên cô có thể nhận ra điều đó. Đột nhiên mọi việc giống như tấm kính một chiều, thần kỳ biến thành hai chiều, hé lộ mọi thứ. “Chúa ơi,” Roo nói, “anh thật là không thể tin nổi.”

Lại một khoảng lặng.

“Được rồi.” Niall đột ngột đổi giọng. “Vậy là kết thúc chứ gì? Em không muốn gặp anh nữa. Tất cả đã hết.”

Sợ hãi và hoảng loạn nhấn chìm cô. Sự sợ hãi và hoảng loạn... cảm giác đã gặp ở đâu đó. Tất nhiên, chính là nó, mảnh khóc phình phờ xưa như trái đất. Trước đây cô đã từng gặp cái mảnh chuyên dùng để dọa người ta phải lùi bước này rồi. Và cô đã từng lùi bước, vì nó giống như nhìn thấy một chiếc túi xách hấp dẫn trong cửa hiệu, đang ngần ngừ xem có nên mua hay không thì chợt nghe thấy ai đó rú lên, “Ôi, nhìn cái túi tuyệt đẹp này này, tôi phải có nó!” Nguy cơ

vuột mất thứ gì đó truyền cảm giác khiếp sợ và tuyệt vọng vào tận tâm can...

Nhưng không phải hôm nay. Những chiêu trò này sẽ không lừa được cô nữa. Lần này cô sẽ làm điều đúng đắn.

“Đúng vậy, tất cả chấm dứt rồi.”

“Roo ời.” Giọng anh ta lập tức dịu lại. “Cưng ời, em biết là em không có ý đó mà.”

“Ồ, thế mà tôi có đấy.” Cô đang run lên nhưng cương quyết. Tôi thật sự có ý đó.”

“Em muốn từ bỏ những gì chúng ta có với nhau chỉ vì... một cái tin nhắn ngu ngốc hay sao? Thật điên rồ. Anh nói em nghe, Vivica chả là gì với anh cả. Nghe này, bây giờ anh đang kẹt công việc nhưng tối nay anh sẽ qua với em. Anh sẽ đến lúc 8 giờ, rồi bọn mình nói chuyện tử tế, giải quyết mọi vấn đề.”

“Đừng đến. Tôi không muốn gặp anh nữa. Hay nói chuyện với anh. Không thể ngờ tôi đã từng tin anh. Chỉ là tôi ngu ngốc mà thôi.”

“Roo, bọn mình cần...”

“Và tôi không đổi ý đâu.” Cô phải tắt máy ngay, trước khi mất bình tĩnh. “Tạm biệt anh, Niall. Nói với Vivica là son viền môi của cô ta không hợp tí nào. Và tối nay, để thay đổi không khí, sao anh không thử về nhà với vợ đi?”

• • •

“Trông thế nào?” Ellie bước ra từ phòng ngủ và xoay một vòng, khoe chiếc váy đỏ quai dây đáng rủ mới mua. Nàng mua chiếc váy ở Wallis để dành riêng cho tối mai. “Đủ để gặp gia đình anh chưa?”

“Hoàn hảo luôn.” Todd dang rộng cánh tay và tiến về phía nàng. Ôi Chúa ơi, lại thế rồi, anh ấy đang chuẩn bị hôn thêm phát nữa. Nàng tránh né bằng cách chu môi lên biến nó thành nụ hôn đùa.

“Moa! Nếu trời hơi lạnh thì em cô thể mặc nó cùng áo lụa tím nữa. Được rồi, để em thay đồ rồi mình đi.”

Thoát khỏi anh, nàng quay lại phòng ngủ. Tối nay nguyên một nhóm các cô gái làm ở Brace House sẽ đi xem biểu diễn. Paula, người thu xếp buổi tối nay, cứ khẳng khẳng nàng phải đi với bọn họ và ngủ lại qua đêm trên sofa nhà cô để khỏi phải đi xuyên thành phố về nhà lúc trời đã khuya. “Ôi Ellie, cậu phải đến, bao lâu rồi bọn mình có gặp nhau đâu! Ở bên đó cậu thế nào? Mọi việc ra sao rồi?”

Paula, Chúa phù hộ cô ấy, giống như con gà mái tơ vậy. Nhưng cô ấy thật lòng và tốt bụng. Dù sao thì được gặp lại mọi người và cập nhật tình hình của họ cũng tốt. Ellie cũng mong đợi buổi gặp mặt tối nay. Và Todd, vừa ghé qua để khoe chiếc xe mới sẽ đưa nàng đến West End.

Ellie tuột chiếc váy khỏi người thay quần jean trắng và áo gi lê kaki. Trong khi nàng đang mặc quai váy lên mặc áo thì chuông cửa reo, nàng gọi với ra, “Anh xem hộ em là ai thế?”

Một lát sau Todd nói vọng vào, “Là Roo. Cô ấy đang lên nhà.”

“Em ra ngay đây. Cô ấy có bảo là cần gì không?”

“Không. Anh nghĩ cô ấy đang khóc.”

Ellie đặt cái mặc áo xuống. “Gì cơ?”

Roo đang khóc. Nhưng cô đang cố gắng hết sức kìm nén. Mái tóc tẩy trắng của cô trông thê thảm chả khác gì chủ nhân và mí mắt Roo thì sưng húp. Khi thấy Ellie đã ăn mặc chỉnh tề và trang điểm để chuẩn bị đi chơi với bạn, cô nói, “Ôi cậu sắp đi...”

“Nào, lại đây, ngồi xuống. Có chuyện gì vậy?”

“Là Niall.” Roo nắm chặt chiếc khăn giấy đã bi vo viên. “Hết rồi.”

Todd nhượng một bên lông mày. “Anh ta đá cô à?”

Thiệt tình, đúng là đàn ông. Ellie lắc đầu trước sự vô ý của anh.

Nhưng Roo nói, “Không, là tôi chấm dứt với anh ta. Không thể tin được là tôi đã làm vậy. Cậu biết không? Anh ta đang qua lại với người khác.”

Ellie há hốc mồm. “Ngoài cậu và Yasmin ư?”

“Ừ. Cô nào đó từng làm cùng anh ta. Cuối tuần họ đã ở cùng nhau.” Cô gạt những giọt nước mắt vừa lăn ra. “Hắn là đồ khốn kiếp.”

Nhưng cô đã biết điều đó rồi cơ mà.” Todd chỉ ra. “Thế là thoát nợ, tôi sẽ nói vậy đấy. Sẽ tốt hơn cho cô nếu không có thằng cha ấy.”

“Tôi biết rồi.”

“Cho nên tôi chả hiểu sao cô lại khóc.” Anh tỏ ra ngỡ ngàng một cách thành thật.

“Vì tôi yêu anh ta. Vì tôi nghĩ anh ta cũng yêu tôi.” Roo sụt sùi nói trong đau khổ, “Vì đó là câu chuyện về cuộc đời ngu ngốc, thảm hại và vô dụng của tôi.”

“Ôi Roo...” Ellie áy náy xem đồng hồ, hai người thực sự phải đi ngay.

“Có thể anh ta sẽ qua nhà,” Roo nói tiếp, “cố làm tớ đổi ý. Tớ không muốn ở nhà trong trường hợp anh ta xuất hiện. Nhưng cậu lại sắp ra ngoài.” Cô nhìn Ellie với ánh mắt van nài. “Tớ ở đây được không, chỉ mấy tiếng thôi? Thế có được không?”

Ellie quyết định. “Này, tớ sẽ hủy buổi hẹn tối nay. Để tớ gọi Paula và giải thích với cô ấy, rồi tớ sẽ ở nhà với cậu.”

“Không, không.” Roo lắc đầu nguầy nguậy. “Không được, thế là không công bằng. Cậu không thể bỏ một buổi tối đi chơi vì tớ được. Thế chỉ làm tớ cảm thấy tệ hơn.”

“Tớ sẽ không để cậu ở một mình đâu.” Cũng cương quyết không kém, Ellie khoanh tay trước ngực. “Tớ không thể làm thế được.”

“Nghe này, anh sẽ ở lại với cô ấy.” Todd cầm chùm chìa khóa chiếc xe Toyota quý giá mới mua lên và quay sang Roo. “Được chứ?”

Cô chớp mắt ngạc nhiên. “Anh á?”

Ellie luôn biết rằng giữa hai người họ có một không khí khá rắc rối. Todd không giấu giếm gì việc anh phản đối quan hệ của Roo và Niall. Về phần Roo, cô cũng phản ứng bằng cách xù lông nhím và suồng sã.

“Em không biết liệu thế có phải là ý hay không,” Ellie nói.

“Thôi mà, chỉ có cách đó thôi. Anh sẽ thả em ở đại lộ Shaftesbury rồi quay lại với cô ấy.”

Roo nói đầy cảnh giác, “Và quấy rầy tôi cả tối chứ gì? Vì tôi nói cho anh hay, tôi không có hứng nghe giảng đạo đâu, Ngài Đạo đức ạ.”

“Anh ấy không thể đâu. Anh ấy sẽ tử tế. Phải không nào?” Ellie trở ngón tay cảnh báo về phía Todd. Dù sao anh nói cũng đúng; nàng là lý do chính Paula tổ chức buổi tụ tập tối nay. Sẽ thật không phải nếu lúc này nàng lại làm cô ấy thất vọng.

Todd nói chắc nịch, “Đương nhiên là anh sẽ tử tế.”

Những giọt nước mắt lại trào ra khi Roo rút một sợi chỉ sồn ở phần đầu gối rách trên quần Jean. Cô lẩm bẩm, rõ ràng vẫn chưa tin anh, “Và anh cũng không được nói là tôi đã bảo cô rồi.”

Todd không trả lời.

“Ôi Chúa ơi.” Roo rên lên tuyệt vọng. “Khỉ thật, tôi đáng phải đau khổ. Anh cứ nói toạc ra đi.” Cô lắc đầu thua cuộc. “Là lỗi của tôi hết.”

• • •

Lúc này là 11 giờ và điều kỳ lạ lẫn mạnh mẽ nhất đang xảy ra. Cả đời cô, Roo chưa bao giờ có trải nghiệm này. Trong ba tiếng đồng hồ vừa rồi, cô và Todd đã nói chuyện không ngừng. Anh kể hết với cô chuyện anh đã lớn lên cùng Jamie như thế nào, tình bạn sâu sắc của hai người, mấy cô bạn gái cũ, chuyện gia đình và sự nghiệp. Đến lượt cô, cô cũng kể anh nghe về âm nhạc tuổi thơ, và chuyện tình trường thảm hại của cô. Bằng cách nào đó, trong buổi tối này, quan niệm của cô về Todd Howard đã hoàn toàn thay đổi.

Hoặc... hoặc... quan niệm của anh về cô cũng đã thay đổi và việc anh nhìn cô khác đi cũng có nghĩa là từ giờ cô có thể cư xử thoải mái mà không phải thủ thế hay xù lông nhím nữa.

Đại loại là vậy. Dầu sao thì đây đúng là sự chuyển biến khó tin nhất. Đột nhiên một xúc cảm trời dậy. Mỗi lần nhìn Todd cô lại cảm thấy điều đó. Và cái cách mà anh nhìn lại cô, nhìn không chớp mắt vào mắt cô, chứng tỏ anh cũng cảm thấy điều đó.

Hai người đâu có nói gì nhiều. Nhưng điều đó hiển hiện ngay tại đây, lơ lửng trong không khí như sương khói.

Và cũng như sương khói, nó thật cuốn hút. Cô đang thấy càng lúc càng khó thở...

“Rồi.” Todd đột ngột phá vỡ sự im lặng đang bao trùm. “Em đang đợi anh hành động trước à?”

“Gì cơ?” Cốc của Roo đã cạn nhưng cô vẫn cầm lên và hồi hộp giả vờ húp một ngụm. Răng cô chạm vào thành cốc phát ra tiếng.

“Này. Biết sao không.” Anh lấy chiếc cốc, đặt nó lên bàn. Rồi anh nhoài người về phía cô, dùng đôi tay mát lạnh ôm lấy mặt cô và nói, “Anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ làm việc này, triệu năm cũng không. Nhưng anh phải làm thôi.”

Miệng họ chỉ cách nhau có chút xíu; gần thêm chút nữa là mắt cô sẽ lác xệch. Trên đường quay về, Todd đã ghé qua cửa hàng bán rượu và mua một chai rượu; và họ chỉ uống độc thứ đó. Roo biết cô không say nhưng chưa bao giờ cô thấy mình yếu mềm đến thế.

“Ellie thì sao?” Giọng cô bị tắc trong họng, nghe nghèn nghẹt.

“Ôi Chúa ơi, anh biết. Anh không muốn làm tổn thương cô ấy. Nhưng... thật không phải.”

“Em biết là không phải! Chúng ta không thể làm thế này được! Em phải đi thôi... vậy đi, em về đây.” Roo cố đẩy anh ra, loạng choạng đứng lên. Nhưng Todd lắc đầu đứng dậy, vẫn không buông tay ra.

“Ý anh không phải vậy. Anh và Ellie... mối quan hệ của bọn anh là sai lầm. Anh đã cố gắng nhiều, nhưng không hiệu quả. Nó thậm chí còn chẳng phải một mối quan hệ thực sự.”

“Chúng ta vẫn không nên làm việc này.”

“Anh biết.” Anh kéo cô lại gần, vòng tay quanh người cô và ôm cô thật chặt. Không nhúc nhích. Trong khoảng hai mươi, ba mươi giây họ giữ nguyên như vậy. Todd càng chần chừ hôn cô, cô càng khao khát anh làm thế. Da cô có cảm giác râm ran, cả người cô chưa bao giờ hừng hực như thế. Cuối cùng, anh buông cô ra và nhìn sâu vào mắt cô. “Thế nào? Chúng mình dừng lại nhé?”

Roo không nói được lời nào. Phải chăng đây là cảm giác của tử tù khi biết rằng lời kháng án cuối cùng của mình đã bị bác bỏ? Cô chỉ có thể nhìn anh ngờ ngàng và ghi nhớ từng chi tiết trên khuôn mặt anh, những đặc điểm trước kia tưởng như quá đỗi bình thường nhưng giờ đây, chỉ trong vòng vài giờ, đã trở nên thật khác thường... vàng trán rộng, lông mi cong, đôi mắt xám ánh lên những tia hổ phách khi nhìn gần. Những đường nét trên mặt anh hài hòa một cách kỳ lạ với khuôn mặt, miệng anh có một vẻ hấp dẫn khôn cưỡng... Ôi Chúa ơi, cô phải tránh ra nhưng cô không thể làm thế, đơn giản là không thể...

“Không.” Todd mỉm cười, đọc được suy nghĩ của cô. “Anh cũng không.” Anh lại nắm lấy tay cô - xúc cảm, nhiều xúc cảm đến mức cô không biết phải làm gì với chúng - và dẫn cô ra cửa. “Đi thôi, chúng ta không thể ở đây được.”

Cùng nhau, họ rời khỏi căn hộ và đi qua đường. Da cô vẫn còn râm ran. Roo cảm thấy như mình đang mơ... cô không còn có trách nhiệm với hành động của mình nữa...

Ôi, trời đất, thật là thảm hại, đương nhiên cô phải có trách nhiệm. Cô còn hy vọng đổ lỗi cho ai nữa đây. Cô đứng khựng lại trên vỉa hè ngay trước cửa nhà và nhất quyết không chịu đi tiếp. “Thế này sai rồi. Chuyện này không thể xảy ra được.”

“Roo.” Todd hít một hơi sâu. “Nói để em biết sự thật. Anh cần giải thích về chuyện giữa anh và Ellie.”

Cô đưa tay lên bưng mặt, lại là chuyện kiểu Niall và Yasmin. “Em không muốn nghe.”

“Em phải nghe. Trước đó anh đã nói với em thế nào? Nghe anh này. Nó không phải là mối quan hệ bình thường. Không sex,” Todd nói. “Không âu yếm. Mối quan hệ này không thực, và không tiến triển được. Anh cứ nghĩ nó sẽ được cải thiện, nhưng hóa ra là không. Giờ anh bị kẹt. Anh vướng vào một tình huống mà anh không gỡ ra được.”

“Vậy anh đang nói với em là anh không muốn ở bên Ellie nữa.” Roo bầu chặt vào tay vịn bằng sắt uốn màu đen. “Nhưng cô ấy muốn ở bên anh.”

“Anh không biết nữa. Anh nghĩ vậy. Nhưng anh cũng không dám chắc.” Trong mắt anh ánh lên nỗi đau thực sự. “Anh là người khơi ra chuyện này, anh có thể làm được gì chứ? Trên lý thuyết, bọn anh là một đôi hoàn hảo. Bọn anh có điểm chung là Jamie. Anh biết cô ấy nhớ Jamie đến thế nào và anh muốn làm cô ấy cảm thấy dễ chịu hơn. Anh đã cố, thực lòng anh đã cố hết sức, nhưng chuyện không thành.” Todd nhún vai bất lực. “Nếu là người khác, thì anh đã kết thúc luôn rồi, nhưng làm sao anh có thể làm vậy với Ellie? Cô ấy đã trải qua quá nhiều chuyện. Anh sẽ không làm tổn thương cô ấy nữa.”

Suýt nữa thì. Ổn trời may mà cô tỉnh táo kịp thời. Trong cô dâng lên cảm giác căm ghét chính mình, Roo nói. “Tất nhiên là anh không thể. Ôi trời, nhìn xem tối nay chúng ta đã suýt làm gì với cô ấy. Em không thể chịu nổi chuyện này.”

“Nhưng em đã làm thế với vợ của Niall.”

Todd nghĩ về cô như vậy sao? Kẻ hạ đẳng nhất trong những kẻ hạ đẳng? Giờ ngón tay cô đau dữ vì bầu vào tay vịn. “Việc đó khác.” Dù vẫn là đáng khinh. “Ellie là bạn em.”

“Dù sao cũng không phải chỉ là chuyện về sex. Em và anh.” Anh nhìn cô với niềm xúc động chân thành. “Chuyện... giữa chúng ta. Anh biết là đột ngột...

nhưng nó rất thật.”

“Quên chuyện đó đi. Chẳng có gì là thật và sẽ không có chuyện gì xảy ra. Anh về đi, còn em sẽ đi ngủ.” Roo nói đầy hồ thẹn, “Anh có định nói với Ellie về chuyện này không?”

Chả khác gì hỏi Thái tử Charles liệu ông có thích ăn mèo con luộc hay không. Todd hoài nghi nói, “Đương nhiên là không.”

“Rồi, Thế thì tạm biệt anh.” Roo nhìn anh quay đi. Cảm giác tội lỗi gần như quá sức chịu đựng của cô, cô không hề nói với anh là có thể cô sẽ nói với Ellie chuyện này.

Chương 28

“Em đang làm gì thế?” Todd nói.

Ellie tiếp tục nhắn tin. Hai người đang trên đường tới bữa tiệc nướng của mẹ anh ở Wimbledon. “Em đã cố liên lạc với Roo cả ngày hôm nay. Cô ấy vẫn không trả lời điện thoại. Hy vọng cô ấy không sao.”

“Cô ấy sẽ ổn thôi. Trông em đẹp lắm.”

“Hử?” Ngón tay nàng đang thoăn thoắt trên các phím bấm, Ellie kết thúc tin nhắn: “Roo, gọi lại cho tớ nhé. Cậu không sao chứ? Lo cho cậu lắm đấy! Thân, Ellie xxx.”

Nàng ấn nút *Gửi* rồi nhìn lên, lơ đãng nói, “Ôi, ý anh là cái váy này à? Cảm ơn anh.” Tại sao anh lại nhìn nàng như vậy? Nàng đã làm điều gì sai sao? Nhanh nào, nghĩ xem... phải rồi, nàng là bạn gái anh, có thể anh đang đợi một lời khen từ nàng. Nàng cười thật tươi, chạm vào tay áo vải bông mới cứng của Todd và nói, “Áo sơ mi của anh cũng đẹp lắm!”

• • •

“Đây rồi! Ôi, cứ nhìn mà xem.” Sự phấn khích của bà Maria Howard quả là không giới hạn khi bà quay ra và thấy hai người

bước qua cánh cửa kiểu Pháp mở ra khu vườn sau nhà. Tay vung lên như đôi cánh thiên thần, bà làm sánh một chút rượu Pinn vào luống thảo mộc. “Đứa con trai tuyệt vời của tôi và cô bạn gái xinh đẹp của nó! Lại đây, lại đây... ôi, Ellie, gặp lại con ta mừng quá! Hai đứa bên nhau trông thật mỹ mãn!”

“Xin lỗi em.” Todd lăm bắm vào tai nàng. “Anh đã cảnh báo em rồi.”

Anh đã làm thế, nhưng vẫn không có cách nào thoát khỏi vụ này. Ellie cảm thấy nghẹt thở bởi cái ôm sức nức mùi nước hoa Lauder và ngập trong áo hoa của bà Maria. Nàng rất cảm động vì sự ân cần ấy, ngay cả khi nó khiến nàng cảm thấy mình hơi giống kẻ lừa đảo. Tất cả mọi người sẽ nghĩ nàng và Todd là một cặp đôi đúng nghĩa trong một mối quan hệ bình thường. Trong khi trên thực tế càng ngày nàng càng cảm thấy mình như một sinh vật ngoài hành tinh đang cố sức giả vờ làm người bình thường.

“Con không biết chuyện này khiến ta vui thế nào đâu.” Maria đẩy nàng ra xa và ngăm nàng đầy tự hào. “Nhìn hai con thế này. Tội nghiệp Jamie, tất cả chúng ta đều rất yêu quý nó. Nhưng nó muốn con tiếp tục sống đó.”

Ellie gật đầu và nói, “Con biết ạ,” cổ họng nàng nghẹn lại. Lần gần đây nhất nàng gặp mẹ Todd là trong đám tang của Jamie và ký ức về ngày hôm đó của nàng vẫn còn lơ mờ. Trước đó, hai người cũng gặp nhau vài lần. Mặc dù vậy, việc Maria đang nhìn nàng say sưa như một bà mẹ chồng tương lai làm nàng hơi hoảng. Nàng vội vã đưa thiệp và quà mang tặng bà rồi đổi chủ đề. “Con chúc mừng sinh nhật cô! Trông cô đẹp quá!”

“Cô á? Ôi con dễ thương quá!” Maria ôm nàng lần nữa. “Sẽ vui lắm đấy... chúng ta có thể cùng đi mua đồ! Nào, lại đây, để ta giới

thiệt con với mọi người. Tất cả đều mong gặp con. Todd, lấy đồ uống cho Ellie và cái gì để ăn đi... Sue, Sue, Tanya đâu? Xem ai này!”

Trong một tiếng đồng hồ tiếp theo, nàng quay như chong chóng với những gương mặt mới, cô nhớ tên từng người và nghe mọi người nói đi nói lại rằng nàng và Todd là một cặp thật dễ thương. Mọi người cũng nhìn nàng cảm thông, nói rằng nàng đã phải trải qua nhiều chuyện và thì thầm đầy khích lệ rằng nàng đừng cảm đến thế nào, trước khi tươi tỉnh lên và chuyển sang nói chuyện về một tương lai hạnh phúc hơn. Chị gái, anh em họ, bạn bè và hàng xóm của Maria đều có ý tốt và đều là những người tử tế. Mọi người đều nói những chuyện vui nhộn về nàng và Todd, thậm chí người ta còn đoán vui xem liệu đã đến lúc có chuyện gì mới hay chưa. Khi Ellie đang ăn một chiếc đùi gà và hỏi Maria xem bà đã ướp những gì, Tanya thốt lên, “Ôi cô cũng biết nấu nướng à? Todd may mắn quá!”

Khi nàng khen cái vòng cổ của Sue, cô nắm lấy tay nàng nói đầy phấn khích, “Tôi mua ở Venice đấy. Cô đã tới đó chưa? Ôi, cô và Todd phải tới đó đi, đấy là nơi lãng mạn nhất thế giới đấy, Dave và Hazel sống ở bên kia đường cũng chen vào nói rằng Venice là nơi họ đi hưởng tuần trăng mật, nhân đó cô Rita tóc vàng xù bông bên nhà hàng xóm tươi cười nói với Ellie, “Ý tưởng hay đấy, phải không nào?”

Ellie cười và cố hết sức coi đó là những câu đùa vô hại, nhưng chúng tới quá nhiều, quá dồn dập và quá thiếu tế nhị. Giống như nàng đang bị kẹt trong một bộ phim hài dài tập của những năm bảy mươi vậy. Có thể nếu nàng và Todd là một cặp đôi đúng nghĩa thì nàng sẽ thích tất cả những lời nước đôi sỗ sàng, những câu chuyện

về đám cưới, nàng sẽ có cảm giác ấm áp dễ chịu vì được thuộc về cái gì đó. Nhưng mấy điều này chỉ làm nàng cảm thấy tù túng. Họ không thể tiếp tục thế này; nàng phải làm cái gì đó thôi.

Nhưng không phải bây giờ, ngay trong tiệc sinh nhật của bà Maria. Điều đó sẽ làm hỏng cả buổi tối của mọi người.

Thay vì thế, nàng tập trung vào việc tỏ ra vui vẻ, thưởng thức đồ ăn, khiêu vũ theo nhạc cùng mọi người và tận hưởng buổi tối.

Tối nửa đêm, Ellie đi cùng taxi về nhà với Brendan và Judy, bạn của bà Maria sống ở Hampstead. Trước khi rời bữa tiệc, bà Maria đã ôm nàng và nói trong tình trạng ngà ngà say, “Con biết không? Ta rất thích cái vòng con tặng ta, nhưng đối với ta con mới chính là món quà tuyệt vời nhất. Con và Todd đến bên nhau làm ta hết sức hạnh phúc!”

Ellie từ chối lời đề nghị đưa cô về nhà trước đó của Todd, để anh có thể nghỉ ngơi và uống thoải mái. Khi tạm biệt nhau, anh đã hôn cô và thì thầm, “Cảm ơn em. Mai anh sẽ gọi em.”

Trong chiếc taxi trở về Primrose Hill, Judy nằng nặc đòi lấy điện thoại ra khoe bộ sưu tập tưởng chừng bất tận những bức ảnh nhỏ xíu, mờ mờ về ba đứa cháu của bà. “Đúng đấy, chúng nó là ánh sáng của đời ta, phải không anh?” Bà nhìn Brendan cười mơ màng. “Không thể sống thiếu chúng được, phải vậy không? Chúa phù hộ bà ấy, Maria lúc nào cũng hỏi thăm chúng; bà ấy khao khát có cháu nội từ lâu lắm rồi.”

Ôi trời ơi.

“Khi Todd chuyển tới Boston bà ấy cứ sợ nó gặp ai đó bên ấy rồi ở lại nước Mỹ luôn,” Brendan chêm vào. “Bà ấy đã thở phào khi nó quyết định về nước.”

“Và giờ nó đã có cháu,” Judy nói. “Chẳng trách bà ấy vui thế. Nói cháu hay, cháu yêu, nếu có Maria ở bên, cháu chẳng bao giờ cần người trông trẻ đâu.”

Cứu với...

• • •

Đã quá nửa đêm và dạ dày Roo quặn lại. Mặc cảm tội lỗi không phải là cảm xúc xuất hiện nhiều trong đời cô.

Cho đến ngày hôm nay, sáng nay, khi thứ mặc cảm đó tóm chặt lấy cô và làm thay đổi mọi thứ. Ôi, giờ cô đang phải trả giá cho những việc làm trong quá khứ đây mà.

Và cô, Roo Taylor, cũng sẽ thay đổi.

Hơn nữa, đây không phải là ý định bột phát. Không giống như một buổi sáng ta thức dậy và quyết định tổng vệ sinh nhà cửa hay ăn kiêng. Việc này hơn thế nhiều. Vì tới giờ cô vẫn sống một cuộc sống vui thú, vô lo và ích kỷ. Đối mặt với thực tế đi, không phải lúc nào cô cũng là người tốt. Tệ nhất là, cô thậm chí còn không nhận ra điều đó, chỉ đơn giản là cứ sống mà chẳng thêm quan tâm, chỉ tìm kiếm khoái lạc và làm những việc có thể gây tổn thương cho người khác. Cô uống quá nhiều rượu, dùng quá nhiều chất kích thích, ngủ với những người đàn ông mà cô không bao giờ nên ngủ. Và nếu chẳng may họ có vợ hay bạn gái ở nhà thì, cô vẫn cứ tiếp tục làm thế, vì tại sao lại không chứ? Chúa ơi, giờ nhìn lại, cô đúng là một kẻ đáng khinh bỉ, đáng kinh tởm. Hành vi của cô thật quá quái và đáng ra cô phải thấy cực kỳ hổ thẹn về bản thân.

Nhìn đường phố trống trơn, tối đen qua cửa sổ, Roo bấm móng tay vào lòng bàn tay. Giờ thì cô đã sẵn sàng. Cô quyết tâm phải sửa chữa. Giờ cô sẽ bỏ lại đằng sau cuộc sống cũ và bắt đầu cuộc sống mới.

Hôm nay thậm chí cô còn không uống ngụm cà phê nào. Chỉ uống nước máy. Cô đã nghiêm túc như thế đấy.

Cô sẽ không động đến đồ có cồn nữa. Không bao giờ.

Cô sẽ tới... nhà thờ thật nhiều, thật nhiều. Ừ đúng. Nếu phải làm thế, cô sẽ kiên trì theo đuổi. Chiều nay cô đã đi nhà thờ một chuyến, với hy vọng khẩn thiết rằng Chúa sẽ nói với cô. Trong nhà thờ, không khí mát mẻ và có mùi mốc, lại còn nồng mùi xi đánh gỗ. Ghế gỗ trong nhà thờ rất trơn và không thoải mái chút nào. Những hạt bụi nháy nhót trong ánh sáng mặt trời đầy màu sắc chiếu qua cửa kính màu. Một con ruồi bay vo ve nghe như máy bay chiến đấu mi ni. Hóa ra Chúa chẳng nói gì với cô, nhưng cũng chẳng sao. Thay vào đó, lương tâm của cô đã lên tiếng. Thực ra, nếu nghe thấy tiếng Chúa thật, chắc cô sẽ hết hồn, nên cô cũng mừng vì điều đó không xảy ra.

Cách này tốt hơn. Cô sẽ tự làm.

Roo cứng đờ người khi ánh đèn pha rọi vào góc phố, làm sáng cả con phố.

Chiếc taxi đỗ trước cửa căn nhà đối diện, cô nín thở.

Ellie đã về.

Cầu mong cô ấy đi một mình. Đúng vậy, cô ấy đang ở một mình. Mở tung cửa sổ, Roo thò đầu ra ngoài gọi lớn, “Ellie?”

Ellie quay lại và nhìn lên trong khi chiếc taxi đi dần về cuối phố. “Ồ, cậu à, tớ lo cho cậu quá! Cậu ổn chứ?”

Liệu có phải cô sắp mất đi tình bạn này mãi mãi không? Liệu cô có đúng khi làm việc này không?

Đúng vậy. Cô phải thành thật. Đó là cách duy nhất.

Ngực cô thắt lại vì sợ hãi, Roo nói, “Tớ không sao. Nghe này, tớ xin lỗi, tớ biết là muộn rồi.” Giọng cô vỡ òa. “Nhưng cậu qua chỗ tớ được không?”

Chương 29

“... Chuyện là thế đấy. Todd không muốn tớ kể với cậu, nhưng tớ phải làm thế. Cậu đừng trách anh ấy. Là lỗi của tớ hết. Nhưng tớ đã tự hứa với mình là việc đó không bao giờ xảy ra nữa. Tớ sẽ đền bù cho cậu, nếu cậu cho phép. Tớ biết cậu sẽ ghét tớ. Tớ cũng ghét mình lắm. Nhưng tớ thay đổi rồi. Giờ tớ là một con người khác. Tớ sẽ bù lại tất cả những việc xấu xa tớ đã làm. Nhưng tớ chỉ muốn cậu biết là tớ rất, rất xin lỗi cậu.”

Ellie lắc đầu. Nàng im lặng lắng nghe trong khi Roo thú nhận tất cả. Đáng ra nàng phải nói sớm hơn, nhưng vì Roo đang khát khao thổ lộ hết mọi điều trong lòng nên có lẽ nàng không nên xen ngang và ngắt lời cô.

Giờ nàng nói, “Tớ không thể tin nổi.”

Roo xấu hổ, “Tớ xin lỗi.”

“Ơn Chúa.”

“Gì cơ?”

“Đó là tin tốt nhất tớ nghe được trong mấy tháng nay.”

Bị bất ngờ, Roo nói, “Sao lại là tin tốt được?”

“Vì chuyện giữa bọn tớ không ổn. Sai lầm hết cả mà tớ cứ giả vờ là không sao hết, nhưng thực ra là có. Tớ lại không thể làm tổn thương Todd được. Tớ chẳng thể kể với ai, kể cả cậu. Lúc đầu tớ còn nghĩ là chỉ vì lâu rồi không quen, nhưng không phải thế. Todd

và tớ không bao giờ có thể là gì khác ngoài bạn bè. Và giờ anh ấy cũng biết điều đó. Ôi ơn Chúa, điều này thật tuyệt cậu không biết đâu!”

Mặt Roo ngậy ra. “Cậu chỉ nói thế thôi sao?”

“Ừ.”

“Cậu thật sự không giận tớ sao?”

“Không mà!”

“Nhưng tớ đã làm một việc kinh khủng.”

“Này, tớ có bỏ qua vụ gì không?” Ellie nói. “Cậu ngủ với anh ấy chưa?”

“Chưa!”

“Cậu hôn anh ấy chưa?”

“Chưa, nhưng tớ rất muốn! Tớ suýt hôn.”

“Ừm, giờ thì cậu có thể làm thế. Cậu có thể làm bất cứ điều gì cậu muốn với anh ấy. Bao nhiêu cũng được.”

“Không.” Roo lắc đầu nguầy nguậy.

“Không cái gì?” Thực tình, hai người còn phải nói cái từ “không” này bao nhiêu lần nữa đây?

“Tớ sẽ không làm gì với anh ấy cả.”

“Nhưng tớ muốn cậu làm thế.”

“Ellie, tớ bảo cậu rồi. Tớ đã thay đổi. Tớ đã giao hẹn với bản thân từ hôm nay. Trước hết là không nói dối nữa. Tớ phải nói cho cậu sự thật, ngay cả khi điều đó có thể làm tớ mất đi một người bạn là cậu. Thứ hai là, nếu tớ không mất cậu, tớ sẽ tìm cách đền bù cho cậu. Và thứ ba,” Roo đếm ngón tay, “dù gì thì giữa tớ và Todd sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.”

“Nhưng như vậy thật là ngu ngốc. Cậu thích anh ấy. Anh ấy thích cậu.”

“Vậy tớ càng có lý do để làm thế. Đây là sự trừng phạt dành cho tớ. Nếu tớ hứa rằng sẽ không có gì xảy ra giữa tớ và Woody Allen, thì chuyện đó đâu có vẻ là trừng phạt, đúng không?”

“Cậu không cần phải trừng phạt bản thân.” Ellie cau mày, lẽ nào nàng chưa nói rõ hay sao? “Tớ mừng vì điều đó đã xảy ra.”

“Có thể, nhưng chuyện đó chẳng liên quan. Vấn đề là, tớ không biết cậu sẽ mừng, phải không nào? Tớ cứ dẫn tới mà làm thế.”

“Nhưng cậu có làm gì đâu!”

“Tớ để anh ấy ôm tớ.”

“Chuyện to tát quá nhỉ?”

“Được rồi, thế nếu không phải là Todd thì sao? Nếu là Jamie của cậu,” Roo nói toạc ra, “cậu sẽ không nói thế.”

Ellie nhìn cô. Cô nói cũng có lý. Thế thì, hy vọng Jamie sẽ không choàng tay ôm Roo ngay từ đầu.

Anh có làm thế không?

Em đùa đấy à? Không đời nào, triệu năm nữa cũng không, thậm chí nếu bọn mình ở Nam Cực cũng không.

Được rồi, không phải cường điệu như thế.

Dù sao thì, nhân nói chuyện về mấy ông chồng...

“Niall thì sao? Hãy nói với tớ là cậu không định tiết lộ cho Yasmin rằng cậu làm nhiều thứ hơn chỉ ôm chồng cô ấy đấy nhé.”

“Cậu biết không, tớ cũng đang cân nhắc chuyện đó.”

“Đừng có nghĩ đến chuyện đó!”

Roo trông giằng xé. “Đó không phải là ý hay à?”

“Ý tưởng kinh khủng thì có. Cậu không thể làm thế, không đời nào.” Ellie rùng mình khi nghĩ tới chuyện đó. “Cô ấy có con nhỏ và một ông chồng phản bội. Điều đó chưa đủ tệ hay sao? Cậu không được nói với cô ấy.”

“Ôi. Được rồi.”

“Hứa đi.”

“Tớ hứa.”

“Rồi. Tốt. Giờ lại đây.” Ellie đứng dậy và ôm cô một cái. “Mọi việc sẽ ổn thôi.”

Roo bật khóc. “Ôi trời, cậu tốt với tớ quá mà tớ chẳng xứng đáng. Tớ đúng là người tồi tệ.”

“Cậu không phải thế đâu, không phải.” Mái tóc vuốt keo lờm chờm của cô sờ vào giống như cỏ nhân tạo. “Cậu có lỗi lầm và giờ cậu đã học được bài học. Tớ rất vui vì cậu sẽ không gặp Niall nữa. Tớ còn vui hơn khi Todd và tớ không phải giả vờ là một cặp nữa. Giờ chúng tớ có thể quay lại làm bạn. Nhìn tớ đây.” Ellie lùi lại, nhìn chăm chú vào khuôn mặt đau khổ ướm đầm của Roo. “Đừng khóc. Tớ rất mong hai cậu thành đôi.”

Nhưng Roo lắc đầu, rõ ràng cô đã quyết phải trừng phạt mình. “Không đời nào. Sẽ không xảy ra nữa đâu. Tớ sẽ không cho phép việc đó xảy ra.”

...

“Bữa tiệc tối qua thế nào?” Nhân lúc nghỉ giữa các cuộc họp, Zack vào văn phòng ăn một miếng bánh mì nướng.

Àt là anh sẽ hỏi rồi. Ellie nói, “Tuyệt lắm! Trời không mưa, ai cũng dễ thương, thức ăn ngon tuyệt. Tôi đã ăn bảy miếng gà samosa. Thế còn bữa tiệc ở Dorchester của anh thế nào?”

“Chắc là chán hơn nhiều bữa tiệc nướng của cô. Và rất buồn là không có món samosa.” Anh đã ăn xong miếng bánh mì nướng. “Thứ Hai có một sự kiện khác ở khách sạn Claridge. Cô có đi được không?” Claridge ư? Tuyệt!

“Thứ Hai à? Không vấn đề gì, tôi đi được.” Ellie nhiệt tình gật đầu đúng lúc chuông cửa reo, báo hiệu cuộc hẹn tiếp theo của anh.

“Tốt. Tuyệt. Tôi biết thế.” Tỏ vẻ hài lòng, Zack tung tăng bước ra khỏi văn phòng để mở cửa và đưa khách lên gác.

Ellie quay lại với công việc đánh máy. Nàng chưa thể nói với anh về Todd.

Mới chỉ tuần trước, nàng còn nhắc tới Todd lần đầu tiên và khoe với Zack về việc hai người hạnh phúc bên nhau thế nào. Nàng hẳn sẽ giống một con ngốc nếu thông báo rằng chuyện tình cảm của mình đã kết thúc, chỉ vài ngày sau đó. Nếu nàng cố giải thích rằng nàng rất vui về việc đó, Zack sẽ không tin. Anh sẽ nghĩ nàng đã bị đá một cách không thương tiếc. Tệ hơn, anh sẽ cảm thấy nàng thật đáng thương. Nàng sẽ trở lại con số không, là một góa phụ được người khác thương hại và đối xử đầy khách sáo.

Không, giờ tốt hơn là không nhắc đến chuyện đó. Chả việc gì phải nói thật với anh.

Nhân chuyện nói sự thật, vẫn còn mấy việc phải làm rõ với Todd. Ôi, tội nghiệp người mẹ già của anh. Bà Maria sẽ suy sụp lắm khi biết tin con trai bà lại độc thân.

Càng có lý do để thuyết phục Roo thay đổi quyết định và từ bỏ lời thề của cô ấy.

• • •

Todd đến thẳng chỗ nàng từ cơ quan. Trông anh không thể ăn năn hơn được nữa. “Anh xin lỗi.”

“Ôi, anh lại bắt đầu đấy. Em nói với anh, đây là tin tốt! Chuyện bọn mình không thành. Cả hai đều biết điều đó. Chỉ là bọn mình khách sáo với nhau đến mức chẳng dám nói ra. Giờ chúng ta có thể thở phào và không phải gồng mình lên nữa. Chúng ta không cần đến vụ hôn hít phát sợ kia nữa.”

Todd thấy thoải mái ra mặt. “Ôi Chúa ơi, thật kỳ cục. Anh không hề nghĩ là chuyện lại như thế này. Anh không thể hiểu tại sao lúc hôn cảm giác rất... rất...”

“Rất kinh.” Ellie nói nốt giúp anh. “Không có ý xúc phạm anh đâu. Không phải tại anh.”

“Cũng chẳng phải tại em.”

“Chỉ là không hợp thôi. Giống như Marmite và sandwich dâu vậy. Hai chúng ta đều tốt, chỉ là không hợp nhau thôi.”

“Giống dưa góp Picalilli và sô cô la.” Todd gật đầu đồng tình.

“Liquorice và thịt lợn muối. Được rồi,” nàng xua tay, “chúng ta phải ngừng lại thôi. Em bắt đầu thấy muốn ới rồi.”

“Vậy chúng ta lại là bạn.”

“Anh biết sao không? Em đã thấy khá hơn nhiều rồi.” Nàng nhăn mặt. “Mẹ anh có thất vọng không?”

“Ừm, có, nhưng mẹ sẽ vượt qua thôi.”

“Đợi tới lúc mẹ gặp Roo đã.”

Todd thọc mấy ngón tay vào mái tóc. “Anh thì có Chúa, anh không hề biết chuyện gì đang xảy ra lúc đó. Anh đã dò đi dò lại trong trí nhớ, rõ ràng trước đó chẳng hề có chút dấu hiệu nào của chuyện này.”

“Em biết. Chuyện xảy ra như vậy mà không khó tin à? Em không nghĩ là anh lại thích cô ấy nhiều đến thế.”

“Chuyện là thế đấy.” Anh làm điệu bộ hồ nghi. “Anh thực sự không thích cô ấy. Vì cô ấy lảng nhãng với người có vợ. Nhưng rồi hôm thứ Ba... anh không biết nữa... cô ấy quá nghiêm khắc với bản thân và bằng cách nào đó mọi thứ đã thay đổi. Những cảm xúc này tự dưng ủa tới. Cô ấy cũng vậy. Bọn anh chỉ biết thế thôi. Anh không muốn cô ấy nói gì, vì anh không thể chịu nổi ý nghĩ sẽ làm em tổn thương.”

“Anh thật dễ thương! Ờn trời là Roo đã nói cho em. Nếu không bọn mình sẽ cứ tiếp tục đối xử với nhau một cách lảm lạc thế này cả tháng mất.” Ellie quạt quạt tay nhẹ nhõm. “Thực ra, bây giờ anh nên đi sang chỗ cô ấy.”

Todd ngần ngừ. “Cô ấy nói bọn anh không thể gặp nhau.”

“Ôi, là lúc đấy thôi. Giờ thì chắc hết rồi. Đi nào, em sẽ đi cùng anh để cô ấy biết là mọi việc đều ổn.”

Trông anh không thoải mái. “Sao em không gọi cho cô ấy và nói thế? Rồi anh sẽ tự đi.”

“Không được! Em muốn tận mắt nhìn thấy cơ. Toàn bộ câu chuyện tình thú vị mới nhen nhóm này. Đừng có làm em mất vui”

Ellie nài nỉ. “Chuyện này sẽ lãng mạn lắm đây. Em không thể đợi được!”

• • •

“Không.”

Ellie thử lần nữa. “Roo, đi mà, mở cửa đi.”

Từ cửa sổ trên gác, Roo lắc đầu. “Tớ không mở đâu.” Tóc cô đang dựng đứng; cô trông giống một con mèo trắng bị điện giật và trên mặt còn mấy vết lem nhem. Cô đang tập trung mọi sự chú ý vào Ellie, và không chịu liếc qua Todd. “Anh ấy không được vào.”

“Nhưng mọi việc ổn rồi. Nếu cậu muốn tớ vui, hai cậu phải ở bên nhau.”

“Không đâu. Thực ra, tớ thấy khá là tổn thương khi cậu nghĩ rằng cậu có thể ép tớ bỏ cuộc. Đây không phải ý tưởng bộc phát, cậu biết đấy. Đây là con người hoàn toàn mới của tớ. Có đạo đức. Và cẩn trọng.”

“Với một cái áo phong bắn thiêu,” Ellie nói, vì phía trước ngực áo cô cũng có mấy vết lem nhem màu xám. “Mà cậu đang làm gì trên đó thế?”

“Tẩy rửa. Dọn dẹp. Tẩy uế cuộc đời. Mà này, anh ấy có mang xe tới không?”

“Anh nghe thấy em nói rồi đấy,” Todd nói. “Và có, anh có xe ở đây.”

“Rồi. Đợi nhé.” Roo biến mất khỏi tầm nhìn.

“Thấy chưa?” Ellie động viên, “Em nói với anh là không sao mà. Cô ấy đang xuống rồi.”

“Không đâu.” Đầu Roo lại lộ ra. “Lùi lại đi, tớ nhắm không chuẩn lắm đâu.”

“Cậu định làm gì vậy?” Ellie nói. “Bắn bọn tớ à?”

Phụp. Phụp. Phụp. Ba túi đồ đầy ngộn đáp xuống vỉa hè. Một trong số đó, chưa được buộc chặt, thò ra chiếc quần jean in họa tiết da báo. “Nếu cậu muốn giúp,” Roo nói với xuống, “thì bỏ hộ tớ mấy cái này ở cửa hàng từ thiện.”

Ellie cúi xuống xem nhãn chiếc quần. “Chuyện gì xảy ra vậy? Đây là mấy món đồ ưa thích của cậu mà!” Hơn nữa, đây còn là đồ của Vivienne Westwood nữa chứ.

“Tớ biết. Giờ chúng có thể là món đồ yêu thích của người khác.”

Cái áo khoác da lộn màu tím thân yêu của cô, chiếc áo ren đen có viền nhung đỏ, váy trắng, thắt lưng da màu bạc... lục lọi đồng đồ trong túi, Ellie nói, “Ôi Roo, đây toàn là mấy thứ cậu thích nhất. Cậu không thể làm thế này được.”

Phụp, phụp. Ellie né người khi loạt túi tiếp theo bay trong không trung. Giống như đang bị mấy con mòng biển khổng lồ ném bom rải thảm vậy.

“Có thể chứ,” Roo đáp trả. “Tớ phải làm thế.”

“Ôi trời ơi,” Todd lẩm bẩm. “Hai ngày trước tôi yêu cô gái trong mơ. Tối nay tôi phát hiện ra cô ấy bị khủng.”

“Anh yêu cô ấy ư?” Ellie quay sang há hốc mồm trong khi Todd nhận ra anh vừa buột miệng. Tai anh đỏ dừ và anh bắt đầu giận dữ chối phăng. “Nghe này, ý anh không phải vậy, ý anh là có cảm tình, đừng hiểu là...”

“Tiềm thức của anh nói ra điều đó. Nghĩa là nào anh biết anh cảm thấy thế nào.” Nàng chộp lấy tay anh. “Đừng ngượng, anh cứ nghe theo cảm xúc của mình đi.”

“Như anh nói đó, đó là trước khi anh biết cô ấy bị khủng.”

“Roo ơi, để Todd vào nhà đi. Anh ấy yêu cậu!”

“Anh ấy không được vào. Tớ muốn anh ấy đi đi.”

Ellie tiếp tục cãi cho Todd nhưng Roo vẫn không lay chuyển. Rõ ràng cô đã quyết tâm. Vì chẳng thể làm được gì khác, Todd nhét mấy túi đồ vào xe lái đi. Khi anh đi rồi, Roo mở cửa và nói, “Đừng cố làm tớ thay đổi quyết định, vì chuyện đó sẽ không xảy ra đâu. Đây, thử cái này xem.” Cô giơ lọ nước hoa lên trời và xịt vào không trung.

Màn sương như những hạt tuyết li ti rơi quanh mặt Ellie. Mùi hương thật tuyệt diệu, mùi chanh Địa Trung Hải đóng chai. “Đây là chai Annick Goutal, của cậu mà.”

“Nếu cậu muốn, nó sẽ là của cậu. Lên nhà đi, tớ còn nhiều đồ trên đó lắm.”

Cô không nói đùa. Cả căn phòng đầy những hộp và túi đã đầy được một nửa. “Cậu lấy hết đồ trang điểm của tớ đi,” Roo vung tay bất cần. “Tớ sẽ không cần mấy thứ đó nữa.”

Cô đang để mặt mộc, mặc mỗi chiếc áo phông cũ kỹ bụi bặm và quần jean mài. Ellie nói, “Thôi rồi, thế này thì quá lắm. Cậu không thể bỏ đồ trang điểm được.”

“Nếu cậu không muốn, tớ sẽ tìm người khác. Và tớ cũng sẽ không uống rượu nữa. Có hai chai Sauvignon Blance của New Zealand trong tủ lạnh đó, cậu thích thì lấy.”

“Roo, cậu không cần phải làm thế này.”

“Tớ muốn thế. Thế này tớ cảm thấy khá hơn. Mà tớ vừa kiếm được một công việc đấy.” Cô rạng rỡ nói. “Mai bắt đầu.”

Ôi trời ơi. “Việc gì?”

“Tớ làm tình nguyện ở cửa hàng từ thiện trên đường Ormond. Chỗ nhà tế bần cạnh mấy đại lý du lịch đó.”

“Thế nghĩa là cậu phải đứng cả ngày đấy. Thế thì chân sẽ đau lắm.”

“Nếu mấy bà già nhỏ bé làm được, chắc chắn tớ cũng làm được.”

Cái này thì còn phải xem; mấy bà già nhỏ bé làm tình nguyện ở cửa hàng từ thiện xem ra cứng cỏi hơn Roo. Cô giống như hoa nhà kính vậy.

“Cậu có nghe tin gì của Niall không?”

“Không. Tớ chặn số của hắn rồi.”

“Cậu có thể trở thành người tử tế hơn trong khi vẫn hẹn hò với Todd mà, biết không?”

“Thôi đừng thế nữa. Không gặp Todd là hình phạt dành cho những điều tồi tệ tớ đã làm. Tớ đang bị phạt,” Roo nói.

“Thôi được rồi.” Ellie ngừng lại. “Bây giờ ra quán rượu nhé?”

“Không đùa đâu!” Roo dùng chiếc quần bóng màu vàng quạt cho Ellie một phát. “Không!”

“Cậu định đem từ thiện cả cái này à?”

“Có thể.”

Ellie nhảy tránh ra. “Tốt.”

Chương 30

“Jamie? Anh có ở đó không?” Nàng không nói thành tiếng, chỉ là trong mà thôi. Nhưng dù sao anh cũng sẽ nghe thấy.

“Anh luôn ở đây mà.” Anh xuất hiện trong phòng khách, nhe răng cười và đi chân trần. “Anh giống như tay Lurch trong phim Addams Family ấy. Em gọi anh à?”

“Trông anh đẹp trai hơn tay Lurch đó.” Ellie chờ đợi. “Tối lượt anh khen em xinh đấy.”

“Em biết điều đó rồi mà. Đó là cái váy anh thích.”

Hai người đã phát hiện ra cái váy này ba năm trước trong tủ bà hàng của một cửa hiệu nhỏ ở Totnes. Kiểu cách đơn giản, bằng lụa trơn không bóng, màu xanh lông công, cổ và viền váy có họa tiết in tay màu vàng và xanh ngọc. Đó là một chiếc váy đẹp và nàng đã mặc nó khi hai người ra ngoài ăn tối nhân dịp sinh nhật cuối cùng của anh.

“Lý do chính anh thích cái váy này là vì anh phát hiện ra chỉ cần một tay cũng cởi được phéc-mơ-tuya của nó.”

Jamie nói điềm đạm, “May mà tối nay anh ở nhà. Anh không muốn cái váy của em tuột phéc mơ tuya khi em đang ra ngoài với sếp em đâu đấy.”

Ellie bóp tuýp son bóng. “Em ghét phải nói thẳng với anh nhưng anh không hiện diện ở đây. Thời tuột phéc mơ tuya của anh đã qua

rồi.”

“Anh biết.” Anh nhìn nàng thoa một lớp son bóng lên môi. “Đó có phải cây son có vị mơ không?”

“Vâng.” Cỗ họng Ellie thắt lại, anh từng hôn lên môi nàng, cố tình dính hết son lên môi anh.

“Đừng khóc. Em sẽ làm hoen hết lớp trang điểm mất.”

Nói thì dễ. Nàng quăng tuýp son bóng vào túi xách và nói, “Em đi đây.”

“Đi vui vẻ nhé.” Mặt Jamie dịu lại. “Anh nói thật lòng đấy. Anh muốn em vui.”

Một bữa tối phù phiếm ở khách sạn Claridge khu Mayfair. Có gì mà nàng không sẵn lòng đánh đổi để nàng và Jamie có thể cùng ăn tối ở đó? Rồi, dừng ngay, đừng nghĩ về chuyện này nữa “Ừ, tạm biệt anh.”

• • •

Zack không phải Jamie nhưng anh gây được một ấn tượng nhất định. Khi chiếc taxi dừng lại trên phố Brook, Ellie nhìn lướt qua hình ảnh phản chiếu của hai người trên cửa kính cửa hiệu Vidal Sasson đối diện khách sạn Claridge. Nàng trông đẹp hơn ngày thường và Zack, trong bộ vest đen, thực khiến cho người khác phải ngoái nhìn. Một cô gái mãi ngắm anh đến mức không để ý đường và bị trượt chân, suýt té nhào vào rãnh nước.

Zack, không nhận ra nguyên nhân cô gái bị vấp, đặt bàn tay che chở lên eo Ellie và nói, “Cẩn thận đấy, mấy cái lề đường này

không an toàn lắm đâu.” Anh dẫn nàng đi qua đường về phía khách sạn và nàng nhìn thấy bóng hai người trên một cửa kính khác.

Kìa, nhìn chúng tôi xem, tiến về cửa chính của khách sạn Claridge như một cặp đôi lộng lẫy trong quảng cáo của Chanel, nếu mấy cô gái trong quảng cáo của Chanel, từng đi giày màu xanh ngọc của Topshop và đeo lược cài tóc đính đá của Primark. Ừm, cũng chẳng biết được, có khi thế thì sao.

Hai người sang đường. Ellie dừng lại để nhìn lên hàng cờ treo ngoài cửa khách sạn. Các nguyên thủ quốc gia đều ở đây. Gia đình hoàng gia cũng ở đây. Thử nghĩ xem bao nhiêu con người nổi tiếng đã bước qua chiếc cửa xoay kia và...

“Ôi, chào chị! Chị là Ellie phải không? Hay thật, tôi đang chiêm ngưỡng chiếc váy của chị thì nhận ra chị đã ghé qua sa lông! Cái lần chị qua cùng bạn chị ấy.”

Đó là Yasmin Brookes. Thời gian như vừa tua nhanh vừa tua chậm trong khi Ellie đánh giá tình hình. Nàng chưa bao giờ gặp Niall nhưng Roo đã cho nàng xem ảnh của anh ta. Người đàn ông đi cùng Yasmin chắc chắn là Niall. Trời đất, đi chơi với vợ ư, hẳn đang nghĩ gì vậy?

“À, chào anh.” Yasmin nhìn lười qua Zack. Ellie vội vã xen vào trước khi cô có thể đi đến những kết luận khiến nàng ngượng ngùng. “Đây là sếp tôi. Chúng tôi đi dự một sự kiện của doanh nghiệp.”

“Ở khách sạn Claridge ư? Tuyệt thật! Tôi thích cái váy của chị quá. Đây là Niall, chồng tôi.”

Trong lúc Niall gật đầu niềm nở với hai người, Yasmin nói với anh ta, “Lúc ở sa lông bọn em nói chuyện vui lắm, ba người bọn

em. Em kể với anh về bạn của Ellie rồi đó. Cô ấy là cái người trông giống ca sĩ nhạc pop Daisy Deeva. Nhớ nhóm Three Deevas mấy năm trước không? Tất nhiên không phải là cô ấy Nhưng trông vẫn xinh!”

Mặt Niall đông cứng lại; mắt anh ta chiếu từ Yasmin sang Ellie, hàm anh ta nổi gân còn cổ thì đỏ rần lên khi nhận ra nàng là ai. Ellie cười đáp lại anh ta, thích thú khi thấy anh ta lo lắng. Đây chẳng phải là sung sướng trên sự đau khổ của người khác sao? Tuyệt!

Nàng nói to, “Cô ấy xinh,” và nhìn cục yết hầu của Niall nhấp nhô như con vịt cao su trong sóng vỗ bập bênh.

“Thế tối nay cô ấy trông con cho chị để chị ra ngoài à?”

Ôi trời, gậy ông đập lưng ông là đây. Ellie vội nói, “Vâng vâng. Thế tối nay hai người đi đâu đây?”

“À, bù khú với bạn bè ở quán rượu trên phố South Molton ấy mà. Được đi chơi buổi tối thích nhỉ? Ellie có con gái anh ạ,” Yasmin giải thích cho Niall. Cô quay sang Ellie. “Tôi xin lỗi, tôi quên mất tên cháu rồi...?”

Ôi, chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt... Tim Ellie đập thành thịch, nàng không thể nhớ nổi, nàng không tài nào nghĩ ra được và Zack đang nhìn nàng vẻ không hiểu... ôi cứu với, trời ơi, con nàng tên là gì vậy?

“Nhớ ra rồi! Alice!” Cái thở phào của Yasmin chẳng thấm tháp gì so với cái thở phào của Ellie. “Nói thật nhé, tôi ghét những lúc thế này. Có con vào là thế phải không? Đầu óc cứ nhớ nhớ quên quên!”

Cú chết hụt làm Ellie phát ồm. Alice, đúng rồi, ờn trời là một trong hai người cũng nhớ ra. Nàng cố nặn một nụ cười và vui vẻ nói, “Khỏi nói. Tôi nhiều khi còn chả nhớ được tên mình ấy chứ!” Nàng chỉ sang Zack. “Hay tên anh chàng đứng đây.”

• • •

Vào đến bên trong, Zack nói, “Tôi cho rằng bạn cô, Roo, không trông trẻ tối nay.”

“Không.” Anh nghe thấy tiếng tim nàng vẫn đang đập thành thịch trong ngực như con khỉ cố thoát khỏi chuồng không nhỉ?

“Tôi hy vọng điều đó không có nghĩa là cô đã để Alice ở nhà một mình.”

“Ôi, con bé không sao. Miễn là có một chai rum và điều khiển ti vi trong tay là nó vui rồi. Nó già trước tuổi nhiều lắm.” Ellie ngó qua vai, kiểm tra lại xem Yasmin và Niall có đi theo họ qua cửa xoay hay không. Không, an toàn rồi. Nàng thở hắt ra và nói, “Cảm ơn anh đã giúp tôi thoát khỏi họ nhé.”

“Không có gì.” Zack đã khéo léo can thiệp, giải thích là hai người bị muện và cần phải vào bên trong ngay. “Mặc dù tôi phải nói là, trong vài giây tôi cũng suýt bị lừa. Tôi đã bắt đầu tự hỏi liệu đó có phải là một thành viên gia đình khác mà cô chưa từng kể với tôi hay không.”

“Tôi không có con. Thề đấy.”

“Tôi cũng cho là thế, khi cô không thể nhớ được tên con mình.”

“Ôi Chúa ơi.” Ellie co người lại. “Rõ ràng thế kia à?”

“Chỉ với người biết chắc là cô không có con thôi. Tôi không nghĩ họ nhận ra đâu.”

“Phù. Dù sao thì, tôi sẽ không bao giờ gặp lại họ nữa.” Nàng xem đồng hồ. “Chúng ta muộn chưa? Đi lên luôn nhé?”

“Còn vài phút.”

“Ý anh là anh muốn nghe chuyện tôi tạo ra đứa con tưởng tượng như thế nào ấy hả?”

“Muốn chỉ là cách nói giảm thôi,” Zack nói.

“Được rồi, tôi sẽ kể cho anh, nhưng cũng chẳng hay ho gì.” Ellie hít một hơi sâu. “Niall là gã có vợ mà hồi trước Roo từng lăng nhăng. Cô ấy tìm ra chỗ vợ hắn làm và bắt tôi đi cùng để xem liệu Yasmin có phải là cơn ác mộng như Niall nói không. Lúc đó việc tôi giả bộ có con là một ý hay, để chúng tôi có thứ gì đó nói chuyện với nhau. Cuộc trò chuyện cũng hay, cho đến mục sinh nở.”

Zack nghiêm túc nói, “Tôi nghe nói chuyện ấy cũng hơi đau.”

“Vâng, nhưng tôi dũng cảm lắm. Dù sao thì anh cũng vừa gặp cô ấy rồi đấy. Yasmin dễ thương. Nhưng Roo không chịu công nhận điều đó. rồi tuần trước cô ấy mới phát hiện ra mình không phải là cô bồ duy nhất của hắn. Thế là cô ấy đá Niall và giờ đang mài mề biến mình thành nữ tu.”

“Gã đó là kiểu người không phản bội vợ mình thì không được. Hay nhỉ.” Biểu hiện của Zack cho thấy rõ cảm xúc của anh về chủ đề này. “Tôi hy vọng anh chàng của cô không như thế.”

“Không, anh ấy không như thế.” Vì nàng vẫn chưa nói rõ chuyện của nàng và Todd, nên cũng không thể nói với anh về thảm họa Todd-và-Roo.

“Anh ấy không phiền khi cô đi với tôi tối nay chứ?”

“Anh ấy không phiền đâu.” Ít nhất chuyện này thì đúng.

“Tốt. Có lẽ chúng ta nên đi lên thôi.” Trong khi Zack dẫn nàng ra thang máy, bàn tay anh cọ vào cánh tay nàng và Ellie thấy da nàng râm ran. Kỳ lạ thật; nàng chưa bao giờ có cảm giác này trước đây. Ngay lúc ấy, cửa thang máy mở ra và anh nghiêng đầu, nở một nụ cười ý bảo nàng vào trước. Trong tích tắc nàng cảm thấy bụng mình thắt lại. Ôi Chúa ơi, thôi đi, nàng thiếu kinh nghiệm tình trường đến vô phương cứu chữa, và nỗ lực trở lại đầu tiên của nàng đã biến thành thảm họa. Đừng nói là nàng chuẩn bị lao vào một cuộc tình vô vọng, lại còn với sếp của nàng chứ không phải ai khác, như sự thế chỗ cho cuộc tình trước đây. Thật xấu hổ. Thật thảm hại. Vênh lệch một cách tuyệt đối và bẽ bàng.

Rồi, việc này sẽ không xảy ra. Vượt qua đi. Nàng sẽ dừng nó lại ngay trước khi nó kịp xảy ra.

Chỉ có điều... đừng để nó xảy ra.

Chương 31

Bữa tối nay thiên về vui vẻ hơn là bàn chuyện kinh doanh. Bob Nix là nhà tỉ phú tài chính người Texas to lớn và tự phụ mà trước kia Zack từng giao dịch. Để mở rộng mối quan hệ, anh mời khoảng chục người trong giới kinh doanh cùng vợ hoặc chồng của họ đến dùng bữa tại Phòng Clarence, một trong mấy phòng riêng trên tầng sáu.

Không khí ồn ào và thoải mái. Nếu bạn lôi nhân vật J.R.Ewing ra rồi bơm anh ta căng phồng bằng cái bơm xe đạp, rốt cuộc bạn sẽ có Bob. Ông nói chuyện ồn ào, vui vẻ như một tỉ phú người Texas điển hình có gương mặt đỏ gay và ưa tới chỗ đông người. Ở tuổi gần sáu mươi, cao gần một mét chín khi không đội chiếc mũ cao bồi Stetson, và với hàm răng bọc sáng lóa, trông ông lừng lững so với cô vợ Bibi trẻ măng siêu quyến rũ theo phong cách Dolly Parton. Nhưng cô cũng xởi lởi như Bob. Chỉ sau vài phút khen ngợi mấy chiếc lược cài tóc của Ellie, cô đã phát hiện ra hai người bằng tuổi nhau; và chẳng mấy chốc họ đã tám trên trời dưới bể về thời trang, âm nhạc, giày dép và trang điểm.

“Vậy hai người là một đôi hả?”

“Không, không, tôi làm việc cho Zack.” May mà Zack đang say sưa nói chuyện với người khác bên lò sưởi.

“Này, hai người vẫn có thể vừa làm việc cùng nhau vừa cặp kè cơ mà.” Mắt Bibi long lanh. “Tôi đã gặp Bob như thế đó! Tôi là

huấn luyện viên riêng của anh ấy.”

Ellie gạt khỏi đầu hình ảnh Bob mặc quần soóc bó làm động tác gập bụng. “Ừm, không đâu. Zack thuê tôi tại anh ấy biết là sẽ không có mấy chuyện này. Hơn nữa, tôi cũng có bạn trai rồi.”

“Ừ, phải. Tôi xin lỗi. Nhưng mà Zack trông khá dễ thương đấy chứ.”

Tôi biết điều đó. Ellie nói thành tiếng, “Bạn trai tôi cũng dễ thương.”

Bibi cười. “Này, đừng chấp tôi, tôi chỉ là kẻ mơ mộng không có thuốc chữa thôi mà! Bob và tôi rất hạnh phúc nên tôi cứ thích dành thời gian gán ghép người khác.” Cô bắt gặp ánh nhìn ngạc nhiên trong mắt Ellie. À, thấy chưa? Mấy người toàn nghĩ tôi đào mỏ, phải không? Nhưng không phải thế đâu. Anh ấy là tình yêu của đời tôi. Tôi còn có hợp đồng hôn nhân nữa đấy nhé. Nếu chúng tôi chia tay, tôi sẽ ra đi mà chẳng có gì ngoài lòng tự tôn.”

“Thế cũng tốt cho chị.” Không hiểu sao, Ellie thấy mắt mình gai gai. Ôi trời, cô ấy đúng là hết thuốc chữa.

“Và đương nhiên là cùng với chìa khóa két sắt. Bị lừa nhé!”

Trong bữa tối, vợ của một doanh nhân khác hỏi Ellie xem nàng có biết bác sĩ nào giỏi về tiêm Botox trên phố Harley không.

Ellie nói, “Xin lỗi, tôi chưa dùng Botox bao giờ.”

Chị vợ, tên là Kara, nói, “Ôi trời, sao lại chưa?”

“Tôi mới hai chín tuổi mà.”

“Chúa ơi, sao cô để muộn thế. Tôi dùng từ lúc hai mươi kia!” Kara có khuôn mặt giống như một con trăn Nam Mỹ. Cô ta đang rướn người về phía trước và phập phồng lỗ mũi vẻ khó khăn.

“Bằng tuổi cô tôi đã phẫu thuật được sáu lần rồi... mắt, tai, còn sửa nguyên cả mặt nữa chứ!”

“Em còn sửa cả đầu gối nữa.” Chồng cô ta chêm vào. “Em hay nói gì nhỉ? Chẳng có gì tệ hơn một người phụ nữ với cái đầu gối mập ú.”

“Khỏi nói.” Kara làm bộ nôn ọe. “Ý tôi là, hồi trước chúng tôi đón Lễ Tạ ơn với nhà Mainwaring ở Tuscany và cô phải nhìn thấy đầu gối của Kizzy kia. Mập mập và kinh tởm, tôi phát buồn nôn mỗi lần nhìn thấy chúng!”

“Ôi em yêu, bình tĩnh lại nào,” chồng cô ta nói. “Có người thích để tự nhiên mà.”

“Không nên thế.” Kara rùng mình. “Thế là sai. Họ phải để ý đến người khác nữa chứ.”

Cô ta nói rất thành thật. Ellie rất muốn hỏi chồng Kara liệu có phải ông ta cũng đã phẫu thuật đầu gối hay không. Bên kia bàn, nàng bắt gặp ánh mắt của Zack và cố giữ gương mặt bình thản.

Cuộc nói chuyện chuyển sang Tuscany, hình như tất cả những người ở đây đều từng đến đó nghỉ mát. Vài người còn có biệt thự ở đó. Bob nói, “Thế cô thì sao, Ellie? Cô thích đi nghỉ ở đâu?”

“Đã ai tới San Gimignano chưa?” Kara đang trên đà nói chuyện, đôi mắt rần rần với cặp mí có cũng như không của cô ta chớp chớp nhìn quanh bàn. “Cách Florence năm mươi cây số, một ngôi làng thời Trung cổ cực kỳ phong kiến với bức tường dày bao quanh nhé. Chúng tôi đã ở lại nhà một nông dân gần đó và cả tháng chẳng làm gì. Hoàn toàn thư giãn.”

“Còn Ellie?” Bob nhắc lại.

Cô cười với ông. “Tôi thích Cornwall nhất.”

“Corn-waaalll á?” Ông nói từ đó nghe như bức tường bằng ngô vậy^[u]. Ông lắc đầu bối rối. “Cái góc dưới cùng bên trái của nước Anh, đúng không nhỉ? Tôi chưa từng tới đó.”

“Ồ, anh nên tới.” Ellie đặt ly rượu vang trắng xuống. “Chỗ đó đẹp lắm. Chỗ ưa thích của tôi là Looe, chỗ đó...”

“Loo á?” Bibi vỗ tay vui thích. “Ý cô là giống như toa lét^[u] á? Ôi trời.”

“Tôi sẽ mô tả chỗ đó giống y như vậy đây,” Kara kéo dài giọng. “Chúng tôi đã từng được mời tới đó. Đúng là ác mộng. Chỗ đó toàn loại vô học.”

Chiếc đĩa trong tay Ellie đang cầm đầy hải sản rưới sốt nghệ. Sự cảm dỗ thật là to lớn. “Tôi sẽ tới đó.”

“Vậy thì cô sẽ thấy cái lũ đó. Đội khăn chít bốn góc và uống bia lon trên bãi biển. Trẻ con đứa bé thì gào khóc, đứa lớn làm rơi vãi kem, rồi mấy cửa hàng lưu niệm...” Mũi trên Kara cố hết sức cong tón lên.

“Ừm, tôi chưa tới Ý bao giờ.” Ellie nhìn Zack, tự hỏi liệu nàng có nên nói ra những điều này. “Nhưng tôi khá chắc là ở Florence cũng có mấy cửa hàng lưu niệm. Và trẻ con ở đó cũng khóc quấy.”

“Ồ, vậy là chúng ta hoàn toàn khác nhau.” Một nụ cười hài lòng đầy khách sáo trải ra trên mặt Kara. “Vài người trong chúng ta chắc là hợp với Tuscany hơn người khác.”

Bibi nói, “Chúng tôi đã tới Tuscany một lần rồi, phải không Bob? Chán ngắt chán ngơ. Thà đi Công viên Disney còn hơn.”

Ellie rất muốn ôm cô. Kara nhìn như thể cô ta bị cây mangut cắn vậy. Bồi bàn tiến tới rót đầy các cốc rượu. Bên kia bàn, miệng Zack mím lại.

Hy vọng điều đó nghĩa là nàng sẽ không bị sa thải ngay tại chỗ.

Cuối buổi Bibi ôm tạm biệt nàng. Ellie cao hứng lùi lại và gỡ mấy cái lược cài tóc đính đá mà Bibi vẫn khen ngợi trước đó. “Đây, chị nói chị rất thích cái này. Chị cầm đi.”

“Ôi Chúa ơi, không thể tin được, cô tốt quá! Đợi đã...” Bibi nói, “để tôi cho cô một thứ.”

Ellie vội ngăn cô lại. “Không, không được.”

Thực ra là được, có điều thứ Bibi đang cố tháo ra là một cái vòng tay đính kim cương cỡ lớn, thật là một sự trao đổi hơi đáng ngượng cho mấy cái cài tóc Primark chỉ tốn một bảng rưỡi mỗi chiếc.

• • •

Họ rời khách sạn lúc 11 giờ 15. Trong taxi, Ellie nói, “Xin lỗi anh vụ Kara nhé. Hy vọng tôi không gây rắc rối cho anh.”

Zack thấy mình không thể rời mắt khỏi nàng. Từ góc nhìn này mắt nàng thật to. Tóc nàng, không còn vấn lên nữa, giờ ôm lấy khuôn mặt và cằm nàng nghiêng nghiêng một góc đầy kiên định. Nàng không hề tỏ ra ăn năn; nàng đang xin lỗi vì có thể gây ra rắc rối về chuyện kinh doanh chứ không phải vì những gì đã nói.

“Chẳng sao cả. Cô ta là kẻ hợm hĩnh khó chịu, và tôi cũng không ư gì chồng cô ta. Tôi không hề biết cô thích Cornwall đấy.”

“Ôi trời, tôi yêu chỗ đó lắm. Từ hồi còn nhỏ chúng tôi đã bắt đầu xuống đó chơi. Chúng tôi ở trong bãi nhà lưu động giữa Looe và Polperro. Sau này tôi đi cắm trại với bạn bè, đôi khi ở bờ biển phía

Nam, đôi khi ở Newquay. Những người khác thì bay đi Tây Ban Nha và Hy Lạp, nhưng tôi vẫn thích Cornwall hơn.” Chiếc xe của cậu gấp ở góc phố và Ellie nắm chặt tay cầm cửa xe để giữ cho mình khỏi trượt về phía Zack.

Zack ước gì nàng cứ ngã vào người anh. “Rồi cô gặp Jamie.”

“Vâng. Anh ấy cũng thích Cornwall. Chúng tôi từng tới đó ba, bốn lần trong năm. Chúng tôi đi nghỉ tuần trăng mật ở đó, trong một khách sạn nhỏ tuyệt vời ở St Ives. Chúng tôi còn bàn tới chuyện một ngày nào đấy chuyển xuống Cornwall. Đó từng là giấc mơ của chúng tôi.” Nàng ngừng lại giây lát. “Nhưng điều đó đã không xảy ra.”

Zack rất muốn an ủi nàng. Dù giải quyết vấn đề luôn là sở trường của anh; nhưng đây không phải vấn đề mà anh có thể hồ biến được. Trong một giây, khi Ellie hất tóc ra sau và anh ngửi thấy mùi nước hoa đã nhạt của nàng, anh băn khoăn không biết nàng sẽ làm gì nếu anh hôn nàng.

Có thể là nhảy ra khỏi taxi.

Thôi, tốt nhất đừng thử.

Anh nói to, “Dù sao cô cũng nói đúng về Florence. Đó có thể là thành phố đẹp nhưng nóng khủng khiếp và nhung nhúc khách du lịch.”

“Vậy sao?”

“Ừ. Và còn bị đám ăn xin quấy rầy nữa chứ. Mấy người đó bốc mùi kinh khủng.”

Giờ họ đang đi dọc theo Portland Place. Anh đã làm nàng cười lại. Ở trời anh đã tự kiềm chế được bản thân và không hôn nàng. Nụ hôn đó có thể làm hỏng mọi thứ.

Ellie nghiêng đầu. “Thế anh thì sao? Đã đến Cornwall chưa?”

“Tôi đến rồi.”

“Ồ, đúng là hỏi ngớ ngẩn, ai chẳng đến đó, lúc này hoặc lúc khác. Anh có thích chỗ đó không?” Nàng xua tay tỏ ý xin lỗi. “Xin lỗi vì câu hỏi đường đột nhé. Tôi chỉ muốn phát khùng lên khi những người như Kara chê bai chỗ yêu thích của tôi.”

“Tôi thích chỗ đó. Tôi vẫn thích. Tôi lớn lên ở đó mà.” Anh thấy sắc mặt nàng thay đổi, miệng nàng há hốc.

“Thật á? Anh chưa bao giờ nói với tôi chuyện đó cả!”

“Tôi đâu biết là phải nói.” Có gì đó dịu đi trong anh; cuối cùng thì, giữa anh và nàng cũng có điểm chung nào đó, và nó vẫn luôn tồn tại từ trước đến nay. “Gia đình tôi vẫn sống ở đó. Tôi về đó bất cứ lúc nào có thể.”

“Ở chỗ nào?”

“Perranporth.”

“Tôi biết Perranporth! Ngay dưới khu Newquay! Ôi trời, tôi biết Perranporth!” Mắt nàng sáng lên, cả khuôn mặt nàng trở nên rạng rỡ.

“Và tôi biết Newquay. Tôi từng ở mấy tuần liền trên bãi biển Fistral.”

Ellie đặt tay lên ngực. “Tôi thích mọi thứ ở Looe, nhưng bãi biển Fistral là chỗ đẹp nhất để lướt sóng. Toàn lũ vô học, rõ là thế.”

“Ồ, tôi thích làm người vô học.”

“Tôi cũng thế. Thà là người vô học còn hơn là con thần lẩn.” Nàng nhăn mặt, bắt chước làn da bị kéo căng và những nét giống loài bò sát trên gương mặt Kara.

Zack nói, “Tôi có nên nói với cô tại sao rốt cuộc tôi lại chia tay với Louisa không nhỉ? Vì cô ấy muốn chúng tôi đi cùng mấy người bạn tới ngôi biệt thự ở Tuscany trong hai tuần không-trẻ-con, không-đùa-ngịch, không-bọn-vô-học.”

“Không!” Ellie phá lên cười. “Cô ấy có họ hàng với Kara à?”

“Cô biết đấy, tôi cũng chẳng ngạc nhiên. Dù sao thì, chuyện là vậy. Đó là điểm mấu chốt.”

“Tôi gọi đó là chết hụt. Cứ đi nghỉ kiểu đó rồi thì kết cục anh sẽ đọc sách của Salman Rushdie thôi. Ôi, giờ tôi là đứa con gái xấu tình đây. Bảo tôi im miệng đi.”

“Không chỉ đọc mấy cuốn đó,” Zack nói. “Còn bàn luận về chúng. Phân tích những chi tiết dài dòng.”

“Và nếu không phải đọc bình luận sách thì sẽ bàn về chuyện uống thử rượu cùng các vườn nho, chuyện thử rượu Montepulciano ưa thích của anh có vị nền là mứt Marmite và vị mặt là ngũ cốc Weetabix.”

“Thêm chút bơ lạc và một ít lăn nách nữa chứ.”

“Anh có nghe chúng ta nói chuyện không đấy?” Mắt Ellie long lanh. “Chúng ta đích thị là lũ vô học.”

“Ờn Chúa vì điều đó.”

“Kể tôi nghe về gia đình anh ở Perranporth đi.”

“Bố mẹ tôi vẫn sống trong ngôi nhà mà chúng tôi lớn lên. Giờ thì nhà quá to với hai người nhưng không ai muốn chuyển đi cả.”

“Nhìn ra biển à?”

“Ừ.”

“Thế thì tôi cũng chẳng muốn chuyển. Tên bố mẹ anh là gì? Xin lỗi” Ellie đánh vào tay mình. “Tôi cứ hay tọc mạch. Anh không cần phải kể đâu.”

Anh muốn kể nàg nghe nhiều chẳng kém việc anh muốn chuyển xe này hãy cứ đi mãi, đi mãi. “Sao tôi lại không muốn kể cô nghe về gia đình chứ? Nhắc đến họ thì cũng hơi ngượng thật, nhưng không ngượng đến mức đó. Mẹ tôi tên là Teresa, nhưng mọi người thường gọi mẹ là Tizz. Bố tôi tên là Ken. Bố mẹ tôi điều hành một công ty thiết kế cảnh quan vườn tược cho đến lúc nghỉ hưu khoảng vài năm trước. Tôi có ba chị gái, đều sống ở Cornwall cả. Claire sống ở St Ives, chị ấy lấy chồng và có ba con. Steph sống với bạn trai ở St Austell và có hai cô con gái sinh đôi. Paula thì ở Helston, có một trai một gái.”

Ellie thán phục. “Ồ. Thế ra anh đã làm chú rồi, oách quá.”

“Hơi hơi thôi. Năm cháu gái và hai cháu trai tuổi từ ba đến mười một. Chúng tôi mà tụ tập thì không thể gọi là bình yên được.” Zack có thể cảm thấy mình đang mỉm cười; chỉ cần nghĩ tới gia đình đông đúc, ồn ào, siêu náo nhiệt của mình là anh sẽ như vậy. “Còn có cả chó nữa. Cô phải nhìn thấy chúng tôi khi ra biển kia.”

“Tôi hy vọng anh sẽ phát bịt tai cho mấy con người đáng thương đang cố tĩnh tâm đọc sách Salman Rushdie.”

“Chả ai đọc Salman Rushdie ở bãi biển Fistral cả, đấy là cái hay của nơi này. Tất cả chúng tôi đều là lũ vô học.”

“Có thể tôi đã nhìn thấy anh ở đó.” Ellie lắc đầu, lấy làm ngạc nhiên về ý tưởng đó.” Có thể chúng ta đã tới đó cùng thời gian. Nghĩ thế có kỳ cục không nhỉ? Có khi anh đã ném quả bóng lại chỗ chúng tôi khi bóng rơi trúng lâu đài cát của anh.”

“Chắc lúc đó tôi đã tung cát vào chuyển dã ngoại của cô rồi.” Zack không tin vào điều này. Lần đầu tiên anh nhìn thấy nàng bên ngoài quán Ivy ngày hôm đó, phản ứng của anh mãnh liệt đến mức anh chắc chắn là họ chưa bao giờ chạm mặt trong đời. Nhưng ý nghĩ rằng có thể họ đã ở gần nhau đến thế vẫn thật hứng khởi. Thôi được, không hứng khởi lắm, vì lúc đó nàng đang ở bên chồng, và anh cũng có thể đang có bạn gái. Tuy nhiên, như nàng đã nói, đó vẫn là một ý nghĩ kỳ cục.

Như thể đọc được tâm trí anh, Ellie nói, “Tôi có nhiều ảnh ở nhà lắm. Nhờ đâu gia đình anh cũng lọt vào trong ảnh, thế chẳng phải rất thú vị sao?”

Giờ họ sắp về đến nhà, dọc theo phố Albany; trong vài phút nữa họ sẽ về đến Primrose Hill. Thực ra Zack cảm thấy không tự nhiên chút nào nhưng ơn trời, giọng anh vẫn bình thường. “Không biết Jamie trông thế nào nhỉ.” Ellie cười. “Anh ấy dễ thương lắm. Tôi có thể cho anh xem ảnh.”

“Tôi cũng muốn xem.” Tự nhiên, thoải mái, không áp lực.

“Ý anh là ngày mai? Hay tối nay? Vì tối nay nếu muốn anh có thể qua nhà. Tôi sẽ lấy album cho anh xem. Anh sẽ biết trông anh ấy thế nào.”

“Có tiện không? Tôi không muốn ép cô đâu.”

“Tôi vừa mời anh còn gì?” Gương mặt nàng dịu lại. “Tôi thích nói chuyện về Jamie lắm, thích kể với mọi người về anh ấy. Anh ấy là chồng tôi, anh ấy tồn tại, tôi rất tự hào đã cưới anh ấy. Không thể chỉ vì anh ấy không còn ở đây nữa mà tôi lại ấn nút xóa và quên mất anh ấy đã từng ở đây.”

Chúa ơi, nàng thật đẹp.

“Cô chắc chứ?” Zack hỏi.

Ellie gật đầu. “Nhưng anh phải hứa với tôi một điều. Khi nhìn thấy anh ấy, cầm cười đôi chân khăng khiu của anh ấy đấy.”

Chương 32

Đây là lần đầu tiên anh tới chơi nhà nàng. Thực ra là nhà của Tony Weston. Ellie vừa giải thích là Tony đang ở LA. Nàng xin lỗi về mấy tờ giấy gói kẹo Lindor trên bàn nước, lon Coca rỗng trên thành ghế sofa và đủ loại giày dép nàng đã thử và bỏ lại trước khi ra ngoài tối nay. Giữ bỏ đôi giày gót nhọn màu xanh ngọc để đi pha cà phê, nàng chỉ anh về phía sofa và đưa cho anh một quyển album nhỏ có bìa da màu xám.

“Đây. Cắm đũa vụn tóc tai của tôi đây.”

Mùi nước hoa thoang thoảng của nàng vẫn vương trong không khí. Anh thậm chí còn không biết đó là mùi gì. Zack lật từng trang của cuốn album và xem kỹ mọi chi tiết trong bức ảnh. Đây là cuộc đời nàng. Ellie và Jamie đi dự đám cưới của ai đó. Hai người khiêu vũ trong một bữa tiệc. Jamie lao xuống hồ bơi, Jamie nằm trên thảm với một lon bia đặt chênh vênh trên ngực trần, Ellie và Jamie ngồi ngoài một nhà hàng đầy nắng với Tony Weston, ba người bọn họ toát lên vẻ khỏe khoắn, vui vẻ và hạnh phúc.

Jamie có mái tóc vàng của những tay lướt sóng, một khuôn mặt thân thiện cởi mở và nụ cười chết người.

“Anh ấy trông hay đấy.” Anh còn có thể nói gì nữa? Chả nhẽ lại hỏi nàng có thích cả mấy chàng tóc đen không à?

“Đó là vì anh chưa nhìn thấy chân anh ấy đấy.” Ellie vén tóc ra sau tai. “Nhân đây, tôi thì được quyền đùa cái đó. Còn anh thì không.”

“Tôi cũng không dám mơ.” Zack không nói với nàng về đầu gối của anh; thật vớ vẩn khi định thi đua với người đã khuất về sự kỳ quặc ở khoản chân cẳng. “Mà tôi hỏi một câu được không?”

“Hỏi đi.” Nàng vươn người qua tay sofa để xem anh chỉ bức ảnh nào.

“Cậu thanh niên mặc váy này là ai thế?”

“Này! Tôi bảo anh thế nào? Cấm đùa cơ mà.” Ellie chớp lấy cuốn album. “Thợ làm đầu bảo tóc ngắn hợp với tôi.”

Zack cười nhe răng. “Xin lỗi cô. Cũng hợp đấy. Tôi chỉ nghĩ là tóc dài thì hợp với cô hơn.”

Anh xử sự được đấy chứ? Thân thiện nhưng không ve vãn, châm biếm nhưng không ngu ngốc. Anh dựa người vào ghế, tay cầm cốc cà phê trong khi Ellie ngồi vắt vẻo cạnh anh trên thành sofa. Qua khóe mắt, anh có thể thấy bàn chân trần rám nắng với những ngón chân sơn màu nhũ hồng của nàng. Chúa ơi, đến ngón chân nàng cũng thật khó cưỡng...

“Đây là chúng tôi hai năm trước,” Ellie nói. “Trên bãi biển Fistral.”

Zack nhìn bức ảnh. Một trận bóng chuyền sôi nổi đang diễn ra. Ellie choàng một chiếc áo màu vàng chanh ra ngoài bộ bikini trắng. Kia là Jamie, đang nhảy lên không trung để đập bóng qua lưới, qua đầu đối thủ của anh.

“Ai kia?” Zack chỉ tay.

“Todd.”

Todd. Anh chàng thế chỗ Jamie. Công bằng mà nói, trông anh ta hoàn toàn ổn, mặc một chiếc áo phông màu xám hiệu SuperDry và quần soóc lướt sóng đỏ. Mái tóc nâu ngắn và rậm rạp, nụ cười tươi tắn.

“Mấy người này là ai?”.

“Chịu, mấy người chơi cùng đó mà. Anna, bạn gái của Todd, đã chụp bức ảnh này.”

“Cô ấy đâu rồi?”

“Hai người chia tay mấy tuần sau đó. Anna không chơi bóng chuyền vì cô ấy không muốn bị dính cát.” Ellie mỉm cười và lật sang trang. “Đợi đã, bức sắp tới buồn cười lắm này...”

Một chú chó lớn vọt từ dưới biển lên và lao thẳng hướng máy ảnh. Bức ảnh bị mờ chụp ở góc nghiêng.

“Con chó tông thẳng vào Anna. Anh phải nghe thấy cô ấy hét cơ,” Ellie nói. “Cô ấy cũng không thích bị ướt người.”

“Cô ấy đã bao giờ tính tới việc đi nghỉ nông trại ở Tuscany chưa?” Zack nói.

Mấy bức hình tiếp theo là Jamie nhắc bóng Ellie lên vai lao xuống biển. Anh có đôi chân gầy guộc và cả hai cười phá lên. Sự gần bó giữa họ thật rõ ràng. Bức hình cuối, một cú chụp cận cảnh, bắt lấy ánh mắt hai người trao nhau khi Jamie âu yếm gạt lọn tóc dài ướt nước khỏi má Ellie. Đó là cái nhìn của thứ tình yêu thuần khiết, đến mức Zack giật mình nhận ra anh chưa bao giờ yêu ai sâu đậm đến thế.

Bao nhiêu năm nay, anh đã để lỡ điều này.

“Hết rồi.” Ellie gập trang cuối lại. “Anh nắm được tinh thần rồi đấy. Đó là Jamie. Giờ anh đã nhìn thấy anh ấy rồi.”

Anh thấy nàng tình cờ gạt khóe mắt, nơi một giọt nước mắt lẻ loi trào ra. “Tôi có thể thấy hai người đã hạnh phúc thế nào.”

Nàng gạt đầu. “Chúng tôi đã rất hạnh phúc.”

“Có bao giờ cãi nhau không?”

“Ôi Chúa ơi, có chứ, luôn luôn. Mà toàn vì những thứ ngớ ngẩn nhất. Tôi cũng nhớ những lúc đó lắm. Có lần chúng tôi còn tranh cãi về bánh mì nướng. Jamie thích ăn bơ phết lên bánh mì nướng nóng giòn, tôi thích phết lên bánh mì nguội vì như thế bơ không bị chảy. Anh ấy từng làm bánh mì cho tôi theo kiểu anh ấy thích vì anh ấy chẳng buồn đợi bánh mì nguội và cái đó làm tôi tức không chịu được. Rồi có lần anh ấy tức điên lên khi tôi không chịu xem thiết bị định vị vì cứ nghĩ mình biết đường tắt. Rốt cuộc tôi đi lạc.” Giọng Ellie méo đi khi nàng cố giữ bình tĩnh. “Tôi thực sự nhớ mấy chuyện ngốc nghếch đó. Vấn đề là, chúng tôi có một cái máy quay và chúng tôi đã quay lại tất cả những khoảnh khắc vui vẻ, mà chả bao giờ nghĩ đến việc quay lại những lúc lục đục hay đấu khẩu vì một trong hai người có thể mất sớm và khi đó người kia có thể ngồi lại xem những cuộn băng.” Nàng ngừng lời, hít một hơi sâu. “Xin lỗi anh, cứ mặc kệ tôi. Thật ngớ ngẩn, phải không? Và tôi thực là may mắn, vì hàng trăm năm trước, người ta còn chẳng có máy ảnh hay máy quay nên nếu ai đó mất đi, họ chẳng có cách nào để nhớ đến người đó, ngoại trừ trong tâm trí.”

Zack muốn giúp nàng khuây khỏa vô cùng. “Nếu là một người như thế, một người quan trọng, thì cô sẽ chẳng bao giờ quên được họ.”

“Chắc là vậy.” Ellie nhún vai. “Nhưng tôi sợ là tôi sẽ quên.”

“Thế cô đã cãi cọ với ai kể từ khi Jamie mất chưa?”

Nàng suy nghĩ về điều đó. Dần dần sắc mặt nàng thay đổi. “Đến giờ tôi không hề để ý. Nhưng tôi không hề cãi cọ với ai. Ai cũng bận tỏ ra tử tế với tôi... tôi chẳng có ai để cãi cọ hết. Chúa ơi, không phải là kỳ cục sao? Thật bất thường.”

“Ngay cả với Todd ư?”

Ellie lắc đầu phân vân. “Kể cả với Todd. Sau vụ tai nạn tôi giận anh ấy lắm, nhưng chúng tôi không cãi cọ.”

Zack tự trách mình đã nhen nhóm hy vọng. “Sao cô lại giận anh ấy?”

“Ôi, tôi đổ lỗi mọi việc cho anh ấy.”

“Là lỗi của anh ấy à?”

“Không, tất nhiên là không. Tôi cũng tự trách mình.”

“Được rồi. Thế này thì cô cần ai đó để đấu khẩu. Cô đã nghĩ tới việc gọi cho văn phòng thuế chỗ cô chưa? Hay là công ty phạt xe đỗ sai? Hoặc đến thẳng văn phòng hội đồng thành phố để khiếu nại về vụ xây dựng đường sá?”

Trông nàng trầm ngâm. “Ý anh là tôi nên dần dần quay lại với việc đó. Ban đầu là luyện tập cùng mấy người lạ. Bắt đầu với xe đẩy hàng siêu thị hay những thứ đại loại vậy hả?”

“Chúng ta có thể thử tranh cãi về mấy thứ vật vãnh ở văn phòng nếu cô muốn.”

“Anh tốt quá. Nhưng anh phải hứa đừng đuổi tôi đấy.”

“Tôi không đuổi cô đâu.” Zack đứng dậy; anh muốn ở lại nhưng đã đến lúc về. “Cảm ơn cô vì tối nay nhé. Và vì đã cho tôi xem ảnh nữa.”

“Cảm ơn anh vì đã quan tâm.”

Ra đến cửa Zack muốn hôn nàng nhưng anh cũng không thể làm việc đó. Kể cả thơm nhẹ lên má cũng là không phù hợp. Anh nói, “Mấy cái cài tóc của cô đâu rồi? Cô không bị rơi mất đấy chứ?”

“Không, không mất đâu.” Nàng mở cửa. “Chào anh. Mai gặp nhé.”

Còn lại một mình, Ellie đứng bên cửa sổ nhìn Zack đi dọc con phố. Nghĩ lại việc trong lúc cao hứng nàng đã tặng Bibi mấy chiếc cài tóc vì cô thích chúng, giờ đây Ellie lo là mình đã làm một việc thật ngớ ngẩn. Mấy cái cài tóc quá rẻ, Bibi nói thế chỉ vì lịch sự mà thôi. Cô ấy sẽ chẳng bao giờ cài mấy thứ đó.

Tuyệt, mày vừa biến mình thành một con ngốc.

Ừm, ít ra Zack không biết chuyện này.

“Jamie à?”

“Anh đây.”

Ellie quay lại và anh đang ở đó, đuổi người trên sofa.

“Anh à, em nhớ anh quá.”

Ánh mắt anh dịu lại. “Anh biết, em yêu. Tối nay em cũng vui đấy chứ, phải không?”

“Vâng. Cũng vui.”

“Sếp em cũng tốt đấy.”

“Em biết. Anh ấy cũng thích Cornwall. Anh ấy lớn lên ở đó. Ở Perranporth. Anh bỏ chân khỏi ghế đi.”

“Tại sao?”

“Anh đang mặc đồ tập. Em không muốn đem bị bắn đâu.”

Trông anh giận dữ. “Đồ tập của anh sạch mà!”

“Ôi trời, vì Chúa, anh cứ làm như em bảo đi, được không?”

“Nhưng thế này rất thoải mái.”

“Có làm bữa lên anh cũng chẳng quan tâm vì anh có phải dọn dẹp đâu, anh toàn bỏ đi và đùn hết cho em.”

“Gì thế này? Em định cãi nhau với anh à?”

“Đừng có cười nhạo em.”

“Em đang định thế phải không? Lâu rồi em không cãi nhau với ai nên giờ em gắt gỏng với anh. Nhưng anh không muốn cãi nhau với em. Anh sẽ không làm thế đâu.”

“Đồ ích kỷ. Làm sao em cãi nhau với anh được nếu anh không cãi lại.” Anh nhún vai. “Anh xin lỗi.”

“Quen rồi. Anh chỉ làm những việc anh muốn và không cần quan tâm đến em, có phải không?”

“Anh có quan tâm. Em biết điều đó mà.”

Thế này thì không được rồi. Trong ngực nàng, cảm giác đau thương giống như một quả mìn chưa nổ. Ellie nhìn anh. “Nếu anh quan tâm, anh đã ở đây rồi. Anh đã còn sống, anh sẽ không để em một mình, thế là không công bằng...” Nàng bỗng ngừng lại, có gì đó ở phần ngực bung ra. Trước đó váy của nàng không chặt lắm, nhưng giờ nàng thấy nó lỏng ra. Nàng nhìn xuống, tay lần tới chỗ phեc mớ tuya không hiểu sao đã bị tuột xuống. Không phải nó bị hỏng; chỉ là nó tuột ra mà thôi.

Nàng nhìn Jamie. “Anh kéo xuống đấy à?”

Nhưng anh chỉ nhún vai, vẻ vô tội. “Không phải anh.”

Chương 33

Thật khó khi phải lựa chọn giữa khách sạn Claridge và Berkeley, nhưng cuối cùng Tony đã chọn Berkeley. Ellie không hề biết ông đang ở Anh; nàng ngỡ ông vẫn ở LA. Tất nhiên, thật điên rồ khi mua một căn nhà ở London mà không sử dụng, nhưng ông không muốn xen vào chuyện giữa Ellie và Todd, nhất là khi mối quan hệ của hai người mới đang trong giai đoạn thăm dò. Và nếu mối quan hệ này có thể tiến lên nấc tiếp theo... ờ, thì ông lại càng không muốn làm kỳ đà cản mũi.

Đây dù sao cũng là những lý do cao cả. Lý do thứ ba, chủ yếu về phía ông, là nếu làn này mọi chuyện diễn ra tốt đẹp, ông không muốn Ellie là người cảm thấy khó xử.

Bằng cách này tất cả đều được riêng tư.

Đúng rồi. Mấy giờ rồi nhỉ? Ông có thể xuống nhà đợi?

Ông có nên xịt thêm ít nước hoa không, hay ông đã xịt quá nhiều rồi?

Liệu cô có đến sớm không? Hay cô đến muộn? Sao lại giống hồi mới lớn thế này?

Mười phút sau, Tony ở dưới nhà, cổ họng như nghẹn lại khi ông thấy cô bước vào sảnh y hệt. Ôi Chúa ơi, cô còn xinh đẹp hơn cả trong trí nhớ của ông, dù thực tế là cô đã định cư vĩnh viễn trong

tâm trí ông. Giờ đây ông đang ghi nhớ mọi chi tiết cuối cùng và đang rộng vòng tay.

Martha mặc một chiếc váy màu vàng chanh vừa khít và đi đôi giày rất hợp. Cô bưng lấy mặt ông, do dự nói. “Thế này là sai anh à, việc sai trái nhất em từng làm. Lần trước chỉ là tình cờ, nhưng lần này thì bọn mình đã chủ định trước.”

Nghe có vẻ hứa hẹn. Thầm ngờ ngàng vì nhận thấy da thịt họ tiếp xúc với nhau lại có thể gây ra phản ứng mãnh liệt đến thế, Tony nói, “Được gặp lại em thật tốt quá.”

“Tốt” có thể được bình chọn là câu nói giảm của năm. Gặp lại cô làm ông cảm thấy mình được sống thực sự. Ông nắm chặt tay cô và thấy luồng cảm xúc dạt dào trong đôi mắt màu hổ phách của cô.

“Ôi Tony.” Giọng Martha run run. “Anh đã làm gì em vậy? Em cứ nghĩ mình là người tử tế. Chân thật và đoan chính.”

“Em là người như thế mà. Nay, đây không phải chuyện gì to tát cả. Mình chỉ gặp nhau để ăn trưa thôi.”

“Em biết. Chỉ ăn trưa thôi.” Cô thở ra.

“Hai người bạn gặp lại nhau, hàn huyên.” Hai người đã thỏa thuận như vậy; rõ ràng ông mong đợi nhiều hơn thế. Nhưng nếu không được thì cũng chẳng sao. Ông sẽ không gây áp lực với cô. Được gặp lại Martha, nhìn vào đôi mắt ấy và nghe giọng nói ấy, thế là đủ.

Gần đủ.

Ôi nhưng chúng ta còn hơn cả hai người bạn hàn huyên với nhau.

“Em vừa phải nói dối Eunice. Chiều nay chị ấy muốn em cùng đi thăm Henry. Em bảo chị ấy là không được vì em phải gặp khách

hàng.”

“Đây đâu phải lời nói dối. Là sự thật mà. Anh là khách hàng của em. Anh là người hâm mộ cuồng nhiệt nhất của em.” Ông cố làm không khí nhẹ nhõm và xua tan cảm giác tội lỗi trong cô. “Em có muốn anh mua thêm tranh không? Anh sẽ mua. Em muốn anh mua bao nhiêu bức cũng được.”

Lần này cô mỉm cười. “Ôi Tony. Anh đang làm gì em thế này?”

Có rất nhiều câu trả lời cho câu hỏi đó, nhưng ông đã không nói ra. Thay vì thế ông bóp tay cô. “Đi nào, sang nhà hàng đi. Anh sẽ mời em bữa trưa.”

Ba tiếng đồng hồ trôi qua nhanh chóng. Hai người uống rượu vang Prosecco (nhưng không quá nhiều), thưởng thức đồ ăn tuyệt hảo (Tony hầu như không để ý tới điều đó) và nói chuyện không ngừng. Sự gắn kết giữa họ vẫn còn đó, mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Họ đang được ở riêng với nhau, họ có thể thư giãn, ông không bao giờ muốn buổi gặp gỡ này kết thúc. Khi nhà hàng đóng cửa, họ chuyển sang quán bar Blue và tiếp tục chuyện trò, đắm mình trong bong bóng hạnh phúc của riêng hai người. Trên gác ông có phòng và có giường, nhưng họ vẫn ở nguyên tại chỗ. Cũng không sao. Không có áp lực gì cả. Ông sẽ ở đây ba ngày. Ôi, hãy nhìn đôi mắt ấy. Khuôn miệng hoàn hảo. Đôi lúm đồng tiền hiện lên mỗi khi cô cười. Ông yêu từng xăng ti mét trên người cô, mọi đường cong bánh mật yêu kiều. Và biết rằng cô cũng nhớ ông da diết như ông đã nhớ cô... nó tiếp thêm hy vọng cho ông. Bằng cách nào đó, nơi nào đó, chắc chắn họ sẽ bước bên nhau mà không còn day dứt mặc cảm tội lỗi nữa...

“Anh có nghe em nói gì không đó?” Martha vươn người về phía trước và vỗ vào tay ông.

“Anh xin lỗi. Nói chuyện với em khó tập trung quá.” Ông đan những ngón tay của mình vào ngón tay cô, tự hỏi liệu ông có thể hôn cô trước khi cô đi được không. Liệu cô có để ông làm thế không? “Em nói gì cơ?”

“Em đang kể chuyện hôm nọ tới cửa hàng đĩa Blockbuster. Henry thích xem chương trình Dad’s Army cũ trên ti vi, nhưng anh ấy muốn đợi cho đủ tập nên em đi mua thêm mấy đĩa cho anh ấy. Em đang đứng ở quầy thì nghe anh nói, ‘Em đang làm gì ở đây vậy?’ Thế là em giật nảy mình. Không thể tin được, em cứ ngỡ anh ở ngay sau lưng em. Em suýt nữa thì trụy tim tại chỗ!” Cô phẩy phẩy tay nhớ lại lúc đó. “Và tất nhiên em quay lại anh đang ở đó, trên màn hình ti vi trong bộ phim anh đóng năm ngoái. Em thấy mình đúng là đồ ngốc... ôi, đợi đã, điện thoại của em.” Lục trong túi, cô lấy ra chiếc điện thoại đang đổ chuông và nhìn mặt. “Ôi trời, là Eunice.”

“Kệ đi.” Tony biết thừa cô sẽ không làm thế.

“Không được. Nhanh thôi mà.” Cô đứng dậy, bước ra ngoài quán Blue để tìm chỗ yên tĩnh. Tony nhìn cô bước đi. Từ xa ông thấy cô nghe điện thoại rồi khựng lại. Tuyệt thật, chuyện gì vậy nhỉ? Xin đừng để Eunice gây áp lực với cô, làm cô thấy áy náy. Tay Martha giờ đang bưng miệng. Có gì đó không ổn. Tại sao bao nhiêu buổi chiều khác thì nó không xảy ra, lại phải đúng vào hôm nay cơ chứ?

“Henry bị lạc.” Cô quay lại, cuống cuống tìm ví. “Anh ấy bị lạc ở Hampstead Heath. Người ta không tìm thấy anh ấy... bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra với anh ấy... Em xin lỗi, em phải đi đây.”

Sao ông để cô đi một mình được? Ngoài cửa khách sạn Berkeley, người gác cửa đang vẫy một chiếc taxi đến, Tony và Martha cùng

nhảy lên. Ngồi trong khách sạn, hai người không nhận ra trời bắt đầu mưa. Trên đường tới Hampstead, cần gạt nước của taxi hoạt động hết công suất. Sấm sét rền vang, bầu trời tối sầm lại và chớp giạt trên đầu.

“Anh đi với em chẳng để làm gì.” Gương mặt Martha căng ra vì lo lắng. “Anh không thể đi tìm anh ấy được. Eunice không được nhìn thấy anh.”

“Anh có thể tránh chị ta.” Ông muốn ôm và trấn an cô, nhưng đây không phải lúc. “Chuyện xảy ra thế nào?”

“Henry thích mấy bãi đất hoang. Thỉnh thoảng bọn em đưa anh ấy tới chỗ đó để đi dạo. Hôm nay Eunice đưa anh ấy đi. Lúc họ đến trời vẫn còn nắng. Hai người ngồi xuống ghế băng và chị ấy ngủ gật mất.”

“Ngủ gật?”

Chị ấy mệt mà. Không trách chị ấy được; chị ấy không bao giờ ngơi tay. Dù sao thì chị ấy cũng chỉ chớp mắt vài phút. Lúc tỉnh dậy thì Henry đã đi mất. Chả để lại chút dấu vết nào. Rồi trời mưa. Trời ơi, đây là sự trừng phạt dành cho em vì không đi cùng hai người họ. Em lại đến gặp anh và thế là giờ anh ấy đi lạc.”

“Thôi mà, đừng hoảng lên, không có chuyện gì xảy ra với anh ấy đâu.” Tony nói cứng. “Tin anh đi, rồi sẽ tìm thấy anh ấy.”

Thế nhưng khi rốt cuộc họ cũng tới được Hampstead, Henry vẫn đang mất tích. Người lái taxi dừng ở cuối đường Millfield, gần mấy cái hồ Highgate. Martha gọi cho Eunice để biết chắc là chị ta đang ở đâu đó khu phía Bắc hồ.

“Em sẽ đi thẳng đến đó. Chị ấy đang quẩn lăm. Mấy người gác công viên cũng đang đi tìm anh ấy.” Cô mở cửa taxi và trong chớp

mắt đã ướt sũng. “Xin anh đẩy, Eunice không thể nhìn thấy anh được. Để em lo. Anh về nhà đi.”

“Ừ, anh sẽ về. Gọi anh ngay khi có thể nhé.” Nụ hôn kiểu gì thì cũng là cực kỳ vô duyên lúc này. Tony để cô đi. Ngay khi cô vừa khuất tầm mắt, ông trả tiền cho lái xe và nhảy khỏi taxi. Ở chỗ Martha rẽ phải, ông nhìn qua hàng cây để chắc chắn rằng không còn thấy bóng dáng chiếc váy vàng chanh của cô nữa, rồi rẽ trái.

Mưa như trút. Quanh đó không một bóng người, cành cây vặn vẹo bên này sang bên kia, bị cơn cuồng phong quất cho tơi bời. Martha nói với ông rằng Henry mất tích ở đồi Parliamel, nhưng bãi đất mà Henry thích lại ở gần mấy cái hồ. Tony, ướt lướt thướt đi thẳng về phía hồ nước. Giày của ông, không quen đi trong địa hình này, bị trơn trượt khi ông bước qua đám bùn, đá và mấy bụi cây dại. Cuối cùng ông cũng tới được mép nước. Vẫn không một bóng người. Hồ nước trông không hấp dẫn chút nào, xám xịt và lạnh lẽo, mặt nước dập dềnh và lồm bồm vì mưa. Ngay cả lũ vịt cũng hiểu phải chạy tìm chỗ trú. Cỏ dài và rậm rạp quấn lấy ống quần ông như tảo biển. Ông bỗng khựng lại khi thấy vật gì đó màu đen nổi trên mặt nước ở giữa hồ. Không phải một cái đầu; chỉ là một cái túi bỏ đi. Thở phào. Chúa ơi, tim ông đang đập thành thịch. Đó có thể là Henry. Ông lại lê bước, chớp chớp cho nước mưa ra khỏi mắt và tiếp tục tìm kiếm. Có lúc, ở xa xa, ông thấy một bóng người nhỏ xíu trên đồi và nghe một giọng mơ hồ đang gào tên Henry.

Mười phút sau chuyện đó xảy ra. Phải chăng ông đã nghe thấy tiếng động hay chỉ là hết sức tình cờ ông quay nhìn sang bên và thấy một bàn chân trần thò ra từ trong bụi cây cách đó tầm mười mét? Nỗi sợ hãi lại ập đến, ông lại sắp tìm ra cái gì nữa đây? ông loạng choạng bước đi trên nền đất mấp mô và nhìn thấy bàn chân

đó nổi tiếp với cẳng chân, được ống quần nâu ướt sũng phủ lên. Rồi một thân người gầy guộc, cánh tay dài ngoẵng, rồi cái đầu... đúng rồi, chắc chắn là anh ấy...

“Này anh ơi?” Tony cẩn trọng đến gần. Henry đang nửa ngồi nửa nằm dưới cái cây, mắt nhắm nghiền, mồm hơi hé. Trông ông ta như bức tượng khắc gỗ bị bỏ lại trong mưa.

Rồi đôi mắt mở ra và Henry nhìn ông “Tôi ướt hết rồi.”

Rồi, còn sống. Chưa chết.

“Henry, anh không sao chứ?”

“Vâng, cảm ơn. Tôi ướt hết rồi.”

“Tôi thấy rồi. Giày anh đâu rồi?”

Henry kinh ngạc nhìn bàn chân trần khăng khiu của mình. “Tôi không biết. Tôi xin lỗi. Tôi ướt quá.”

“Anh có đứng dậy được không?”

“Tôi đói. Đến giờ ăn sáng chưa?”

Giọng Henry hiền lành, ngờ ngác, lễ phép. Ông ngoan ngoãn đưa tay ra để Tony giúp đứng dậy. Quần áo ông ta ướt sũng như thể vừa rơi xuống hồ. Có khi thế thật.

“Anh vừa bơi đấy à?” Tony nói.

Henry chậm rãi chớp mắt. “Tôi ướt hết rồi.”

Hai người đứng nhìn nhau vài giây trong mưa. Rồi Tony nhìn Henry lục trong túi quần và lấy ra một cái tất màu xám. Ông ta đeo nó vào tay trái như chiếc găng tay. Đây là chồng của Martha; ông ta từng là kế toán. Chúa ơi, Alzheimer đúng là căn bệnh quái ác và ghê sợ. Tony chợt nhận ra quanh đây không có ai. Không ai biết ông ở đây. Nếu là một nhân vật trong phim, có thể ông sẽ cố dẫn

Henry ra mép nước và đẩy ông ta xuống. Ở đây nước sâu. Ông ta sẽ không thể trèo lên. Ông ta sẽ biến mất, bị xóa sổ, bốc hơi hoàn toàn...

Nhưng đây không phải phim ảnh. Có thể trong đời ông đã làm những việc không đáng tự hào gì, nhưng ông không phải kẻ sát nhân.

Tony mỉm cười và tìm điện thoại.

“Tôi muốn một tách trà.” Henry nói, gạt nước trên mái đầu hoa râm mềm mại.

“Chúng ta sẽ lấy cho anh một tách.” Ngón tay ông do dự trên bàn phím điện thoại. “Henry, Martha là ai?”

Ông nhìn thấy trong đôi mắt nâu viền bạc ánh lên một tia nhận thức. “Martha à? Tôi nghĩ cô ấy sống ở nhà bên, phải không?”

Tony nhẹ nhàng nói, “Martha là vợ anh.”

“À đúng rồi. Đúng rồi.” Henry nhìn chiếc tất trên tay. “Một cốc trà và một cái bánh quy.”

“Anh có yêu Martha không?” Có phải điều này sẽ biến ông thành một kẻ thực sự đáng khinh không? “Henry, anh có yêu cô ấy không? Vợ anh ấy?”

“Có. Giày tôi đâu rồi? Tôi yêu cô ấy lắm.” Ông ta gạt đầu lia lịa. “Cả sandwich thịt hun nữa. Thế thì tốt quá. Anh biết đấy, tôi hơi đói.”

Tony gọi điện. “Anh thấy anh ấy rồi. Anh ấy không sao.”

“Ôi ơn Chúa!” Martha khóc nức lên nhẹ nhõm. “Anh đang ở đâu?”

Ông nói với cô địa điểm và nói thêm, “Đừng nói gì cho Eunice, em cứ đi thẳng xuống đây đi.”

Chỉ chưa đầy năm phút Martha đã tới chỗ hai người. Mưa bắt đầu hơi ngớt nhưng tất cả mọi người đều ướt sũng nên điều đó cũng chẳng quan trọng.

“Chào em!” Khuôn mặt Henry sáng bừng lên khi nhìn thấy cô đi qua mấy bụi cây nhỏ về phía bọn họ.

“Tên cô ấy là gì?” Tony hỏi.

“Ôi trời, tôi biết tên cô ấy. Để tôi nghĩ... cô ấy là người vợ xinh đẹp của tôi.”

“Ôi Henry, bọn em lo cho anh quá. Bọn em không biết anh đâu cả,” Martha nắm chặt cả hai tay ông ta, một trong hai bàn tay vẫn đang đeo chiếc tất len màu ghi. “Giày anh đâu rồi?”

“Ở cửa hàng Harrods, anh nghĩ thế. Hoặc siêu thị Sainsbury’s. Anh ướt hết ‘rồi.’”

“Em biết rồi anh yêu. Không sao. Bọn em sẽ đưa anh về nhà” Cô nhìn Tony và nói, “Cảm ơn anh nhiều lắm. Anh phải đi thôi. Nhưng cảm ơn anh.”

Khi Tony quay đi, Martha gọi điện cho Eunice để báo với chị ta mọi việc đều ổn, Henry vẫn an toàn.

Henry, cẩn thận xem xét chiếc tất trên tay, nói băng quơ, “Hay món gà nướng cũng ngon.”

Chương 34

Mở cửa lúc 8 giờ sáng, Roo không ngạc nhiên lắm khi thấy Niall ở bậc thềm. Ellie đã kể cô nghe về vụ chạm trán gần đây với anh ta và Yasmin ngoài khách sạn Claridge.

Nhưng để tỏ ra thiện chí, cô hỏi, “Anh làm gì đây?”

“Em chặn số anh rồi. Anh phải nói chuyện với em, phải biết được chuyện gì đang xảy ra.” Anh ta không bỏ phí chút thời gian nào. “Em đã đến gặp Yasmin.”

“Thì sao?”

“Anh muốn biết tại sao?”

“Tôi nghĩ là chỉ vì tò mò thôi. Tôi muốn biết cô ấy thực sự thế nào. Và đoán xem? Cô ấy thật dễ thương. Chắc chắn anh không xứng đáng với cô ấy.”

“Vậy đừng làm thế nữa, được chứ? Để cô ấy yên.”

“Đừng có bảo tôi không được làm gì.” Roo nói.

Niall thở hắt ra. “Thôi được rồi, xin em đừng tới đó nữa. Nếu em nói cho cô ấy biết, em sẽ làm cô ấy đau khổ.”

Hay thật. Cô sẽ là người làm vợ anh ta đau khổ. Cô lớn tiếng, “Anh nghĩ thế sao?”

“Roo à, xin em.”

• • •

Làm việc trong cửa hàng từ thiện có thể không hoành tráng nhưng rõ ràng là một việc tốt. Người ta đem cho những thứ họ không cần nữa, và những thứ này sẽ được người cần chúng mua lại, rồi số tiền đó lại được đem i làm từ thiện.

Chỉ hiềm nỗi, đôi khi người ta đem cho những thứ người ta không cần nữa mà không kiểm tra trước xem nó có sạch sẽ hay không. Đây là buổi sáng đầu tiên của Roo ở cửa hàng và cô phát hiện ra nhất thiết phải đi găng tay cao su. Chưa gì, trong lúc gỡ đồ khỏi một đồng túi nhựa bỏ ngoài đêm qua, cô đã thấy một chiếc quần jean vẫn còn mặc cả quần lót nam bên trong. Cả hai đều chưa được giặt. Khá lâu rồi. Nếu không muốn nói là chưa bao giờ.

Nhưng cũng chẳng sao, vì cô đang chuộc lỗi mà. Để bù lại quãng đời chỉ biết hưởng lạc và ích kỷ. Cô sẽ không nổi cơn tanh bành của một danh ca và yêu cầu công việc nhẹ nhàng hoặc đỡ kinh tởm hơn.

Ngoài ra, thế này cũng đáng khi được nhìn thấy sắc mặt Niall sáng nay lúc cô đuổi hăn đi và nói, “Dù sao thì tôi cũng phải đi đây, tôi không được trễ giờ làm.”

Anh ta kinh ngạc hỏi, “Ý em là sao, làm việc á?”

Cô làm anh ta choáng váng thực sự khi trả lời, “Ồ, thế Ellie không nói gì à? Tôi có công việc mới rồi.”

Mặt tích cực khác của việc đưa cuộc đời sang trang mới là phát hiện ra, khi bỏ rượu, đầu óc có thể tỉnh táo và sáng khoái đến thế

nào. Trước đó cô không hề nhận ra sự khác biệt khi đầu óc không bị vương vấn dư âm của cơn say.

“Xin lỗi cô, cái này nhỏ quá, cô có cỡ mười tám không?”

Người khách cỡ khoảng bốn mươi tuổi, kéo theo một chiếc túi đi chợ vải ca rô có gắn bánh xe. Chị ta nhắc chiếc áo len hồng lên và trông tràn trề hy vọng. Nếu là Roo trước kia thì cô sẽ nói. “Này chị, đây là cửa hàng từ thiện nhé. Hồng phải Harvey Nicks à nha.” Hoặc có thể cô sẽ nói, “Nếu giảm được mấy chục cân, thì áo này vừa với chị đấy.”

Nhưng cô không còn là Roo. Trước kia, giờ cô là một Roo Mới. Không trang điểm, không cái kính. Cô cố hình dung ra cuộc sống của người khách này: nghèo kiệt xác, không may mắn trong tình duyên, xem ti vi suốt ngày... ôi Chúa ơi, ngoài khoản nghèo khó ra thì chị ta có khác gì cô đâu!... và nói, “Xin lỗi chị chúng tôi không có. Nhung sáng nay vừa có một chiếc màu xanh nhạt trông cũng đẹp lắm. Tôi chắc đó là cỡ mười tám và màu sắc cũng hợp với chị. Tôi vào phòng trong tìm đã nhé?”

Pat, người quản lý của cô, nói rằng chiếc áo này giá sáu bảng rưỡi. Roo mang chiếc áo len ra và nó vừa in với người khách. Cô cũng nói đúng về màu; chiếc áo thực sự làm nổi bật màu mắt của chị ta.

“Ôi trời, sáu bảng rưỡi cơ à.” Người phụ nữ ngần ngừ, rõ ràng là ang suy nghĩ lung lắm. “Tôi không có đủ tiền rồi.”

Trời đất, chị ta còn không trả nổi sáu bảng rưỡi. Roo vươn người ra trước và thì thầm, “Thôi không sao, chị trả một bảng rưỡi cũng được.” Khi thật, cô sẽ tự bù phần còn thiếu.

“Được.” Mặt chị ta đương nhiên sáng bừng lên. Đó là chiếc áo len lông cừu hiệu Jaeger, vẫn còn mới nguyên. “Tôi lấy cái này.”

Ba phút sau, Roo ngược mắt lên thì thấy người phụ nữ chuẩn bị đi khỏi cửa hàng, ả thoăn thoắt khoảng một đôi giày gót nhọn hiệu Russel ang Bromley trên quầy trưng bày và bỏ tọt vào túi đi chợ. Cô chớp mắt ngỡ ngàng khi thấy ả quơ tiếp đầy một tay các loại khăn và túi xách.

“Này!” Roo hét lên tức giận.

Ả nhìn lên, giơ ngón giữa chào cô và phi ra khỏi cửa hiệu còn nhanh hơn cả Usain Bolt^[12], chiếc túi đi chợ nảy lên nảy xuống theo gót giày của ả. Roo, nguyên rủa việc sáng nay mình đã sai lầm khi chọn đôi giày cao gót in hình da ngựa vằn cao mười phân với vô số quai gài, gào lên “Ngăn cô ta lại! Cô ta ăn cắp đồ!”

Nhưng điều này rõ ràng không thể xảy ra. Cô là người duy nhất trong cửa hàng này dưới tám mươi tuổi. Đợi đến lúc cô tháo xong mấy cái quai lằng nhằng và bỏ được giày ra, thì ả kẻ trộm và cái túi đi chợ của ả đã đến Camden mất rồi.

Pat, từ phòng sau bước ra, nhìn cô phật ý. “Cô không đuổi theo cô ta sao?” Để trả lời, cô chỉ vào đôi giày cao gót chằng chịt quai.

Pat khịt mũi vẻ chê trách rồi nói, “Sau này đi cái giày nào mà cô chạy được nhé. Mà tôi còn nghe cô nói là bán cho cô ta cái áo len giá một bảng rưỡi là sao?”

Thiệt tình, có thiết bị nghe trộm gắn ở quầy hay sao vậy? Roo đành ngậm ngùi, “Không sao, tôi không quên đâu. Tôi sẽ trả lại năm bảng.”

Sau sáu tiếng đồng hồ hít thở bầu không khí cũ kỹ của cô hàng từ thiện - rõ ràng không chọn làm tình nguyện ở một cửa hàng sạch

sẽ là một sai lầm - thật chả khác gì thiên đường khi được bước vào thăm mỹ viện. Sự xa hoa, những mùi đất tiền lộng lẫy, không khí thư giãn, không có mấy kẻ ăn cắp vô ơn...

“Ôi nhìn mấy móng tay tội nghiệp của cô này!” Yasmin xem xét móng tay của Roo và nói đầy cảm thông, “Cái móng này gãy rồi. Chắc đau lắm. Làm thế nào mà ra nông nỗi này?”

Roo nhún vai. “Bê mấy cái thùng nặng. Bóc băng dính khỏi cái èn chùm trăm mảnh. Bê nồi cơm điện lên hai tầng gác.”

“Thế thì đúng rồi.” Yasmin đã sửa soạn xong đồ nghề làm móng. Cô tập trung vào cái móng tay gãy thảm hại. “Làm mấy việc này làm gì? Cô chuyển nhà à?”

“Không. Tôi mới làm tình nguyện ở cửa hàng từ thiện. Nếu cô thấy tôi có mùi lạ thì đó là lý do đấy.”

“Ôi cô chẳng có mùi gì cả đâu! Mà đáng nể đấy chứ, bỏ thời gian và công sức ra trong khi không thu lại được gì... thật là hào phóng. Cô tốt thật đấy.”

Một mặt, đây là những điều Roo muốn nghe. Nhưng mặt khác, giá mà Yasmin biết được.

Nhưng cô sẽ không kể cho cô ấy. Niall có thể yên tâm; đó không phải lý do cô quay lại đây. Cô muốn bù đắp cho Yasmin mà không để cô ấy phát hiện ra sự thật.

“Có hàng ngàn người làm tình nguyện mà.” Cô cho Yasmin xem đôi giày ngựa vằn. “Tôi đi giày không phù hợp. Và bị mắng.”

“Nhưng đôi này đẹp mà.”

“Chúng tôi bị chôm đồ.”

“Bị chôm à?” Yasmin nhăn mặt. “Đúng là hạ cấp.”

Nói về hạ cấp thì... “Thôi, gia đình cô thế nào?”

“Vẫn khỏe, cảm ơn cô. Bạn cô có kể chuyện hôm nọ chúng tôi gặp nhau không?”

“À có, cô ấy có nhắc tới vụ đó.”

“Thế vụ trông trẻ thế nào?”

“Trông Alice á?” Roo không ngốc; cô hiểu được tầm quan trọng của việc nhớ tên. “Không sao, tuyệt!”

“Có thêm cái răng nào chưa?”

“Hả?”

“Răng ấy? Bé con ấy?”

“À... ờ, chắc thêm mấy cái rồi.” Thôi rồi, giờ thì khổ rồi. “Tôi chả đếm. Trẻ con không phải sở trường của tôi.”

Yasmin mỉm cười. “Thế thì Alice vẫn chưa làm cô thêm có con rồi. Cô chưa định có con hả?”

“Ôi, không đời nào.”

“Giờ thì nói thế.” Đôi mắt vợ Niall lấp lánh. “Nhưng cuối cùng cũng thay đổi quyết định thôi. Để vài năm nữa rồi xem. Cô có đang yêu ai bây giờ không?”

Roo nhìn lớp da quanh móng được khéo léo xử lý bằng que giũa, cảm thấy hơi ấm ở ngón tay Yasmin áp lên bàn tay cô. “Không, chẳng có ai cả. Tôi đang một mình.”

“Thế hẳn là do cô lựa chọn. Cô xinh thế thì muốn anh nào chẳng được.”

Đừng nghĩ về Todd. Chắc chắn đừng nghĩ về Niall.

“Chuyện đâu có như thế, phải không? Đâu đơn giản vậy. Thành thật mà nói,” Roo buột miệng, “Tôi không may mắn lắm với đàn

ông.”

“Ôi đừng lo, cuối cùng cô cũng tìm được một người thôi. Cô sẽ tìm được người thích hợp, ổn định cuộc sống, có con... xin lỗi cô, cô không sao chứ? Tôi nói gì sai à? Khăn giấy đây, tôi xin lỗi nhé, tôi không định làm cô buồn đâu...”

“Không, thật sự, tôi không sao mà.” Cảm giác tội lỗi và hổ thẹn đã làm cô thế này; Roo vội dùng bàn tay còn lại để gạt nước mắt tự dừng trào ra. “Nghe chuyện cô nói thấy hay quá. Chuyện của cô cũng thế à?”

“Gì cơ? Với chồng tôi á?” Yasmin ngừng lại trong giây lát. Rồi cô nói vẻ buồn rầu, thực ra tôi không định có bầu đâu, nhưng mà bị lỡ, nên phải cố hết sức thôi, phải không? Giờ thì có Ben rồi, tôi không thể xa nó được.”

Móng tay của Roo xong, được sửa rất khéo và đánh bóng rồi cắt ngắn hơn trước kia để phù hợp với công việc mới. Cô trả tiền và boa thêm cho Yasmin hai mươi bảng.

“Ôi.” Mắt Yasmin mở to. “Cô chắc không đấy?”

“Đương nhiên là chắc rồi. Tôi báo gấp thế mà cô vẫn xếp chỗ cho tôi. Và cô làm tốt lắm,” Roo nói, “cô xứng đáng mà.”

“Ôi, cảm ơn cô.” Yasmin cười tươi. “Lần sau quay lại nhé.”

Và điều kỳ lạ là, cô rất trông chờ ngày trở lại. Roo cầm một quyển giới thiệu bóng lộn màu hồng và kem của sa lông lên, trong đó nêu chi tiết các gói chăm sóc và phân vân lần sau mình nên dùng dịch vụ nào. “Có chứ.”

Tối đó điện thoại reo ngay khi Ellie chuẩn bị đi ngủ.

“Xin chào! Ellie à? Ellie cưng ới, có Tony ở cùng cô không?” Là Tamara, trợ lý riêng của Tony ở LA, người có chất giọng ngọt như

mía lùi, nói như hát, làm bạn cảm thấy như mình đang bơi trong mật ngọt vậy.

“Dạ không, ba không có ở đây.” Ellie nhú mày, thật là câu hỏi kỳ lạ. “Ba không ở Anh. Ba ở LA mà.”

“Không đâu, cưng, ông ấy không có ở đây. Chắc chắn ông ấy ở đó với cưng mà.”

“Không có mà. Nếu ba tới ba sẽ bảo em.”

“Ừm, ông ấy bảo tôi lo vụ này mà. Chính tôi đã đặt vé máy bay và đưa ông ấy ra sân bay. Được rồi, đừng lo, tôi chỉ hỏi xem ông ấy có xếp lịch phỏng vấn được không thôi nhưng điện thoại di động lại tắt rồi. Không sao, tôi sẽ thử lại. Bái bai cưng nha!”

Rồi, thế này thì kỳ thật đấy. Ellie thử gọi số của Tony. Tamara nói đúng, điện thoại đã tắt. Nàng để lại lời nhắn nói ông gọi cho nàng và hỏi, “Nếu ba đây, sao ba không bảo con?”

Kỳ chưa từng thấy. Nhưng chắc chắn ông không sao. Hẳn phải có một cách giải thích đơn giản.

Ellie gấp, đánh răng và đi ngủ.

Chương 35

Ông gọi lại cho Ellie ngày hôm sau khi nàng đang ở chỗ làm.

“Tony! Ba không sao chứ?” Nàng bắt đầu cảm thấy lo lắng thực sự khi đến sáng nay điện thoại của ông vẫn tắt máy.

“Ba không sao, con yêu.”

“Ba đang ở đâu vậy?”

“Ở nhà bên này LA.”

Trời, ai lại đi tin diễn viên cơ chứ. Ông đúng là nói dối thành thần. “Không phải,” Ellie nói. “Con đã nói chuyện với Tamara rồi. Ba đang ở đây.”

“Ôi. Khi thật. Thôi rồi, con nói đúng. Ba biết đáng ra ba phải gọi lại cho Tamara trước.”

“Điện thoại của ba tắt máy mà.”

“Hết pin đấy. Ba quên mang sạc, thế thôi.”

“Sao ba không lại nhà?” Nơi ba có một cái sạc dự phòng cực tốt.

Tony ngừng lại rồi nói, “Ba tưởng con và Todd sẽ muốn có thời gian riêng. Ba chỉ muốn ý tứ, cho các con không gian thôi mà.”

“Ba nói thật đấy à?”

“Thật đấy, không có vấn đề gì đâu. Ba có phòng ở khách sạn Berkeley rồi. Con và Todd không muốn ba lờn vờn xung quanh và...”

“Ôi Tony, chấm dứt rồi, chuyện bọn con không thành. Không ổn.” Ellie thấp giọng, Zack đang ở trong bếp và nàng không muốn anh nghe thấy. “Chúng con đã cố gắng, nhưng làm bạn vẫn vui hơn ạ.”

“Ôi con yêu, ba rất tiếc.”

“Ba đừng thế. Bọn con đều ổn mà. Cho nên ngay bây giờ ba trả phòng khách sạn và đến đây đi. Ba không phải là kỳ đà đâu, chỉ có ba con mình thôi.”

“Nhưng mai ba bay về rồi. Ba chỉ ghé đây chút xíu thôi. Cũng chẳng lâu la gì.”

Nghe giọng ông có vẻ... buồn. “Tối nay ba bận gì không?”

“Không, không, ba không có lịch gì...”

Chắc chắn có gì đó không ổn rồi. “Thế ba qua đây nhé. Lâu lắm rồi con không gặp ba. Con sẽ nấu bữa tối,” Ellie tình nguyện. “Con vừa học cách nấu món cà ri xanh của Thái.”

“Thế à?” Đó là món yêu thích của ông.

“Vâng!”

“Ngon không đó?”

Tính trung thực buộc nàng phải nói quanh co. “Có thể là ngon ạ.”

“Hay không ngon?”

“Con vẫn đang tập mà. Ba qua để con thử lần nữa. Nếu mà kinh khủng quá thì ta gọi đồ về cũng được.”

Tony nói, giọng đã vui hơn trước, “Hay là ta gọi đồ luôn?”

Vài phút sau Zack bước vào văn phòng, mặc vest và lúc lắc chìa khóa.

“Ôn cả chứ? Tôi có hợp ăn trưa ở picadilly. Lúc nào cô cho Elmo ra ngoài đi dạo nhé? Muộn nhất là 4 giờ tôi về.”

“Không sao, được ạ.” Anh đang mặc áo sơ mi mới màu xanh da trời và nàng suýt nữa định khen màu đó hợp với anh biết mấy, nhưng Ellie cảm thấy nổi xúc động trào dâng trong ngực vì nàng lại thấy anh thật hấp dẫn. Khi thật, nàng đã làm việc thật chăm chỉ để quên đi cảm giác này, cứ ngỡ chế ngự được nó rồi. Được, chỉ cần không nhắc đến, nhốt chặt nó lại.

Nhưng chắc là trông nàng như sắp sửa nói gì đó, vì Zack đã dừng ở ngưỡng cửa và có vẻ ngóng đợi. “Còn việc gì nữa không?”

Vâng, màu đó kết hợp với làn da rám nắng của anh quá tuyệt, trông anh lộng lẫy không tin nổi, anh làm tôi nghĩ tới những điều không nên nghĩ...

“Không,” Ellie đáp lại anh bằng một nụ cười ra vẻ bận rộn. “Có gì đâu. Anh đi vui về!”

Lúc 2 rưỡi, nàng gọi cho Geraldine. “Chào cô, cháu đây. Cô có muốn Elmo sang đây không ạ?”

“Chào cháu, tất nhiên rồi! Cưng ơ, dậy nào, điện thoại của mày này.”

Ellie nghe tiếng khịt mũi và nói, “Elmo! Đi dạo không?”

“Đấy,” Geraldine hài lòng nói. “Nó chạy tốt sang rồi đấy.”

Ellie nhìn ra ngoài cửa sổ bếp đã thấy Elmo nhảy phốc qua bờ tường. Nó sục vào lối đi cho chó, đuôi vẫy loạn lên và cào cào móng xuống sàn gạch.

“Lại đây nào cưng.” Nàng cúi xuống định móc sợi dây dắt chó vào cổ nó, đúng lúc đó chuông cửa reo, thế là Elmo thoát được. Cuối cùng nàng cũng bắt được nó và ra mở cửa.

“Ôi” Louisa đang đứng ở bậc trên cùng, giật mình lùi lại khi thấy Elmo ở ngay gần. “Tôi đến gặp Zack. Anh ấy ở trên nhà à?”

“Anh ấy không có ở đây.”

“Là cô nói vậy.”

“Thật mà.” Chuyện này là sao?

“Xe anh ấy ở kia còn gì.” Louisa chỉ sang bên đường.

“Anh ấy đi taxi vào trung tâm rồi. Anh ấy không có ở đây thật. Anh ấy hẹn cô à?”

“Không. Chỉ là tôi cần nói chuyện với anh ấy.” Tóc và lớp trang điểm của Louisa thật hoàn hảo, cô ta đang mặc một chiếc váy linen màu vàng cam và đi một đôi giày màu kem siêu cao, mũi siêu nhọn.

“Ừm, anh ấy đang có cuộc họp ăn trưa. Sao cô không thử gọi cho anh ấy sau?”

“Tôi thử gọi rồi đấy chứ. Không như xưa nữa, anh ấy toàn không nhắc máy thôi.” Giọng Louisa bắt đầu run run. “Nghe này, tôi vào được không?”

Elmo đang vắn vẹo như một con lươn, nó muốn tiếp tục việc đang làm dở. Ellie ngần ngại. “Vấn đề là, chúng tôi chuẩn bị ra ngoài đi dạo.”

“Cũng được. Tôi đi với cô.”

“Nhưng...”

“Xin cô đấy. Tôi phải nói chuyện về Zack. Nào, nào chó ngoan.” Louisa rón rén vỗ vỗ lên đầu Elmo, chắc hẳn đây là lần đầu tiên cô ta làm thế. Ngay cả Elmo cũng ngạc nhiên. “Cũng dễ thương phết nhỉ?”

“Ai cơ, Zack á?”

“Không, con chó ấy.” Cô ta nhìn Ellie móc dây vào cổ Elmo và đặt nó xuống. “Mấy tuần qua thật kinh khủng. Tôi nhớ quá.”

“Ai cơ, Elmo á?”

“Zack.” Cửa trước đóng lại, Louisa theo họ xuống bậc đá. “Anh ấy thế nào?”

“Bình thường. Thực sự thì vẫn thế.” Ôi trời, thế này có phải là vô ý không? “Tôi chắc anh ấy cũng nhớ cô,” Ellie vội nói. “Cô biết đàn ông thế nào rồi đấy. Giỏi che giấu lắm.”

Nhưng đã quá muộn; mặt Louisa rúm lại. “Thật là không công bằng. Tôi chưa bao giờ đau khổ đến thế trong đời. Anh ấy có nói gì tôi không?”

“Ừm... không hẳn.”

“Anh ấy phải nói chứ. Phải nói gì đó chứ! Chúng tôi là một cặp đôi hoàn hảo mà.”

Hai người và một con chó tạo thành một đám rước nhỏ kỳ lạ, diễu qua mấy cửa hiệu dọc đường Regents Park. Elmo dẫn đường, kéo căng dây buộc cổ và khao khát tới được bãi cỏ. Tiếp đó là Ellie, bước nhanh trong đôi dép xỏ ngón lông lánh. Louisa rút lại phía sau cùng, tập tễnh và cố theo kịp trên đôi giày quá cao của mình.

“Anh ấy không nói gì với tôi cả,” Ellie nói qua vai. Nàng vẫy tay với Briony, cô gái làm trong hiệu bánh.

“Anh ấy có đang hẹn hò với ai không?” Louisa hỏi.

“Không.”

“Sao cô có thể nói thế được? Sao cô biết?”

“Rồi rồi, anh ấy không nói với tôi là anh ấy đang hẹn hò ai cả. Cuối tuần vừa rồi tôi phải tháp tùng anh ấy tới một sự kiện, vì...”

“Ôi Chúa ơi, tiếc tối ở khách sạn Claridge á? Anh ấy mời cô ư? Thật là bất công!”

Ellie bước nhanh hơn; giờ thì khó xử đây. Giọng Louisa the the và mọi người đang quay lại nhìn họ. Cuối cùng cũng về tới Primrose Hill và nàng có thể tháo dây buộc cổ cho Elmo. Tìm một cái que, nàng cố ném thật xa và nhìn nó lao theo hướng que.

“Tôi cá là cô rất vui khi chúng tôi chia tay nhau, phải không?” Tay Louisa chống nạnh trong khi cô ta cố lấy hơi. “Giờ thì Zack hoàn toàn là của cô.”

Đừng có đỏ mặt, đừng có đỏ mặt. “Tôi làm việc cho anh ấy. Chỉ thế thôi.”

“Ồi!” Louisa rít lên hoảng loạn và nhảy phắt sang một bên khi Elmo lao vào cô ta với cái que trong miệng. Đôi giày cao gót của cô ta nện xuống mặt đất và cô ta cố lấy lại thăng bằng. Cô ta nói, giọng buộc tội, “Nhưng hẳn là cô phải thích anh ấy lắm.”

“Thôi nhé, đủ rồi. Tôi không thích Zack.” Ellie cầu nguyện cho mũi nàng đừng đột nhiên dài ra vài tấc. “Tôi có bạn trai rồi. Anh ấy tên là Todd.” Todd chắc không phiền khi nàng mượn tên anh; nàng có lý do chính đáng. “Mà tôi cũng không cần phải nghe mấy thứ vớ vẩn này, cho nên cô đừng đi theo tôi nữa. “Chào cô.”

Louisa đột nhiên úp mặt vào tay và lắc đầu chịu trận. “Ôi trời, tôi xin lỗi. Tôi không có ý đó. Chỉ là tôi không biết phải làm thế nào...”

Bây giờ thì chắc chắn là mọi người đang chú ý tới họ rồi. Một bé gái kéo tay mẹ và nói to, “Mẹ ơi, cô lớn chừng kia đang khóc ạ?”

Điều này chỉ càng làm Louisa khóc to thêm. Cô ta nắm chặt tay rền rĩ, “Tôi đâu có lớn bụng.”

“Đi nào.” Ellie dẫn cô ta ra một chiếc ghế băng còn trống. “Ngồi xuống đi. Đây, tôi có khăn giấy này.”

Bao nhiêu son phấn trang điểm cẩn thận vì Zack, giờ trôi tuột hết trên khăn giấy. Louisa sụt sùi ầm ỉ trong vài phút. Ellie ngồi cạnh cô ta, để cô ta xả hết nỗi lòng, và trong khi chờ đợi nàng ném cái que hai, ba mươi lần để Elmo đuổi theo rồi hờn hờ mang lại. Giống như một cô gái có gu tệ hết chỗ nói về đàn ông, liên tiếp để đàn ông làm tan nát trái tim, rõ ràng Elmo không bao giờ nghĩ tới việc ngừng lại và tự hỏi liệu làm vậy có vô ích hay không.

“Cô còn khăn giấy không?” Cuối cùng Louisa lẩm bầm.

“Không.”

“Trông tôi có ghê không?”

Ghê là một cách nói giảm. Làm thế nào để trả lời cho khéo nhỉ?
“Hơi hơi.”

“Ôi trờiiiiiii...” Louisa đứng dậy. “Tôi phải rửa mặt đã. Quay về nhà được không, để tôi dùng nhà tắm một chút?”

Ellie ngần ngừ nhưng không đang tâm từ chối. Ừm, nàng có thể đền bù cho Elmo bằng một buổi đi dạo khác. Huýt sáo gọi nó quay về, nàng gài lại dây cổ và nói, “Được rồi, đi thôi.”

Elmo phản đối bằng cách đợi cho đến khi hai người tới phố Ancram mới ngồi xổm và phệt một bãi trên vỉa hè.

“Sao mà cô làm được nhỉ?” Louisa nhún vai khi Ellie cúi xuống, lồng tay vào túi ni lông để dọn phân. “Kinh tởm quá đi.”

Thế cô ta nghĩ việc hút phân là sở thích của nàng hay sao? Ellie nói diêm thần. “Tôi cũng chả thích thú gì việc này. Nhưng đây là

việc phải làm.”

“Zack nói mấy giờ anh ấy quay lại?”

“Anh ấy không nói.” Úi, lại nói dối kìa. “Có thể anh ấy sẽ, đi mấy tiếng liền.”

“Cũng có thể không. Tôi sẽ đợi ở đây.”

“Tôi không nghĩ vậy đâu, tôi còn phải làm việc nữa,” Ellie nói.

“Tôi không làm phiền đâu. Tôi chỉ đợi trên gác thôi.”

“Thật sự thì đây không phải là ý hay đâu.”

“Ôi trời, vì Chúa, hình như cô không thông cảm cho tôi lắm thì phải?” Louisa lại lên cơn kích động, mặt đỏ bừng. “Cô không hiểu điều này quan trọng thế nào đâu! Tôi yêu Zack và tôi muốn anh ấy quay lại. Với tôi anh ấy là mọi thứ trên đời. Trái tim tôi tan vỡ. Giờ tôi đang phải đau khổ tột cùng... cô không thể hiểu được cảm giác của tôi đâu!”

Trong tích tắc Jamie hiện ra mà không hề báo trước, dựa người vào một chiếc xe đang đỗ, khoanh tay trước ngực, mái tóc vàng ánh lên dưới nắng. Anh thích thú quan sát Louisa. Rồi như thể nhận thấy Ellie chuẩn bị phản pháo, anh quay sang lắc đầu với nàng. “Đừng làm thế.”

Anh đã đúng. Đây đúng là cách rẻ tiền nhất để tỏ vẻ ta đây. Ellie thở hắt ra. Rồi một chiếc taxi đỗ lại và Jamie, đang mặc áo sơ mi hồng quần jean, biến mất.

Elmo sửa nhặng lên khi thấy Zack chui ra khỏi taxi.

Chương 36

“Hừm, hừm, ngạc nhiên nhỉ,” Louisa chế nhạo Ellie. “Cô nói dối. Hay thật đấy.”

“Tôi nói rồi, tôi không biết bao giờ anh ấy quay về.” Ellie phát cáu. Giờ thì mời Zack xử lý nốt.

“Này? Trông tôi có ngu không? Cô chỉ đang cố đuổi cổ tôi đi vì muốn một mình đeo bám anh ấy.”

Rõ ràng là trong đầu Louisa không hề nghĩ cô ta trông thật sự ngu ngốc. Ừm, hoan hô. Zack đã trả xong tiền taxi và đang đi bộ qua đường về phía hai người.

Anh nhìn lướt qua để nắm tình hình. “Chuyện gì đây? Làm sao thế này?” Anh tiến về phía Ellie. “Cô không sao chứ?”

Một mặt, hành động của anh thật dễ thương, nhưng mặt khác, nó làm cho Louisa bùng lên cơn ghen.

“Zacky, em nhớ anh quá! Em cần gặp anh.”

Zacky á? Ôi trời ơi, cô ta gọi anh như thế sao?

“Thực sự” Zack tiếp tục hỏi han Ellie. “Cô không sao chứ?”

“Tôi không sao.” Tay anh đặt lên cánh tay nàng. Cảm giác tuyệt thật...

“Zacky, bọn mình phải nói chuyện!”

Anh quay sang nhìn Louisa. “Thiệt tình, chẳng có lý lẽ gì cả.”

“Ôi trời ơi, em không thể tin được. Nhìn hai người kia. Anh còn đang che chở cho cô ta nữa chứ!” Cô ta quay ngoắt lại, đôi mắt sừng vù chiếu thẳng ánh nhìn như tia lade vào Ellie. “Tôi đã hỏi là giữa hai người có chuyện gì không thì cô chối. Cô là đồ lươn lẹo dối trá...”

“Để anh lo đấy.” Ellie bước qua cô ta để vào nhà. Zack nắm chặt cánh tay nàng và bước đi cùng nàng. Louisa điên tiết, rú lên một tiếng, giăng mạnh, cố tách hai người ra. Cái quai xách mỏng dính như tờ giấy của túi ni lông đựng phân chó bị rách, tuột khỏi tay Ellie. Cái túi đập vào mắt cá chân Louisa đánh toẹt một cái và lần này phản ứng của cô ta thật chói tai, tiếng hét của cô vang khắp con phố lúc cô ta nhảy lùi lại đá cái túi văng lên không trung như một quả bóng.

“Á... eo ôi!” Cái túi không bị bục nhưng việc chạm phải nó đã đủ lắm rồi. Louisa nhảy tung tung, nhìn như thể cô ta rất muốn cắt bỏ luôn cái chân đáng xấu hổ đó. Elmo, phấn kích vì có cơ hội được chơi bắt đồ, lao dọc theo vỉa hè và sung sướng đón lấy cái túi. Miệng ngậm quai túi, nó mang cái túi về đặt lại dưới chân Louisa, đợi cô ta làm thế lần nữa.

“Cái con vật bẩn thỉu đáng kinh tởm, tránh xa ta ra!”

“Thôi đủ rồi.” Zack mở cửa trước, dẫn Ellie vào và huýt sáo cho Elmo đi theo nàng. “Tôi sẽ xử lý vụ này. Vào nhà đi.”

Ellie đóng cửa lại và sang phòng bếp. Nàng nhìn Elmo húp nước soàn soạt trong bát của nó. Một lát sau điện thoại reo vang.

“Vụ này làm cả ngày của cô vui hẳn,” Geraldine nói. “Cứ như xem phim Sex and the City ngay trước cửa nhà vậy.”

Nghe giọng bà, Elmo ngهن tai lên và biến mất qua cửa lật.

“Elmo đang chạy sang chỗ cô rồi đó.” Ellie nói.

“Cháu đang ở trong bếp à? Sao cháu không xem trò vui này nhỉ? Nào, lôi cái ống nhòm ra! Giờ Louisa đang quỳ xuống kia, nó làm hồng đôi giày đẹp mất. Hay cháu sang đây mình cùng xem?... Ôi chào cưng, cái con bé đáng ghét đó không thích chơi ném đồ với mày à?”

“Cháu không sang được ạ,” Ellie nói. “Cháu còn nhiều việc phải hoàn thành lắm.” Không phải sự thật, nhưng hôm nay nàng đã chứng kiến đủ nỗi đau khổ trong ngày.

“Tiếc nhỉ. Chuyện này là thế nào đây?” Nghe giọng bà đủ biết bà đã rõ mọi chuyện.

“Cô không mở cửa sổ ạ?”

“Đương nhiên là có! Nhưng cháu nghĩ ta phải làm sao? Đọc khẩu hình à? Nó nằng nặc là giữa cháu và Zack có gì đó.”

Miệng Ellie khô khốc. “Cháu biết. Nhưng không có chuyện gì đâu.”

Hai mươi phút sau, cửa trước sập mạnh. Những ngón đánh máy của nàng bắt đầu lóng ngóng... Gụi Ông Mackenzie, cá ƠN rất nhiều về bích thư... ôi, Ellie mau chóng xóa phần đánh lỗi trước khi anh kịp nhìn thấy.

Nhưng Zack không hề nhìn vào màn hình máy tính. Anh ghé đầu qua cửa, thở dài nói, “Đi nào, tôi nghĩ cả hai chúng ta cần uống chút gì đó.”

Anh rút một chai trong tủ lạnh, Ellie đem ra hai chiếc cốc và hai người đi lên phòng khách. Rượu vang trắng mát lạnh làm dạ dày nàng dễ chịu hơn một chút nhưng không xóa tan được tình cảm

liên quan tới Zack. Nàng uống thêm ngụm nữa. Ít nhất anh không biết nàng có tình cảm với anh.

Zack luồn mấy ngón tay vào mái tóc và nói. “Ừm, xin lỗi cô chuyện hôm nay nhé.”

“Không phải lỗi của anh mà.”

“Thế à? Tôi ghét phải kết thúc mấy chuyện yêu đương. Chúa ơi, tệ kinh khủng. Có thể tôi đã sai.” Anh dừng lại và xoa xoa trán. “Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ là cô ấy sẽ phản ứng như thế. Không phải Louisa. Cô sẽ không nghĩ cô ấy lại là loại người đó.”

“Tôi biết. Quá cảnh vẻ, quá sĩ diện.” Tội nghiệp cô ta, Ellie thực sự thấy tiếc cho cô ta; sau này, Louisa sẽ nhìn lại ngày hôm nay và ngạc nhiên vì đã để mất thể diện như vậy.

“Tôi cũng xin lỗi về những điều cô ấy nói với cô nhé. Cô ấy cứ đinh ninh trong đầu là giữa tôi và cô có chuyện gì đó.” Ánh mắt Zack nhìn nàng đăm đăm, giọng anh thật khó hiểu. “Tôi không hiểu cô ấy lôi dâu ra cái ý nghĩ ấy nữa.”

Rồi, đây có phải sự buộc tội kín đáo không? Có phải anh đang ám chỉ rằng anh không hề gợi ra ý tưởng đó ở Louisa mà chắc chắn có người đã làm việc đó, và biết đâu người ấy chính là nàng? Cảm thấy tự ái, Ellie nói, “Ừm, không phải tôi đâu! Sao tôi lại làm việc đó cơ chứ? Lý do duy nhất anh thuê tôi ngay từ đầu là vì anh biết tôi không hề thích anh và đó là sự thật, tôi thề độc ấy.”

Và nàng không nói dối; điều này là thật. Lúc mới tới đây, nàng không hề thích anh. Không cần phải đề cập tới chuyện gần đây tình hình đã thay đổi.

“Tôi biết, tôi biết điều đó. Tôi không hề có ý nói là cô đã nói gì với cô ấy.” Zack cũng hoảng không kém. “Chỉ là Louisa thôi, cô ấy

khó chịu và đang tìm ai đó để đổ lỗi. Dù sao thì, chuyện này qua rồi. Cô ấy đi rồi và sẽ không quay lại nữa. Nhưng tôi thấy rất áy náy vì cô phải chịu đựng tất cả những chuyện phiền phức này.” Anh uống nốt rượu. “Tối nay cô có gặp Todd không? tôi hy vọng anh ấy không thấy phiền về chuyện này.”

“Tối nay tôi không gặp anh ấy.” Ellie lắc đầu trước khi anh là kịp nói xong.

“Nhưng anh ấy không sao đâu.”

“Tốt. Nhưng tôi vẫn muốn bù đắp cho cô.” Zack nghĩ một lát. “Nghe này, nếu tối nay cô rảnh, sao ta không đi đâu đó ăn tối?” Anh xòe bàn tay. “Đây là cách tôi muốn xin lỗi và cảm ơn thôi. Thế nào? Kế hoạch được chứ?”

Nếu mọi thứ không phải như bây giờ, nếu trong một tình huống hoàn toàn khác, Ellie chẳng mong gì hơn thế. Nếu nàng không làm việc cho Zack và họ mới gặp nhau lần đầu tiên, nàng sẽ nói đồng ý ngay lập tức.

Nhưng vấn đề là nàng lại làm cho anh và không phải lần đầu tiên họ gặp nhau, nên nàng sẽ không thể làm thế, mặc dù đây là một đề nghị vô tư và nàng cũng rất muốn nhận lời.

Dù sao cũng không thể.

“Cảm ơn anh, nhưng không được rồi. Tối nay tôi nấu ăn cho Tony.”

• • •

Trái hẳn với dự đoán, một điều kỳ diệu nho nhỏ bằng cách nào đó đã xảy ra. Món cà ri xanh Thái Lan hóa ra lại khá ngon. Thịt gà chín mềm, gạo hoa nhài rất tươi và gia vị thì cay xé lưỡi nhưng lại rất hợp với món này. Cuối cùng cũng vượt qua được nỗi khiếp đảm nước mắt, Ellie đã thu hết can đảm mua một chai và nước mắt tạo ra cả một sự khác biệt. Kết quả là có món cà ri ngon tuyệt.

Thật may vì tình hình là Tony đang rất cần được động viên. Ban đầu ông hỏi nàng về Todd và nàng kể cho ông nghe nàng đã nhẹ nhõm thế nào khi thoát khỏi nỗi sợ hãi bị mắc kẹt trong một mối quan hệ sai lầm. Tony buồn nhưng thông cảm. Ông hiểu. Rồi nàng kể về vụ lùm xùm với Louisa hôm nay, ông gật đầu rồi nói, “Con bé đáng thương,” tới vài lần và uống thêm một lon bia nữa.

Rồi, đủ rồi. Ellie nói, “Tony? Ba kể con nghe có chuyện gì không ổn đi?”

Nàng chờ đợi, nhìn ông chậm rãi rót bia vào cốc. “Vì nếu không con sẽ lo là ba bị ốm đó.”

Tony đặt cái chai xuống. Hôm nay ông chẳng cười được bao nhiêu. Trông ông rõ ràng là đang đau khổ. “Ba không ốm đâu con yêu.”

Ông là diễn viên. Nàng nhìn ông chăm chú. “Chắc không ba?”

“Chắc,,Ba hứa. Không phải việc đó.” Ông đặt cùi chỏ lên mặt bàn. “Thôi được, ba sẽ kể con nghe. Con nhớ mấy bức tranh ba mua mấy tháng trước chứ? Bức tranh của cô họa sĩ ba gặp Primrose Hill đó...?”

Chương 37

Họng Ellie như có lửa đốt, người nàng nặng như chì và nàng không thể ngừng run. Xoay người trên giường cũng thấy đau ê ẩm. Đây có phải cảm giác khi leo đỉnh Kilimanjaro không? Ôi trời, Jamie, kinh khủng quá, anh ở đâu khi em cần anh vậy? Đến cốc nước anh cũng không lấy cho em được sao?

Ba tiếng sau nàng tỉnh dậy. Ngoài trời nắng rực rỡ và ánh sáng làm mắt nàng đau điếng. Cỗ lăm nàng mới nhắc nổi đầu dậy xem đồng hồ báo thức. 8 rưỡi. Ôi không, phải đi làm nữa. Nhưng hôm nay nàng không thể đi nổi; nàng không chỉ bị ho hay cảm, mà là cúm hần hoi. Trước đó nàng đã hai lần bị cúm và đây là lần đen đủi thứ ba. Nhưng ít nhất nàng không phải đấu tranh tư tưởng, thế này thì đi làm nổi gì. Đây không phải cúm sơ sơ, là cúm nặng rồi. Nàng phải gọi cho Zack và báo nghỉ.

Phải có sức mạnh siêu nhân mới bò nổi khỏi giường. Không thể tin nổi, tối qua nàng chỉ cảm thấy hơi mệt và hơi nóng người. Giờ nàng chỉ có thể lết ra nhà tắm để lấy mấy viên paracetamol, một cốc nước và đi vệ sinh. Rồi lết qua phòng khách để lấy điện thoại.

Quay lại giường, thở không ra hơi và mệt muốn xỉu, Ellie tìm trong danh bạ điện thoại tới khi tên của Zack hiện ra. Rồi nàng nghe giọng anh nói rằng bây giờ anh đang bận và nàng có thể để lại tin nhắn.

“Zack à, tôi đây. Xin lỗi anh, ừm, tôi bị cúm.” Chỉ riêng việc cầm điện thoại cũng hút hết năng lượng của nàng; đầu đau như búa bổ. “Hôm nay tôi không đi làm được.” Cổ họng nàng bỏng rát và giọng nàng khàn khàn như tiếng ếch kêu. Nghe giọng nàng thật buồn cười, giống giọng mấy người giả ốm để trốn việc nhưng là loại giả vờ kém nhất, với cái giọng tôi-bị-ốm yếu ớt chẳng lừa được ai. “Xin lỗi, nhưng tôi không đi làm được, thực sự là tôi ốm lắm. Bị cúm mà... Thế nhé... chào anh.” Nàng kết thúc cuộc gọi và nằm nghiêng xuống một cách khó khăn. Mắt nàng nhắm nghiền, như thế cũng tốt cho nàng. Giấc ngủ có thể làm dịu cơn đau, phải không?

Lúc Ellie thức dậy đã là 4 giờ chiều, da nàng đau tới mức chiếc chăn lông vũ chạm vào người cũng khiến nàng không thể chịu nổi. Xương nàng cũng rời rã và nàng chưa bao giờ thấy nóng đến thế. Nhưng hai phút sau khi gạt chăn ra, nàng lại thấy mình run rẩy. Miệng khô khốc, nàng khát không thể tưởng tượng được. Gạt mấy sợi tóc ướt trên mặt sang bên chỉ làm nàng thêm đau đớn. Thế này còn kinh khủng hơn việc trèo lên đỉnh Kilimanjaro bằng đôi giày cao gót cỡ số ba. Nào, với lấy cốc nước, uống chút nước. Nàng cố uống mà không để rót quá nhiều ra cầm. Đến khi cốc hết nước nàng mới nhận ra nàng đã quên uống thêm hai viên paracetamol. Nàng không thể nuốt khan được. Nhưng như thế nghĩa là phải bò ra khỏi giường để lấy thêm nước. Mắt nàng thấy cay cay. Đây là lúc nàng nhớ Jamie nhất. Nàng lăn ra ốm vào thời điểm không thể tệ hơn; Tony đã bay về LA từ tuần trước, Todd đang phải đi dự hội nghị kinh doanh ở Edinburgh, ngay cả Roo cũng nghỉ vài ngày để tới thăm mẹ cô ở Marbella, một chuyến đi cô đã trì hoãn khá lâu.

Nếu thực sự tuyệt vọng, nàng có thể gọi Paula, nhưng nàng không muốn làm thế, như vậy thật là không phải với cô ấy.

Jamie ơi? Jamie, anh có ở đó không?

Nhưng đầu óc nàng mụ mị vì đau đớn và mệt mỏi đến mức nàng không thể làm anh hiện ra được. Mà dù nàng làm được chẳng nữa, anh cũng không thể đem cho nàng cốc nước khác. Thực tế tàn nhẫn là nàng chỉ có một mình. Nếu muốn cái gì nàng phải tự đi mà lấy.

Ellie lê chân vào bếp, cố không ngo ngoay đầu, vắn vỏi, lấy một cốc nước đầy. Có một hộp nước cam trong tủ lạnh; dò dẫm để lấy nó ra, nàng gạt chai dầu ô liu sang một bên và nhìn vô vọng, với phản ứng chậm như một con sên, khi cái chai mất thăng bằng và lộn nhào từ trên giá xuống. Cái chai vỡ tan trên nền gạch trắng và một vũng tương dầu ô liu nguyên chất lấp lóa mấy miếng thủy tinh vỡ lan ra trên sàn.

Ellie bầu vào thành cửa tủ lạnh, nhìn chăm chăm vào đồng hồ vỡ. Bạn biết mình bị ốm khi không còn đủ sức để chửi thề, “Mẹ kiếp.”

Vì chẳng thể dọn dẹp được nên nàng cầm cốc nước và lết về giường. Uống thêm hai viên thuốc giảm đau nữa. Nhắm mắt lại và chập chờn, cái đầu lên cơn sốt của nàng mơ những giấc mơ rời lạc, đầy lo âu...

Giờ nàng thấy ngạt thở, bị một con gấu xám to dùng đê lên và điện thoại đang đổ chuông reng, reng, reng...

Rồi, đây không phải con gấu. Ellie vùng ra khỏi cái chăn lông vịt và tìm được chiếc điện thoại ngay khi nó kêu đến tiếng thứ năm, cũng là tiếng cuối cùng.

Giọng khàn khàn và ngái ngủ, nàng nói, “A lô?”

“Tôi có đánh thức cô không?” Đó là giọng của Zack. “Tôi chỉ muốn chắc chắn là cô không sao.”

“Ôi.” Cổ họng nàng như bị một nắm tay khổng lồ siết lại, đến nuốt khan cũng khó khăn. Có phải anh gọi để kiểm tra xem nàng thực sự ốm hay chỉ giả vờ không? Nghe giọng anh có vẻ quan tâm nhưng có thể chỉ là để làm nàng khai thật. “Ừm, tôi không nghĩ mai đi làm được đâu...” Nàng bắt đầu ho một cách yếu ớt, cơn đau nhói qua óc. “Ôi, xin lỗi anh...”

“Đừng xin lỗi. Tất nhiên cô không thể đi làm được. Cô gọi bác sĩ chưa?”

“Chưa...” Thật ngu ngốc, nàng còn chưa đi đăng ký với một phòng khám trong khu nữa. Không biết bác sĩ cũ của nàng có thể đi từ tận Hammersmith tới đây không nhỉ?

“Có ai chăm sóc cô không?”

Lại một tràng ho nữa bật ra. “không.”

“Todd đâu?”

“Đi dự hội nghị kinh doanh rồi.”

“Cô có ra khỏi giường được không?”

“Có...”

“Rồi. Tôi qua đây.”

“Không, không... tôi không sao. Anh không muốn nhìn thấy cảnh này đâu.”

Zack coi như không nghe thấy. “Cô có cần gì không?”

Tôi cần Jamie. Nàng nhắm mắt và thì thào, “Thuốc giảm đau. Liều mạnh.

Tôi hết rồi.”

“Tôi sẽ mua vài viên. Tôi trên đường tới đây.”

Ellie dùng tay chà vào mặt, đã bao giờ trông nàng tệ hơn thế này chưa? Ừm, mệt đến mức chẳng buồn bận tâm nữa, nàng nuốt nước bọt một cách khó khăn. “Cảm ơn anh.”

Đúng mười lăm phút sau, chuông cửa reo. Nàng ấn nút để anh vào và lại nằm vật xuống giường.

• • •

Zack vào nhà và nghe một giọng yếu ớt vọng ra, “Tôi ở trong này.”

Cửa phòng ngủ của nàng đang mở, rèm cửa đã được kéo lại. Mùi nước hoa đã phai của nàng vẫn còn thoang thoảng trong không khí. Ellie đang nằm cuộn mình trong tấm chăn lông vũ, trông nàng run rẩy và tái nhợt. Nàng ngúc ngoắc ngón tay về phía anh, miệng lẩm bẩm, “Đừng đến gần.”

“Tôi chả bao giờ bị ốm cả.” Phớt lờ lời nàng, anh lại gần giường. “Cả ngày nay cô ở nhà một mình à?”

Nàng khẽ gật đầu và nhăn mặt. “Chỉ là cúm thôi mà.”

“Tôi mang đến Ibuprofen, paracetamol và Night Nurse đây.” Anh đặt chúng lên bàn cạnh giường ngủ rồi cầm cái cốc không lên. “Để tôi lấy cho cô chút nước. Cô uống trà không?”

Ellie lắc đầu. “Chỉ nước thôi.” Nàng bỗng khựng lại, nhớ ra thứ gì đó. “Lấy nước trong nhà tắm ấy. Anh đừng vào bếp, bữa bọn lăm. Tôi vừa gặp tai nạn trong đó.”

Zack muốn ôm nàng, kéo nàng vào lòng anh, bế nàng trên tay và đưa nàng về nhà. Nhưng thay vì thế, anh rời phòng ngủ và đẩy cửa phòng bếp. Được chào đón bởi một vũng chất lỏng vàng ánh, anh thất thần mất vài giây, anh cứ ngỡ nàng gặp phải loại tai nạn đó. Rồi anh nhìn thấy mảnh chai thủy tinh vỡ và nhận ra đó là dầu ô liu.

“Đây này.” Anh quay lại với cốc nước trên tay. “Giờ xếp lại gối cho cô nhé.”

Ellie lăn sang mép giường để anh đập đập lại mấy cái gối bị xẹp. Rồi anh giúp nàng nhóm dậy để uống hai viên thuốc và chiêu nước. Chưa bao giờ thân thể hai người tiếp xúc nhiều với nhau đến thế, cảm giác thật tuyệt. Ellie đang ốm và anh thích được giúp nàng. Anh thích cả khi da nàng ánh lên xanh xao và tóc nàng dính bết khắp đầu. Nàng đang mặc chiếc váy ngủ màu xanh đậm, một bên vai tuột xuống, anh thậm chí còn không nghĩ tới chuyện đây có thể là thứ quần áo duy nhất nàng đang mặc.

Hai mươi phút sau anh quay lại phòng ngủ và nói, “Cô uống nước quả không?”

Ellie khẽ lắc đầu, “Anh đừng vào bếp.”

“Không sao, tôi dọn cả rồi.”

“Gì cơ?” Nàng nhúu mày. “Chỗ dầu ô liu á? Ôi trời, không phải vậy chứ.” Đúng là công việc ác mộng, sau mỗi lần anh cọ sàn và lau khô, giẫm chân lên lại thấy chỗ gạch vẫn trơn như sân băng vậy.

Nhưng anh muốn gây ấn tượng, nên Zack nhún vai và nói bình thản, “Dễ thôi mà.”

“Tôi không thể tin được là anh lại lau sàn bếp cho tôi.” Trông nàng có vẻ ngượng.

“Này, xong rồi. Đừng có lo nữa.” Anh cầm hộp giấy trên bàn cạnh giường ngủ. “Sắp hết giấy rồi. Cô còn giấy ở đâu không?”

“Không. Không sao, có cuộn giấy vệ sinh.”

“Không dùng giấy đó được. Tôi sẽ mua cho cô hộp khác. Tôi phải đi đã nhưng mấy tiếng nữa sẽ quay lại.”

“Anh không cần phải quay lại đâu.”

“Tôi không để cô một mình thế này được. Cô bị ốm mà. Giờ ngủ đi.” Zack rướn người qua giường và xếp lại những chiếc gối đáng ra không cần xếp. “Cô đưa tôi chìa khóa để tôi khỏi phải bấm chuông nhé?”

Nàng gật đầu. “Trong túi xách của tôi ở phòng khách ấy. Cho tôi xin... À, mà thôi, không sao.”

“Nói đi. Muốn gì cũng được.”

Khóe môi nàng nhếch lên thành một nụ cười yếu ớt. “Tuyệt, thế cho tôi một chiếc Mercedes đỏ và vương miện gắn kim cương.”

“Được.” Trong khoảng khắc đó Zack biết là anh yêu nàng, anh thực sự yêu nàng. “Ừm, mấy thứ đó chắc phải mất mấy ngày mới hu xếp được. Trong lúc này cô có muốn gì khác không?”

“Một lon Tizer là tuyệt nhất.”

“Giờ cô lại hơi tham lam rồi đấy. Nhưng vì cô đang ốm yếu nên vậy cũng không sao.”

Nàng lại cười. “Cám ơn anh.”

Chương 38

Ellie lại thiếp đi, hai tiếng sau nàng bị đánh thức bởi tiếng động phát ra khi Zack vào nhà. Trời, anh thật dũng cảm khi dám quay lại. Thật tốt bụng. Giọt nước mắt biết ơn chảy qua khóe mắt nàng; khi người ta ốm yếu thế này mà không bị bỏ rơi thì thật tốt.

Chắc nàng cần tắm nhưng việc đó đúng là không thể; chỉ nghĩ đến những giọt nước rơi xuống da nàng đã thấy đau đến mức hết muốn tắm rồi. Ellie cầu mong người nàng không bốc mùi.

Nhưng khi anh bước vào phòng với lon Tizer và cái ống hút màu hồng gấp lại để nước không bị dây ra ngực nàng, có vẻ như Zack không phải nín thở. Chắc là nàng không bốc mùi. Anh xếp lại gối cho nàng, giữ tấm chăn lông vũ, gài lại góc ga trải giường bị tuột khi nàng trở mình.

“Ngoài trời tối rồi.” Lon Tizer mát lạnh và ngon lành làm họng nàng đỡ bỏng rát.

“10 giờ rồi. Đến giờ uống Ibuprofen rồi đó.” Anh bóc viên thuốc từ vỉ nhôm và đưa cho nàng trước khi xé cái nắp hình oval của hộp giấy Kleenex mới mua. Cô có ăn nổi không?”

Ellie nhắm mắt, nghĩ tới thức ăn và lắc đầu. “Không, cảm ơn anh. Tôi không đói. Lon Tizer này là tốt rồi.”

“Tốt. Giờ cô muốn ngồi trên sofa xem ti vi một chút không?”

Tì vi. Lại phải tập trung. Phải mở căng mắt. “Tôi nghĩ tôi quá mệt.”

“Rồi, thế cô ngủ tiếp đi. Tôi mang laptop theo đây. Tôi sẽ ngồi làm việc mấy tiếng nữa. Cô cần gì cứ gọi.”

“Anh không cần phải ở lại đâu. Tôi sẽ ổn thôi.”

“Cô không sao thì tốt. Nhưng nhờ bị sao thì làm thế nào? Nghe này, không sao đâu. Tôi làm việc ở nhà hay ở đây thì cũng có khác gì nhau đâu. Nói để cô hay, còn mấy lon Tizer nữa trong tủ lạnh đấy.”

Anh thật tốt bụng, thật chu đáo. Mà anh đâu cần phải làm tất cả những việc này. Ellie nằm nghiêng và lại thiếp đi, yên tâm khi biết rằng trong nhà có người, ít nhất là lúc này.

Tới 4 rưỡi thì nàng lơ mơ tỉnh giấc vì bị bàn quang đánh thức. Trong vài giây nàng vẫn chưa ý thức được bây giờ là sáng hay chiều. Phải rồi, ở ngoài vẫn tối, nghĩa là 4 rưỡi sáng. Nàng mò mẫm bò khỏi giường, đi ngang qua phòng ra nhà tắm. Tốt hơn rồi. Giờ nàng đang tỉnh táo, hay là ra bếp uống một lon Tizer lạnh nữa nhỉ?

Lê bước ra hành lang, nàng thấy cửa phòng khách khép hờ nên đẩy cửa vào. Trong ánh sáng mờ mờ, máy tính của Zack vẫn để mở trên bàn nước. Zack đang nằm dài trên sofa, ngủ rất say.

Dù đầu óc đang quay cuồng và tay chân run lẩy bẩy nhưng Ellie vẫn không thể rời mắt khỏi anh; quả thực không thể đưa mắt đi chỗ khác được. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy Zack ngủ. Trong ánh sáng ấm áp của chiếc đèn bàn, mặt anh thư giãn, hiền hòa hẳn đi. Lông mi đen ngả bóng phía dưới đôi mắt, gò má trong cao hẳn lên, trên cằm râu mọc lờm chớm. Anh đang nằm ngửa, hai bàn chân bắt

chéo và một tay để lên ngực. Nhịp thở đều đặn. Tuyệt nhất là anh không hề phát ra tiếng động.

Một người không ngáy. Luôn là một ưu điểm.

Thôi đi. Mà bệnh thật.

Ellie quay đi và tiến về phía bếp. Anh đã dọn sàn bếp sạch sẽ; chẳng còn trơn tí nào nữa. Giờ nàng cảm thấy tỉnh táo hơn, và khỏe hơn đôi chút, nàng mở tủ lạnh lấy một lon Tizer. Mất ba lần nàng mới bật được nắp lon. Zack mua cả sữa chua, bánh xốp dâu, thạch và mấy chai nước quả tươi ép đủ loại. Dạ dày nàng sôi lục bục; hơn hai mươi tư tiếng đồng hồ nàng chưa ăn gì rồi. Nàng đóng cửa tủ lạnh và bước ra khỏi bếp, không cưỡng lại được ý muốn ngó vào phòng khách lần nữa trên đường về phòng ngủ.

Nhưng lần này Zack đã mở mắt, rõ ràng vụ lục lọi tủ lạnh của nàng làm anh thức giấc. Anh quay lại nhìn nàng, nói giọng ngái ngủ, “Lẽ ra cô phải gọi tôi chứ. Tôi sẽ đi lấy cho cô.”

“Không sao, dù sao tôi cũng phải đi tiểu.” Ôi trời, sao mà lại nói ra chuyện đó?

“Giờ cô thấy trong người thế nào?”

Ellie tựa vào cửa. “Xấu hổ quá, tôi vừa nói đi tiểu trước mặt sếp.”

Anh cười. “Có gì đâu. Mấy chị tôi toàn nói thế mà. Tôi cũng quen rồi.”

“Tôi cứ tưởng anh về nhà lâu lắm rồi.”

“Tôi cũng không cầu kỳ chuyện ngủ ở đâu. Cái ghế này thoải mái đấy chứ.

Trông cô khá hơn rồi đấy.”

“Thật khó tin.” Ellie đưa mấy ngón tay lên cào tóc. Liếc xuống dưới, nàng kiểm tra kỹ lại chiếc váy ngủ dài vừa trên đầu gối. Thế là được rồi, nàng không muốn sợ ý để anh nhìn thấy quần lót hồng của nàng. Nếu biết anh vẫn còn ở đây, nàng đã khoác thêm chiếc áo choàng ngủ. Nhưng giờ thì quá muộn rồi, anh đã nhìn thấy nàng trong bộ váy ngủ hết sức bình thường và đôi chân trần.

Zack vươn vai ngồi dậy. “Cô có muốn thứ gì nữa không?”

Nàng ngần ngừ. Sau khi ngủ quá nhiều, thực sự nàng đã thấy đỡ hơn một chút. “Anh có thể làm... bánh mì nướng pho mát được không?”

Zack cười tươi. Anh đứng dậy và chỉ ra sofa. “Đây, cô ngồi xuống đi. Có phải cô định hỏi tôi có biết làm bánh mì nướng pho mát không đấy?”

Nàng cố nặn một nụ cười ngắn để đáp lại. “Anh không biết cũng không sao. Một bát ngũ cốc Weetabix cũng được.” .

Ellie co cả hai chân lên ghế, đầu nàng dựa vào chiếc gối vừa mấy phút trước Zack đã gối lên. Bên ngoài thật tĩnh lặng. Bây giờ là nửa đêm và có vẻ như anh và nàng là hai người duy nhất còn thức ở Primrose Hill này.

Rồi Zack quay lại với hai đĩa bánh mì nướng pho mát, nướng vừa tới. Anh cắt miếng bánh của nàng thành những miếng dài dễ ăn. Anh cũng pha cho mình một cốc cà phê đen đặc. Bên nhau trong phòng khách, họ cùng dự một buổi dã ngoại mini mà mỗi người hầu như chẳng nói gì với nhau nhưng vẫn có cảm giác khoan khoái kỳ lạ. Ăn xong bánh mì nướng, Zack mang cho nàng bánh xốp dâu. Văng vẳng từ xa tiếng còi xe cảnh sát dội lại. Bình minh đang tới, chim chóc bắt đầu hót líu lo trên những cái cây đằng sau

nhà. Tiếng xe hơi khởi động. Mí mắt Ellie sụp xuống và một lần nữa nàng lại thấy kiệt sức. Từ một khoảng cách dường như thật xa xôi, nàng thấy Zack đang xếp lại gối sofa để nàng cảm thấy thoải mái hơn. Giống như trở lại hồi năm tuổi, được chăm sóc và chiều chuộng. Đầu nàng đau như búa bổ nhưng không sao. Nàng mỉm cười và lẩm bẩm, “Dễ chịu quá... anh thật dễ thương...”

• • •

... Mấy tiếng sau, nàng lại giật mình tỉnh giấc. Vẫn ngồi trên sofa, nàng chỉ còn một mình và đang kinh hãi nhớ lại.

Dễ chịu quá... anh thật dễ thương...

Ôi trời, nàng thật sự đã nói thế sao? Những từ này thực sự phát ra từ miệng nàng trong lúc nàng ở trong tình trạng yếu ớt sắp thiếp đi sao? Nàng không định nói ra, có thể nàng chỉ nghĩ trong đầu là thế này thật dễ chịu và anh thật tốt bụng, nhưng thật vô vọng, mấy từ này đã phát ra lộn xộn từ não nàng và nàng không bao giờ định để cho anh nghe thấy.

Nhìn quanh lần nữa, Ellie phát hiện ra mình đang được quấn trong tấm chăn lông vũ; chắc hẳn Zack đã lấy chăn từ trong phòng ngủ và đắp cho nàng. Trên mặt bàn nước, dưới chiếc điện thoại của nàng, có mẫu giấy nhắn với nét đặc trưng của anh:

Chào cô. Cô thấy thế nào rồi? Tôi về cho Elmo đi dạo và xử lý giấy tờ một chút. Muộn nhất 11 giờ tôi sẽ quay lại. Cần gì cứ gọi nhé.

Gặp cô sớm. Z.

Chữ Z kết thúc bằng nét lượn nhỏ có thể là một dấu x, một con cá hoặc một nụ hôn. Hoặc có thể chẳng có nghĩa gì cả. Ellie thấy mình đang tập trung vào nét lượn đó, nghiên cứu nó, cố gắng luận ra anh định nói gì. Thôi, dừng ngay, kiểm chế, anh có viết thư tình đâu cơ chứ. Chỉ là một nét lượn thôi.

Cũng trên bàn nước, nàng thấy chiếc đồng hồ báo thức, một gói Ibuprofen, một cốc nước và một lon Tizer chưa mở. Anh đã nghĩ đến mọi tình huống. Sau vụ nói mớ tối qua, thật lạ là tại sao anh không để sẵn cả áo chuyên dụng cho bệnh nhân tâm thần.

Ellie nuốt viên thuốc giảm đau và uống chút nước. Người nàng vẫn đau và ngủ tiếp có vẻ là một lựa chọn hấp dẫn. Nhưng đã 9 giờ rồi, khoảng một tiếng nữa Zack có thể sẽ quay lại và nàng phải rửa ráy đã.

Nước tấp vào da nàng như đạn, cơn đau như dần và nàng chưa bao giờ nhận ra tắm vòi sen lại khó khăn đến thế. Ngay cả nhấc tay lên để gội đầu cũng làm nàng kiệt sức...

Nào, tập trung vào, làm cho xong đi, cứ để vòi sen xả hết xả phòng đi. Đôi chân nàng lầy bầy và hơi nóng của nước làm đầu nàng mù mẫm... Ôi, và giờ mắt nàng đang nổ đom đóm, không hay rồi, mấy vệt đom đóm càng ngày càng lớn... Rồi, ra khỏi đây, ngồi xuống trước khi mày ngã... úi...

...

“Ồi trời, sao lại thế này? Cô làm gì thế?” Zack nhìn nàng hoảng sợ.

Ellie tự nhủ mọi chuyện có thể còn tệ hơn. Có thể nàng đã ngất xỉu luôn rồi. Có thể Zack quay lại đã thấy nàng nằm một đống, trần truồng và ướt sũng trên sàn nhà tắm. Ít ra nàng đã khoác được chiếc áo choàng và quay về ghế sofa an toàn.

“Tôi ngất trong khi tắm. Thực ra là trong khi tắm dở.” Nàng ấn một đồng giấy xuống vào thái dương; vết sưng đang phồng lên trông thấy nhưng ớn trời nó không còn chảy máu nữa. “Tôi cột đầu vào gờ máy sườn. Không sao, không cần phải khâu đâu.”

Zack xem kỹ vết thương. “Tôi nghĩ vậy phải xem lại. Tôi không thể tin được là cô lại cho rằng tắm là một ý hay. Trời đất cô đang bị cúm mà.”

“Xin lỗi. Tôi chỉ muốn cảm thấy đỡ hơn.”

“Có vẻ không hiệu quả nhỉ. Cô suýt nữa vỡ cả sọ kìa. Rồi, thế đi, tôi sẽ không để cô một mình nữa đâu.”

“Không sao mà, tôi hứa tôi không tắm tấp gù nữa đâu.”

Có thể anh không muốn biết điều này, và nàng cũng không mớ tới chuyện nói cho anh, nhưng lúc cáu trộg anh càng đẹp trai. Ellie nằm xuống khi anh đi vào bếp, và nàng nghe tiếng lách cách phát ra từ tủ lạnh.

Một lát sau anh quay lại với gói ngô ngọt đông lạnh bọc trong một cái khăn sạch. “Đây, đừng có di chuyển, cứ để tôi làm. Giờ cô trắng bệch như tờ giấy rồi kìa.”

“Anh lúc nào cũng hách dịch thế này à?” Nàng nhắm mắt khi anh chườm túi đá lên vết sưng bằng quả ổi trên thái dương nàng.

“Ừ.”

Nhưng anh không thể ở đây suốt được.”

“Tôi biết. Nhưng phải có ai chăm sóc cô chứ.” Zack gạt nước trên cổ nàng. “Thế nên cô sẽ quay về phố Ancram với tôi.”

• • •

Zack đem xe tới, đỗ ngoài cửa nhà bên cạnh một chiếc xe khác. Anh thậm chí còn không cho nàng tự đi xuống cầu thang. Thấy vì thế, anh nhắc bổng nàng lên và bế xuống nhà.

Ai bảo bị cúm là chỉ có thiệt thôi?

“Có cảm giác như tôi bị bắt cóc vậy.” Trời ơi, cảm giác quá tuyệt ấy chứ. Ellie phải cố nhìn đi chỗ khác không thì anh sẽ biết được nàng đang nghĩ gì mất.

“Không thể để cô ngã từ trên cầu thang xuống rồi gãy cổ được.” Giọng anh cộc lốc. Anh chỉ đang nghĩ rất thực tế thôi. Đầu nàng nặng trĩu như quả bóng bowling; nàng cố lắm mới giữ thẳng được đầu. Nhưng rồi nàng cũng chịu thua và dựa đầu vào vai anh. Thế này dễ chịu hơn nhiều. Cảm giác thật hạnh phúc khi áo sơ mi vải bông mềm của anh cọ vào má nàng ấm sức.

“Hy vọng tôi không nặng lắm.”

“Không sao, sắp đến nơi rồi, cẩn thận chân cô đấy.” Anh xuống hành lang dưới nhà và cẩn thận đưa nàng qua cửa.

Hai phút sau họ tới phố Ancram và chu trình đó được lặp lại, nhưng theo thứ tự đảo ngược. Ellie nhắm nghiền mắt, nhớ lại sau đám cưới, Jamie đã trình trọng bế nàng qua cửa căn hộ ở Hammersmith. Anh giả vờ ị ạch dưới sức nặng của nàng, nàng đã

đấm cho anh một quả vào mạng sườn và hai người cười nhiều tới mức anh suýt nữa làm rơi nàg.

Thôi nào, không nghĩ về chuyện đó nữa. Nàng chẳng còn hơi sức để mà xúc động. Nàng được bế qua một bậc cửa khác để lên gác. Qua phòng khách. Dọc hành lang và qua cánh cửa phía cuối.

Hai mươi phút sau có tiếng gõ cửa, rồi cửa bật mở.

“Là cô đây.” Geraldine bước vào, tựa người lên cây gậy chống. “Ôi cháu yêu, trông cháu thảm quá. Zack bảo ta qua xem cháu thế nào. Cháu có quả ối trên đầu to thật đấy.”

Ellie mệt lả. Nàng để bà khám cho nàng. Căn phòng không dùng đến của Zack có màu xanh nhạt và trắng, tạo cảm giác mùa hè với rèm cửa màu xanh lá cây bay bay trong gió. Cái giường cỡ trung nằm thật thoải mái. Thái dương nàng giật giật. Nàng nói, “Cháu đúng là rắc rối, phải không cô?”

“Không phải lỗi của cháu mà. Rồi, xong cả rồi đấy. Không có gì nghiêm trọng. Nghỉ ngơi và nhớ uống nước đầy đủ. Cháu sẽ sớm khỏe lại thôi.”

“Khổ thân Zack, bị chết gí với cháu.”

“Có những người thích được chăm sóc người khác. Khi đó họ thể hiện được những mặt tốt nhất của mình. Nhìn Zack thế này cũng hay.” Lòng mảy Geraldine ngọ ngậy. “Ta luôn nghĩ ân cần với người ốm là một điểm đáng yêu ở đàn ông đấy.”

Chương 39

Thế này có phải là sai không nhỉ? Anh có nên làm việc này không? Zack chỉ biết rằng việc có Ellie ở đây, trong căn nhà này khiến anh cảm thấy mãi nguyện. Anh đã hủy mấy cuộc họp chiều nay không chút do dự. Đơn giản là anh không quan tâm. Đã lâu lắm rồi anh chỉ lao tâm khổ tứ cho công việc, thực sự hiến đời mình cho nó. Nhưng công việc giờ đây dường như không còn quan trọng nữa.

Không phải, thế không đúng. Công việc vẫn quan trọng. Nhưng không phải ưu tiên số một của anh nữa.

Anh gõ cửa phòng và nói, “Tôi vào được không?”

Ellie đang ngồi trên giường, mặc một chiếc áo sơ mi trắng sạch. Mặt nàng xanh xao, mắt nàng thâm quầng nhưng với anh trông nàng vẫn thật dễ thương.

“Chào anh. Cảm ơn anh nhé.” Nàng đưa tay đỡ bát xúp cà chua anh vừa mang lên. “Không thể tin nổi là tôi tỉnh dậy lại muốn ăn xúp.” Nàng cười và húp một thìa. “Ngon quá. Chắc tôi qua được giai đoạn tệ nhất rồi.”

Đó là tin tốt đương nhiên rồi. Nhưng một phần nhỏ nhen, ích kỷ trong Zack không muốn nàng qua được giai đoạn tệ nhất. Cho đến tận tối nay, Ellie vẫn yếu và rõ ràng là bắt nàng ở lại vẫn hợp lý. Nhưng ngay khi khỏe hơn, nàng sẽ quay về nhà. Và Todd sẽ từ hội

ngệ ở Glasgow trở về. Anh không nói điều đó với Ellie, nhưng cá nhân anh cho rằng đáng ra Todd phải quan tâm hơn nữa mới phải; bạn gái ốm mà anh ta chẳng gọi cho nàng được mấy lần. Ý anh là, anh ta không quan tâm xem nàng thế nào ư? Hay anh ta chẳng buồn bận tâm? Gửi cho nàng mấy bông hoa thì chết ai?

Rồi nữa, có thể đây là một dấu hiệu đầy hứa hẹn, một gợi ý cho thấy mối quan hệ của hai người cũng không được suôn sẻ cho lắm. Anh rướn người ra để dọn mấy cốc nước không trên kệ đầu giường và hỏi băng quơ, “Hôm nay cô có nói chuyện với Todd không?”

“Có chứ. Lúc trước anh ấy gọi rồi.” Ellie gật đầu, trông có vẻ chống chế. “Anh ấy còn nhắn tin nữa.” Nàng chỉ chiếc điện thoại đang nằm úp mặt trên cái chăn lông vũ. “Anh ấy gửi nhiều tin nhắn lắm.”

Có phải nàng xấu hổ vì anh ta thiếu quan tâm tới nàng không? Tuyệt. “Cô ở lại đây anh ấy không phiền chứ?”

Nàng gật đầu. “Vâng. Anh ấy rất biết ơn anh vì đã trông nom tôi.”

“Không có gì. Cô có thể trả công tôi khi nào khỏe hơn.” Zack thoáng cười. “Tôi có việc khác nhờ cô đây.”

“Thế à? Anh nói đi, tôi sẵn lòng.” Ellie chắc chắn đang bình phục; nàng đang ăn xúp ngon lành.

“Tôi vừa nhận được mail của Steph.”

“Chị gái anh ở St Austell,” Ellie nói, “Có cặp sinh đôi ấy hả?”

Anh thấy xúc động vì nàng vẫn nhớ. Buồn cười thật. “Đúng rồi. Steph và Gareth sống chung bảy năm rồi và hai người vừa quyết định cưới nhau.” Anh ngừng lại. “Tháng Chín này.”

“Tháng Chín này sao? Oa.”

“Đó là kiểu của Steph mà. Không bao giờ kiên nhẫn. Một khi đã quyết định là làm tới luôn. Căn bản là hai người đó mới nghe nói một đám cưới ở nhà thờ làng bị hủy nên họ tranh thủ dịp này luôn.”

“Cứ như Lastminute.com ấy nhỉ,” Ellie nói. “Sao lại không cơ chứ?”

“Và chúng tôi định tổ chức một buổi tiệc tại nhà bố mẹ tôi. Tâm một trăm khách.”

“Úi chà.”

“Sẽ ổn thôi. Sở trường của mẹ tôi mà. Đám cưới của Claire cũng tổ chức tại nhà. Thành công lắm.”

Ellie ăn nốt bát xúp. “Thế tôi giúp được ở khâu nào? Anh muốn tôi giúp thế nào? Ôi, hay đây là lời mời, anh cần tôi...?”

“Không phải giúp kiểu đấy. Thực ra, vụ này hơi riêng tư một chút.” Zack ngồi ở cuối giường. “Vấn đề là, Steph đã nhờ Mya, bạn chị ấy, làm phù dâu. Trước tôi có hẹn hò với Mya, lâu lắm rồi. Cô ấy thì không giống Louisa đâu,” anh vội nói thêm. “Mya giống chó Labrador hơn, lúc nào cũng sôi nổi và hoạt bát. Theo như Steph thì cô ấy đã rất phấn khích khi nghe nói tôi sẽ tới dự. Nếu đi một mình chắc tôi sẽ phải đối phó với cô ấy suốt mất. Sẽ khó xử lắm. Cô ấy là người tốt mà tôi lại không muốn làm cô ấy tổn thương.” Anh ngần ngừ. “Cho nên nếu tôi đem ai đó theo cùng chắc sẽ tốt hơn. Cô ấy sẽ hiểu và không làm phiền tôi nữa. Không cố níu kéo nữa.” Anh không bịa; đây là chuyện có thật Nhưng anh là kẻ nhẫn tâm lợi dụng tình huống này để phục vụ mục đích riêng của mình. Với một chút may mắn. “Cho nên, tùy cô nhé. Tôi biết

nhờ vả thế thì hơi quá, nhưng thực sự là cô giúp được tôi. Buổi tiệc chắc sẽ vui đấy.” Anh ngừng lại. “Nếu cô nghĩ Todd không phiền.”

Zack McLaren, mày mặt dày thật đấy.

Mắt Ellie sáng bừng và má nàng thoáng ửng lên. Nàng suy nghĩ mất vài giây. Cuối cùng nàng nuốt nước bọt và nói, “Tôi sẽ giải thích với anh ấy. Tôi chắc là anh ấy không phiền đâu.”

“Ôi tốt quá. Cảm ơn cô.” Tim anh chính xác là đang đập thành thịch trong lồng ngực. Ellie vừa đồng ý cùng anh tới dự lễ cưới của chị anh ở Cornwall.

Tuyệt.

• • •

Thật thích khi được Zack trông nom, nhưng Ellie vẫn ý thức được rằng nàng đã làm phiền anh quá lâu. Hôm nay là Chủ nhật, nàng ở đây đã được ba ngày và không còn đủ chuẩn tươm tăt nữa. Sự đau đớn, những cơn run rẩy, sốt cao, tất cả đều đã giảm nhiều. Nàng cảm thấy ngon miệng trở lại, không còn giống như con thú bị xe đâm trên đường. Cảm giác mệt mỏi cũng lui dần. Giờ nàng đã bình thường, mặc dù vẫn còn hơi yếu.

“Cô chắc là không sao chứ?” Zack cương quyết đòi đưa nàng về dù nhà nàng chỉ cách có vài trăm mét. “Bao giờ Todd về?”

“Mau thôi.” Ellie chui ra khỏi xe, bây giờ là 3 giờ chiều. “Anh ấy về ngay bây giờ đấy. Cảm ơn anh đã chăm sóc tôi.” Nàng giữ chặt cái túi đem theo lúc anh định xách nó cho nàng. “Đừng lo tôi mang được mà. À... cảm ơn anh vì mọi thứ nhé. Tôi sẽ quay trở lại

làm việc ngay khi khỏe lại. Thứ Tư hoặc thứ Năm nhé.” Anh đã làm cho nàng quá nhiều, nàng không biết phải tỏ lòng biết ơn ra sao. Ít ra thì mang trong người vi rút cúm cũng có nghĩa là không thể hôn lịch sự lên má.

Dù sao anh cũng là sếp. Nàng là nhân viên. Làm thế sẽ không phải cho lắm.

Vì thế, Ellie chỉ nói, “Chào anh,” và vẫy tay ngượng nghịu trước khi tra chìa khóa vào ổ và bước vào nhà.

• • •

“Sao cậu không cho tớ biết là cậu bị ốm? Tớ đã quay về ngay rồi! Đáng ra tớ có thể chăm nom cậu!”

Ôi trời, Roo cảm thấy bị xúc phạm.

“Cậu đang đi thăm mẹ mà,” Ellie nói. “Vả lại, cậu mà lây cúm từ tớ thì cũng chẳng vui vẻ gì đâu.”

Roo rõ ràng tức giận trước câu trả lời có vẻ xem thường đó. “Tớ vẫn sẽ làm thế. Tớ nợ cậu mà, nhớ không? Làm sao tớ bù đắp cho cậu được nếu cậu không để tớ làm.”

“Cậu không nợ nần gì tớ cả, tớ nói hàng triệu lần rồi. Cậu đã giúp tớ thì có” Ellie thở dài; Roo vẫn cứ bướng bỉnh dính tịt lấy cái lời thề thần thánh mới nghĩ ra của mình. Không caffein, không rượu bia, không trang điểm, làm việc thiện liên miên và nhất quyết từ chối trả lời tin nhắn cũng như điện thoại của Todd. Thực lòng mà nói, thế này thì hơi mệt mỏi rồi đấy; nàng ước giá như cô nàng Roo bất cần yêu-cho-vui của ngày xưa trở lại.

“Rồi, thế liệt kê ra đây.” Roo rút ra một quyển sổ từ trong túi. “Nói tớ biết cậu cần gì và tớ sẽ đi mua cho. Thức ăn, đồ vệ sinh cá nhân... bất cứ thứ gì cậu muốn.”

“Ừ, Cám ơn cậu.” Ellie nhìn cô vẻo, lăm lăm cây bút trên thành sofa. “Tớ sắp hết khử mùi rồi, nên cậu kiếm cho tớ một hộp xịt nhé.”

“Loại gì?”

“Gì cũng được, chẳng quan trọng.”

Thế này rõ là chưa được. “Nhưng loại nào cậu thích nhất?”

“Được rồi, Dove nhé.”

Roo viết lại. “Gì nữa.”

“Nước táo. Ít bánh mì. Loại trắng, cỡ vừa nhé.”

Chiếc bút ngoáy trên tờ giấy. “Rồi. Gì nữa?”

“Gọi cho Todd.”

Cái bút đột ngột dừng lại. “Rồi nói gì?”

“Nói là cậu muốn gặp anh ấy. Đừng để anh ấy đau khổ nữa. Cậu chỉ đang tự làm hại mình một cách vô nghĩa mà thôi.”

Roo vênh mặt lên. “Có thể là tớ đáng bị thế.”

“Cậu bảo là cậu sẽ làm mọi thứ tớ muốn.” Bệnh cúm đã làm nàng yếu đi, Ellie biết hiện giờ khả năng thuyết phục của nàng không đạt phong độ tốt nhất. “Cậu và Todd ở bên nhau, đấy là điều tớ muốn.”

“Không đời nào.”

“Nhưng cậu đang làm tớ cảm thấy có lỗi đấy. Nếu không phải vì tớ thì giờ hai người đã là một cặp. Tất cả là lỗi tại tớ!”

“Có cố gắng đấy,” Roo nói, “Nhưng câu trả lời của tớ vẫn là không. Nhân đây, tóc cậu trông hơi bần đó.” Cô chuyển chủ đề. “Tớ gọi thợ làm tóc của tớ đến cắt tỉa rồi sấy khô cho cậu nhé?”

Biết tóc mình bần luôn là một điều tốt. “Cảm ơn cậu, nhưng không cần đâu.”

Cả đời mình, Ellie chưa bao giờ bước ra từ thẩm mỹ viện và cảm thấy thoải mái với vụ sấy khô mà nàng phải hứng chịu; lần nào nàng cũng thấy mình giống như mấy cô vợ Stepford vậy.

“Thế làm móng nhé?”

“Không.”

“Mát xa?”

“Thiệt tình, không.”

“Nhuộm da rám nắng nhé?”

“Không.”

Roo nheo mắt bất lực. “Thật cứng đầu.”

“Chó chê mèo lắm lông,” Ellie nói.

“Nhưng tớ đang cố giúp cậu mà!”

“Thì tớ cũng vậy!”

“Ồi trời, cậu khó chịu thật đấy,” Roo gào lên.

Ellie giữ mặt nghiêm nghị. “Cậu cũng y như thế đấy.”

• • •

Roo quay lại với mấy thứ đồ vừa mua rồi đi thẳng tới đường Ormond vì cô có ca làm ở cửa hàng từ thiện. Ellie nằm trên sofa và

ngủ thiếp đi. Một tiếng sau nàng giật mình tỉnh dậy khi nghe tiếng cười dưới phố.

Đó là tiếng cười của Jamie. Không thể nhầm được. Ellie lắng nghe, ngỡ ngàng. Là anh... Ôi trời, anh đã quay trở lại... Nàng bật dậy khỏi ghế và loạng choạng bước ra cửa sổ, da nàng sờn lên vì vui mừng và ngạc nhiên. Jamie ơi, em ở đây...

Thiếu máu làm đầu óc nàng quay cuồng. Người đàn ông trên vệ đường trông thật lực lưỡng với cái đầu hói bóng loáng, tầm khoảng bốn mươi tuổi. Ông ta để lộ cái bụng phệ to đùng khi ghé người chui vào xe và tiếp tục nói chuyện điện thoại với cái người đã làm ông ta cười giống Jamie đến đáng sợ.

Đừng có ngu ngốc như vậy, làm sao mà có thể nghĩ đó là anh ấy được cơ chứ?

Chiếc xe phóng đi, Ellie loạng choạng trở về sofa. Nhầm lẫn trong giây lát luôn khiến việc trở-lại-thực-tại trở nên khó thừa nhận hơn. Nàng với lấy điện thoại và ấn tổ hợp nút bấm quen thuộc.

“Xin chào, hiện giờ tôi không thể nhắc máy được.” Lần này là Jamie thực sự đang nói.

“Cố hơn nữa đi,” Ellie nói.

“... Hãy để lại lời nhắn sau tiếng bíp, tôi sẽ gọi lại ngay khi có thể. Tạm biệt!”

Ellie đợi tiếng bíp, rồi nói, “Jamie à, đó có phải là một lời hứa không? Vì em vẫn để lại những tin nhắn cho anh... Em để không biết bao nhiêu tin và em vẫn đợi anh gọi lại cho em đó.” Trước đây nàng cũng đã nói với anh điều này. Nàng nuốt khan, sự khó chịu nhường chỗ cho cảm giác tội lỗi, lúc nào cũng vậy. Tội nghiệp Jamie, đâu phải lỗi của anh khi không thể gọi lại cho nàng. “Em

xin lỗi. Em chỉ muốn nghe giọng anh thôi. Em yêu anh lắm, được chưa? Nhớ anh nữa. Chào anh.”

Nàng cúp máy và khóc, dùng ống tay áo quệt khuôn mặt ướt nhèm thay vì đứng dậy lấy khăn giấy. Vì cũng chẳng cần; đâu có ai nhìn thấy nàng và cũng chẳng cần phải giữ thể diện.

“Eo.” Jamie bước vào phòng khách trong lúc nàng quệt mũi. “Trông không ra đáng quý cô gì cả.”

“Biết sao không? Em không quan tâm.”

“Ôi em à. Anh cứ ngỡ em đã cảm thấy khá hơn rồi.”

Ellie buộc mình đứng dậy khỏi sofa và đi lấy hộp giấy ăn. Có thể nàng đã bớt cúm hơn, nhưng khả năng đề kháng với Jamie của nàng lại giảm xuống, nàng bối rối và quẩn quanh với cảm giác tội lỗi. “Em muốn anh chăm sóc em. Nhưng anh chẳng ở đây.”

“Xin lỗi em. Nhưng Zack đã làm việc đó rồi. Anh ta làm tốt đấy chứ, phải không?”

“Em nghĩ thế. Nhưng anh ấy không phải là anh. Đó là sếp em.” Nàng hỉ mũi rõ to và nằm xuống. Hôm nay tóc Jamie đã dài hơn; cần phải cắt rồi. Anh đang đi đôi dép tông Havaianas màu cát, mặc quần jean và áo sơ mi Ramones.

“Thì em cũng thích anh ta mà. Có phải chuyện đó làm em cảm thấy tội lỗi không?”

Ellie ném tờ khăn giấy đã bị vo tròn vào thùng rác. Nàng ném trượt. “Em không biết. Có thể. Vâng.”

“Trong vài tuần nữa em sẽ đi xuống Cornwall với anh ta để dự đám cưới bà chị. Anh hy vọng em cảm thấy việc này hơi kỳ.”

“Không.”

“Chắc không?” Jamie nhìn hơi ngạc nhiên. “Đóng kịch, giả vờ làm bạn gái anh ta trong khi thực sự là em lúc nào cũng âm thầm say nắng anh chàng đó rồi và chỉ mong điều này trở thành hiện thực. Em không thấy như thế thật kỳ cục à?”

“Ôi..” Ellie nhắm nghiền mắt; cố giấu Jamie để làm gì trong khi anh luôn ở trong đầu nàng? “Được rồi, đúng vậy đấy, thật là kỳ cục. Nhưng em phải làm thế, không còn đường lùi nữa. Zack chỉ muốn một con rồi, một người thế chỗ để anh ta không phải vướng vào cảnh khó xử thôi. Miễn là anh ta không biết tình cảm của em đối với anh ta thì chẳng sao hết.”

Chương 40

“...Cảm ơn anh, vâng, tôi sẽ báo cho anh ấy. Chào anh!” Ellie cúp máy và ghi vội mấy dòng nhắn vào cuốn sổ cạnh điện thoại. Zack đang có cuộc họp bằng điện thoại trên gác. Giờ nàng đã hoàn toàn bình phục; hôm nay là thứ Năm và nàng đã quay trở lại làm việc được đúng một tuần. Bệnh cúm đã lùi xa và dĩ vãng tới mức chỉ nhớ lại chuyện mệt đến nỗi không uống nổi một ngụm nước cũng thấy kỳ cục.

Chuông cửa reo lên ngay khi điện thoại văn phòng kêu một tiếng ting, cho thấy cuộc họp bằng điện thoại trên gác vừa kết thúc.

Ellie mở cửa, tim nàng hơi chùng xuống khi nhìn thấy hai người nhà Kerrigan ở bậc cửa. Zack đã nói là anh không thể làm được gì mà. Giờ họ lại xuất hiện và quấy rầy anh như thế này thật không hay chút nào.

“Chào cô,” Kaye hăm hở nói. “Là chúng tôi đây! Chúng tôi đã quay lại!”

Được rồi, công việc của một trợ lý giỏi là làm cho cuộc sống của sếp dễ thở hơn. Mặc dù nàng rất thích hai người này, nhưng họ cần phải hiểu rằng không là không.

“Chào các bạn.” Ellie thoáng cười. “Nghe này, tôi e Zack đang rất bận...”

“Không sao, chúng tôi không tới đây để tìm Zack đâu.” Joe Kerrigan bước lên một bậc về phía nàng và vung tay chìa ra một bó lan vàng to đùng. “Bó hoa này tặng cô. Vì cô... thật tuyệt vời! Chúng tôi không bao giờ có thể cảm ơn được hết những gì cô đã làm cho chúng tôi.”

“Gượng đã.” Ellie lùi lại khi anh xóc xóc mấy cành lan và nhụy hoa màu cam nhạt nhăm nhe rơi xuống áo sơ mi trắng của nàng. “Tôi đã làm gì cơ?”

“Chúng tôi đã bán được kịch bản rồi. Hai hãng phần đã tranh nhau mua tác quyền đó nhé.” Kaye trông như thể sắp nổ tung vì phấn khích. “Đạo diễn trong mơ của chúng tôi muốn làm việc với chúng tôi về kịch bản này và cả những dự án trong tương lai nữa. Tất cả là nhờ cô. Cô đã để Tony Weston đọc kịch bản của chúng tôi và cô làm thay đổi cuộc đời chúng tôi!”

Trong cơn sửng sốt, Ellie không hề nghe thấy Zack đã xuống nhà. Xuất hiện bên cạnh nàng, anh nói, “Tôi không hề biết gì về việc này.”

“Tôi cũng vậy.” Nàng lắc đầu. “Tôi còn không nghĩ là Tony sẽ liếc qua bản thảo đó. Tôi đã cố thuyết phục ba đọc, nhưng ba bảo không quan tâm vì chẳng có vai nào cho ba trong đó. Tập bản thảo vẫn ở đâu đó trong nhà tôi... trên giá để tạp chí, tôi nghĩ vậy...” Giọng nàng nhỏ dần khi nhìn thấy Kaye và Joe đang cười toe lắc đầu với nàng.

“Ừm,” Zack nói, “dù sự việc có xảy ra như thế nào, thì đây cũng là tin tuyệt vời. Đừng đứng ngoài thế này. Vào nhà kể chúng tôi nghe mọi chuyện xem nào.”

Qua lời họ kể, Ellie biết rằng tập bản thảo thực ra đã không còn ẩn nấp trong nhà nàng, trên giá đựng tạp chí đầy ngọn lửa. Hai người bọn họ, Joe và vợ anh ta, kể lại câu chuyện Tony đã mang tập bản thảo cùng ông lên máy bay thế nào, rồi khơi dậy sự hứng thú nơi đại diện của ông là Marvin, người sau đó lại khơi dậy mối quan tâm nơi Stephen, đại diện hàng đầu ở hãng tìm kiếm tài năng nơi hai người cùng làm việc. Người ta đã xì xào bàn tán về kịch bản này và vài hãng phim muốn mua nó, thế rồi những cuộc thương lượng điên cuồng nổ ra.

“Thật không tin nổi,” Kaye thốt lên. “Bọn họ mời chúng tôi bay qua đó. Hạng nhất nhé! Chúng tôi có sâm banh và mấy cái dép đi trong nhà nhỏ xíu rồi mọi thứ!”

“Rồi cả những cuộc họp nữa chứ,” Joe nói tiếp. “Cô không tưởng tượng nổi đâu. Họ nói về những khoản đầu tư kéch xù, về ý tưởng, về các ngôi sao hạng

A... họ nói bản thảo của chúng tôi thật xuất sắc...”

“Tôi biết là nó xuất sắc mà,” Ellie thốt lên. “Tôi biết thế mà!”

Rằng Joe thật trắng và khắp khềnh một cách dễ mến; trông anh vẫn giống một tay vận động viên tennis lôi thôi, nhưng hôm nay anh là tay vợt lôi thôi vừa thắng giải Grand Slam và vẫn không thể tin vào may mắn của mình. Mắt anh tíu lại, anh lấy tay xoa xoa mấy cọng râu vàng óng trên cằm. “Tôi biết. Dù thế nào đi nữa thì chúng tôi đã ký được hợp đồng. Mấy bữa nay chúng tôi cứ như đi trên mây vậy, nhưng giờ thì đáp xuống London rồi. Cô hiểu tại sao chúng tôi tới gặp cô rồi chứ.”

Ellie quá đôi vui mừng. “Tôi rất mừng là hai người đã thành công.”

“Ellie?” Mắt Kaye đang trào ra những giọt nước mắt hạnh phúc. “Tôi ôm cô được không?”

Ellie cười to và để Kaye nhiệt tình ôm nàng. Trong khi đó, Joe bắt tay Zack, rồi Kaye buông Ellie ra và cũng ôm Zack một cái. Sau đó là một khoảnh khắc hơi khó xử khi Ellie quay lại và giơ tay ra, chờ Joe ôm nàng. Thế nhưng điều đó không xảy ra; anh đang mãi nhìn Kaye, đợi cái ôm của cô dành cho Zack kết thúc.

Chẳng sao. Thật ngọt ngào. Bọn họ yêu nhau đến phát cuồng.

“Rồi,” Kaye nói, khi họ đã xong màn ôm ấp. “Thế đấy!” Cô vỗ nhẹ vào tay Joe. “Em đợi ở ngoài nhé.” Quay sang Ellie, cô nói thêm, “Joe muốn nói với cô mấy điều. Được chứ?”

Tới lượt Joe quay sang Zack. “Tôi muốn nói riêng chút thôi, nếu anh không phiền. Chỉ là về Tony Weston... khá là riêng tư...”

“Tất nhiên. Không vấn đề gì.” Zack mở cửa văn phòng và ra hiệu cho vợ Joe đi trước anh. “Tôi sẽ tiễn Kaye.” Cánh cửa đóng lại sau lưng họ.

“Tôi nói dối đấy,” Joe nói.

“Thế nào cơ?” Ellie thực sự hy vọng anh không bịa ra toàn bộ câu chuyện bán-được-kịch-bản. Kaye sẽ moi ruột anh nếu anh làm thế.

“Chuyện này không liên quan đến Tony Weston.”

“Không ư?”

“Tất nhiên, chúng tôi muốn cảm ơn cô. Nhưng tôi cũng có một động cơ kín đáo khi tới đây ngày hôm nay.” Anh thở hắt ra. “Mang cho cô mấy bông hoa này là cách để tôi thổ lộ rằng tôi nghĩ cô rất xinh và tôi đã chết mê chết mệt cô từ lần đầu gặp gỡ.”

Ellie kinh ngạc. Anh ta nghiêm túc không vậy? “Gì cơ?”

“Đúng vậy đấy. Thế nào? Chúng ta hẹn nhau một buổi tối được chứ?” Joe ngừng lại một chút, rồi nói tiếp với nụ cười ung dung, “Trông cô có vẻ bị bất ngờ. Tôi không đến nổi tệ thế chứ?”

Tất cả lũ đàn ông đều thế này à? Ellie đỏ mặt vì tức giận.

“Thế Kaye thì sao?”

“Cô ấy thì sao?”

“Hai người kết hôn rồi cơ mà!”

“Đâu có! Tôi cưới ai cơ? Kaye á?” Lông mày anh ta biến mất dưới phần tóc mái vàng ươm và rối bù. “Ôi trời, sao cô lại nghĩ vậy. Kaye là em gái tôi mà.”Ồ.

Ồ.

Ừm.

“Úi,” Ellie nói. “Tôi hiểu lắm. Chỉ là đoán thôi. Hai người có cùng họ. Trông như là hai vợ chồng vậy.”

Hoảng hốt xen lẫn rung mình. “Thế là thế nào?”

“Ý tôi là, hai người trông chẳng giống nhau gì cả.” Đây chắc chắn là một nhầm lẫn có thể hiểu được. Joe có mái tóc vàng rối bù, mắt xanh lục, gầy và cao lênh khênh. Kaye thì nhỏ nhắn, da ngăm và dễ thương. Cô ấy còn đeo nhẫn cưới nữa. Rồi cả hai đều mang họ Kerrigan.

“Tôi giống mẹ, Kaye giống bố. Nó cưới rồi nhưng chưa có con. Chúng tôi viết kịch bản cùng nhau, chỉ thế thôi, tôi hứa đấy. Tôi vẫn độc thân mà. Vậy tôi mời cô được chứ?”

“Gượng đã, để tôi nghĩ cho thông đã.” Nhìn một người bằng con mắt khác đòi hỏi một chút điều chỉnh. Joe Kerrigan không kết hôn với Kaye. Anh vừa mời nàng đi chơi. Vẻ ngoài của anh cũng khá

hấp dẫn nhưng không phải kiểu trưng trổ. Mũi khoằm, nụ cười thường trực, quần áo có hơi lôi thôi thoải mái nhưng nàng thấy cũng có sức hấp dẫn riêng. Về cơ bản, anh không phải kiểu hăm dọa người khác.

“Nói để cô hay,” Joe nói, “Tôi bắt đầu thấy lo rồi đấy.”

“Thật sao?”

“Ôi vâng, thật đấy. Điều tệ nhất là, Kaye bảo cô sẽ từ chối tôi. Tôi ghét nhất những lúc tôi sai còn nó đúng.”

“Cô ấy khó chịu lắm sao?”

Anh lắc đầu ừ ừ. “Nó sẽ hả hê lắm. Nó chuyên mấy vụ này mà. Cô chẳng tưởng tượng nổi có đứa em gái như nó thì thế nào đâu. Thực ra, tôi hết cả can đảm rồi. Hay ta quên chuyện này đi? Thà tôi lùi bước lúc này còn hơn bị từ chối.”

“Tôi hỏi một câu nhé?”

“Cô cứ hỏi đi.”

“Sao anh biết tôi độc thân? Nhờ tôi có bạn trai rồi thì sao,” Ellie nói. “Có khi tôi đang sống cùng bạn trai nữa ấy chứ.”

“Tôi hỏi Tony Weston rồi. Cô vẫn độc thân mà. Cô vừa chia tay với một anh chàng gần đây. Nhưng cô không hề đau khổ về vụ đó,” Joe nói. “Tôi kiểm tra rồi.”

Ellie thở phào. Anh thật vui tính, vô hại và cũng là chỗ tốt để bầu bạn. Giờ khi cân nhắc lợi hại, nàng thấy khó mà tìm ra điểm trừ nào. Càng nghĩ, nàng càng thấy lời đề nghị này hấp dẫn. Và Joe Kerrigan cũng theo đó mà trở nên hấp dẫn hơn. Thứ tình cảm khó tả đã tắt rụi giữa nàng và Todd giờ lại đang nhen nhóm.

Hay nhất là, Joe không phải sếp nàng. Và nếu có một thứ nàng biết nàng rất cần bây giờ, thì đó chính là cơ hội để quên đi vụ cảm

năng đáng xấu hổ của nàng với Zack.

Còn cách nào hay hơn để chuyển sự chú ý của nàng sang hướng khác?

“Được,” Ellie nói.

Joe trông thận trọng. “Được gì cơ? Cô đồng ý là tôi nên rút lui hay cô đồng ý đi chơi với tôi?”

“Cái đó đây. Ý thứ hai.”

“Thật sao? Trời, tuyệt quá.” Cả gương mặt anh sáng bừng lên. “Thế bao giờ cô có thời gian?”

“Lúc nào cũng được.” Ellie đánh liều nói, “Tôi rồi mà. Tối nay được chứ?”

Anh lắc đầu thán phục. “Cô đúng là típ người của tôi. Tôi biết tôi thích cô mà. Ha, đi nào, giờ đến lượt tôi hả hê. Đợi đến lúc tôi kể cho Kaye nhé.”

Trong hành lang, Zack và Kaye đang nói chuyện về chó. Kaye quay ra nhìn hai người. “Thế nào rồi?”

Joe trông hãnh diện. “Cô ấy đồng ý.”

“Vậy sao?” Kaye cười với Ellie. “Thế à? Khi thật, tôi đã cá là cô sẽ từ chối.”

“Xin lỗi.” Ellie nhận thấy Zack đang nhìn nàng chăm chăm.

“Xin lỗi về vụ gì?” Zack nói.

“Tôi đã hẹn được Ellie,” Joe vui vẻ giải thích. “Kaye nghĩ là tôi chẳng có cơ may nào cả. Ha, tối nay chúng tôi sẽ đi chơi đấy.”

Zack trông như thể anh vừa bị tử hình kín bằng điện. Cơ hàm anh siết lại. “Ồ.”

Và Ellie nhận ra là nàng đã bị phân tâm tới mức hoàn toàn quên mất Todd.

• • •

Kaye và Joe đã ra về. Zack biến mất vào bếp để pha cà phê. Một phút sau, anh bước vào văn phòng, nói bằng giọng đều đều, “Vậy tôi có được phép hỏi chuyện gì đang diễn ra không? Cô đang sưu tập đàn ông đó à?”

Ellie ngừng gõ máy tính, cảm thấy mồ hôi lạnh toát sau gáy. Nàng đã nói dối anh; chẳng trách giọng anh không vui vẻ chút nào. Tệ hơn là, nàng nói dối để không bị coi là một con ngốc...

“Cô có định nói với Todd không, hay để anh ta tự phát hiện ra? Không phải việc của tôi,” Zack nói tiếp. “Tôi chỉ ngạc nhiên thôi.”

“Nghe này, tôi và Todd không còn hẹn hò với nhau nữa. Chuyện chúng tôi không thành. Chúng tôi đã chia tay nhưng vẫn là bạn bè. Tôi xin lỗi vì đã không nhắc đến chuyện này.” Chẳng cần phải có gương nàng cũng biết mặt mình đang đỏ bừng. “Tôi không muốn làm anh phát ngán vì cứ lải nhải siết về chuyện đời tư của mình.”

“Rồi, biết thế.” Rõ ràng anh không hài lòng khi nàng lờ đi không kể với anh; có thể anh đang phân vân liệu sau cùng anh có thể tìm nàng được nữa hay không. “Vậy là giờ cô hẹn hò với Joe Kerrigan. Tối nay. Cô có chắc không đấy?” Anh nhú mày. “Ý tôi là, chuyện này không phải hơi đột ngột sao?”

Rồi, anh đang bảo nàng rằng nàng thật liều lĩnh. Có thể vậy thật, nhưng không phải vì lý do mà anh nghĩ. Ellie ngồi thẳng lưng. “Tại

sao lại đột ngột? Anh chưa bao giờ gặp ai mà ngay lập tức cảm thấy có mối liên hệ sao? Vì hôm nay việc đó đã xảy ra. Tôi rất thích Joe. Tôi nghĩ anh ấy cũng thích tôi. Ai mà biết được, có thể duyên trời đã định anh ấy mang kịch bản đến đây.”

“Tôi chỉ...”

“Không,” nàng xen ngang, “để tôi nói. Tôi đồng ý gặp anh ấy không phải vì tôi khao khát những buổi hẹn hò trước đây, tôi làm thế là vì tôi nghĩ đây có thể là người đặc biệt. Tôi rất mong đợi buổi đi chơi tối nay. Thực ra là,” Ellie nhấn mạnh, “tôi rất nóng lòng được đi chơi tối nay.”

• • •

Zack đi lên gác, làm ra vẻ nghiên cứu trước một đề xuất kinh doanh cho cuộc họp ngày mai ở Milan.

Thực ra, chỉ có một từ luẩn quẩn trong đầu anh. Mẹ kiếp, mẹ kiếp, mẹ kiếp...

Sao chuyện này lại xảy ra được? Làm sao nó có thể xảy ra được? Tại sao Ellie không thể nói với anh rằng quan hệ tình cảm của nàng với Todd đã chấm dứt? Giờ thì đã quá muộn, vì nàng đã vướng vào một quan hệ tức thì và anh chẳng thể làm gì được nữa.

Mẹ kiếp.

Chương 41

Ellie tì bàn tay xuống bồn rửa và rướn mình về phía trước, nhìn chăm chăm vào bóng nàng trên gương nhà tắm.

Cuối cùng cũng đến lúc. Nàng muốn việc này xảy ra và thế là nó sắp xảy ra. Nàng đã quyết định.

Ai mà ngờ được cơ chứ? Nhìn lại, thật không thể tưởng tượng cuộc sống có thể đổi thay dữ dội đến vậy. Bảy ngày vừa qua nàng quay cuồng với đủ thứ. Cảm giác giống như ngồi trong quả cầu tuyết, bị người ta đột ngột cầm lên rồi lắc lắc. Bằng giờ này tuần trước nàng mới chỉ là một cô trợ lý ế ẩm thầm cảm nắng một cách vô vọng và đáng xấu hổ sếp của mình. Thế rồi Joe Kerrigan xuất hiện và thay đổi mọi thứ. Trong buổi hẹn hò đầu tiên anh đưa nàng đi du thuyền trên sông Thames. Buổi hẹn thứ hai, hai người đi trượt băng ở công viên Hyde. Buổi hẹn thứ ba là một chuyến dã ngoại ở vườn Kensington, buổi thứ tư trên Con mắt London. Joe là người vui vẻ, anh vui tính, hai người có khoảng thời gian thật tuyệt bên nhau, và khi anh hôn nàng, nàng cũng thích hôn lại anh. Thứ tình cảm hoàn toàn thiếu vắng giữa nàng và Todd giờ đây tràn ở đây. Viễn cảnh đi xa hơn không còn làm nàng sợ hãi nôn nao. Nhu cầu sex, sau mười chín tháng ngủ đông, đã trở lại.

Giờ đã đến lúc đưa mọi việc lên một nấc mới.

Tại đây, đêm nay, trong vài phút nữa thôi.

Ellie nhìn gần hơn vào bóng mình trong gương. Có phải trông nàng đã khác đi không? Có phải con người nàng dần hơn bình thường không? Có ổn không nhỉ?

Thường khi nhìn vào tấm gương này, nàng sẽ thấy Jamie sau lưng nàng trong phòng tắm. Nhưng đêm nay không có dấu hiệu nào của anh và tâm trí nàng cũng tránh không muốn tưởng ra anh. Để làm gì chứ? Để hỏi anh xem liệu việc này có chấp nhận được không à? Để buộc anh nói với nàng rằng đừng lo, anh không phiền, mọi việc sẽ ổn ư?

Không, đêm nay là đêm của nàng. Sẽ tốt hơn nếu Jamie không có ở đây, để nàng yên và tiếp tục làm việc của nàng.

Làm cho xong đi.

Thật không công bằng. Đây là một bước tiến lớn trong chuyện tình cảm.

Ngay từ lần đầu tiên Jamie không xen vào thì mọi việc sẽ thuận lợi.

Dù sao thì, có lại được những cảm giác này cũng thật tốt. Một phần nhỏ trong nàng đôi khi đã thầm lo những cảm giác này sẽ biến mất vĩnh viễn.

Có tiếng gõ cửa nhẹ.

“Em à?” Joe nói vọng lại từ bên kia cánh cửa. “Em vẫn ở trong đó chứ? Hay đã nhảy ra ngoài cửa sổ rồi?”

Ellie mỉm cười mở cửa. “Em vẫn đây mà.”

Anh vòng cánh tay qua người nàng. “Em hồi hộp không?”

“Hơi hơi.”

“Mình sẽ không làm gì hết nếu em không muốn.”

“Em muốn mà.”

“Thế thì tốt. Anh cũng vậy.” Joe hôn chòm mũi nàng, rồi cụng đầu vào trán nàng. “Em này, anh cũng hơi hồi hộp chút.”

Có thể nàng không nên nói với anh rằng anh là người đầu tiên gần gũi nàng kể từ khi Jamie mất. Như vậy sẽ làm anh càng bị áp lực. Ellie dắt anh đi qua hành lang vào phòng ngủ. “Đi nào, mình làm chuyện ấy thôi.” Joe cười tươi. “Bỏ qua cái vụ lần đầu nhé.”

Thấy không? Anh ấy cũng hiểu mà.

“Vâng.”

Và sau này, hy vọng, họ có thể làm lại việc đó.

• • •

Đó là một buổi sáng đẹp vô cùng, nắng chan hòa ấm áp và bầu trời trong vắt không một gợn mây, một buổi sáng làm bạn cảm thấy sống quả là một niềm hạnh phúc.

Zack đang dắt Elmo đi dạo và không thấy hạnh phúc về bất cứ thứ gì. Tuần vừa rồi chắc chắn có thể liệt vào một trong những tuần tệ hại nhất đời anh. Trong khoảng thời gian giữa chuyến công tác Milan và chuyến đi chớp nhoáng tới Dundee, anh buộc phải chứng kiến Ellie yêu người đàn ông khác. Hay ham muốn một người đàn ông khác. Dù là gì đi nữa thì đây vẫn là một trải nghiệm kinh khủng. Một thứ ánh sáng mới lóe lên trong đôi mắt nàng, nụ cười dường như lúc nào cũng chực sẵn trên môi và nàng toát ra một cảm giác mà chắc chắn trước đó không hề có. Điều đó phát ra như thể một viên sỏi bọt Alka-Seltzer mất kiểm soát.

Mà nàng cũng không làm sao che giấu được niềm hạnh phúc mới tìm thấy. Nàng liên tục nhắc đến tên bạn trai mới. Khi Zack đang nhận xét chuyến bay về từ Milan, Ellie say sưa kể mấy chuyện buồn cười Joe gặp phải trên đường tới LA. Nếu anh pha cà phê cho nàng, nàng sẽ đáp lại bằng một giai thoại về cà phê liên quan đến Joe. Khi anh hỏi nàng có xem bộ phim Dragons' Den tối qua không, Ellie đã nói, “Không, chúng tôi đi chơi, Joe đưa tôi đến một quán bar salsa, quán đó tuyệt lắm.”

Cứ như thế anh chẳng bận tâm gì ấy. Mỗi chi tiết mới như xát muối vào vết thương nhưng Ellie chỉ đơn giản là không kìm nén được; nàng cứ liên tục thết đãi anh bằng mấy câu chuyện về Joe Kerrigan và đến lượt mình, anh phải lắng nghe, gật đầu và mỉm cười như thể anh rất mừng cho nàng.

Elmo đang nhảy chơi chơi ở đầu dây dắt, đánh hơi một tờ giấy gói kẹo trên vỉa hè. Zack kéo nó ra xa, tiếp tục dạo bộ và xem đồng hồ. 8 rưỡi.

Theo quy luật thì đi từ Primrose Hill tới phố Ancram không cần phải qua phố Nevis. Nhưng hôm nay, anh tự nhủ, anh chỉ vô tình cảm thấy thích đi hướng này. Tình cờ hôm qua anh cũng cảm thấy thế. Thôi được, và cả hôm kia cũng vậy.

Ừm, tập thể dục thêm một chút cũng đâu có hại gì?

Phàm đã đi nghe lỏm thì thường chả bao giờ nghe được điều gì hay, vì chưa đầy hai phút sau Zack nhìn thấy điều mà anh không muốn thấy chút nào. Anh và Elmo đứng ở đầu đường, thấy cửa trước nhà Ellie mở rồi Joe Kerrigan bước ra.

Trông như hai người họ đã qua đêm với nhau.

Hàm Zack siết lại. Anh có cảm giác như bị thoi cho một quả vào bụng. Còn thắc mắc gì nữa khi tóc Joe rối bù và trông anh ta như thế kia chứ? Anh ta rời nhà Ellie vào lúc 8 rưỡi sáng. Đương nhiên hai người đó đã ngủ với nhau.

Trong khi anh đang quan sát, Joe quay lại nhìn lên tầng hai. Rồi anh ta cười thật tươi và gào lớn, “Hẹn gặp lại em.”

Cửa sổ mở toang và Zack nghe Ellie nói, “Gì cơ?”

“Anh sẽ gặp em sau,” Joe cười tươi hơn nữa và gửi một cái hôn gió. “Chưa gì đã nhớ em rồi.”

Thôi, anh nghe thế là đủ rồi. Zack biến khỏi tầm nhìn trước khi Joe kịp quay lại và nhận ra anh.

Về nhà thôi

Anh đáng bị thế vì đến đây là ý của anh.

• • •

Ellie tới văn phòng đúng 9 giờ, tóc nàng vẫn còn ẩm vì vừa tắm. Nàng mặc một chiếc váy dáng suông màu hồng nhạt, đi dép quai hậu hồng và bạc, đeo một chiếc vòng tay bạc mỏng mảnh mà Zack chưa nhìn thấy bao giờ.

“Đẹp đấy.” Anh khen chiếc vòng trong khi ghi thêm một cuộc họp vào sổ.

“Cái này á? Cảm ơn anh! Quà của Joe đấy.”

Lại một cú thoi nữa. Tuyệt thật. Zack nói, “Ừ.”

“Đẹp nhỉ?” Ellie ngúc ngoắc cổ tay để chiếc vòng bắt sáng.
“Anh ấy tặng tôi tối qua đây. Tôi thích lắm.”

Ồi Joe, biến đi.

“Tuyệt. Thứ Ba tôi đi Monte Carlo nhé, cô đặt hộ tôi vé máy bay đi Nice. Tôi có cuộc họp buổi trưa.”

“Không vấn đề gì. Tôi đặt ngay đây.” Mắt nàng long lanh, có thể tối qua nàng không ngủ nhiều nhưng adrenalin đang khiến nàng hoạt bát hẳn. “Cứ để tôi.”

Nhưng đến giữa buổi chiều thì cơn thiếu ngủ bắt kịp nàng. Hai lần trong văn phòng Zack bắt gặp Ellie ngáp. Ba lần điện thoại của nàng rúc liên hồi báo tin nhắn đến và nàng ngừng gõ máy tính để đọc tin và trả lời.

Giọt nước tràn ly là khi Zack cố gọi lại cho một người và phát hiện ra nàng đã ghi sai số điện thoại.

“Nghe này, tôi xin lỗi nếu bắt cô phải thức, nhưng cô cần chú ý hơn.” Tiến vào văn phòng, anh thấy nàng đang gửi một tin nhắn khác. “Tôi cần gọi có việc quan trọng và số điện thoại này sai rồi.” Anh ấn mẫu giấy lên bàn, sự khó chịu tăng lên một cấp độ khác khi Ellie cố viết và gửi xong tin nhắn trước khi nhìn vào số điện thoại nàng đã viết cho anh.

“Rồi, để tôi xem lại. Đây đúng là số anh ta đọc cho tôi mà.” Nàng nhắc điện thoại và ấn số. “Không-hai-sáu-bảy-ba...”

“Đâu, cô viết là không-hai-không-bảy-ba...”

“Đấy là số sáu,” Ellie chỉ con số.

Zack nổi xung một cách vô cớ, anh nói, “Trông như số không ấy.”

“Có thể trông như số không theo kiểu của anh.” Nàng đập lại, “Vì anh có bao giờ thềm khoanh hết cho ra số không đâu. Nhưng tôi là tôi khoanh hết. Cái số này không khoanh hết, vì nó không phải là số không. Đây là số sáu.”

Thật bất công, con số này trông càng lúc càng giống số sáu.

Zack lấy lại điện thoại, chưa chịu nhượng bộ. “Còn cả sáng nay cô cứ ngáp liên tục nữa.”

“Có thể tôi ngáp vài lần.” Ellie chống chế. “Nhưng tôi có ngừng làm việc đâu.”

“Có thể là thế, nhưng rõ ràng việc cô nhắn tin làm ảnh hưởng. Tôi chỉ nói là làm ăn như thế là không chuyên nghiệp, cứ vài phút lại ngừng đọc tin nhắn từ bạn trai, rồi nhắn tin trả lời.”

“Này, gượng đã, anh khó chịu với tôi vì tôi viết số đúng còn anh hiểu sai hả?” Mắt Ellie lóe lên. “Còn có thể là tôi ngáp hai lần, vì tôi bận tới mức không có thời gian dừng lại và đi pha một cốc cà phê.”

“Đừng quên vụ nhắn tin,” Zack nói.

“Rồi, anh xem đi, tự đi mà xem.” Nàng rướn người lên, nắm lấy cổ tay trái anh và đập điện thoại của nàng vào lòng bàn tay anh đang ngửa ra. “Đọc đi, đọc mấy cái tin nhắn tôi gửi hôm nay đi. Đọc xem.”

“Không.”

“Đọc đi.”

“Tôi không muốn đọc tin nhắn của cô.”

“Tôi không quan tâm anh muốn hay không.” Ellie đang thở gấp, ngực nàng phập phồng trong lúc nàng chớp lấy điện thoại, ấn vài cái nút và ném lại cho anh. “Anh phải đọc.”

Nghĩa là Zack buộc phải đứng đó và đọc lần lượt từng tin nhắn.

Chả có tin nào từ Joe Kerrigan. Thay vào đó, Ellie đã liên lạc với trợ lý riêng của hai doanh nhân khác về cuộc họp ở Monaco. Nhờ có nàng đàm phán mà họ sẽ không phải đi xe hơi từ sân bay Nice tới Monte Carlo nữa; thay vì thế, họ sẽ được đưa đi bằng trực thăng.

“Ôi trời, tôi xin lỗi.” Zack đưa trả điện thoại.

“Tốt.”

“Ý tôi là thực sự xin lỗi ấy.”

“Không sao. Hôm nay anh có vẻ bức bối làm sao ấy. Cứ là lạ.”

“Tôi biết.”

Ellie nhìn anh. “Có vấn đề gì à?”

Anh biết nói gì đây? Lẽ nào nói “Ừ. Có vấn đề, và tất cả là lỗi của em?”

“Không.” Zack lắc đầu. “Đáng lẽ tôi không nên làm thế. Tôi không hay thế đâu.”

“Tôi biết anh không phải người như vậy. Dù sao cũng cảm ơn anh.”

“Vì tôi đã xin lỗi ư? Đây là việc tối thiểu tôi phải làm.”

“Không phải vì xin lỗi,” Ellie nói. “Vì đã cãi nhau với tôi. Lâu lắm rồi tôi mới cãi nhau được một trận ra trò.”

“Ôi.” Anh thở phào. “Cô thích thế à?”

“Rất thích. Đặc biệt là khi tôi thắng. Thực ra...”

“Thực ra gì cơ?”

Nàng nhìn anh ngẫm nghĩ.

“Đây có phải là một phần trong kế hoạch của anh không? Anh biết tôi thèm được cãi cọ nên anh quyết định giúp tôi?” Nàng dần mỉm cười. “Ôi trời, tôi nói đúng phải không? Anh cố tình làm thế đúng không?”

Zack mau chóng cân nhắc các phương án. Đây quả là vấn đề đạo đức khó xử Đạo đức khi gió.

“Đúng đấy.” Cuối cùng anh nói, “Tôi rất muốn nói với cô là đúng vậy đấy. Nhưng tôi e là không phải. Tôi chỉ là một gã khom nóng tính thôi.”

Ellie cười tươi. “Vấn đề là, giờ anh nói ra rồi. Nhưng tôi vẫn không chắc là tôi tin anh.”

Zack không nói nên lời. Anh chỉ muốn hôn nàng thôi.

Nhưng anh không được phép làm việc đó.

Chương 42

Hoàn cảnh trở trêu vẫn chưa buông tha Roo. Cô đang nằm đây trên chiếc ghế dựa, để cho vợ của bồ cũ làm những thứ khiến cô đau đớn.

Đau đớn là tốt.

Đau hơn cô vẫn chịu được, nhưng Yasmin đúng là dân chuyên nghiệp. Mau lẹ và khéo léo, cô điều khiển sợi chỉ^[13], nhổ những sợi li ti để tạo ra đôi lông mày hoàn hảo. Hy vọng là như vậy Roo tưởng tượng khi mình ngồi dậy nhìn vào gương và thấy một bên lông mày cao vống lên, bên kia thì nằm ngang. Hoặc cả hai bên lông mày đều biến mất.

“Thế,” Yasmin vui vẻ hỏi, “tình hình cô dạo này thế nào?”

“Cũng bình thường.” Giữa những tiếng ting ting ting sắc như dao mỗi lần một sợi lông bị nhổ bỏ, Roo cập nhật cho Yasmin những chuyện mới nhất ở cửa hàng. Hôm qua có một người đến quỳên góp bức tranh sơn dầu vẽ một phụ nữ xấu chưa từng thấy. Sáng nay ông ta quay lại và giải thích rằng đây là bức tranh vẽ người vợ quá cố của ông và ông nhớ bà ấy quá nên muốn xin lại bức tranh. Nhìn cảnh ông thở phào nhẹ nhõm khi bức tranh chưa bị mua, mọi người trong cửa hàng ai cũng xúc động. Khi người ta đưa trả lại ông bức chân dung gớm guốc đó, ông thậm chí còn gạt nước mắt sung sướng.

“Thế cô thế nào?” Roo chuyển chủ đề.

“Tôi á? À, tôi sắp ly dị.”

“Gì cơ?” Mắt Roo đang nhắm nghiền chột mở to. “Ý cô là, cô và... chồng cô á?”

“Thì bình thường ly dị là giữa chồng và vợ mà.”

“Nhưng mà... tại sao?” Nghe giọng cô có bị sốc quá không? Ôi trời, thật là tệ. Nhưng cô phải hỏi thôi.

“Thì có gì lạ đâu. Vẫn câu chuyện quen thuộc. Tôi phát hiện hân có bồ.” Yasmin ngừng tay, đẩy lưng ghế lên và đưa Roo cái gương. “Xong rồi. Cô nhìn xem thế nào.”

Roo nhìn mình trong gương và thấy một ả điểm ích kỷ, phá hoại hôn nhân người khác. ả có bộ lông mày tuyệt đẹp.

“Thế được chưa?” Yasmin hỏi, “Hay cô muốn lông mày thanh hơn nữa?”

“Thế này được rồi.” Thật khó nhìn vào chính mình. Roo đặt cái gương xuống.

“Được rồi, chỗ da này đang hơi bị đỏ. Để tôi bôi ít gel lô hội lên cho dịu đi. Cô cứ nằm thư giãn nhé.”

Khi Yasmin bôi xong gel, Roo nói, “Người kia là ai?”

“Người nào kia?”

“Ả bồ của chồng cô đó.”

“À, họ từng làm việc cùng nhau. Giờ ả là nhân viên bán hàng ở công ty khác rồi.”

“Thật kinh khủng.” Sẽ thật sự kinh khủng nếu cô buột miệng nói tên Vivica. Roo nghiền chặt miệng để mấy lời này không vuột ra.

“Ừ, tệ, nhưng tôi không sao. Ôi Chúa phù hộ cô, sao trông cô buồn thế.” Yasmin bóp vai cô vẻ biết ơn. “Cô đến đây để được phục vụ mà, cô không phải ngồi nghe tôi ca cẩm về hôn nhân đâu.”

“Cô đâu có ca cẩm.”

“Nếu mà tôi làm cô chán thì cứ bảo tôi chuyển chủ đề nhé.”

Roo cần phải biết. “Thế chuyện là thế nào? Sao cô lại phát hiện ra?”

“Chuyện muôn thuở ấy mà. Tôi bất ngờ về nhà và bắt gặp hai đứa chúng nó.”

Ôi trời, đó có thể đã là mình. Không thể, vì cô chẳng bao giờ ghé nhà họ, nhưng Roo vẫn hoảng hồn bịt miệng. Nuốt nước bọt một cách khó khăn, cô hỏi, “Rồi sao?”

“Thực ra, tôi khá tự hào về bản thân.” Má lúm của Yasmin hãnh rỡ. “Tôi ném một lon xịt tóc loại siêu mạnh vào hãnh. Thường thì tôi ném kém cực, bạn tôi vẫn bảo tôi phi tiêu cứ như phóng lao ấy. Nhưng lần này trúng trán hãnh luôn. Lúc đó chỉ ước gì có người quay lại được khoảnh khắc tuyệt vời ấy. Chắc tôi sẽ cho lên YouTube luôn.”

Cô ấy tiếp nhận chuyện này với vẻ bình tĩnh kỳ lạ. Giỏi hơn Roo nhiều: trái tim cô tan vỡ ngay tắp lự.

“Thế là cô đuổi hãnh ra khỏi nhà à?”

“Không, tôi không hề muốn ở lại đó. Tôi và Ben về nhà mẹ đẻ rồi.” Má lúm của Yasmin lại hãnh sâu lần nữa. “Thật dễ chịu.”

“Cô có vẻ chẳng buồn bã gì nhỉ?”

“Nói thật nhé, tôi không hề. Làm vợ Niall chẳng khác gì làm mẹ đơn thân. Hãnh chẳng bao giờ chịu cố gắng. Hãnh là loại người ích kỷ. Cuối cùng tôi phải làm hết. Tôi kể cô nghe một bí mật nhé.”

Yasmin hạ giọng khi một khách hàng đi qua chỗ cô để vào phòng tắm nắng. “Tôi dám chắc đây không phải ả bồ đầu tiên của hă. Tôi nghĩ hă còn đũa khác.”

Trong một giây hoảng sợ, Roo thấy khóe mắt mình cay cay. Ngừng ngay, ngừng ngay, mà còn dám khóc ư... trong tâm trí, cô ra lệnh cho nước mắt rút vào trong.

“Vậy sao?”

“Vâng. Dù sao thì cũng chẳng hề gì. Tôi chỉ có thể trách bản thân mình mà thôi. Niall chưa bao giờ là thằng chồng tử tế. Tôi cứ tự lừa dối mình là không sao.” Yasmin lơ đễnh bôi thêm gel lô hội lên lông mày Roo. “Bạn tôi đã cảnh báo mà tôi có nghe đâu. Cũng buồn cười nhĩ. Tôi chắc mẩm là sẽ thay đổi được hă. Tôi nghĩ mình yêu hă là đủ. Nhưng không phải thế. Hă đâu có muốn thay đổi. Mà tại sao hă phải thay đổi cơ chứ, trong khi vừa có bánh kem vừa có bánh quy sô cô la để ăn?”

Roo nuốt nước bọt. Cô đã từng là một trong những chiếc bánh quy của hă.

“Thế... hă còn gặp ả đó chứ?” Cô đánh liều hỏi. “À đồng nghiệp cũ ấy?”

“Chịu. Hă bảo không. Nhưng Niall bao giờ chẳng thế, hă nói nhiều lắm. Tôi không nghe nữa, thế thôi. Đấy, chỗ tẩy đở hết rồi. Cô muốn ngồi dậy không?”

Roo làm như được bảo. Phải chăng Yasmin đang tỏ ra can đảm hay cô ấy thành thực coi nhẹ chuyện ly dị?

“Tôi hỏi một điều được chứ?” Yasmin nói.

Mặt đất như chao đảo. Ôi trời, gì nữa đây?

“Cô hỏi đi.”

“Lần đầu đến đây, cô trát cả tảng phấn trên mặt. Nhưng từ sau đó thì chẳng thấy trang điểm gì cả. Không phải chê trách gì đâu, Yasmin vội nói. “Trông cô vẫn xinh. Tôi chỉ không hiểu sao cô không trang điểm nữa, vậy thôi.”

Cuối cùng thì cô cũng có thể thành thực.

“Tôi muốn thay đổi. Muốn làm một con người khác.” Roo đứng dậy, đi theo cô qua bàn thanh toán và lấy ví ra. “Tôi không thích con người tôi trước kia.

Trang điểm là lớp áo giáp của tôi. Tôi từng bỏ cả một gia tài vào phấn mắt và mascara... thật điên rồ. Thế nên tôi quyết định bỏ hết tất cả và trở lại là chính mình không hơn.”

“Chà, thế cũng tốt, ôi cảm ơn cô.” Mắt Yasmin mở to khi Roo gửi tiền tĩa lông mày kèm theo hai mươi bảng tiền boa. “Cô chắc không đấy?”

Đây đơn thuần là đồng tiền tội lỗi. Nhưng nó khiến cô cảm thấy dễ chịu hơn; đây là một trong những lý do chính lòi cô tới đây. Và cô vẫn còn phải cho đi nhiều hơn nữa.

“Tất nhiên rồi,” Roo nói.

• • •

Zack đang ở Monte Carlo. Ellie mới nhận được tin nhắn của anh: “Trực thăng rất tuyệt. Cách di chuyển duy nhất. Cảm ơn cô đã nghĩ ra. Văn phòng ổn chứ? Z.”

Nàng mỉm cười và tưởng tượng ra anh trong máy bay trực thăng, lòng vòng quanh Monte Carlo, sung sướng như cậu bé con nhìn

xuống những du thuyền hàng triệu bảng đang dập dềnh trên mặt nước trong xanh lấp lánh ở cảng.

Ellie nhăn trả lời: “Đã bán công ty của anh và chạy tới Barbados rồi. Bái bai...”

Nàng ấn nút Gửi, rồi soạn tin thứ hai: “OK, tôi chưa bán đâu. Biết anh thích trực trắng mà. Không cần cảm ơn, tôi là trợ lý tuyệt vời mà. Ở nhà ổn cả. Vui vẻ nhé!”

Trong lúc nàng gửi tin nhắn, một túi thư báo được thả vào hòm thư trong sảnh kê loảng xoảng. Ellie ra lấy. Nếu thư từ có liên quan tới công việc, nàng sẽ mở và xử lý nếu cần. Nếu trông có vẻ là thư từ cá nhân, nàng sẽ để lại cho Zack. Nhưng trong đồng thư từ hôm nay có một tấm bưu thiếp. Ở mặt trước là hình hai con kangaroo đấm bốc. Con kangaroo cái, bôi son và mặc váy yếm, giờ hai chân trước lên vẻ chiến thắng. Con kangaroo đực thì đang nắm chặt một lon bia với cái mũ tai bèo, nằm thẳng cẳng.

Đằng sau tấm bưu thiếp là dòng chữ nguệch ngoạc:

Hay Zack, em sắp về rồi! Em bị mất điện thoại nên không có số của anh. Gọi về nhà mẹ cho em sau ngày 29 tháng Tám nhé. Nhớ anh quá. Em mong gặp anh.

Yêu anh, Meg xxxxx

Meg. Cảm xúc lẫn lộn từng quá quen thuộc với nàng giờ lại ủa về. Zack đã từng nhắc tới Meg một hay hai lần gì đó khi họ kể về những mối quan hệ trước đây. Trong khi anh bận rộn gây dựng công ty thì Meg làm cho một tạp chí hào nhoáng và chuyện tình của họ kéo dài được vài tháng cho tới khi một cô bạn thuyết phục Meg làm một chuyến đi vòng quanh thế giới. Thế là cô ra đi.

Khi Zack kể cho nàng, Ellie hỏi: “Anh có nhớ cô ấy lắm không?”

Và anh đã trả lời, “Ừ, cũng hơi hơi.”

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô ấy ở lại?”

Zack nhún vai. “Ai mà biết được.”

Ellie nhìn tấm bưu thiếp, nghĩ xem chuyện gì có thể xảy ra khi bạn gái cũ của anh đang trên đường trở về. Cô ấy là người thế nào nhỉ? Liệu khi đi xa cô ấy có thay đổi không? Cô ấy có xứng đáng với anh không?

Liệu Zack có thân nhiên nói, “À, nhân đây, cô không cần phải đi ăn cưới chị tôi với tôi vào cuối tuần đâu. Tôi sẽ đưa Meg đi thay.”

Chỉ cần tưởng tượng ra anh nói những lời này là Ellie muốn nhét ngón tay vào lỗ tai và kêu “La-la-la không-nghe-thấy-gì-hết!” trong khi thâm tâm nàng vẫn nôn nao thất vọng, vì dù có Joe hay không thì chuyến đi tới Cornwall cùng Zack vẫn là thứ mà nàng mong đợi nhiều hơn những gì nàng nói với người khác.

Hoặc với Jamie.

Rrrrrrrrrrrrinnnnnnnnnnnnngggggggggg.

Mừng vì đã có việc khác để quên đi, Ellie phi tấm bưu thiếp vào khay của Zack. Nó xoay xoay trong không trung, lướt qua đồng phong bì để sẵn ở đó và trượt xuống phía sau lò sưởi.

Điều đó nghĩa là gì? Nàng rất muốn để nó ở đó, coi như không hề nhìn thấy nó biến mất khỏi tầm mắt. Phải chăng đây là điềm báo rằng Zack và Meg không nên quay lại với nhau?

Thôi, ra mở cửa trước đã. Cửa mở, Ellie đối diện với một người phụ nữ kém hấp dẫn, khoảng gần sáu mươi tuổi, đôi mắt mờ đục dưới đôi lông mày sâu róm. Bà đang mặc chiếc áo bằng vải không

nhà màu hồng và váy xếp li màu xanh ngọc. Đây chắc hẳn không phải một cô bạn gái cũ khác của Zack.

Chí ít là nàng hy vọng thế.

Chương 43

“Chào cô, Zack có nhà không?”

“Xin lỗi, anh ấy đi vắng rồi ạ. Cháu giúp gì được cô?”

“Ôi, ta hy vọng là có! Ta là Christine, trước ta làm trợ lý cho Zack.”

Ellie đã nghe hết chuyện về bà. Zack đặt cho bà biệt danh Christine Vải Không Nhàu, váy của bà liên tục cọ xát với lớp ni lông của tất và váy lót, gây ra hiện tượng tích điện mỗi lần bà cử động. Bắt tay bà, Zack nghiêm túc giải thích, thực sự là một mối nguy cho sức khỏe. Elmo tội nghiệp sợ đến mức không dám lãng vãng trong văn phòng.

“Cô vào đi. Cháu là Ellie. Rất vui được gặp cô,” Ellie nói. Ít nhất thì nàng vẫn vui chừng nào bà không tới để đòi lại công việc cũ.

“A đây rồi. Cháu vẫn giữ nó, ơn trời.”

Christine chỉ cái cây to nhất bên bậu cửa sổ, một sinh vật thất thường với những bông hoa màu hồng cam sáng và những chiếc lá hình tim bóng loáng lúc nào cũng dọa héo và chết.

“Cái này ạ?” Ellie tiến về phía cái cây. “Cây của cô ạ?”

“Không phải cái cây. Cái chậu kia. Bà chị hách dịch của ta tặng nhân dịp Giáng sinh.” Christine giải thích. “Cháu không biết chị ấy thế nào đâu. Mai chị ấy đến London và sẽ ở lại vài ngày. Trước khi cúp máy sáng nay chị ấy nói, ‘Chị hy vọng cô vẫn đang dùng cái lọ

xinh xắn chị tặng cô; tốt nhất đừng có mà giấu nó trong tủ đấy.’ Đây, nói cháu hay, trái tim đáng thương của ta gần như nhảy khỏi lồng ngực.” Bà vung vẩy mấy ngón tay chuối mẩn vẻ lo lắng. “Trong vài giây ta không nhớ nổi ta đã để thứ đó đâu. Rồi ta chợt nhớ ra ta để đây. Ta biết chẳng hay ho gì nhưng cháu có nghĩ Zack sẽ phản đối nếu ta mang nó về nhà không?”

Ellie trấn an Christine rằng Zack sẽ không mấy may phản đối. Christine thở phào và hỏi thăm nàng xem làm việc với anh có thích không. Rồi bà hỏi xem Zack thế nào, anh còn hẹn hò với Louisa không. Rồi việc tiếp theo mà Ellie biết là Christine đã pha hai cốc trà và ngồi xuống trò chuyện cùng nàng.

Ừm, nàng cũng không bận lắm. Nàng vẫn có thể dành mười phút nói chuyện.

Christine rất phấn khởi khi biết Zack và Louisa đã chia tay. Bà rướn người ra phía trước và thú nhận, “Lúc nào cũng có cảm giác con bé đó coi thường ta. Có hôm ta mang bánh bơ giòn nhà làm lên văn phòng và mời nó một miếng. Trời nó tưởng ta mời nó ăn sa giông sống chứ!”

Ellie bắt đầu thấy mến bà. “Cô ấy cũng đối xử với cháu không hay lắm. Cứ buộc tội cháu theo đuổi Zack.”

Đôi mắt mờ đục của Christine sáng lên. “Thế cháu có thể không?”

“Không mà!”

“Ta không trách cháu đâu. Trông cậu ấy thế cơ mà, phải không nào? Nếu trẻ hơn bây giờ hai mươi lăm tuổi ta đã theo đuổi cậu ấy rồi!”

Ờ ờ. Có lẽ vụ tích điện không chỉ là vì vài không nhà.

“Vậy cô dạo này thế nào ạ?” Ellie chuyển chủ đề, bất ngờ vì Christine lại là người vui tính đến vậy. “Zack kể cháu nghe là chồng cô không được khỏe. Giờ cô không phải làm cả ngày nữa thì chắc là đỡ hơn nhiều nhỉ?”

“Ừ, thực ra ta đang làm việc đó chứ.” Có tiếng tỉnh điện tanh tách nghe rõ mồn một khi Christine tựa mình trên ghế và đặt cái đĩa lót cốc lên đùi. “Cũng là ngẫu nhiên thôi. Cháu thấy đấy mấy chỗ chăm sóc ban ngày người ta không chịu nổi Eric nữa. Ta thì thương ông chồng tội nghiệp lắm, nhưng cả hai cùng ở nhà thì cũng không ổn. Ta chẳng ngại kể chuyện này cho cháu đâu, làm công việc này cô đơn lắm cháu ạ. Dù sao thì bác sĩ khuyên ta cân nhắc biện pháp chăm sóc thay thế^[14] và ta đã nghiên cứu qua. Cuối cùng ta tìm thấy một viện dưỡng lão không xa nhà lắm, lúc đến đó ta thấy biển thông báo tuyển nhân viên bán thời gian. Ta bèn nói với cô quản lý chỗ đó và thế là chúng ta đạt được một thỏa thuận. Ta làm ở đó ba ngày một tuần và Eric đi cùng ta. Ông ấy sẽ ở lại đó qua đêm một hoặc hai lần trong tuần để ta có thể về nhà, đi chơi buổi tối, hoặc chỉ là nghỉ ngơi và ngủ cho đúng giấc. Mọi việc rất ổn, tiện cả đôi bên.” Christine mỉm cười dừng cảm. “Quen được với mấy người cùng cảnh ngộ ta cũng thấy vui lắm. Eric cũng thích thế. Mất trí nhớ đâu có nghĩa là ông ấy không thể ngồi chơi cùng mấy người khác đâu. Chỗ đó tốt phết, viện dưỡng lão Stanshawe đó. Nhân viên nhiệt tình, và ai cũng hiểu biết. Chả ai thấy phiền nếu Eric đang chơi cờ vua rồi giữa chừng lại bỏ đi lang thang.”

Viện dưỡng lão Stanshawe, viện dưỡng lão Stanshawe, sao nghe quen thế nhỉ? Chỉ mất vài giây để nàng nhớ ra. Nàng có nên nói không nhỉ? Hay là im lặng?

“Cháu nghĩ bạn cháu cũng biết một người ở đó.” Lúc đầu Ellie không nhớ được họ của ông; nàng phải mường tượng lại trong đầu bức tranh ở nhà, treo trên kệ lò sưởi phòng khách.

Hình dung ra rồi, nàng tập trung vào chữ ký ở góc dưới cùng bên phải: Martha Daines, đúng rồi.

Christine nhấp một ngụm trà. “Một trong những người ở đó à? Ai thế?”

“Ông Daines ạ.”

“Henry á?”

“Vâng đúng rồi.”

“Ôi cháu ơi, ta rất tiếc. Bạn cháu không kể cháu nghe sao? Henry mất mấy tuần trước rồi.”

Ellie ngồi lui lại. “Ôi thế. Cháu không biết đấy. Ôi, buồn... thật. Chuyện thế nào ạ?”

“Cũng chẳng có gì.” Christine nhún vai. “Chúa phù hộ ông ấy, ông ấy dịu dàng và dễ thương lắm. Ông ấy đi trong lúc ngủ, như vậy cũng đâu có tệ lắm. Chẳng đau đớn gì. Cháu nghĩ là bạn cháu biết tin chưa?”

Ellie lắc đầu. Tối qua Tony gọi điện cho nàng và nói chuyện rõ lâu, nếu biết, ông đã nhắc tới chuyện đó. “Cháu nghĩ chưa ạ.”

“Ôi trời, ta hy vọng ta không nói hớ điều gì.” Trông Christine có vẻ lo lắng, “Có thể bạn cháu nên nói chuyện với gia đình ông ấy... vợ của Henry đó...”

“Martha ạ.” Ellie phải kiểm tra lại xem họ có đang nói chuyện về cùng một người hay không.

“Ừ, Martha. Tội nghiệp, trông cô ấy đau khổ lắm.”

“Chắc thời gian này cô ấy đau buồn lắm.” Ellie gật đầu đồng tình. “Cháu chắc bạn cháu sẽ nói chuyện với cô ấy. Cháu sẽ báo bạn cháu.”

Hai người nói chuyện thêm một lúc nữa về Zack, rồi Ellie nhắc cả cái chậu xanh lẫn cây trồng trong đó mang ra xe cho Christine.

“Tạm biệt cháu. Cảm ơn cháu về cái cây nhé. Ta mừng vì cháu ổn định được công việc ở đây. Cho ta hỏi thăm Zack nhé.” Với một cái nháy mắt bất ngờ, Christine nói, “Cháu có thể hôn nó một cái hộ ta cũng được, nếu cháu muốn.”

Đúng là hơi đáng ngại, và mĩa mai thay, Zack thuê Christine để đảm bảo an toàn, trong khi càng lúc càng rõ là bà cũng mê anh suốt thời gian đó.

Rõ ràng, dù bề ngoài có kém hấp dẫn thế nào thì người ta vẫn có thể có một tâm hồn ong bướm như thường.

Quay trở vào nhà, Ellie dựa cửa văn phòng và nhìn lò sưởi.

Trong một lúc.

Không, chả ích gì, nàng không thể làm thế được. Nàng không phải loại người đó.

Khỉ thật.

Nàng phải cần cái đập ruồi bằng nhựa rồi vươn người qua bàn và sục sạo đằng sau lò sưởi cho đến khi cái bưu thiếp gửi từ Úc lộ ra. Ellie bò lồm cồm, lấy được tấm bưu thiếp dưới gầm bàn, đứng thẳng dậy và bỏ vào khay thư đến của Zack.

Một mẫu dằm chìa ra từ cái sàn gỗ sồi làm thủng một lỗ trên đôi tất da chân mới tinh nàng đi sáng nay.

Tuyệt thật

Đây là phần thưởng dành cho nàng vì đã làm điều đúng đắn.

Chương 44

Thiệt tình, ta cố hết sức và đôi khi mọi việc diễn ra hoàn hảo.

Nhưng cũng có lúc, mọi việc diễn ra thật tệ hại.

Ellie đổ tội cho rượu. Hay chính xác hơn là vì thiếu rượu. Khi nàng mời Roo tới ăn tối, kế hoạch là thuyết phục cô và làm cô nhận ra đã đến lúc đầu hàng. Vài chai Barolo sẽ giúp làm việc đó. Rồi khi chuông cửa reo và Todd xuất hiện, tiếng nhạc violon tưởng tượng sẽ bắt đầu ngân nga rồi nhiều năm sau họ sẽ vẫn hạnh phúc nhớ lại cái đêm Ellie đã thuyết phục được hai người rằng họ thật sự nên ở bên nhau.

Ngoài ra, nàng sẽ là phù dâu.

Nhưng trong thực tế, ngoài chuyện thiếu mất rượu, thì Roo tỉnh như sáo, lạnh như băng còn Todd chán chường và bất lực.

“Tớ đi đây,” Roo đặt cốc nước xuống.

“Đừng.” Đứng ở cửa ra vào, Todd lắc đầu. “Anh sẽ đi.”

“Cả hai không ở lại được sao?” Có phải làm người hòa giải hôn nhân thì sẽ thế này không? Ellie bức xúc nói, “Chúng ta không thể dành một buổi tối vui vẻ bên nhau được sao?”

Todd nhìn Roo. “Anh đã gửi cho em không biết bao nhiêu thư tay, tin nhắn và thư điện tử mà em lờ hết đi. Giờ anh ở đây rồi, ít nhất có thể nói chuyện được không?”

“Ý anh là về chúng ta ư? Em không muốn.” Roo thở gấp. “Chả có ích gì.” Không khí căng như dây đàn bởi ham muốn bị kìm nén, giống như giấy bóng kính loại đặc biệt loạt soạt vậy. Ellie nói, “Rồi, thế hai người ở lại đây và không nói bất kỳ điều gì về chuyện đó thì sao?” Nàng quay sang Todd. “Anh là một trong những người bạn lâu năm nhất của em. Còn cậu,” nàng lại quay sang Roo,

“là người bạn mới đây nhất của tớ. Tớ không muốn bị kẹt ở giữa. Sao bọn mình không thử?”

Yên lặng.

Yên lặng nối tiếp yên lặng. Ngoại trừ ham muốn bị kìm nén tưởng như nghe thấy được.

“Xin hai người đấy,” Ellie cố nài. “Vì tại sao tớ lại là người phải chịu đựng chuyện này cơ chứ? Những gì tớ phải trải qua là chưa đủ hay sao?”

Đúng vậy, khi cần, nàng cũng có thể không biết ngượng. Jamie chẳng phiền đâu.

“Không thể tin nổi cậu vừa nói điều đó,” Roo nói.

Todd nhìn Ellie lắc đầu. “Sao em lại lôi chuyện này ra.”

“Rồi. Hai người có ở lại không thì bảo?”

“Ừ thì có.”

Nhưng mấy tiếng đồng hồ tiếp theo thật không dễ dàng gì. Sự thèm khát chẳng hề dịu đi chút nào. Ngoài mặt Roo và Todd vẫn ăn uống nói chuyện, nhưng cảm xúc họ dành cho nhau thì như con voi trong tổ kiến.

Cuối cùng Todd chịu thua, “Thật điên rồ.” Anh đặt lon bia xuống, đột ngột nói, “Roo, anh nói chuyện với em trong bếp được chứ?”

“Không.”

Mắt anh bốc cháy. “Chỉ một phút thôi.”

“Một giây cũng không,” Roo nói.

Họ nhìn nhau chăm chăm qua bàn ăn. Thật không dám nhìn nữa. Ellie đẩy ghế lùi lại và nói, “Tớ phải vào nhà vệ sinh...”

“Ở nguyên đấy!” Roo đột ngột nói.

“Này, tớ cần đi tiểu. Và không,” Ellie đứng dậy, “cậu không được đi cùng tớ.”

Nàng không cần đi tiểu, nhưng vẫn phải luẩn quẩn trong nhà tắm vài phút. Thiệt tình, đây chẳng phải là một tình huống dở khóc dở cười hay sao?

Cuối cùng có tiếng gõ cửa.

“Nếu em chỉ định tỏ ra tế nhị thì em có thể ra được rồi đấy.” Todd nói.

Ellie bước ra khỏi nhà tắm.

Phòng khách trống trơn.

“Cô ấy đâu rồi?”

“Về rồi.”

“Ôi trời, em xin lỗi.” Ellie ngồi phịch xuống ghế.

Anh vò đầu bứt tai. “Ừ, cô ấy cũng nói cảm ơn vì bữa tối.”

“Rồi.”

Todd chỉ cái bàn, la liệt đĩa và mấy miếng tiramitsu còn thừa. “Anh cũng cảm ơn em.”

“Không có gì đâu.” Nàng sẽ xử lý phần thừa trong bữa sáng ngày mai.

“Cảm ơn em vì đã cố gắng nữa. Ý tưởng rất hay.”

“Sẽ hay hơn nếu nó có tác dụng.”

“Chuyện này làm anh chết mất.” Todd có vẻ buồn xuôi.

“Em biết. Em xin lỗi.”

“Anh có cảm giác mình như tiểu thư Jones vậy.” Anh tỏ ra bực bội và khui nắp một chai bia khác. “Anh cứ như con gái ấy lòng dạ chẳng lúc nào yên. Nói thật, anh thấy rất khó chịu và bối rối.”

“Em cũng vậy.” Ellie gật đầu.

“Nghe anh có giống con gái không?”

“Hơi hơi.”

Môi Todd cong lên. “Nếu giờ mà Jamie ở đây, anh sẽ không bao giờ thoát được vụ này mất. Thôi, ngừng đây đi.” Anh làm bộ kéo khóa mồm. “Không nói chuyện về anh nữa. Nói về em đi. Chuyện với Joe vẫn ổn chứ?”

Ellie mỉm cười gật đầu; trước đó Roo cũng hỏi nàng câu y hệt. Ngoại trừ việc Todd ít hứng thú hơn với kỹ năng trên giường của Joe.

“Bọn em cũng vui. Em đã thấy bình thường trở lại.”

“Thật tuyệt. Rất tốt.” Todd nói thực lòng. “Anh rất mong gặp cậu ta.”

Hai người sẽ thân thiết với nhau thôi. Ellie gật đầu. “Em sẽ thu xếp.”

Todd ra về lúc 11 giờ. Có hai thứ nàng không chia sẻ với anh. Thứ nhất là điều nàng phát hiện ra trước buổi tối hôm nay, nhờ có Christine. Tony đã thú nhận với nàng về Martha, nhưng Todd

không biết gì về chuyện đó, nên nàng chẳng có lý do gì để kể với anh.

Mặc dù vậy, Ellie vẫn cảm thấy cần phải làm gì đó. Ngay cả khi nàng không chắc chắn đó là gì.

Nàng dọn bàn và chất bát đĩa vào máy rửa, rồi ngồi xuống sofa, bật máy tính xách tay lên.

Gửi thư điện tử cho Tony không nằm trong chương trình. Nói với ông rằng chồng của người yêu ông đã qua đời thì thật là sai trái. Nếu Martha muốn ông biết, bà đã tự liên lạc với ông.

Mà bà đâu có làm vậy. Tất nhiên bà sẽ không làm vậy. Cảm giác tội lỗi sẽ ám ảnh bà chẳng kém gì niềm xót xa.

Ellie gõ tên Martha Daines trên Google và thấy đường dẫn tới trang web của bà.

Nàng vào trang chủ. Có phòng trưng bày tranh và địa chỉ email.

Nàng viết một mạch bức thư với tất cả niềm chân thành.

Cô Martha thân mến,

Qua một người bạn làm ở viện dưỡng lão Stanshawe, cháu vừa hay tin chú Henry, chồng cô, mới qua đời. Cháu rất tiếc và xin chân thành chia buồn cùng cô. Tony, ba chồng cháu, rất ngưỡng mộ các tác phẩm của cô. Cháu vẫn chưa báo với ba về chuyện chú Henry. Dù sao, cháu kết hôn với Jamie, con trai ba Tony, và cháu rất hiểu cảm giác mất đi người chồng là thế nào, thế nên cháu hiểu được phần nào những gì cô đang trải qua và cảm giác của cô bây giờ. Nếu cô cảm thấy muốn gửi thư hay nói chuyện với cháu, cô cứ liên lạc với cháu bất cứ lúc nào.

Ellie để lại số điện thoại và địa chỉ nhà cùng đường dẫn tới một diễn đàn trực tuyến dành cho góa phụ mà năm ngoái đã giúp nàng

rất nhiều khi nỗi đau của nàng trở nên dữ dội chưa từng thấy. Nàng kết thúc bức thư:

Thân, cháu Ellie Kendall. Tái bút: Cháu thực sự nghiêm túc về chuyện cô cháu mình liên lạc với nhau. Nếu cô không muốn thì cũng không sao, nhưng nói chuyện được thì sẽ tốt hơn.

Rồi nàng dựa lưng vào mấy chiếc gối trên sofa và khiến Jamie bước vào phòng khách.

“Thế nào? Em có nên gửi nó đi không?”

Jamie đứng bên cửa, mái tóc vàng bóng láng do ánh đèn thông hành lang sau lưng chiếu vào. Anh đang mặc áo sơ mi màu vàng nhạt và quần jean bình thường.

“Làm đi.” Anh nhún vai bình thản. “Rõ ràng em muốn thế mà.”

Nếu nàng cố hơn nữa, nàng thậm chí có thể hình dung ra cả mùi của anh. “Em biết, nhưng liệu đây có phải điều đúng đắn không?”

“Em à, em muốn giúp cô ấy mà. Em và cô ấy có điểm chung.” Jamie dừng lại một lát. “Và không phải chỉ có việc đó. Em làm đi.”

Khi nói không phải chỉ có việc đó, anh có ý nhắc đến gánh nặng tội lỗi.

Anh ấy biết. Tất nhiên là anh biết.

Ellie ấn nút Gửi và bức thư bay vèo vào không gian ảo. Có thể Martha sẽ hồi âm. Hoặc là không.

Có ánh nhìn ranh mãnh trong mắt Jamie.

“Em không muốn nói về chuyện khác đâu.” Ellie nói.

“Chắc không?”

“Chắc chứ, cảm ơn anh.”

Anh cười trêu nàng. “Cũng được. Dù sao anh cũng biết rồi.”

“Ừ, biết thế.”

“Đừng lo. Anh không nói cho ai biết đâu. Bái bai!”

Jamie ra đi với thái độ vênh vang tự mãn. Ellie nhắm nghiền mắt. Đây là bí mật thứ hai nàng không nói với Todd tối nay. Và Roo cũng không biết. Đó không phải là thứ thông tin nàng dám nói cho ai khác. Ít nhất trong khi nàng đang ở trong một mối quan hệ.

Một người đàn ông tự trọng sẽ cảm thấy thế nào nếu anh ta phát hiện ra khi anh ta đang làm tình với bạn gái mới của mình, thì cô ấy lại đang tưởng tượng anh là một người đàn ông khác?

Chương 45

“Bạn trai cô đang đợi bên ngoài kia.”

Có lý do đặc biệt nào khiến Zack có vẻ khó chịu về chuyện này không nhỉ? Ellie xem đồng hồ: 5 giờ kém 3 phút.

“Anh ấy hỏi tôi mấy giờ thì xong việc. Anh ấy gặp tôi ở chỗ làm cũng được phải không?” Nàng thấy mình như đang chống chế vậy. Gần đây Zack không được vui vẻ cho lắm. “Có việc gì anh cần tôi làm nữa không? Hay tôi đi được rồi?”

Anh ném cho nàng một cái nhìn thiếu kiên nhẫn kèm theo một cú đảo mắt. Để trả đũa Ellie đóng máy tính và đẩy ghế ra.

“Rồi, thế tôi về đây. Mai gặp nhé. Buổi tối vui vẻ!” Nàng hé một nụ cười tươi hơn bình thường với anh để che giấu thực trạng tim nàng vẫn thường đập nhanh hơn mỗi lần rụt rè bước qua chỗ anh để đi ra cửa.

Bực mình ra mặt, Zack tập trung chú ý vào cuốn lịch trên tường trong khi nàng đi khỏi. “Cô cũng thế.”

Bên ngoài, Joe dang rộng tay và ôm Ellie.

“Anh đợi em mãi.”

“Em biết. Zack bảo em anh đang ngoài này.”

“Anh thấy anh ấy ở cửa sổ trên gác. Cứ tưởng anh ấy mời anh vào chứ.”

Trên đầu, bầu trời xám xịt lại và lác đác mưa rơi. Hơi xấu hổ vì Zack không mời Joe vào, Ellie nói, “Xin lỗi anh gần đây anh ấy cứ là lạ sao đó.”

“Nhân nói đến mấy vụ là lạ. Có điều này anh phải nói với em.”

“Ôi trời, có phải là tóc em không?” Nàng biết tối qua không nên cắt mái mà. Ellie đưa tay lên giật giật tóc. “Mái của em bị cong à?”

Joe lắc đầu. “Không phải tóc em. Nghe này, vụ này quan trọng đấy.”

Chuyện gì vậy? Ellie không hình dung ra. “Quan trọng hay nghiêm trọng?”

“Quan trọng.” Anh nhìn nàng nồng nhiệt qua cái mũi khoằm. “Anh nghĩ thế.”

Giờ thì trời thực sự đổ mưa rồi. Hai người đang đứng trên vỉa hè trước cửa nhà Zack và bị thấm mưa. Có phải Zack vẫn đang ở đó, trong tâm trạng khó ở, quan sát họ và tự hỏi không biết có chuyện gì đang xảy ra không?

“Đi nào, về nhà thôi.” Ellie dậm bước. “Vừa đi vừa kể cho em nghe.”

“Ừ.” Joe nhảy chân sáo bên cạnh nàng, tay anh khoác lên vai nàng, chiếc áo khoác kaki rộng thùng thình lật phật bên hông. “Thế này nhé. Stephen vừa gọi cho anh ở LA.”

Stephen là đại diện của hãng phim ở LA mà họ đã ký hợp đồng. “Thế thì?”

“Mac Zeller đã liên lạc.”

“Rồi,” Ellie nói. Mac Zeller là nhà sản xuất kiêm đạo diễn đã mua kịch bản phim của Joe và Kaye.

“Anh ấy muốn bọn anh cùng anh ấy viết một kịch bản mới...”

“Ôi quá tuyệt!”

“... Và anh ấy sẽ sản xuất một bộ phim hài nhiều tập phá vỡ mọi kỷ lục ngay trong mùa đầu tiên ở Mỹ. *The Afternooners*. Dự tính bộ phim này còn hấp dẫn và hoành tráng hơn cả *Friends* nữa.” Giờ anh đang nói lắp bắp. “Và Mac muốn bọn anh tham gia vào nhóm biên kịch. Anh và Kaye! Thật không thể tin được. Anh thấy nghẹt thở khi Stephen báo với anh... tưởng tượng xem ông ấy tin tưởng bọn anh đến thế...” Joe ngừng bước và siết chặt tay nàng, chiếc kính viền bạc lốm đốm hạt mưa.

“Tuyệt quá.” Ellie kiễng chân lên và lau sạch kính để anh nhìn thấy. “Nghĩa là anh sẽ phải tới đó một thời gian phải không?”

“Hơn thế.” Yết hầu Joe nhấp nhô trong lúc anh nuốt nước bọt. “Nghĩa anh sẽ phải đi xa một thời gian. Ít nhất là sáu tháng. Để cũng phải vài năm. Đây không phải công việc có thể ngồi đây mà làm. Bọn anh phải chuyển tới LA.” Tay anh run run. “Ellie, anh ấy đã cho bọn anh một đề nghị mà bọn anh không thể từ chối. Đó là cơ hội cả đời. Bọn anh không thể bỏ qua được.”

Anh đang nhìn lom lom vào mặt nàng để xem phản ứng. Ellie ôm anh. “Đương nhiên là anh không thể từ chối được rồi. Chuyển tới LA và làm việc với Mac Zeller ư? Việc này thật tuyệt. Anh xứng đáng có được cơ hội này.” Joe lùi lại, thái độ của anh thật khó hiểu. “Thật à?”

“Trời ơi, vâng!” Có lý do gì để nàng nói dối chứ?

“Ừ, vấn đề là thế này. Anh đang hy vọng em sẽ hơi buồn, như thế anh có thể nói. *Và anh muốn em đi cùng anh.*”

“À.”

Nụ cười khoằm khoằm của anh lóe lên như bóng đèn dây tóc chập chờn không muốn tắt. “Thế nào? Em thấy sao?”

Cách đó vài chục mét, trong phòng khách tầng hai, Zack nhìn qua cửa sổ thấy Ellie và Joe đứng đối diện nhau, không bận tâm đến cơn mưa đang ngày một to. Anh sẽ nhìn được rõ hơn nếu anh mở tung cánh cửa và nhào người ra, hoặc tự nhiên có chiếc kính viễn vọng ở ngay đây, giống như những cái anh đã mua cho mấy cậu cháu trai dịp Noel năm ngoái để chúng do thám những ngã rẽ.

Nhưng thực tế anh lại chẳng có cái nào. Anh không thể nghe được hai người nói gì, nhưng Ellie vừa ôm Joe và giờ anh ta đang vuốt má nàng. Nàng đang mỉm cười với anh ta. Zack quay đi, tự cảm thấy mình hơi đáng khinh. Đúng lúc đó, điện thoại trong túi anh reo lên.

Anh lôi điện thoại ra và nhìn tên người gọi. Đó là Meg.

• • •

Về đến phố Nevis, Ellie trút bỏ chiếc áo khoác ướt sũng và đặt ấm nước, nói chuyện vòng vo trong khi cố nghĩ xem mình nên nói gì.

Nhưng Joe đâu có ngốc. Anh đã biết.

“VẬY là em không hứng thú?”

Nàng quay ra nhìn anh. “Em không thể, em xin lỗi.”

“Chán thật. Anh phải đi,” Joe nói. “Em hiểu chuyện đó mà, phải không?”

Ellie gật đầu. “Em hiểu.”

“Anh sẽ rất nhớ em.”

“Em cũng sẽ nhớ anh.”

“Nhưng không nhiều.” Anh lại cười nhếch mép. “Nếu không em đã đi cùng.” Đến lúc rồi. “Joe, mấy tuần vừa qua rất tuyệt. Bọn mình đã có khoảng thời gian tuyệt vời.”

Anh nói với vẻ cam chịu buồn bã. “Nghĩa là em thực sự sẽ không thay đổi quyết định.”

“Anh sẽ không muốn em làm thế. Nghe này, bọn mình thành thật với nhau được không? Anh chấm điểm tình cảm dành cho em đi, thang điểm mười.” Ellie giơ tay lên. “Và cấm cho điểm mười. Anh phải hoàn toàn trung thực.”

Joe cào cào mấy ngón tay vào mái tóc ướt. “Chín điểm. Rồi, không phải chín. Tám rưỡi. Nhưng thế cũng là tốt, là khá tốt còn gì.”

“Cảm ơn anh. Giờ đến lượt em.” Ellie đã định nói tám điểm. Nhưng để tỏ ra tử tế, nàng nói, “anh cũng tám rưỡi.”

“Nghe có vẻ hơi cao với anh nhỉ?”

“Cao. Nhưng chưa đủ cao. Nếu anh định chung sống với ai đó, anh phải chấm điểm mười cơ.”

Lông mày anh nhướng lên. “Em bảo anh không được chấm điểm mười mà.”

“Vì như thế là không thật.” Ellie nắm lấy tay anh. “Nhưng anh đã làm cho em tự tin trở lại, và đó là món quà tuyệt vời nhất. Nhờ có anh, giờ em có thể cảm thấy bình thường, làm những việc người bình thường vẫn làm, làm tình và tận hưởng chuyện đó.”

Joe nói nghiêm túc, “Đó là năng khiếu đặc biệt của anh mà. Anh lúc nào cũng giỏi khoản giường chiếu.”

Mọi việc sẽ ổn thôi. Nàng cảm thấy nhẹ nhõm. “Ừ, anh giỏi khoản đó cả những khoản khác nữa.”

“Ừ, giỏi nhưng cũng chỉ đạt tám rưỡi trên thang điểm mười thôi.”

Ellie bật cười. “Khi anh gặp cô gái mười trên mười, em muốn anh gọi cho em và nói, *Giờ anh hiểu rồi, anh ngộ ra rồi. Ellie, anh xin lỗi. Em đã đúng còn anh đã sai.*”

“Lại đây nào.” Joe ôm nàng. “Không sao, anh biết là em đúng. Chỉ là anh sẽ rất nhớ em. Chúng mình đã vui vẻ bên nhau, phải không?”

“Vâng, rất vui.” Nàng hôn lên miệng anh trùi mẩn. “Cảm ơn anh vì mọi thứ.”

Mặt anh dịu lại. “Tin anh đi, anh rất hân hạnh.”

“Em cũng thế.” Trời đã hết mưa. Ellie nói, “Đi nào, ra ngoài liên hoan đi. Em mời. Anh sắp đến Hollywood đấy nhé!”

“Giờ em lại thấy bình thường rồi hả.”

“Bọn mình đã có khoảng thời gian cặp kè thật tuyệt mà,” nàng vui vẻ đồng tình.

“Ừ, và những khoảnh khắc thần tiên trên giường nữa,” Joe nhún mặt nhắc nàng.

Ellie mỉm cười và hôn anh lần nữa. Làm tình với anh cũng thích thật. Mặc dù trong thâm tâm, nàng biết Joe không phải là người duy nhất có những giây phút thần tiên cùng nàng.

Nhưng nàng sẽ không nói với anh điều đó. Anh cũng chẳng cần biết làm gì.

Chương 46

Yasmin đã tẩy xong màu sơn cũ trên móng chân Roo và bắt đầu mát xa chân cô bằng bàn chải tẩy da chết. “Nào, kể tôi nghe tiếp đi!”

Roo mỉm cười; Yasmin thích nghe những chuyện ly kỳ diễn ra trong cửa hàng từ thiện. “Rồi, hôm qua có một con bé vào cửa hàng. Tầm hai mươi tuổi. Gầy nhảnh, ngực bự, tóc nổi vàng hoe, mắt to, xanh. Nó đưa tôi hai túi quần áo tương. Toàn đồ tốt, cỡ số tám. Nó bảo hy vọng chúng tôi bán được tất cả với giá hời.”

Yasmin ngược mắt lên ngóng. “Rồi sao?”

“Sáng hôm nay nó quay lại. Khác cái là lần này không cười nữa. Mà cáu loạn lên. Tôi vẫy tay với nó thì nó bảo, ‘Cái con đĩ đẩy đến đây phải không?’ Rồi tự nhiên nó nhìn thấy một trong mấy cái váy của nó và nổi điên, bắt đầu gào thét, chửi rủa rồi cố giật cái váy trên người ma nơ canh...”

“Tại sao?” Yasmin ngồi lúi lại không hiểu.

“Sáng hôm qua nó cãi nhau to với chị nó,” Roo nói. “Chị em sinh đôi cùng trứng.”

“À.” Yasmin cười to. “Hay thật! Năm ngoái ở đây chúng tôi cũng gặp một cặp sinh đôi; hai bà già từng là giáo viên, giờ nghỉ hưu rồi mà vẫn tranh cãi xem nên tô móng màu gì. Một bà chọn

màu hồng ngọc trai còn một bà cứ khăng khăng màu mạn bóng, nhưng...”

“Yaz ơi,” Jackie, một trong mấy cô nhân viên làm đẹp đang đứng quầy lễ tân, nhìn ra ngoài cửa sổ và nói. “Xin lỗi vì ngắt lời, nhưng hân lại quay lại này. Hân chuẩn bị đến rồi đấy.”

Máu Roo lạnh ngắt, có cái gì đó khấn cấp trong giọng của Jackie làm cô chết điếng. Yasmin cũng cứng cả người. Không thể là hân được, chắc chắn là không... nếu mà là hân, thì phải làm thế nào?

“Hân mang cả hoa đến nữa!” Jackie vội vã lùi khỏi cửa sổ. “Kìa, hân đến rồi...”

Roo nghe tiếng cửa ra vào bật mở sau lưng mình. Yasmin loạng choạng đứng dậy. Ôi trời, ôi trời, đây đúng là ác mộng, tim Roo đập loạn lên, đầu cô quay mòng mòng, cô thấy nôn nao...

Rồi tất cả bỗng tối đen, trong một giây kỳ lạ Roo nghĩ mình đã chết. Ngoại trừ việc, gượng đã, không thể thế được, óc cô vẫn đang hoạt động. Bỗng dưng cô thấy đầu và mặt mình được che lại bằng một chiếc khăn mềm, hết như được xông hơi mặt hết sức dễ chịu.

Nhưng đâu phải.

Điều này chứng tỏ...

Nhưng sao lại thế được?

“Niall, anh hâm quá rồi đấy.” Vẫn đang giữ đầu khăn đằng sau đầu Roo để đảm bảo không ai nhìn thấy một sợi tóc nào của cô, Yasmin nói, “Tôi nói với anh rồi, anh không thể cứ đường đột mà xuất hiện ở đây được. Tôi bận.”

Tiếng tim đập trong ngực Roo dữ dội tới mức cảm giác như ngựa sắp xông ra. Cô đang ngả người vào chiếc ghế dựa, quần jean xắn tới gối, bàn chân được phết một chất sền sệt sần sần và cả đầu bị

bọc trong chiếc khăn tắm màu xanh đậm. Chỉ cách Niall chưa đầy hai mét. Cô có thể ngửi thấy mùi nước hoa cao rêu của hắn. Cảm nhận được sự tuyệt vọng của hắn. Nghe thấy sự run rẩy trong giọng nói của hắn.

“... Nhưng em không cho anh vào nhà mẹ, em cũng chẳng về nhà anh biết làm gì bây giờ Yaz, anh xin lỗi.” Giờ thì hắn lắp bắp. “Anh nói với em hàng ngàn lần rồi. Anh đã sai và anh sẽ dành cả đời còn lại để hối tiếc. Nhưng em là người anh yêu. Em và Ben. Chúng ta là gia đình và chúng mình phải ở bên nhau... đây, ít nhất em hãy cầm bó hoa này đi, loại em thích đấy.”

Dưới lớp khăn bông mềm, Roo nghe thấy tiếng loạt soạt của khăn giấy và tiếng lạo xạo của giấy gói hoa.

“Cứ để trên bàn đó, Niall.” Giọng Yasmin nghe thật hờ hững, như thể hắn chỉ là nhân viên FedEx chuyển đồ tới vậy. “Tôi sẽ không để anh làm thế này trước mặt khách của tôi đâu. Thật là không chuyên nghiệp. Hơn nữa, anh đang biến mình thành thằng ngốc đấy.”

“Yaz ơi, em không hiểu sao? Anh không quan tâm! Anh muốn em tha thứ cho anh.” Giọng Niall lạc đi vì xúc động. “Anh muốn em trở lại, anh không nghĩ có ai lại bức với anh chỉ vì vài phút nín kếu.” Một bàn tay đặt lên vai cô và Roo, kinh hãi, ngồi thụt xuống chiếc ghế tựa mạnh đến mức miếng cao su kê cọt két. “Phải không chị?”

Mặc dù đang cố gắng suy nghĩ rành mạch nhưng cô vẫn điếng người nhận ra đây là địa bàn của Yasmin. Đây là chỗ làm của cô ấy, cô ấy là người kiểm soát.

Và cô ấy là người che mặt Roo bằng cái khăn này.

Có phải như vậy nghĩa là... Chúa ơi... cô ấy đã biết chuyện?

Dù là thế nào thì cô cũng không thể đứng dậy, tiết lộ danh tính bằng cách giật phăng chiếc khăn khỏi mặt theo phong cách Scooby Doo được.

Dù đó chắc chắn là một việc hay ho.

Thay vì thế Roo lắc đầu và thấy mình cầu nhàu bằng chất giọng nghèn nghẹn của dân lao động khu East End. “Ờ, không sao.” Chúa ơi, cô nói nghe như Dame Edna bị viêm phế quản vậy

“Em à, chúng mình là gia đình mà.” Bàn tay rời khỏi vai cô; Niall trở lại với Yasmin. “Anh nhớ em lắm. Anh nhớ Ben. Anh sẽ làm mọi việc em muốn.” Giờ thì hẳn đang cầu xin. “Anh sẽ không bao giờ gặp lại Vivica nữa, anh thề đó là sự thật. Cưng ơi chỉ là một lỗi lầm thôi mà, chỉ thế thôi. Xin em cho anh cơ hội khác, anh xin em.”

“Thế này nhé, có ba việc.” Yasmin vẫn giữ bình tĩnh. “Tôi không thích anh gọi tôi là cưng. Chưa bao giờ thích như thế cả.”

Ái chà. Nghe giọng Niall như thế hẳn đang lắc đầu. “Xin lỗi em, anh xin lỗi.”

“Ngoài ra, tôi không muốn cho anh một cơ hội khác.”

“Nhưng...”

“Và thứ ba là,” Yasmin tiếp tục như cô không bận tâm đến lời hẳn, “bây giờ anh vẫn đang nói dối tôi. Anh nói đó là một lỗi lầm. Nhưng điều đó không đúng, phải không? Vivica không phải là con đàn bà duy nhất mà anh tặng tịu.”

Ôi trời ơi. Tiếng rì rì trong tai Roo giờ giống như tiếng máy bay phản lực. Đây chính là lý do vì sao Yasmin che mặt cô bằng cái khăn này, như thế cô ấy có thể là người lột trần sự thật một cách

vinh quang. Một phần trong Roo thấy khâm phục cô. Đó sẽ là giây phút huy hoàng, cú nốc ao báo hiệu cuộc hôn nhân của họ đã chấm dứt. Họ chỉ cần thêm một nhịp trống dồn nữa thôi...

“Anh thề là không có ai nữa mà.” Niall vẫn lì lợm.

Roo cắn môi.

“Có, Niall. Anh biết là có mà.”

“Cưng - ừm, Yaz, thề có Chúa, anh đang nói sự thật!”

Rồi, đến lúc rồi, đến lúc rồi. Móng tay Roo ấn sâu vào lòng bàn tay. Chuẩn bị bại lộ đây...

“Thế à? Rồi, tùy anh. Nhưng hôn nhân của chúng ta vẫn kết thúc,” Yasmin nói. “Và tôi còn có việc ở đây. Muốn nói thì anh đã được nói rồi, giờ biến đi và để chúng tôi yên, được chứ?”

Này? Gì cơ? Tôi thì sao?

Một lúc yên lặng thật lâu. Cuối cùng, Roo nghe Niall thở dài thua cuộc. Rồi tiếng bước chân khi hần ra khỏi thẩm mỹ viện. Cửa mở rồi đóng lại.

Mọi người đều chờ đợi.

Cuối cùng Jackie thông báo, “Hần vào xe rồi. Lái đi rồi. Biến rồi.”

Và chiếc khăn được bỏ khỏi mặt Roo.

Yasmin nhìn cô. “Úi chà.”

Miệng Roo khô khốc như sa mạc Sahara. Cô líu ríu nói. “Sao cô biết?”

“Được rồi,” Jackie nói xen vào. “Trước hết, cô chính là Daisy Deeva.”

“Gì cơ?” Đầu Roo quay ngoắt lại. Jackie đang đứng sau quầy lễ tân, hai tay khoanh lại dưới bộ ngực nở nang. “Ý cô là tất cả các cô đều biết chuyện này ư?”

“Đương nhiên chúng tôi biết.” Giọng Jackie điềm tĩnh. Cô ấy lại liếc ra ngoài cửa sổ. “Yaz, bà Simpson đến rồi kìa. Bà ấy vừa trả tiền taxi xong.”

“Ừ.” Yasmin chỉ mấy ngón chân chưa tô của Roo. “Hôm nay tôi làm sạch nốt cho cô thôi, còn chỗ kia để lại nhé? Sau khách này là tôi nghỉ trưa. Cô có muốn đợi tôi trong quán cà phê trên phố khoảng hai mươi phút nữa không?”

Yasmin chẳng tiết lộ điều gì cả. Roo nuốt nước bọt và nói. “Được” Cô còn lựa chọn nào khác sao?

• • •

Không phải là hai mươi phút. Giống bốn mươi phút hơn. Cảm giác như bốn mươi giờ vậy. Roo không ngừng run rẩy. Bụng cô quặn lại. Có phải cô ngồi nhầm quán không? Làm sao cô ấy biết được?

Cuối cùng cửa mở, Yasmin bước vào. Cô ấy nói chuyện với cô phục vụ bàn ở quầy, gọi một cốc latte rồi tới chiếc bàn ở góc nơi Roo đang ngồi.

“Tôi xin lỗi,” Roo thốt lên. “Tôi thực sự xin lỗi. Tôi ghét bản thân. Tôi biết việc này đáng lẽ không được xảy ra ngay từ đầu, nhưng giờ nó đã chấm dứt, tôi hứa đấy.”

“Tôi biết là đã chấm dứt rồi.” Yasmin nói.

Lòng bàn tay Roo ướt đầm. Cô lén chùi bàn tay vào quần jean.
“Làm sao cô biết?”

“Được rồi, từ đầu nhé? Sau nhiều năm chung sống tôi hiểu chồng tôi khá rõ. Và tôi biết hẳn ta nói dối rất giỏi. Trừ một điều. Hẳn có thể giỏi nói dối, nhưng hẳn không thể kiểm soát cái cổ của mình.” Yasmin vỗ lên cổ mình. “Có thể cô cũng đã nhận ra. Cổ hẳn sẽ hiện ra vết đỏ. Thế là lộ. Dù sao thì lần đầu tiên cô tới tiệm chúng tôi, chúng tôi đã nghĩ cô là Daisy Deeva nhưng cô bảo không phải. Tối hôm đó tôi kể với Niall về cô và chuyện kỳ cục nhất đã xảy ra. Cổ hẳn có vết đỏ.”

Trời đất, cô ấy nói thật chứ? “Chỉ thế thôi sao? Chỉ vì cái cổ của hẳn ư?”

“Ừm, lúc đó tôi không chắc lắm. Nhưng cô cũng nói dối,” Yasmin nói thẳng. “Đó là hai việc đáng ngờ. Rồi có một buổi tối chúng tôi ra ngoài và tình cờ gặp bạn cô Ellie. Hơi lạ là cô ấy không nhớ nổi tên con mình.”

Roo liếm môi, cô vẫn không biết chuyện này sẽ dẫn tới đâu.
“Cho nên cô biết.”

“Ừm, cái cổ của hẳn lại có vết đỏ. Lần này thì đỏ lừ. Rõ ràng là Niall không hiểu chuyện quái gì đang xảy ra!”

“Lúc đó chuyện chúng tôi chấm dứt rồi. Tôi đã chia tay hẳn rồi.”

“Rồi.” Yasmin gật đầu, xâu chuỗi các sự kiện với nhau trong đầu. “Vậy là lúc đó hẳn cũng cặp kè với cả Vivica?”

“Ừ.”

“Cho nên cô mới không gặp hẳn nữa?”

Roo đỏ mặt và gật đầu, trong lòng dâng lên nỗi xấu hổ.

“Chỉ tò mò thôi, Niall có nói cho cô chỗ tôi làm không?”

“Không. Tôi thấy danh sách đồ cô nhờ hân mua. Viết lên mẫu giấy của sa lông.”

“À, thảo nào.” Yasmin rướn người về phía trước húp một ngụm latte.

“Sao cô không nói với tôi là cô biết?”

“Thành thật nhé, tôi cũng chả biết. Tôi chỉ thấy tò mò. Cô vẫn tiếp tục đến hiệu chúng tôi. Có vẻ cô cũng dễ chịu, nên tôi thấy khó hiểu. Tôi không hiểu cô định làm gì. Chúng tôi không ai đoán được chuyện gì đang xảy ra. Tôi không muốn đối đầu với cô vì như thế cô sẽ biến mất.” Yasmin nhếch mép. “Nghe hơi vụ lợi, nhưng cô là vị khách hào phóng nhất tới giờ về khoản boa.”

Roo đang mân mê xếp nếp mép chiếc khăn trải bàn màu xanh và trắng. “Chắc cô ghét tôi lắm.”

“Cô đã nghĩ vậy phải không? Điều kỳ lạ là không. Tôi chưa bao giờ ghét cô cả.”

“Lần đầu chúng tôi tới là để xem cô là người thế nào.”

“Ý cô là để xem tôi có kinh khủng như Niall nói không chứ gì? Suốt ngày day nghiêng, rên rỉ, nóng tính và luôn làm người khác mệt mỏi? Tôi có thể tưởng tượng ra hân kể với cô những gì. Cũng có cái đúng đấy.” Yasmin nhăn mặt nói tiếp, “Vừa làm việc, vừa trông con rồi còn chăm lo nhà cửa trong khi lão chồng nhăng nhít bên ngoài thì ai cũng sẽ thành ra như thế thôi.”

“Tôi rất tiếc.”

“Cô nói tiếp đi.”

“Đáng ra tôi phải đá hân ngay khi phát hiện ra hân có vợ mới phải. Tôi là kẻ tồi tệ.” Mắt Roo ngân ngấn nước. “Tôi sẽ làm tất cả để bù đắp lại chuyện đó, tôi hứa.”

“Trời ơi, đừng có khóc! Tôi không định làm cô buồn.” Yasmin vội vàng nhét vào tay Roo tờ khăn giấy. “Nghe này, cô nghe tôi nói khi Niall đến cửa hàng hôm nay rồi đấy. Tôi không muốn hăn quay lại nữa! Không có hăn tôi còn sung sướng hơn. Nếu hăn ta vẫn còn cặp kè với Vivica, cô có thể cá rằng đến Noel hăn sẽ lại bám váy một đứa con gái khác cho coi. Tôi không nghĩ với hăn một người đàn bà là đủ. Hăn lúc nào cũng tìm kiếm cảm giác phiêu lưu mà.”

Khăn giấy hơi thô ráp. Roo làm nó ướt nhẹ nước mắt và cố hết sức kiềm chế. “Tôi nghĩ cô đúng. Nhưng tôi vẫn xin lỗi. Và tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ làm việc đó nữa.”

“Thế làm thế nào cô phát hiện ra Vivica?”

“Tôi đọc tin nhắn của cô ta trên điện thoại của hăn lúc hăn ở trong nhà tắm.”

Yasmin lắc đầu tặc lưỡi. “Lỗi cơ bản của các bé trai. Hăn sẽ không dễ mắc phải lỗi đó nữa đâu.”

“Tôi cứ tưởng cô sẽ giật cái khăn khỏi mặt tôi khi hăn ở trong tiệm.”

“Tôi cũng đã nghĩ tới việc đó. Nhưng rồi Niall đổ tội cho cô đã phá hoại hôn nhân của hăn. Không,” Yasmin thoáng cười. “Tôi thích thế này hơn. Thế mới hơn người chứ. Tôi muốn cô tiếp tục đến tiệm.” Cô nhìn đồng hồ. “Thực ra bây giờ chúng ta có thể quay lại nếu cô muốn. Tôi sẽ làm nốt móng cho cô.”

Roo nhìn đồng hồ. 1 giờ 15. “Không được rồi. Tôi có ca lúc 2 giờ rồi.”

“Đây là điều chúng tôi vẫn không hiểu được.” Yasmin trông băn khoăn. “Cô là Daisy Deeva. Sao cô lại phải làm trong cửa hàng từ thiện?”

“Tôi nói với cô rồi mà. Tôi đang cố trở thành người tử tế hơn. Tôi đang cố bù đắp cho những việc xấu xa mình đã làm.”

“Thật sao?” Một ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu Yasmin. “Có phải đó là lý do...? Không, xin lỗi, không có gì đâu.”

“Lý do sao?”

“Vụ trang điểm đó. Tôi chỉ bắn khoản thôi.”

Roo gật đầu. “Tôi đem cho hết đồ trang điểm rồi. Cả quần áo đẹp nữa.”

“Chúa ơi.”

“Nhân nói về Chúa... Tôi còn đi nhà thờ nữa. Hai lần rồi.” Cô không đi nhà thờ nữa sau lần ghé thăm thứ hai, lúc đó có một người phụ nữ hồng hách đã mắng cô vì gây ồn ào với chiếc giày cao gót lọc cọc trong sảnh lát đá của nhà thờ.

“Eo ôi.” Yasmin có vẻ bị ấn tượng. “Tất cả chỉ vì Niall.”

“Không phải. Còn một chuyện nữa. Tôi suýt hôn bạn trai của Ellie.” Rồi, cô đã nói ra. Giờ thì Yasmin biết hết mọi việc xấu xa cô đã làm.

Mắt Yasmin mở to. “Cô ấy có biết không?”

Roo gật đầu mệt mỏi. “Có chứ. Tôi kể mà.”

“Cô ấy có phát điên không?”

“Không, cô ấy thờ phào.” Ôi trời, nước mắt lại trào ra. “Cô ấy vẫn trần trở không biết phải chia tay với anh ấy thế nào. Nhưng đó không phải là vấn đề chính; lúc đó tôi đâu có biết chuyện này. Và tôi suýt nữa thì hôn anh ấy.”

“Rồi, cô đừng tự ái nhé.” Yasmin chuẩn bị rời cửa hàng, cô với lấy chiếc túi da màu xanh nhạt của mình. “Nhưng nếu rốt cuộc tôi

kiếm được người đàn ông của mình, chắc tôi sẽ chẳng giới thiệu với cô đâu.”

Lại một cơn xấu hổ nữa bao trùm lấy Roo. “Tôi không làm gì đâu, tôi thề mà. Đây là điều tôi cố nói.” Cô tha thiết muốn giải thích cho Yasmin trước khi cô ấy rời đi. “Tôi sẽ làm bất cứ điều gì bất cứ điều gì có thể để bù đắp cho cô...”

“Roo.” Yasmin chặn ngay Roo trong khi cô còn đang mãi lắp bắp. “Bình tĩnh lại đi. Tôi đùa thôi mà.”

Chương 47

Khu Little Venice. Mặt trời đang tỏa nắng từ bầu trời trong xanh không một gợn mây, lấp lánh trên mặt nước và Ellie ước gì tối qua mình không ngồi đẽ lên cái kính râm.

Nàng đi bộ từ Camden Lock dọc theo kênh Regent. Cuối cùng nàng cũng tới được đây, nơi giao nhau giữa kênh Grand Union và Paddington Basin. Những chiếc thuyền hẹp bề ngang sơn màu sáng đang bập bênh, lũ vịt vô tư bơi lội giữa những con thuyền và mọi người ngồi trên boong uống rượu. Hôm nay là một buổi chiều đẹp trời và con đường dọc theo kênh tấp nập khách du lịch cùng dân địa phương tận hưởng thời tiết đẹp bất ngờ. Mấy cây liễu rủ làm nhòa đi đường nét của những ngôi nhà trắng vữa trắng do Nash thiết kế ở đằng sau. Đưa tay che nắng, Ellie quan sát xung quanh và nhìn chăm chú sang bờ bên kia.

Đây rồi. Bà ấy đang đứng đó, mặc chiếc váy xanh ngọc mềm mại với giá vẽ đã xếp sẵn trên con đường dọc kênh. Ellie tiến về phía cây cầu sắt màu xanh và băng qua cầu. Đi gặp Martha có phải việc lạ lùng không? Liệu việc này có bất tiện không? Liệu hai người có phải cố nghĩ ra chuyện để nói với nhau không?

Ellie ngạc nhiên hơn ai hết khi Martha trả lời bức thư nàng đã gửi trong lúc bốc đồng. Ngắn gọn và đi thẳng vào vấn đề, bà cảm ơn nàng đã viết thư và nhấn mạnh rằng bà chắc chắn không muốn Tony biết chuyện chồng bà đã mất. Chỉ vậy thôi.

Cho tới hai hôm sau, bỗng nhiên một bức thư khác được gửi vào hòm thư của Ellie.

Gửi Ellie,

Hôm nọ ta có lỗi mãi quá không? Có hơi đường đột không? Nếu vậy ta xin lỗi cháu. Ta rất cảm ơn lời đề nghị tốt bụng của cháu. Ta thấy đến nhà cháu không tiện cho lắm, nhưng ta sẽ vẽ tranh ở khu Little Venice vào chiều thứ Bảy. Nếu hôm đó cháu rỗi và gần đó thì ta rất vui được gặp cháu. Thân ái,

Martha.

Lại gần, Ellie nhìn thấy giá vẽ đã được dựng lên nhưng bức tranh chưa được hoàn thiện. Martha đang ngồi trên ghế đầu, tay cầm một mẫu than chì nhưng bức tranh mới chỉ có vài đường cơ bản. Tony đã mô tả bà là người rất hấp dẫn và tràn đầy sức sống. Ủm, điều đó có vẻ không đúng lắm. Có thể bà rất thu hút, với gò má và khuôn mặt xinh xắn ấn tượng, nhưng trông bà rất buồn với quầng thâm quanh mắt và bất kỳ nét rục rờ nào, nếu có, thì cũng đều đã biến mất.

Nhưng khi bà quay lại và thấy Ellie đang nhìn mình cách đó vài mét, bà nở một nụ cười khiến mọi thứ khác hẳn. “Chào cháu, có phải cháu đó không?”

“Vâng,” Ellie xác nhận.

“Ta cũng nghĩ vậy. Xin chào cô gái, rất vui được gặp cháu.”

Martha thở dài và làm động tác tỏ ý vô vọng về mấy đường phác trên tấm vải căng trước mặt bà. “Ta nghĩ ta đầu hàng thôi. Chúng ta đi đâu đó uống trà đi?”

“Không ở đây được ạ?”

“Nhưng không có chỗ cho cháu ngồi...” Bà áy náy. “Ôi, đúng là ta không chu đáo gì cả.”

“Ôi cô ời, cô nghĩ cháu già yếu hom hem lắm sao?” Ellie đang mặc một chiếc quần jean đã cũ và áo sơ mi trắng tay xắn cao. Nàng ngồi xếp bằng, tránh đường cho mấy người đi qua, ngay bên phải Martha. “Cháu ngồi thế này được rồi.”

“Cháu thấy được là được. Khi nào bị ê mông thì bảo ta nhé. Ta đang cố vẽ,” Martha nói. “Nhưng có vẻ như ta không thể làm được nữa rồi. Ta muốn lắm, nhưng không vẽ được.” Trông bà chán chường. “Chắc ta chẳng bao giờ vẽ lại được quá.”

“Bây giờ cô cảm thấy thế nào ạ? Cô cứ kể cho cháu. Cô cứ kể thoải mái đi,” Ellie nói. “Đó là lý do tại sao cháu tới đây mà.”

“Cháu yêu, ta biết. Chúa phù hộ cho cháu vì đã tới đây. Thật tình là...” Martha ngừng lại, vê mẩu than chì giữa ngón cái và ngón trỏ. “Ta có cảm giác như mình là một chú thỏ bị ô tô đâm rồi bị vứt ở cái mương cho đến chết. Ta cảm thấy mình như một căn nhà trống rỗng, các cửa sổ đều mở tung và gió lạnh rít qua. Ta thấy tội lỗi và cô đơn, đôi lúc ta tự hỏi liệu Henry có đang ở một nơi tốt đẹp hơn hay không, song ta ghét bản thân mình vì đã nghĩ thế... thực sự thì, ta luôn ghét bản thân mình. Ta nhớ ông ấy, nhớ đến mức có thể móc tim ra vì như thế cũng chẳng đau đớn bằng nỗi nhớ này. Nghe thế nào?”

“Nói thật là,” Ellie đáp lại. “Nghe quen quen ạ.”

“Cháu biết chuyện ta và Tony phải không? Chắc hẳn là cháu biết.”

“Vâng. Ba đã kể cháu nghe.” Martha có nhận ra bà đang xoay xoay chiếc nhẫn cưới không? Chiếc nhẫn có vẻ lỏng so với tay bà,

rõ ràng bà đã sụt cân. “Vậy khi cháu và Jamie còn là vợ chồng, cháu có quan hệ với người đàn ông khác không?”

“Không ạ.” Ellie lắc đầu. “Không.”

“Ừm. Vậy thì cháu không phải áy náy về chuyện đó rồi.”

“Cháu biết. Việc này hẳn là rất kinh khủng. Nhưng không hiểu sao, cảm giác tội lỗi vẫn cứ đeo bám ta. Cháu đã trách mình không bắt Jamie đi tù thay vì lái xe.”

“Dù sao đó cũng chỉ là một phần của cả chuỗi ngày đau đớn thôi” Martha ngồi lùi lại. “Ta đã đọc điều đó trên mấy tờ rơi. Nhưng thực sự ta có lý do chính đáng để ghét bản thân.”

“Chồng cô không còn là ông ấy nữa.”

“Lý lẽ đấy chưa đủ thuyết phục.”

“Cô này, cháu chẳng thể nói điều gì làm cô thấy dễ chịu hơn được.” Ellie nhìn một cặp thiên nga lướt qua. “Nhưng chuyện này xảy ra mới cách đây vài tuần. Qua thời gian mọi thứ sẽ dễ dàng hơn.”

“Mọi người cũng bảo ta vậy. Ta không hình dung nổi nó sẽ xảy ra.”

“Sẽ là như thế đấy cô ạ. Cô nhìn cháu này. Cháu cũng không thể hình dung nổi mình sẽ lại bắt đầu với ai đó. Thế mà cháu đã làm được,” Ellie nói.

“Ừ. Tony cũng kể cho ta.” Một nụ cười thoáng qua trên gương mặt bà. “Ông ấy cũng hài lòng lắm. Bạn thân nhất của Jamie. Ta nghe kể hết rồi. Thật là tốt.”

Ôi trời. “Thật ra, giữa chúng cháu chưa có chuyện gì cả. Chuyện chúng cháu không thành. Nhưng rồi cháu có người khác” Ellie nói, “Cảm giác rất tuyệt.

Cháu thấy mình bình thường trở lại.”

Trông Martha có vẻ quan tâm. “Cháu vẫn gặp anh ta à?”

“Bây giờ thì không...”

“Sao thế?”

“Anh ấy chuyển tới Mỹ ạ.”

“Thế là nó bỏ cháu sao?” Bà tức giận.

“À không, anh ấy đề nghị cháu đi cùng. Nhưng cháu không muốn.”

“Tại sao?”

Thực vậy, tại sao nhỉ?

“Vì anh ấy chỉ hơi hơi hợp với cháu thôi.” Ellie nói. “Không phải hợp hoàn toàn.”

Martha nói. “Cháu có biết là nghệ sĩ nghĩa là thế nào không? Nghĩa là nhận thấy mọi chi tiết. Những chi tiết nhỏ nhất mà người khác có thể bỏ qua.” Bà dừng lại. “Và điều ta rất muốn tìm hiểu là, tại sao lúc này cháu chớp mắt ghê thế?”

Ellie nuốt nước bọt. “Cô đang nói lúc cháu nhìn xuống mặt nước và mặt trời làm cháu chói mắt ư?”

“Không. Thôi nào, cháu còn gì chưa kể với ta?” Martha chỉ nàng bằng mẫu than chì. “Cháu vừa mới nuốt nước bọt đánh ực một cái phải không? Ta cũng nhìn thấy đấy nhé.”

Trời đất. Bà là ai vậy, phù thủy chắc?

Ừm, thì họ đến đây để thành thực với nhau mà. Ellie gạt tóc mái khỏi mắt và nói, “Tội này có thể bị thiêu sống đấy ạ. Nhưng thôi vậy, giữa cô cháu mình thôi nhé. Cháu có người khác. Chuyện này thật đáng xấu hổ và sẽ chẳng dẫn tới đâu.”

“Tại sao không? Cậu ta có vợ rồi à.”

“Không ạ! Chỉ là... anh ấy là sếp cháu.” Phù, cuối cùng thì cũng nói ra được. Nàng đã nói ra điều đó.

“Ừ, chuyện đấy vẫn xảy ra mà. Cũng không sao. Ôi,” Martha nói như thể bà vừa nghĩ ra điều gì. “Trừ phi cậu ta bị gay.”

Ellie mỉm cười, nếu thế thì mọi việc đã dễ dàng hơn nhiều. “Dạ không ạ.”

“Thế thì, có gì ngăn cản cháu cơ chứ?”

“Anh ấy không bận tâm. Anh ấy ghét nhất là vướng phải mấy vụ rắc rối kiểu này. Lúc đầu anh ấy thuê cháu chỉ vì cháu nói rõ là những chuyện kiểu này sẽ không xảy ra. Vì lúc đó,” Ellie nói điềm thán, “thì đúng thể thật, lúc đó cháu chẳng có cảm giác gì cả.”

“Ôi cháu yêu, nhưng giờ cháu đã thay đổi. Giờ cậu ta đã chiếm được trái tim cháu. Đó không phải điều tốt hay sao?” Trông Martha tràn trề hy vọng. “Có thể cậu ta cũng sẽ thay đổi ý kiến.”

“Tin cháu đi, anh ấy không thay đổi đâu. Anh ấy sẽ không bao giờ biết được tình cảm của cháu. Nếu thế, cháu sẽ phải nghỉ việc ngay.” Ellie lắc đầu. “Vậy thì thật kinh khủng, vì anh ấy là một vị sếp tuyệt vời. Cháu cũng thích công việc đó nữa. Tất nhiên là trừ vụ cảm nắng thảm hại. Cô đang làm gì vậy?” Ôi trời, Martha đã đứng dậy, gấp giá vẽ lại và cất các thứ vào túi. Có phải nàng đã làm bà khó chịu không?

“Cháu làm ta vui quá. Hôm nay ta sẽ không vẽ gì nữa. Ta không phải người giỏi uống rượu,” Martha nói, “nhưng giờ ta đang có hứng đi uống. Đi nào, gặp cháu thật là vui. Ta mời cháu một ly sâm banh nhé?”

• • •

“Cậu về muộn thế.” Roo mở cửa. “Tớ bảo là có mặt ở đây lúc 6 giờ cơ mà. Giờ là 6 rưỡi rồi.”

“Tớ biết rồi. Tớ xin lỗi.”

“Cậu đi đâu đấy?” Lỗ mũi Roo phập phồng. “Cậu say đấy à?”

“Đâu có, chỉ là tớ đã có một buổi chiều thật tuyệt thôi.” Ellie phản đối.

“Rõ ràng là cậu đã uống rượu! Tớ ngửi thấy mùi mà!”

Chủ nghĩa bài trừ rượu chè gần đây của Roo cũng có mặt tai hại; cô có nguy cơ trở thành cảnh sát chuyên phát giác người uống rượu. “Thì bọn tớ chỉ định mỗi người một ly. Nhưng mua cả chai thì rẻ hơn. Bọn tớ ngồi bên ngoài một quán rượu nhỏ ở khu Little Venice và nói chuyện rõ lâu. Quên cả thời gian luôn.”

“Cậu ngồi với ai?”

Trong nhà tỏa ra mùi thịt bò quay với nước sốt. Dạ dày Ellie réo ẩm ỉ đầy háo hức; nàng sẽ không than phiền gì về khía cạnh này trong nỗ lực cải thiện bản thân của Roo. Nàng cũng sẽ không nói cho Roo biết sự thật. Roo không cần phải biết nàng đã gặp Martha. Chuyện này chỉ xảy ra một lần duy nhất và sẽ không bao giờ lặp lại. Nàng đã hứa không bao giờ kể cho Tony về cái chết của Henry và Martha đã hứa sẽ giữ kín câu chuyện về Vụ Say Năng Vô Vọng Đáng Xấu Hổ của nàng.

“Bữa tối thơm quá. Cậu làm bánh Yorkshire đấy à?”

“Ừ, nhưng hơi cháy.” Trong bếp, Roo nhìn lom lom qua cửa kính ám khói của lò nướng. “Tại cậu về muộn đấy.”

“Xin lỗi mà.” Ellie nhìn mấy cái chảo đang sôi lục bục trên bếp, bên trong là cà rốt và đậu tằm. Cạnh đó, trên mặt bếp lát đá granit là các bát đựng khoai tây nướng, hành tây om giấm balsamic và một thứ trông có vẻ như... không, chắc chắn không phải...

“Cái gì thế?” Nàng chỉ vào thứ đó.

“Nhân nhồi xô thơm và hành tây.”

“Ăn với thịt bò nướng á?”

Roo chống chế. “Tớ thích nhồi xô thơm và hành tây.”

“Tớ cũng thế.” Ellie giấu nụ cười; mang trên mình chiếc tạp dề kẻ sọc trắng xanh cùng mái tóc lia chia tứ phía, Roo trông nửa giống nữ thần xó bếp nửa giống chú gà tả tơi.

“Sao cậu không kể cho tớ là cậu đã đi với ai?” Vừa nói, Roo vừa lấy cái đánh trứng và hùng hổ quấy nước xốt.

Ellie nghĩ ngợi một lát. Todd luôn phát điên vì nước xốt; anh ấy và Jamie đã từng cá nhau uống một lèo hết nửa lít nước xốt. Nàng nói, “Tớ đi với Todd,” và nhìn thấy một giọt xốt bắn lên tường bồn rửa.

“Được rồi. Đừng nói, để tớ đoán.” Giọng Roo lạnh lùng.

“Anh ấy vẫn tiếp tục lải nhải về chuyện anh ấy muốn tớ thôi cứng đầu để bọn tớ có thể bên nhau chứ gì.”

Điều tuyệt diệu của rượu là, nó có khả năng sắp xếp lại quy trình tư duy và làm cho bạn nghĩ về một việc theo cách bạn chưa bao giờ làm trước đó.

“Anh ấy không nói thế. Thật ra anh ấy đâu có nhắc đến cậu lúc nào đâu.” Ellie đi qua thò một miếng khoai tây nướng giòn tan từ cái đĩa màu xanh. “Nói riêng thôi nhé, tớ chắc chắn là giờ cậu có thể thoải mái rồi. Anh ấy không còn thích cậu nữa đâu”

Nước xốt lại bắn lên. Tí ti thôi. Không quay đầu lại, Roo hồ hững nói, “Thế hả?”

“Ừ. Ừm.” Ellie quạt quạt tay ra hiệu nàng không thể nói được vì khoai tây đầy mồm. Tài nghệ nấu nướng của Roo mặc dù thất thường nhưng món khoai tây nướng của cô thì cực chuẩn. Nàng nhai rồi nuốt và thấy Roo vẫn đang đợi nàng nói tiếp.

“Anh ấy gặp người khác rồi,” Ellie nói tiếp. Tuyệt. Giống như một nhà ảo thuật rút trong mồm mình ra những dải ruy băng, những lời nói dối vô hại cứ thế tuôn ra từ miệng nàng. “Bọn tớ nói chuyện về vụ đó đấy. Anh ấy nói không ngừng. Tên cô ấy là Lisa. Biết sao không? Todd chết mê chết mệt cô ấy!”

“Ừ. Thế cũng tốt cho anh ấy. Thật... tuyệt.” Roo cười tươi, một nụ cười không-thế-vui-hơn.

“Anh ấy còn nói Lisa rất xinh!”

“Đưa tớ cái bát đựng xốt được không? Trong tủ sau lưng cậu ấy”

“Cô ấy là giáo viên dạy Toán. Tuyệt không? Hồi đi học cậu có được học cô dạy Toán nào xinh không? Vì chắc chắn là chúng mình chưa bao giờ gặp.”

“Được rồi, nấu sắp xong rồi.” Chạy loăng quăng trong bếp như một chú thỏ hiếu động, Roo nói, “Sao cậu không ra đợi ở phòng khách đi? Tớ mang các thứ lên đây, chỉ một phút thôi.”

“Nghe đoạn hai người gặp nhau đã,” Ellie nói. “Đỗ biết hai người ấy gặp nhau như nào.”

“Tớ không biết. Đây, cầm hộ tớ cốc nước.”

“Xe cô ấy bị hỏng ở Fulham. Cô ấy đang chờ đèn đỏ, nhưng khi đèn chuyển sang màu xanh xe cô ấy vẫn chết gí. Mọi người bấm còi inh ỏi và khó chịu lắm rồi. Trời còn mưa nữa chứ. Thế mà

chẳng ai giúp cô ấy. Todd vừa từ cửa hiệu Tesco Metro bước ra thì gặp cảnh đó. Anh ấy bỏ luôn túi đồ xuống và giúp đẩy xe vào góc để tránh đường...”

“Rồi, đủ thịt bò chưa? Cậu có muốn ăn kèm mù tạt không?”

“Rồi anh ấy quay lại lấy túi đồ thì, đoán xem có đưa đi ngang qua thuồng mất rồi. Cậu có tưởng tượng được không? Nhưng buồn cười là, hình như chuyện đó giúp anh ấy hơi bị nhiều, vì nhờ nó mà anh ấy có thể nói chuyện thân mật với Lisa. Todd ở lại cùng cô ấy đợi nhân viên kỹ thuật đến, trong lúc đó họ đã nói chuyện dưới mưa, rồi Lisa nói tại cô ấy mà đồ ăn Todd mua bị lấy mất, nên ít nhất cô ấy cũng phải mời anh ấy bữa tối. Chuyện bắt đầu thế đấy, và tiếp diễn đến bây giờ! Lãng mạn đến khó tin nhỉ?”

“Ừ. Đối chủ đề được không?” Thực tế là Roo đang xua nàng ra khỏi bếp. “Tớ thật sự không quan tâm.”

Thật lạ là mũi nàng không dài ra và đâm vào bức tường đối diện. Ellie hài lòng cầm mấy cốc nước lọc đi sang phòng khách. Giờ cứ để thế, đừng nói thêm lời nào nữa. Nhiệm vụ của nàng đã hoàn thành.

Chương 48

Ellie đang lên mạng để sắp xếp một lịch trình khá rắc rối cho chuyến đi của Zack tới Copenhagen và Nam Phi. Đến giờ thì có vẻ vấn đề lớn nhất là anh có hai cuộc họp đã lên lịch, và chỉ có khoảng hai mươi phút để bay từ Cape Town tới Johannesburg.

Về cơ bản, cái anh cần lúc này không phải máy bay, mà là cỗ máy thời gian Tardis.

Zack xuống nhà và vào văn phòng. “Cô có thấy email của Bob Nix không?”

“Không, nhưng cần phải giải quyết vụ này nè. Lại đây mà xem.” Nàng vồ lên phần danh sách lịch hẹn trong cuốn sổ tay cạnh máy tính. “Anh đã hẹn cuộc này và họ lại tổ chức cuộc này. Tôi sẽ chuyển lại là Cape Town nhé?”

“A, tôi hiểu ý cô rồi.” Một tay để trên bàn, Zack vươn người qua vai nàng để nghiên cứu lịch trình. “Ừ, gọi cho Anika hỏi cô ấy xem sáng gặp luôn được không. Cô làm luôn nhé.” Anh tiếp tục với lấy con chuột và thu nhỏ trang web trên màn hình máy tính. “Có một thứ tôi muốn cho cô xem.” Anh nhanh chóng vào địa chỉ email của mình và nhấn vào một tin nhắn vừa đến vài phút trước.

Ellie tập trung chú ý vào màn hình. Ở gần Zack về mặt thể xác khiến đầu óc nàng bấn loạn cả lên. Đáng lẽ đến giờ nàng phải quen với chuyện đó rồi mới phải, nhưng trái lại, mọi việc ngày càng khó

khăn hơn. Được rồi, đừng nghĩ tới mùi hương của anh, hơi ẩm từ cơ thể anh, chuyển động của những cơ bắp và đường gân trên bàn tay anh khi anh di và nhấp chuột...

Chào Zack,

Vụ SpencerInc tuần trước khá lăm - vừa nghe Ted kể xong. Ấn tượng đấy.

Bibi bảo tôi gửi bức hình dưới đây. Cô ấy gửi lời chào và nhờ cậu cho Ellie xem. Hy vọng cô ấy vẫn làm cho cậu!

Bob.

“Tiếp đi.” Ellie gật đầu, ý nói anh nên mở phần thư mục đính kèm.

Một trang tạp chí choán hết màn hình. Ảnh Bob và Bibi chụp tại một vũ hội từ thiện phù hoa ở Dallas. Răng họ sáng loáng. Bob trông như con gấu khổng lồ vui vẻ trong bộ vest. Bibi mặc một chiếc váy kim sa khoe bộ ngực nóng bỏng mắt và vòng eo con kiến của cô. Đôi mắt xanh của cô lấp lánh. Tóc cô buộc thành một túm lớn toàn lọn xoắn và cài bằng mấy chiếc lược cài tóc màu bạc đính đá.

Phía cuối bức ảnh, Bibi nguệch ngoạc: “Ellie! Tôi chưa bao giờ nhận được nhiều lời khen đến thế!”

Ellie mỉm cười. Nàng cảm nhận rất rõ hơi thở ấm nóng của Zack phả vào gáy mình.

“Mấy cái cài tóc này.” Nghe giọng anh bắn khoăn. “Trông giống mấy cái cô cài tối hôm chúng ta gặp họ.”

“Vâng, hơi hơi.”

Zack nhìn gần hơn, cánh tay anh cọ vào vai nàng. “Trông y hệt.” Anh đổi tư thế, quay lại nhìn Ellie. “Của cô à?”

“Vâng.”

“Cô tặng Bibi à?”

Ellie đỏ mặt; anh có bức mình với nàng không? Có xấu hổ vì nàng đã tặng vợ một ông tỉ phú những chiếc cài tóc rẻ tiền như thế không? “Tại cô ấy bảo cô ấy thích mấy cái lược cài đó. Tôi còn không nghĩ cô ấy sẽ dùng nữa cơ.” Nàng chỉ bức ảnh trên màn hình. “Đặc biệt là trong mấy dịp thể kia.”

“Này, tôi đâu có than phiền.” Zack đứng thẳng lên và xoay ghế lại để nàng đối diện với anh. Quan sát mặt nàng, anh nói, “Cô nghĩ tôi đang than phiền hả?”

“Tôi không biết.” Ellie thấy bối rối; khi Zack nhìn nàng thế này, thật khó tập trung. “Sau khi về nhà tôi đã nghĩ có lẽ tôi không nên làm vậy.” Trời ơi, thật sự rất khó tập trung. “Ý tôi là, anh không biết mấy cái lược cài tóc này rẻ đến thế nào đâu... tôi hy vọng không ai nói cho cô ấy biết điều này... chắc người ta sẽ cười cô ấy vì đã dùng chúng, rồi cô ấy sẽ bị bẽ mặt mất.”

“Tôi nói điều này nhé?” Zack cắt ngang dòng liên tưởng của nàng. “Bibi là một quý cô thông minh và rất hiểu mình muốn gì. Cô ấy sẽ dùng bất cứ thứ gì cô ấy muốn và tôi cũng không muốn là một kẻ cố gắng cười nhạo cô ấy. Ngoài ra, cô ấy có đai đen karate đấy.”

“Tôi cũng vậy mà,” Ellie nói.

Anh hơi ngạc nhiên khi nghe điều này. “Cô cũng có á?”

“Đương nhiên, anh không biết à?” Nàng không có đai đen nhưng mười bốn tuổi đã lên đến đai xanh. Ở tuổi đó mà đã đạt tới trình độ như vậy thì có thể thoải mái phét lác về phần sau.

“Giờ tôi sợ rồi đấy.” Anh thoáng cười. “Dù sao thì cô làm việc đó cũng hay. Bob và Bibi quý cô lắm.”

“Tôi thích họ.” Ellie cựa người trên chiếc ghế xoay; có phải không khí đã thay đổi không vậy? Mấy tuần vừa rồi Zack có vẻ xa cách và khách sáo. Nhưng giờ anh đang ra vào bàn, chân anh chỉ cách chân nàng vài phân, cứ như thể mọi căng thẳng đã tan biến. Cử chỉ của anh dịu dàng trở lại, anh lại là chàng Zack dễ chịu từng quan tâm tới nàng và bên khi nàng bị cúm.

Thực ra, có thể là hơn thế. Là nàng tưởng tượng hay anh đang nhìn nàng như thể anh muốn nói gì đó nhưng không biết thổ lộ thế nào? Hay chỉ là do nàng mong muốn thế ôi trời, nàng lại vậy rồi, cứ tưởng tượng viễn vông như một fan hâm mộ Take That tự lừa dối mình.

“Cô không biết được đâu, những chuyện thế này có thể tạo ra sự khác biệt đấy.” Zack cầm cuốn sổ lên và vu vơ lật trang. “Bob đang tìm đối tác cho công ty điện tử mới. Có thể ông ấy sẽ đề nghị tôi. Nếu thế, tôi sẽ phải bay tới Texas một hoặc hai tuần, có thể đầu tháng Mười hai.” Anh nhú mày trầm ngâm. “Cô biết đấy, ở đó sôi động lắm. Nhiều thứ phải làm, cả trong công việc lẫn trong giao tế. Chắc tôi sẽ cần cô đi cùng.”

Á à à á á, một giọng nói trong đầu Ellie ré lên. Đi Texas với Zack! Ôi trời, nếu hai người bay đêm và phải ngủ cạnh nhau trên máy bay thì sao?

Chỉ có điều chuyện đó thực tế sẽ không xảy ra, phải không? Có thể anh sẽ cuộn mình trong khoang thương gia sang trọng, trong khi nàng vật vã ở khoang bình dân phía đuôi máy bay, xung quanh là lũ trẻ con gào thét.

Nàng nói, “Cũng được.”

Anh nhìn nàng chăm chú. “Cô chắc là không ảnh hưởng đến lịch của cô chứ?”

Anh nghĩ nàng vẫn còn gặp Joe. Liệu đây có phải lúc nói cho anh biết chuyện đó đã kết thúc rồi không? Nhưng nếu thế, liệu anh có cho rằng nàng lại bị đá không? Ellie lắc đầu. “Nhiệm vụ của tôi mà, không sao, hoàn toàn không vấn đề gì.”

“Tốt, tốt.” Anh tiếp tục giở vài trang trong cuốn sổ. Nàng thấy anh kiểm tra mấy cuộc hẹn trong tháng Chín. Cuối tháng đó là lễ cưới của chị gái anh. Anh lật qua mà chẳng nói gì. Kể từ hôm nhờ nàng đi cùng, anh không hề nhắc lại chuyện đó. Có phải anh đã quên là anh mời nàng rồi không? Có phải anh hy vọng là nàng đã quên lời mời đó không? Có phải anh đã sắp xếp để đưa ai khác đi cùng không?

Có phải vì thế mà anh tươi tỉnh hẳn lên không? Bụng Ellie thắt lại vì lo lắng. Zack không nói với nàng về chuyện đó không có nghĩa là nó sẽ không xảy ra.

Rồi, cứ hỏi anh xem sao.

“Ừm...” Khi thật, cổ họng nàng tự nhiên vướng vướng, miệng thì khô khốc. Nàng đẩy ghế ra và nói, “Anh uống trà không?” Sẽ dễ hỏi hơn nếu anh đừng đứng gần nàng đến vậy.

“Cảm ơn cô.” Nhưng khi nàng bước vào bếp, anh cũng đi theo. Rồi, cứ nói thẳng ra thôi. Ellie thả túi trà vào hai cái cốc to tướng. “Công việc chuẩn bị đám cưới chị anh thế nào rồi?”

“Đang náo loạn hết cả lên.” Rõ ràng Zack đang thoải mái. “Có hàng triệu việc phải làm và gần như khó mà xuể. Hai đứa nhóc sinh đôi thì không chịu làm phù dâu nếu không được đi giày thể

thao nháy đèn. Ngoài ra, hai đứa còn muốn dắt chó vào nhà thờ nữa. Steph thì đang phát rồ lên. Nhưng cuối cùng cũng giải quyết được thôi.”

Túi trà kêu xì xì và phồng lên khi Ellie đổ nước sôi vào cốc. “Nghe này, nếu anh không cần tôi đi cùng nữa thì không sao đâu”

“Sao cơ?” Zack cứng người. “Cô không muốn đi nữa à?”

“Không... ý tôi là có...” Nàng khuấy quá mạnh làm trà bắn cả ra mặt bếp.

“Có phải vì Joe không?”

“Không, chỉ là tôi nghĩ anh có thể muốn đi cùng người khác hơn.” Thật tình, anh có hiểu là nói ra điều này một cách tự nhiên trong lúc anh nhìn nàng như vậy khó thế nào không?

“Người khác là ai kia?”

Thôi thì nói ra luôn vậy. “Ừm, hôm nọ tôi thấy anh có tấm bưu thiếp gửi đến từ Úc. Không phải tôi tọc mạch đâu,” Ellie vội vã nói tiếp. “Chỉ là nó cứ đập vào mắt tôi.”

“Thiệp của Meg chứ gì.” Nàng thấy anh tủm tủm. “Điều gì làm cô nghĩ tôi muốn đưa cô ấy đến đám cưới của Steph?”

“Phải, thì tại cô ấy từng là bạn gái anh. Và có vẻ cô ấy muốn gặp lại anh.” Nghe tọc mạch quá còn gì. “Nghe này, xin lỗi nhưng sẽ đơn giản hơn nếu tôi biết chuyện gì đang diễn ra.”

“Chẳng có gì diễn ra cả.” Zack lấy sữa ra khỏi tủ lạnh và đưa cho nàng. “Cô nói đúng, Meg rất thiết tha. Tối hôm nọ tôi đã gặp cô ấy ở quán Queen's Head. Gặp lại cô ấy, hàn huyên cũng vui, nhưng chỉ vậy thôi.

Chúng tôi chẳng thể quay lại với nhau được nữa.”

“Ừm.”

“Mà chắc chắn tôi không mời cô ấy tới đám cưới của Steph đâu”

Sữa. Bôm. Sữa. Bôm bôm. Úi. Ellie bối rối nói, “VẬY anh, vẫn muốn tôi chứ?”

Ôi trời, mình vừa nói điều đó sao?

Ngừng một lát, Zack nói đều đều, “Ừ. Nếu cô vẫn muốn đi.”

Ờ ờ. Là nàng tưởng tượng hay là không khí trong phòng đang nóng lên vậy?

“Tôi muốn chứ. Tôi mong đợi vụ đó lắm.” Cách anh nhìn nàng có tác động kỳ lạ lên đầu gối nàng. “Được gặp gia đình anh.”

“Sẽ vui lắm. Có thể cô sẽ cần nút tai đấy,” Zack nói, “nhưng cô sẽ quý mọi người thôi. Mọi người sẽ hòa hợp cả thôi.”

Giờ thì anh đang nhìn miệng nàng. Có phải cảm giác bị thôi miên là như thế này không nhỉ? Không thể nghĩ cho tỉnh táo được, Ellie lẩm bẩm, “Nghe hay đấy,” và tự hỏi không biết nàng đã nói điều đó ra hay môi nàng giờ như miếng cao su và hoàn toàn mất kiểm soát. Nàng đang nói những điều có nghĩa hay chỉ là những tiếng lảm nhảm? Mà anh vẫn nhìn nàng chăm chăm như thế...

“Gâu! Gâu! Gâu!”

Chương 49

Ellie nhảy căng lên khi cửa cho chó kêu lách cách và Elmo lao vào bếp.

Nàng nghe thấy Zack thở hắt ra với thái độ có lẽ là thất vọng. Hay đây chỉ là những suy nghĩ mơ màng về phía nàng? Định thần lại, nàng cầm miếng giẻ và lau phần mặt bếp lát đá hoa cương nàng đã làm bắn sữa ra.

“Không phải lúc đi dạo đâu,” Zack nói với Elmo, nó vẫn đang sủa nặng lên và nhảy tưng tưng như con cá hồi mắc cạn. Anh lắc đầu với nó, rồi đầu hàng và nói, “Khỉ thật, thôi đi nào.” Anh với lấy chiếc dây dắt màu đỏ treo trên móc ở cửa sau. Đây là hành động báo cho Elmo biết nó phải thôi đùa nghịch và đứng yên để Zack gài dây vào vòng cổ cho nó. Trong khi Zack cúi xuống định làm thế, Elmo vẫn chạy lon ton vòng quanh, làm một cú quay đầu nhanh như cắt và lại lao ra ngoài bằng cửa cho chó.

“Nó chơi trò gì vậy?” Zack nhú mày và lại treo cái dây lên.

Ellie tới bên cửa sổ. Elmo đang chạy quanh vườn, cứ nhảy lên nhảy xuống chỗ bức tường. Rồi tự dừng, vẫn sủa ăng ăng một cách ồn ào, nó lại lao vào bếp. Ellie nhắc điện thoại gọi cho Geraldine nhà kế bên.

“Không có ai nhắc máy.” Nàng nhìn Elmo, rồi nhìn Zack. “Cô ấy có nói đi đâu không?”

Anh lắc đầu. “Không.”

“Chìa khóa dự phòng đâu nhỉ?”

“Cuối tuần trước cô ấy mượn khi chị cô ấy đến ở, giờ vẫn chưa đưa lại.”

“Xem xem cô ấy có ở trong nhà không vậy.” Ellie mở cửa bếp. Hai người với một con chó nhảy qua bức tường thấp. Nhìn qua cửa sổ phòng bếp của Geraldine thì chẳng thấy gì nhưng Elmo vẫn cứ tru lên cực kỳ lo lắng. Gọi tên Geraldine cũng không thấy trả lời.

“Thôi để tôi thử.” Ellie cởi chiếc áo len hồng, đưa nó cho Zack và nhìn lỗ cho chó ở cửa sau nhà Geraldine.

Cứ nghĩ là mày gầy đi, nghĩ thế đi.

“Cô qua lọt không đó?” Zack nhìn vẻ ngờ vực; cái lỗ này thiết kế cho chó cỡ vừa.

“Cảm ơn anh đã bỏ phiếu tín nhiệm tôi nhé.” Nàng đập cho anh một cái. “Nếu tôi mắc kẹt thì là lỗi của anh đã mua quá nhiều bánh rán vòng đấy. Cấm anh ghi hình vụ này cho lên Youtube. Rồi.” Nàng tháo bỏ đôi giày. “Anh phụ trách cái cảm biến nhé.”

Thế này có khôn ngoan không? Nếu nàng bị kẹt, liệu có phải gọi mấy anh lính cứu hỏa tới phá cửa không? Nhỡ người ta sẽ phải nạy nàng ra thì sao? Ellie quỳ xuống đợi Zack tháo bộ phận cảm biến khỏi cổ Elmo. Anh giữ nó ngay bên lỗ chó chui để nàng có thể mở tấm lạt lên.

“Tốt nhất là đừng có cười tôi.” Không còn nhìn thấy anh nữa, Ellie cho tay vào trước rồi vặn vai để lách qua.

Ở bên trên, Zack nói, “Chả dám mơ.”

Chắc chắn là anh đang cười. Nàng cầu trời váy nàng không bị kéo lên. Rồi, qua được nửa người rồi. Tiếp đến là hông và mông.

Sẽ chặt vật lắm đây. Ellie chuẩn bị tinh thần, nàng nói, “Nếu tôi không qua được chỗ này thì anh cũng đừng gọi cứu hỏa đây. Cứ để tôi ở đây cho đến lúc giảm đủ cân.”

Nhưng cuối cùng nàng cũng chui lọt. Vừa đủ lọt. Trong khi đang lồm cồm đứng dậy, nàng chợt nhận ra có thể hai người đã phản ứng thái quá. Có thể Geraldine đã đi ra ngoài thăm bạn bè. Hoặc là thế hoặc là bà đang tắm ở trên gác hay đang ngủ trưa, còn Elmo làm trò siêu-nhân-chó-cứu-người chỉ là để đùa vui mà thôi.

“Cô Geraldine?” Nàng gọi to trong khi Elmo lao vào cửa lật ngay sau nàng. “Cô Geraldine?”

Rồi nàng nghe thấy tiếng Geraldine yếu ớt đáp: “Ellie à? Ơn Chúa. Ta ở trên này.”

Ellie quay lại, mở khóa và chốt cửa bếp để Zack vào. “Cô ấy ở trên gác.”

Họ theo Elmo lên tầng trên cùng. Geraldine đang nằm ngay trước cửa phòng ngủ, cuốn tạp chí Wond Medicine quần mép bên phải và cây gậy bên trái.

“Ky bình đã đến.” Bà cố nở nụ cười yếu ớt khi nhìn thấy hai người. “Đừng động vào ta. Ta vừa bị gãy xương đùi phải.”

Zack đã gọi xe cứu thương. Elmo liếm tay Geraldine và bà xoa tai nó vẻ biết ơn. “Mày thông minh lắm. Mày sửa mã Morse với hai người đó à?”

“Cô cứ nghĩ là việc bắt nó xem mấy cái DVD về chú chó Lassie giờ đã có tác dụng đi.” Ellie quỳ xuống trên tấm thảm cạnh bà. “Sao cô lại bị thế này?”

“Trên tường có con nhện to đùng, ta cuộn quyển tạp chí lại rồi cố đập nó.”

Nhưng nó né được. Ta lại đập phát nữa.”

Geraldine bức tức nói. “Thế rồi ta mất thăng bằng và khụy xuống như một cái cây.”

“Quả báo đấy cô ời,” Ellie nói.

“Chẳng cần cháu phải nói. Ta nằm đây được hai mươi phút rồi và con nhện kia cứ nhìn ta cười đều suốt.”

Ellie nhìn theo ánh mắt của Geraldine và ré lên; quả là con nhện vẫn ở trên tường, trông thật nham hiểm, đường kính của nó phải gần tám phân.

Zack cúp máy. “Rồi, xe cứu thương đang trên đường tới.”

“Cảm ơn các cháu đã tới cứu ta. Ôi trời,” Geraldine thở dài. “Họ chuẩn bị khiêng ta đến bệnh viện.” Bà nhìn Ellie. “Cháu giúp ta chuẩn bị ít đồ mang theo nhé?”

“Không sao ạ. Zack ời, anh giết con nhện nhé?”

“Cái gì cơ? Để rồi tôi cũng bị giống Geraldine á? Để nó sống đi. Tôi xuống nhà xem xe cứu thương tới chưa.”

Khi anh đã đi khỏi, Geraldine lăm bắm một cách thích thú. “Giống hệt ông chồng ta. Rất sợ nhện nhưng thà chết chứ không bao giờ thú nhận.”

Nhất thời Ellie thấy mình lưỡng lự; nàng có nên thổ lộ với Geraldine không nhỉ? Rồi nàng bắt gặp ánh nhìn tinh nghịch trong mắt bà và tỉnh táo trở lại. Chia sẻ với bà cảm xúc của nàng về Zack rõ ràng là việc điên rồ. Khả năng tự chủ của Geraldine chẳng hơn được mấy cô nàng Wag bị bồ đá là bao.

“Đừng lo lắng cho Elmo. Chúng cháu sẽ chăm sóc nó.” Nàng đứng dậy và trong thâm tâm tự nhủ phải kéo khóa miệng lại. “Túi của cô ở đâu ạ? Cô muốn mang những gì đi?”

• • •

Zack theo Geraldine tới bệnh viện University College và đợi cùng bà tới khi bà vào phòng Cấp cứu rồi được nhận phòng bệnh. Ngay sáng mai người ta sẽ tiến hành phẫu thuật để gắn đinh và cố định cấu trúc bên trong cho bà, cơn đau cũng đã được kiểm soát. Trên đường về, anh nhận được tin nhắn từ Ellie:

Lịch trình của anh tôi xử lý xong rồi, đã sắp xếp lại các cuộc họp. Tôi đưa Elmo đi dạo, 6 giờ sẽ về. Hỏi thăm Geraldine hộ tôi và Elmo nhé xx

Khỏi cần nói cũng biết mấy nụ hôn là dành cho Geraldine, không phải cho anh. Nhưng điều đó không ngăn được anh nhìn đi nhìn lại tin nhắn đó tới ba lần. Khi taxi tới Primrose Hill và đường Regents Park, anh đột nhiên bảo tài xế dừng xe. Cả ngọn đồi đang tắm trong ánh nắng và còn rất nhiều người qua lại. Thẳng tiến lên đỉnh đồi, anh để ý tìm Ellie. Chiều nay anh thề rằng thái độ của nàng với anh đã thay đổi; cứ nghĩ đến thôi là những cảm xúc khát khao trong anh bao lâu nay lại trở dậy. Anh rất muốn hôn nàng, và khi anh sắp sửa hôn được nàng rồi thì Elmo lại lao vào bếp qua cái lỗ chó chui.

Rồi anh nhìn thấy nàng. Đến đỉnh đồi, Zack thấy lóe lên một ánh hồng. Họ kia rồi, Ellie với mái tóc đen dài tung bay và Elmo thì vẫy đuôi hào hứng chờ nàng tung quả bóng đỏ của nó lên không trung rồi lao theo. Ellie đợi đến khi nó bắt được quả bóng rồi chạy ngược lại. Khi Elmo bắt kịp nàng, nàng đang nằm trên cỏ giả vờ ngủ. Với một cú nhảy thật lực, nó hạ cánh ngay trên bụng nàng và thả quả bóng trên ngực nàng. Nàng cười lăn lộn và nhắc nó lên

không trung, làm Elmo sủa vang sung sướng và đập chân điên cuồng. Sau đó Ellie ném quả bóng và cả hai lại đứng dậy, đuổi theo bóng.

Nàng không hề biết anh đang ở đó, Zack không muốn đi đâu nữa. Anh có thể đứng đó mãi mà ngắm nàng; vẻ vô tư thuần khiết của nàng thật khôn cưỡng. Chìm đắm trong niềm khao khát đang trỗi dậy, hôm nay anh đã quyết định. Sau những chuyện hôm nay, chắc chắn anh đã có cái cớ hoàn hảo để mời nàng tới nhà ăn tối. Hai người có thể nói chuyện về Geraldine, bàn việc chăm sóc Elmo trong mấy tuần tới, có thể tái hiện lại khoảnh khắc tưởng như đáng nhẽ đã xảy ra nếu con Elmo quái quỷ không lao vào bếp và phá đám họ. Vừa rồi anh đã hỏi Ellie liệu nàng có thể trông Elmo nếu anh phải ở lại bệnh viện không, nàng đã nói là không sao, tối nay nàng không gặp Joe.

Đúng là một tin tốt. Tối nay anh ta không ở bên Ellie. Dù anh ta đang ở đâu thì cũng thật đáng đời.

• • •

“Ê!” Nhận ra bóng người đang đi về phía mình, Ellie vẩy tay loạn xạ.

Tới khi hai người gặp nhau, nàng nói, “Không thể tin nổi cậu lại bắt tớ làm việc này.”

“Đừng có như thế. Vui mà.”

“Vui gì mà vui. Cậu vừa bảo tớ là sẽ kinh khủng lắm cơ mà. Cậu chỉ muốn tớ chia sẻ đau khổ thôi.”

Nhưng Ellie vẫn cười; nàng không thể dừng được. Hai mươi phút trước Roo gọi cho nàng, tha thiết muốn nàng giúp. Brian, một anh chàng gần năm mươi tuổi với bệnh gàu vô phương cứu chữa, là kiểu người mà bạn thực sự hy vọng sẽ không phải ngồi cạnh trên xe buýt. Cũng là một tình nguyện viên cửa hàng từ thiện với Roo, anh nói liên hồi và hơi gàn dở, anh làm mọi người phát điên bởi lòng nhiệt tình không đúng chỗ với... ừm, với mọi thứ bạn có thể nghĩ ra được.

“Thôi rồi, cũng đúng.” Roo thú nhận. “Nhưng anh chàng đó chẳng có bạn bè gì cả. Anh ta đã tham gia một hội đóng kịch không chuyên để thử kết bạn mà không xong. Tớ biết nói sao giờ?”

Hôm nay là đêm mở màn vở kịch đầu tiên của Brian, tổ chức trong tiền sảnh dột nát của một nhà thờ ở Crouch End. Chiều nay anh ta đã rất hãnh diện tặng Roo hai vé đi xem. “Đây là vé cho bạn bè và gia đình,” Roo giải thích trong khi nài nỉ nàng trên điện thoại, “anh ta có mời được ai khác nữa đâu. Xin cậu đấy xin đấy, đi cùng tớ đi.”

Thề trở thành một người tốt là một việc rất đáng ngưỡng mộ, nhưng kéo người khác xuống cùng mình thế này thì chẳng hay ho tí nào. “Vì nếu một mình tớ đi,” cô phân trần, “Brian sẽ nghĩ đây giống như một buổi hẹn hò. Thế thì sau đấy anh ta sẽ đòi đưa tớ về tận nhà mất.”

Ellie che mắt cho khỏi nắng, nhìn Elmo sung sướng vật lộn với một cặp chó khác để giành lấy quả bóng của nó và cuối cùng lăn lông lốc theo triền đồi rợp cỏ. “Mấy giờ phải có mặt ở đó?”

“8 giờ là mở màn. Nhưng Brian nói nếu muốn có chỗ tốt thì phải có mặt ở đó lúc 7 giờ.” Roo nghiêng đầu sang một bên. “Đó có phải anh chàng tớ đang nghĩ tới không nhỉ?”

Ellie nhìn theo ánh mắt của Roo và thấy bụng nàng hơi thắt lại khi chợt trông thấy Zack.

Lại nữa. Lần nào việc này cũng xảy ra vào những lúc không ngờ nhất.

Nàng gật đầu. “Zack đấy.”

“Tớ cũng đoán thế. Người đâu mà đẹp thế.” Roo nhướn lông mày tinh quái. “Đừng có sốc thế. Tớ không làm gì đâu.” Cô cười toe. “Chỉ định nói ra cho cậu biết thôi, trong trường hợp cậu không để ý.”

Trong trường hợp nàng không để ý. Trời ơi, nếu được như thế có phải đời sẽ dễ thở hơn không. “Chào anh!” Ellie tỏ vẻ vui mừng thái quá khi Zack tiến đến chỗ hai người. “Geraldine thế nào rồi?”

“Cô ấy ổn rồi, mọi thứ đã lo xong xuôi.” Anh gật đầu chào Roo. “Cô là Roo phải không? Cuối cùng cũng gặp. Tôi nghe kể về cô suốt.”

“Tôi cũng thế.” Roo gạt kính râm lên đầu và tươi cười với Zack. Đúng lúc đó Elmo lao tới, lưỡi thè ra, đuôi ngoáy loạn lên như chân vịt.

“Cô bảo là đưa nó đi dạo,” Zack nói, “nên tôi nghĩ tôi sẽ gặp cô ở đây.”

“Tôi cũng mừng anh tới đây,” Roo thốt lên. “Nếu anh không quay về kịp, chắc Ellie sẽ lấy có phải ở nhà trông chó. Nhưng giờ anh ở đây thì tốt rồi, tối nay chúng tôi ra ngoài được rồi!”

“Cậu nói nhiều quá đó.” Ellie nhìn Zack. “Cảm ơn nhé.”

Zack hơi khựng lại một chút xiu, rồi anh nói, “Thế hai cô đi đâu?”

“Đến nhà hát. Xem kịch. Sẽ kinh khủng lắm.”

“Cái đó chưa biết à nha,” Roo nói.

“Thế mà nói chưa biết.” Ellie lắc đầu. “Cậu bảo Brian đóng vai một tay tung hứng người Tây Ban Nha thích hát hò. Cậu cũng bảo là anh ta xanh dờn, điếc lòi và không biết tung hứng còn gì.”

“Ừm, bọn mình sẽ đi, thỏa thuận thế rồi.” Roo đeo lại kính râm. Lấy dây dắt từ tay Ellie, cô đưa cho Zack. “Chúng tôi phải về nhà thay đồ đã. Bai nhé.” Cô hé một nụ cười với anh. “Khi nào gặp nhau nhé.”

“Tôi cá là anh đang ghen tị.” Ellie đảo mắt nhìn Zack. “Giá mà chúng tôi có vé thừa để anh đi cùng nhỉ, nhưng có vẻ nhiều người muốn xem kịch lắm.”

“Cháy vé chứ còn gì nữa.” Roo ngoái lại nói trong lúc đi xuống đồi. Ellie cúi xuống xoa xoa tai Elmo. “Tạm biệt cưng, gặp mà ngày mai nhé.”

Lại một kế hoạch nữa đi tong.

“Chào cô,” Zack nói.

Chương 50

“Chúng tôi đã cố gắng tìm cách quyên tiền cho Viện dưỡng lão St Mark,”

Yasmin nói. “Họ đã chăm sóc cho cô tôi trước khi bà mất năm ngoái. Đó là nơi tuyệt vời nhất, nhưng họ đang rất cần tiền. Nếu tới Giáng sinh mà vẫn không đạt được chỉ tiêu thì có thể họ sẽ phải đóng cửa.”

Roo nói, “Thật kinh khủng. Ai.” Yasmin tẩy lông chân cũng ổn nhưng chưa thuần thục lắm. Vẫn đau khiếp lên được.

“Xin lỗi! Dù sao thì chúng tôi đã quyết định sẽ tổ chức một cuộc xổ số từ thiện ở tiệm. Vì cô là một trong những khách hàng sao của chúng tôi, nên không biết cô có thể đóng góp một giải được không?”

Lại đau tiếp. Roo co rúm người lại. “Tất nhiên rồi, nhưng tôi đâu phải sao.”

“Tôi biết, nhưng trước kia cô đã từng. Cô có thể cho chúng tôi mấy bức ảnh có chữ ký hoặc thứ gì đó. Hay chỉ cần một bộ trang phục biểu diễn cũ của cô cũng được. Bất cứ thứ gì.” Yasmin tiếp tục vui vẻ giật những sợi lông nhỏ trên chân Roo. “Để quyên được càng nhiều tiền càng tốt. Lần trước tổ chức quay xổ số, chúng tôi quyên được hai trăm tám mươi bảng đó.”

Roo cảm thấy thật tệ. Cô chẳng có bộ trang phục biểu diễn nào khả dĩ duyên dáng được cả. Chẳng ai muốn ảnh có chữ ký của cô. Chẳng lẽ không còn cách nào khác? Ái da.

“Cô hỏi ai nữa rồi?”

“Trời, gần như tất cả mọi người! Chúng tôi còn treo thưởng là một số dịch vụ của cửa tiệm. Có vài khách hàng đã đề nghị đóng góp sô cô la, bánh kem tự làm, mấy thứ kiểu thế. Mọi người tuyệt lắm,” Yasmin nói. “Tất cả đều muốn đóng góp.”

Đáng yêu thật đấy nhưng cái đó sẽ không cứu được một viện dưỡng lão sắp phải đóng cửa. Roo nói, “Các cô còn khách hàng nào là người nổi tiếng không?”

“Ừm...” Yasmin nhăn mặt, “tiệm của chúng tôi không phải chỗ người nổi tiếng hay lui tới.”

Jackie, người lạc quan nhất, nói “Gay Barlow đã đi qua tiệm chúng tôi tuần trước.”

“Thế thì tính làm gì,” Yasmin nói.

“Ôi, có một chị từng làm người dẫn chương trình thời tiết trên tivi. Tên là gì nhỉ.” Jackie xoay xoay bút làm động tác không-nhớ-tên. “Nhớ không? Chị ta béo lắm. Vào đây làm dịch vụ quần nóng giảm béo mà làm chúng tôi hết cả tấm bọc.”

“Buồn cười là,” Yasmin tiếp tục tẩy lông, “chị ta chẳng bao giờ quay lại sau vụ đó.”

Jackie nghĩ một lát. “Thế còn cô diễn viên từng đóng vai người đàn bà điên thì sao? Thelma gì đó. Đầu gối củ lạc, răng khắp khểnh ôi tôi nhớ ra rồi, chị ta chuyển tới Canada mất rồi.”

Yasmin đảo mắt. “Mấy khách hàng nổi tiếng của chúng ta di cư thì có gì lạ?”

“Ồi xin lỗi! Nhưng ta vẫn còn có Ceecee Milton!”

Lại một ký ức trong quá khứ lóe lên. Roo đã gặp Ceecee Milton vài lần, hồi họ còn đang nổi. Cũng giống cô, Ceecee nổi lên một thời gian ngắn và tận hưởng khoảnh khắc trở thành tâm điểm chú ý trước khi bị chìm vào lãng quên. Nguyên do chủ yếu là vì chồng cô, gã giám đốc bán thiêu kiêm ông bầu, đã làm tất cả những ông to trong giới xa lánh. Không thể chê được giọng hát rất có nội lực của Ceecee, nhưng khi mỗi show diễn của cô lại phải được tiến hành thông qua một kẻ thích gây khó dễ và không ngừng than phiền về mọi chi tiết, thì thà đặt người khác còn hơn. Thế là một sự nghiệp đầy hứa hẹn tan thành mây khói.

“Còn ai nữa không?” Roo hỏi.

“Ừm, chỉ thế thôi.” Yasmin trông ngượng ngùng.

“Chỉ tôi và Ceecee thôi sao?” Ôi trời. Đúng là vết đĩa. “Hai người đã-từng-nổi-tiếng.”

“Cô ấy tốt bụng lắm. Chắc chắn cô ấy sẽ quyên góp thứ gì đó cho trò xổ số.”

Roo tức mình cố nghĩ xem điều đó có nghĩa là gì. Phải chăng ý Yasmin là Ceecee tốt bụng hơn cô?

“Tôi cũng sẽ quyên góp thứ gì đó. Chỉ là tôi chưa biết sẽ quyên cái gì.” Úi. “Cô ấy vẫn với ông chồng cũ à?”

“Cái lão dở người ấy thì thôi rồi. Cô ấy đã lão ta lâu rồi. Giờ có anh chồng mới đáng yêu lắm.” Yasmin bật cười. “Thấy không? Điều đó có thể xảy ra mà. Ai cũng có quyền hy vọng.”

• • •

Mưa đổ ập xuống vừa đúng lúc Roo bước ra khỏi ga tàu điện ngầm. Chỉ trong vài giây tóc cô bết hết vào đầu và cái áo phông đang mặc biến thành trong suốt. Mấy người trên phố lùi lại khi trông thấy cô, nghĩa là có thể trông cô như bị loạn trí, nhưng Roo chẳng quan tâm. Dù cơ thể kiệt sức nhưng trái tim cô đang hát, bộ não đang bùng bùng phấn khích. Bây giờ là 9 giờ kém 10 sáng, cô chẳng ngủ chút nào, và cô thấy mình chưa bao giờ trải nghiệm cảm giác này trước đây. Ít nhất là không có sự trợ giúp của đồ uống có cồn và các chất gây ảo giác khác.

“Ôi trời.” Yasmin tới mở cửa tiệm thì thấy cô đang đợi trước cửa. “Sao thế này? Cô ổn không đấy?”

“Tôi rất khỏe.” Roo gạt mấy lọn tóc ướt khỏi mặt và đi theo Yasmin vào tiệm. “Cả đêm tôi đã thức để sáng tác.”

Yasmin đưa cô chiếc khăn bông. “Đây, lau khô đi. Tôi không biết là giờ cô lại sáng tác tiếp đấy. Cái gì thế, tự truyện à?”

“Không. Tôi đã viết xong một bài hát. Nghe hay lắm.” Roo lắc đầu và chỉnh lại. “Thực ra không phải hay, mà hơn cả thế. Bài hát này là đỉnh của đỉnh.”

“Ôi tuyệt! Vậy hát tôi nghe đi!”

Trong tình trạng tốt nhất thì giọng Roo cũng chỉ như con mèo trong phòng đợi của bác sĩ thú y. “Tôi chịu. Phải để Ceecee hát mới được. Cho tôi số cô ấy đi?”

Rõ ràng Yasmin vẫn chưa hiểu. “Ceecee Milton ư? Tại sao?”

“Vì đây là bài hát hay nhất tôi từng viết. Không thể tin nổi là tôi đã làm được, nhưng đúng là thế. Tôi muốn chúng ta cho ra một đĩa đơn từ thiện,” Roo nói. “Dành cho nhà dưỡng lão của cô. Nếu làm tốt, ta có thể quyên được ổi tiền.”

Nhiều lắm đó.”

“Thật à? Cô nghiêm túc chứ!” Ôi trời, như thế nào?”

“Bốc phét. Cầu xin. Hãy tận dụng tất cả những người mà ta biết.” Đầu óc Roo đang chật ních các phương án. “Phải loan tin.”

“Làm thế nào?”

“Ừm, tôi nghĩ chủ yếu chúng ta sẽ phải kết hợp đồn đại, buôn dưa và công nghệ.” Có phải mắt cô đang sáng bừng lên không? Roo nghĩ chắc là vậy. “Và chém gió tung tóe nữa.”

• • •

Ellie chưa bao giờ nhìn thấy thứ nào thế này. Được triệu đến một ngôi nhà lớn ở St John's Wood, lúc nàng tới thì đã 8 giờ tối. Phần hơi nơi khá rộng sau lưng tòa nhà đã được biến thành một phòng thu âm, mấy nhân viên kỹ thuật đang thao tác bàn mix nhạc và người ta nghe rõ tiếng rì rầm trong không gian. Roo là trung tâm, năng lượng cho cô hoạt động chính là Diet Coke và adrenalin. Tận dụng mọi mối quan hệ của mình, cô đã tập hợp được một nhóm toàn chuyên gia để dệt nên phép màu của họ. Các nhạc công, nhà sản xuất, ca sĩ hát bè đi đi lại lại trong phòng thu, lắng nghe và đóng góp ý kiến, liên hệ với những người có khả năng giúp đỡ họ. Yasmin đang bế thẳng bé con và nói chuyện với Ceecee Milton, một cô gái da đen xinh đẹp cũng đang ẵm cô con gái trên tay.

“Chào chị!” Yasmin nhận ra nàng và vẫy tay ra hiệu. “Chị có tin nổi chuyện này không? Nhân tiện giới thiệu với chị, đây là Ceecee.”

“Chào cô.” Ceecee có nụ cười thật đẹp. “Cô hẳn là cô nàng có đứa con vô hình.”

“Xin lỗi về vụ đó” Ellie liếc Yasmin. “Điều tốt là mấy vụ sữa bím cũng vô hình luôn.” Nàng ngừng lại khi nghe ai đó bật công tắc và đoạn nhạc dạo đầu vang lên khắp phòng. “Nghe hay quá”

“Đợi đến khi nghe hết cả bài đã.” Nhạc ngừng. “Giọng Ceecee hay tuyệt. Tôi vẫn không thể hiểu làm sao mà mọi người làm được tất cả việc này chỉ trong một ngày. Và cả bản ghi âm...”

Có ai đó giơ tay lên ra hiệu trật tự, nhạc lại nổi lên và mọi người chăm chú lắng nghe. Trong vòng ba mươi giây Ellie biết bản nhạc này đặc biệt thế nào. Giọng hát truyền cảm của Ceecee làm những cộng lông nhỏ trên tay nàng dựng hết cả lên. Bài hát tiếp tục, ca sĩ hát bè hòa theo và giọng của Ceecee bắt đầu vút lên. “Anh là ánh sáng đời em... anh là tất cả... khi xung quanh là bóng đêm anh là ánh sáng, anh là thế giới, là tất cả những gì em tin tưởng...”

Ôi trời ca từ sao mà xúc động, Ellie phải quay đi. Nàng sắp khóc thật xấu hổ. Lục lọi trong túi, nàng lén lấy ra một gói khăn giấy Kleenex nhỏ. Ngay sau đó Yasmin cũng cần khăn giấy. Nhìn xung quanh, Ellie thấy hai người không phải là những người duy nhất. Thứ âm nhạc ám ảnh, mạnh mẽ và lay động ấy thật khôn cưỡng. Nó thu hút toàn bộ sự chú ý của ta, làm ta không thể dứt ra được. Những người đàn ông trưởng thành đang đứng đó sục sùi. Con trai của Yasmin, cậu bé Ben, không mấy bận tâm tới bài hát mà chỉ vắn vẹo và kéo tóc mẹ rồi tuột phăng tất khỏi chân. Anh chàng gầy những vớ chòm râu dê đứng bàn thu âm ôm lấy vai Roo và siết chặt lấy cô khi bài hát lên tới cao trào...

Ellie chỉ biết rằng phản ứng mãnh liệt như vậy trước một bài hát ta mới nghe lần đầu tiên là một điều hiếm hoi. Khi những nốt nhạc

cuối nhỏ dần, trong vài giây cả căn phòng rơi vào im lặng tuyệt đối. Rồi Ceecee chấm nước mắt, nói giọng khàn khàn, “Khỉ thật, tôi hát hay quá,” và cả phòng thu rào lên những tiếng tán thưởng, hú huýt cùng tiếng vỗ tay vang dội.

Roo kinh ngạc nói, “Chúng ta làm được rồi, phải vậy không? Tôi nghĩ chúng ta đã thành công.” Cô ngồi thụp xuống chiếc sofa bọc da màu nâu sậm và úp mặt vào lòng bàn tay.

Xung quanh cô, mọi người đang hân hoan. Chỉ trong vòng ba mươi giây, Roo đã ngủ gật.

Tới 11 giờ, video được hoàn tất. Không mất nhiều thời gian. Khá đơn giản, một người được cử tới nhà hàng Tàu gần đó để lấy một đồng túi giấy màu nâu trước cửa. Sau đó một chiếc máy quay ghi lại quá trình thực hiện bản thu trong khi tất cả mọi người đội túi lên đầu, chỉ khoét hai lỗ để nhìn nhằm tránh những lùm xùm không may. Ceecee và ca sĩ hát bè cũng đội túi. Tất cả các thành viên trong nhóm đều không để lộ danh tính.

Tới nửa đêm, tất cả cùng sửa lại video và cho lên Youtube. Tiếp đó, chiến dịch loan tin bắt đầu. Tất cả đưa đường dẫn lên trang web, Twitter, Myspace và Facebook, gài những lời bóng gió để người ta nghĩ rằng Bono, Jay-Z, Elton John, Beyoncé... đã tham gia hát trong clip. Rồi mọi người kêu gọi sự giúp đỡ từ cánh nhà báo, mấy người làm truyền hình, các đầu mối trong làng âm nhạc, bất kỳ ai người ta có thể nghĩ ra. Những người được liên lạc đều được yêu cầu nghe bài hát một lần rồi loan tin rằng bài hát này a) vì mục đích từ thiện và b) sẽ là bản thu âm của năm.

Tới 1 giờ, câu chuyện về bài hát đã lan truyền như lửa có gần nửa triệu lượt xem trên Youtube và những đồn đoán về người đứng sau clip này xuất hiện như nấm sau mưa. Anh chàng có chòm râu

dê đã liên lạc với Bono, Lay-Z, Elton và Beyoncé đề nghị họ cứ úp úp mở mở, không khẳng định hay phủ định việc tham gia và clip để tăng tính hấp dẫn.

Ceecee đưa đứa con gái đang ngủ say của cô về nhà vào lúc 1 rưỡi. Yasmin ra về với Ben trước nửa đêm. Tối 2 giờ Ellie đặt tay lên vai Roo và dịu dàng đánh thức cô dậy.

“Này, nếu cậu muốn về thì có một cái taxi ở ngoài đấy. Mà Denny bảo cậu có thể ở lại đây nếu muốn.”

Roo chớp mắt với nàng, thoáng ngơ ngác. Rồi cô bỏ chân xuống khỏi sofa và đứng vụt dậy. “Không, không sao, tớ về với cậu” Cô dụi mắt nhìn đồng hồ. “Sáng mai tớ có ca làm ở cửa hàng. Không được đi muộn.”

Chương 51

Mới chỉ mười ngày trôi qua thôi sao? Roo vẫn không thể tin nổi; mọi chuyện thực sự lại xảy ra nhanh đến thế sao? Mười một ngày trước bài hát này còn chưa hề tồn tại, ngay cả trong đầu cô giờ thì hàng triệu người, có khi hàng tỉ người trên thế giới đều biết đến nó. Thật kỳ diệu.

Roo ngồi trong căn phòng màu xanh đợi được gọi tên. Truyền hình trực tiếp luôn là một thứ đáng sợ. Ờ, cách đây mấy năm thì không, bởi khi đó cô hoàn toàn loạn trí và nó chỉ là một trò cười, nhưng giờ đây làm việc này lúc tỉnh táo lại ở một cấp độ hoàn toàn khác. Làm sao ta có thể tuyệt đối chắc chắn mình sẽ nói gì tiếp theo?

Theo logic, ta biết là điều đó sẽ không xảy ra, nhưng trong thâm tâm lúc nào cũng có một nỗi sợ hãi nho nhỏ rằng ta có thể nhìn chăm chăm vào máy quay và bắt đầu gào lên, “Mẹ kiếp, mẹ kiếp, chó-đểu-rác-rưởi.”

“Mọi thứ ổn chứ?” Một trong mấy người chạy việc thân thiện đến bên cô. “Cô chắc là mình không muốn một ly chứ?”

“Không, cảm ơn.” Đây rõ là một lời nói dối trắng trợn; cô rất muốn một ly rượu. Chỉ là cô sẽ không uống mà thôi. Đặc biệt khi cô đã phá vỡ một lời thề. Đúng là chỉ tốn hơi khi cố gắng giải thích với chuyên viên trang điểm đang ngơ ngác rằng cô không trang điểm.

“Ôi không, chị phải để tôi trang điểm cho chị! Lên ti vi cơ mà!” Cô gái rất cương quyết. “Chị không muốn trông mình giống như vừa được quật lên từ dưới mồ, phải không? Chúng tôi không thể để chị làm thế được - chị sẽ làm khán giả phát khiếp mất!”

Sự phù phiếm tranh đấu với tình trạng kiệt sức. Biết là mình đang vì mục đích cao cả và cần phải tạo ấn tượng tốt nên Roo mới thôi không phản đối. Chỉ một lần thì cũng chẳng sao, phải không nào?

Và giờ, khi đã phạm một tội ác man rợ, cô có thể thú nhận rằng thật dễ chịu khi cảm thấy mình xinh đẹp trở lại.

Cửa mở và Ceecee, chẳng hề day dứt như cô, trở về từ phòng trang điểm. Trong chiếc váy nhung đỏ tươi và màu son bóng rất hợp, trông cô thật lộng lẫy. Chớp chớp mi mắt nhũ vàng và làn mi giả dày cộp với Roo, cô xoay một vòng khoe chiếc váy và nói, “Nhìn bọn mình nè. Với tư cách là hai ngôi sao xẹt, tớ nghĩ bọn mình tái xuất khá được đấy chứ.”

“Ừ, tớ thì được,” Roo nói. “Chứ trông cậu vẫn hơi kém đấy nếu cậu định hỏi ý kiến tớ.”

“Này cô kia, cô sẽ nhìn vào hàng lông mi này chứ? Tớ cực hấp dẫn và cậu biết điều đó!” Hạnh phúc tràn trề với người chồng thứ hai, Ceecee lắc lắc bờ hông nở nang. “Nói cho cậu hay, Nathan sẽ không biết mình gặp phải chuyện gì khi tớ về nhà tối nay đâu.”

Trong năm phút nữa họ sẽ lên hình. Ngày mai họ cũng đã được đặt lịch, cùng với Yasmin, để làm một loạt phỏng vấn trên báo và tạp chí. Ý tưởng giữ bí mật về những người tham gia trong clip không kéo dài được quá bốn ngày. Nhưng chừng ấy thời gian cũng đủ để đạt được mục đích, đó là khơi dậy mối quan tâm của hàng

triệu người và làm cho không biết bao nhiêu người đoán già đoán non. Tới lúc họ lộ mặt nạ - thôi được, là lộ túi thì họ đã đạt được mục đích của mình: “Ánh sáng đời em” đã leo thẳng lên vị trí đầu bảng các bài hát được tải về. Có bảy triệu lượt người xem clip trên Youtube và bài hát được xếp hạng ngang ngửa với những bài hát hay nhất mọi thời đại. Khi người ta phát hiện ra bài hát được sáng tác và biểu diễn không phải bởi những siêu sao, công chúng lại càng mê nó hơn. Tuần này bài hát đang vị trí thứ nhất, lượng bán ra gấp nhiều lần tất cả các đĩa đơn khác.

Roo và Ceecee buộc phải bay tới Mỹ để xuất hiện trên các talk show quan trọng. Một ngày vừa qua hai người xoay như chong chóng. Roo không biết được việc gì đang chờ đợi cô; cô chỉ biết rằng khi tin cô tham gia vào clip này lan ra, không ai có thể ra vào cửa hàng từ thiện vì có quá đông các tay săn ảnh lớn vờn bên ngoài. Tình hình cũng không được cải thiện khi nhân viên cửa hàng phát hiện ra cô đang quyên tiền cho tổ chức từ thiện đối thủ chứ không phải cho cửa hàng. Thế rồi người ta bắt đầu chen nhau vào cửa hàng, dùng điện thoại di động chụp ảnh và xin chữ ký Roo, tới lúc đó, người quản lý đã mất hết bình tĩnh. Loạn đến nước này thì không thể chịu nổi nữa rồi.

Và thế là bà buộc cô thu dọn đồ đạc và đi ngay. Cô đã bị đuổi ngay tại chỗ.

Trong cửa hàng từ thiện. Đó là những gì bạn nhận được khi cố làm người tốt. Như thường lệ, mặc dù đã cố gắng hết sức, những suy nghĩ của Roo vẫn tìm về với Todd. Anh ấy đang làm gì nhỉ? Anh ấy đang với ai? Liệu có phải giờ này anh ấy và Lisa đang quần quýt nhau trên sofa xem ti vi? Khi cô xuất hiện trên màn hình, liệu Todd có so sánh cô với thiên tài toán học nhỏ bé xinh đẹp hoạt bát

trong tay anh và thấy mình may mắn vì đã đưa ra lựa chọn đúng đắn không? Liệu cô nàng Lisa hoạt bát kia có mỉm cười với anh và nói, “Cô ta đó hả anh?” trong khi nghĩ rằng: Tuyệt, mình dễ thương hơn cô ta.

Thôi, dừng ngay, không nghĩ tới chuyện đó nữa. Trên màn hình ti vi, cuộc phỏng vấn đầu tiên đang đi đến phần kết, một trợ lý với bộ thiết bị điện đàm đang bước qua căn phòng màu xanh và tiến về phía cô ngồi. Đến lúc rồi.

• • •

Ellie đi mua sắm trên phố Oxford. Nàng cần tìm thứ gì đó để mặc trong đám cưới chị của Zack. Vội quay về để xem chương trình, cuối cùng nàng mua ba bộ đồ mà không thử trước. Kế hoạch là mua thứ gì đó màu xanh lông công để đi với đôi giày mới nhất của nàng, nên đương nhiên nàng về nhà với một chiếc đầm quần đỏ thắm, áo màu ghi nhạt và chân váy phủ ren màu bạc, một chiếc đầm màu xanh ve chai với áo khoác ngắn có họa tiết xoáy tiếp màu với lớp vải lót bằng lụa bóng màu hồng vân anh.

Vì chọn đồ mặc đi đám cưới không bao giờ là việc dễ dàng cả, phải không

nào?

Kéo rèm trong phòng khách lại và bật ti vi lên, nàng cởi đồ chừa lại áo lót và quần lót để thử chiếc váy quần trước tiên. Đúng như nàng nghĩ, chiếc váy trông tạm được nhưng hơi kín đáo. Nếu cúi

xuống thì cổ áo sẽ hở hoác ra, như vậy không quá kín đáo nhưng cũng không phải thứ bạn muốn mặc đến một đám cưới.

Thôi. Bỏ lại vào túi.

Chân váy ren màu bạc tiếp theo. Trời, sao lại có cái thứ trong cửa hàng thì trông rõ đẹp mà khi mặc lên lại trông như Peggy Mitchell thế này cơ chứ? Ellie cởi bỏ bộ áo váy cất lại vào trong cái túi thứ hai. Đôi khi nàng chọn quần áo rất tệ. Rồi. Nàng nhắc bộ thứ ba lên và cũng là bộ cuối cùng, cầu trời nó sẽ ổn. Chết dở, cái váy này có khóa kéo ở sau lưng mà phải là diễn viên uốn dẻo mới kéo hết được.

Và kia, đúng vào lúc không mong muốn, Jamie đang nằm dài trên sofa, một cánh tay chống lên đỡ gáy.

“Phức tạp nhỉ,” anh nhận xét.

“Đám cưới mà. Em muốn trông đẹp một chút.” Chui vào chiếc váy, nàng cố kéo cái khóa lên hết mức có thể. Ôi, trời. Nàng mặc cỡ mười hai. Nếu đây là cỡ mười hai thì nàng sẽ như một cây bút chì.

Jamie làm mặt méo. “Em khoác thêm áo sẽ đẹp hơn đấy.”

Khỏi phải nói. Nàng khoác áo lên và nhìn mình trong chiếc gương phía trên máy sưởi.

“Trông em cứ như một trong những Người Gầy của Năm,” anh nói, “mặc quần áo cũ đi để biết em đã sụt bao nhiêu cân.”

“Ôi trời.”

“Dù sao thì màu này đẹp đấy.” Cứ làm như nói thế thì mọi thứ sẽ khá hơn ấy.

“Thảm họa rồi.” Ellie nói. “Em phải chọn lại từ đầu rồi.” Thật là nản. “Em biết mặc cái gì bây giờ?”

“Cái váy anh thích thì sao? Cái bọn mình mua hồi đi trắng mặt ấy?”

“Em mặc rồi. Lúc đến khách sạn Claridge.”

“Thế à? Sao anh không nhớ nhỉ.” Mắt Jamie sáng lên tinh nghịch, anh cố tình làm thế.

“Lúc em đi với Zack.” Ellie tuột khỏi người chiếc váy và áo khoác lưng

thùng.

“Thế nghĩa là em không thể mặc lại à?”

“Không. Em chỉ muốn mặc thứ gì khác thôi.”

Anh làm ra vẻ khó hiểu. “Tại sao?”

“Vì chẳng ai muốn mặc cùng một bộ quần áo vào tất cả các dịp, mặc đến lúc tã hết cả ra.” Để chứng minh, nàng nhìn chiếc quần jean mài với một bên đầu gối đã sờn cùng mấy vết rách ngang của anh.

“Có thể là thế.” Jamie thừa nhận bằng một nụ cười tươi. “Hoặc cũng có thể em không muốn mặc chiếc váy mua hồi trắng mặt trong khi em đang đi chơi cuối tuần với người đàn ông khác.”

Anh ấy nói có đúng không? Liệu đó có phải lý do thực sự? Ellie thu dọn mấy túi quần áo và bước qua anh. Thả đồng túi ở hành lang, nàng đi vào phòng ngủ và quay lại với áo có mũ và quần sóc. Trên ti vi, quảng cáo giữa chương trình đã hết và nửa sau của talkshow đã bắt đầu. “Rồi, giờ thì anh trật tự đi,” nàng thông báo. “Em muốn xem cái này. Roo sẽ xuất hiện đấy.”

“Ý em là em muốn xem cô ấy hơn nghe anh nói sao?” Jamie giả bộ phật ý. Anh lúc nào cũng thích là trung tâm của sự chú ý mà.

“Cô ấy có thật,” Ellie nói, “còn anh thì không.”

“... Từ sao xẹt đến anh hùng!” Vince Torrance, người luôn tự hào về cá tính công tử táo tợn cùng thói châm biếm bừa bãi của mình, đang giới thiệu. “Từ những kẻ thất bại đen đui đến hiện tượng âm nhạc phá vỡ mọi kỷ lục. Từ kẻ tụt xuống đáy đến ngôi sao... và giờ đây, ngay tại trường quay này... kính thưa quý vị, chúng ta hân hạnh đón chào Ceecee Milton và Daisy Deeva!”

Ellie ngồi nhà ở Primrose Hill xem chương trình này với một lon Irn Bru và một gói khoai tây Kettle to bụi. Dưới bề ngoài bóng lộn liến thoắng, anh chàng Vince Torrance thực sự là một gã thông minh và một tay phỏng vấn sắc sảo. Nhoài người qua sofa để lấy điện thoại, nàng ấn nút gọi. Khi đầu kia nhắc máy, nàng nói, “Anh có đang xem ti vi không?”

“Anh biết chương trình đang chiếu. Nàng đã nhắn tin cho anh từ trước.

“Không,” Todd nói.

“Bật lên đi.”

“Anh là cái gì chứ? Một kẻ khổ dâm toàn tập hay sao?” Nhưng theo sau đó là tiếng thở dài dài đầu hàng chứ không phải khó chịu. Lát sau nàng nghe tiếng ti vi dội vào đường đây.

“Trông cô ấy xinh nhỉ?” Thật lạ là tối nay người ta lại thuyết phục được Roo trang điểm.

“Ừ. Giải thích anh nghe xem. Làm thế nào mà xem chương trình này lại làm anh thấy dễ chịu hơn được?”

“Suyt, em không nghe thấy người ta nói gì cả.” Ellie tập trung chú ý vào ti vi, Vince đang đưa ra những nhận xét bông đùa về việc Roo làm trong cửa hàng từ thiện.

“... Và bộ quần áo cô mặc tối nay.” Anh ta đưa cợt chỉ chiếc áo khoác màu than chì và chiếc quần trắng bó sát của Roo. “Tôi đoán là cô mua mấy thứ này ở cửa hàng đó.”

Roo gật đầu. “Vâng.”

“À, rồi.” Bị tên tò, anh ta cười to. “Ừm, thật đáng ngưỡng mộ. Tha lỗi cho tôi nhé, cô quả là đã thay đổi đáng kể. Trước đây cô là một đứa trẻ hoang dã, tôi nghĩ nói thế không sai chứ.”

“Ồ, vâng.”

“Vậy cái gì đã làm cô thay đổi thế này?”

“Tôi không thích bản thân mình lắm,” Roo nói. “Tôi quyết định đã đến lúc trở thành người tử tế hơn.”

“Và giờ thì sao? Cô có nghĩ mình tử tế hơn không?” Trông Vince thật sự hứng thú.

Roo xoa xoa mái tóc lờm chờm màu vàng sáng và nhún vai. “Tôi hy vọng thế. Vâng, tôi nghĩ thế.”

“Vậy là cô đã viết ra bài hát gây sốt này, và tất cả lợi nhuận sẽ dành cho viện dưỡng lão St Mark. Điều này thật đáng tự hào! Hẳn cô phải hạnh phúc đến khó tin!”

Ngượng ra mặt, Roo cựa mình trên ghế. “À vâng, chúng tôi rất bất ngờ khi nhận được kết quả này.”

“Vậy đây là lúc hạnh phúc nhất với cô?” Vince nhìn cô chăm chú và thúc giục. “Hẳn là như thế. Cô hẳn phải hạnh phúc không thể tưởng tượng được!” Trong một lát, đôi mắt to nâu của Roo rơm rớm. Cô nghiêng đầu nhìn lên trần rồi cúi xuống nhìn Vince. “Viện dưỡng lão sắp phải đóng cửa. Giờ thì chuyện đó không xảy ra nữa. Không phải chỉ mình tôi, là Ceecee và tất cả mọi người đã đóng góp vào chiến dịch này. Và chúng tôi đã thành công. Chúng tôi có

mọi thứ chúng tôi muốn và còn hơn thế nữa.” Nụ cười của cô rạng rỡ nhưng tất cả những người thực sự biết cô có thể thấy mắt cô không hề cười. “Tất nhiên tôi rất hạnh phúc,” Roo nói.

Ellie và Todd cảm thấy một nỗi phần nộ chung qua điện thoại, và họ vào màn hình ti vi, “Đồ dối trá!”

Chương 52

Có đồ uống để sẵn trong căn phòng màu xanh sau buổi ghi hình. Vị khách đầu tiên, một diễn viên hài, đang là trung tâm của sự chú ý, nốc vodka ừng ực và ồn ào pha trò.

“Này, em không sao chứ?” Vince tiếp cận Roo, cô đang tựa người vào tường kiểm tra điện thoại. Rất nhiều tin nhắn nhưng không có cái nào gấp tới mức phải gọi lại ngay.

“Tôi ổn, cảm ơn anh.”

“Xin lỗi vụ quần áo nhé. Anh cứ tưởng là của nhà thiết kế nào.”

“Không sao.” Roo cất điện thoại đi.

“Chính xác. Nhờ thế khán giả yêu mến em hơn.” Anh ta ngừng lại. “Em chắc là không sao chứ?”

“Tôi không sao mà.”

“Giờ em lại thành người nổi tiếng rồi. Từ giờ trở đi em có thể làm bất cứ việc gì mình muốn.”

Roo nhún vai hờ hững; cô không hề muốn làm ngôi sao một lần nữa. Hơn nữa, nó sẽ không cho phép cô làm những gì mình muốn.

“Này, bọn mình chuẩn đi chơi đi?” Những ngón tay của Vince vuốt ve lưng cô, có thể hiểu như một hành động gạ gẫm. Anh ta cười với cô, cái điệu cười bảnh chọe đã thành thương hiệu riêng và ghé sát tai cô. “Em muốn đi đâu? Đi đâu cũng được. Anh nói điều này nhé?” anh ta thì thầm. “Em là một quý bà lộng lẫy.” Và đây,

một ví dụ tiêu biểu cho lý do tại sao cô không muốn quay trở lại cái thế giới đó. Cô nàng Roo trước đây sẽ đi theo anh ta ngay tức khắc, không hề nhận ra hay quan tâm xem anh ta chỉ là một kẻ giả tạo với cái tôi to đùng. Người duy nhất Vince Torrance yêu chính là bản thân anh ta; ngủ với anh ta một đêm thì sáng mai bạn sẽ lên Twitter ngay.

Và ngày xưa ngày xưa tôi đã từng thích thú với những chuyện này.

“Không, cảm ơn anh.” Cô chợt thấy dâng lên một nỗi xấu hổ khi nghĩ tới lối sống trước kia của mình. “Thực ra tôi đang tính đi luôn đây.”

“Ôi này, không, đừng như thế. Em không thể đi được... buổi tối mới chỉ bắt đầu mà.”

Giờ tay anh ta đã chuyển xuống eo cô. Roo thoát ra bằng một cái nhún vai và nói, “Không phải với tôi. Tôi về nhà đây.”

“Được rồi.” Rõ ràng Vince không định òa khóc về việc này, anh ta nói, “Anh tưởng em định vui vẻ một tí, nhưng không sao. Tom sẽ xếp xe cho em.”

Anh ta vẫy tay ra hiệu cho Tom, thơm lấy lệ một cái lên má cô rồi đi về phía người diễn viên hài vẫn đang thao thao ở giữa phòng.

Roo cảm thấy đi hơi chút xiu. Cô đặt cốc nước có ga xuống và lấy túi trong khi Tom, người điều xe, lật đật chạy tới.

Trong đời mình, cô chưa bao giờ cảm thấy cô đơn như lúc này.

• • •

Chiếc xe rẽ vào phố Nevis và dừng lại trước cửa nhà Roo. Bây giờ là 10 rưỡi, mặt trăng lưỡi liềm treo lơ lửng trên bầu trời nơi cuối con đường. Đêm nay trời đầy sao. Roo bước lên vệ đường, cảm ơn tài xế và nhìn anh ta lái xe đi. Ellie có nhà không nhỉ? Cô ấy còn thức không? Đèn phòng khách nhà Ellie vẫn bật nhưng hai mươi phút trước Roo đã gửi tin nhắn nói mình đang trên đường về mà không thấy hồi âm.

Cảm giác cô đơn rợn ngợp lại tràn về; nó giống như bị bọc trong tấm chăn bằng nhung đèn nhồi lông vũ vậy. Roo lấy điện thoại ra, định gọi Ellie rồi lại dừng lại khi thấy có người di chuyển ở cửa sổ. Tấm rèm được kéo ra và Ellie xuất hiện. Nàng vẫy tay, mở tung cửa sổ và vươn người ra.

“Này, tôi biết cô! Cô chính là người sáng tác bài hát trên ti vi mà tôi vừa xem hồi tối.”

Roo thấy dễ chịu. Làm sao cô có thể sống qua nổi mấy tháng vừa rồi mà không có Ellie? Cứ nghĩ nếu hôm đó cô không để quên chìa khóa trong ỗ, thì hai người đã phong bao giờ gặp nhau. Rất nhiều người trong những thành phố lớn sống đối diện nhau bao nhiêu năm mà chẳng bao giờ chào nhau đến một tiếng.

Thế rồi, nếu không phải nhờ Ellie, thì cô cũng chẳng bao giờ gặp Todd. Giờ thì chẳng quan trọng nữa. Đừng nghĩ về Todd nữa.

Roo che mắt để tránh ánh đèn đường. “Tớ trả lời phỏng vấn thế nào?”

“Tuyệt lắm. Nhưng có một điều.” Ellie tựa khuỷu tay lên bậc cửa sổ. “Tại sao bây giờ không phải là lúc cậu cảm thấy hạnh phúc nhất?”

Roo đang dậm bước qua đường. Cô dừng lại ngay giữa đường.
“Gì cơ?”

“Cậu nghe thấy rồi đấy. Trừ việc cả hai ta đều biết câu trả lời. Vì cậu vẫn rất yêu Todd.”

Bụng Roo như quặn lên. Thật không công bằng. Cô không định nghe một bài thuyết giảng nữa đâu, không phải bây giờ, không phải tối nay.

“Đừng có nhìn tớ như thế.” Giọng Ellie dịu lại khi Roo không nói gì. “Ôi Roo, cậu trừng phạt bản thân chưa đủ hay sao?” Mắt Roo thấy cay cay. Cô cắn môi.

“Nghe này, cậu đã làm những việc tồi tệ.” Ellie tiếp tục. “Nhưng giờ cậu đã làm việc tốt. Hơn cả tốt ấy. Tớ hứa đấy.”

Một giọt nước mắt lăn trên gò má Roo, xuống cằm. Hơn cả tốt. Có phải cái cân thiện ác nhờ cô đã thăng bằng trở lại, có phải cuối cùng cô cũng đã thực sự hoàn lương? Cô nhìn lên Ellie và nói, nét mặt đầy hy vọng “Cậu thật sự nghĩ vậy à?”

“Ừ.” Ellie gật đầu. “Tớ nghĩ vậy đấy.”

Lần đầu tiên Roo thấy mình có thể thừa nhận rằng có khi, chỉ là có khi thôi, Ellie đã đúng. Cô chuyển từ chân này sang chân kia. Nhưng vẫn còn bạn gái của Todd, không phải cô cứ thay đổi quyết định là được.

“Rồi, điên thật, sao tớ phải đứng ở đây như một con ngố thế này?” Cô tiếp tục bước qua đường. “Mở cửa đi, tớ lên đây.”

“Không, không được.” Tiếng Ellie làm cô khựng lại giữa chừng. “Xin lỗi cậu nhưng giờ tớ mệt rũ ra ấy, sáng mai Zack còn bắt tớ phải đến sớm. Tớ phải đi ngủ đây.”

“Thế à?” Roo thấy đau nhói trong lòng vì bị từ chối bất ngờ, cô nói, “Thế thôi.” Năm phút thì đâu có chết ai?

“Mà đợi đã.” Ellie đứng thẳng người. “Tớ có cái này cho cậu.”

“Cái gì vậy?”

“Đợi một giây nhé.” Nàng biến mất. Roo vẫn cảm thấy mình bị xua đuổi, cô đoán nàng chắc lại làm mấy cái bánh cupcake. Vài giây sau, cửa trước nhà Ellie mở ra.

Và Todd đứng đó. Nhìn cô. Đôi mắt anh đầy cương quyết.

Ôi trời...

Roo không thể nhúc nhích. Đến đứng thẳng còn khó nữa là. Giờ anh đang tiến lại gần cô và miệng cô thì ngáp ngáp vô vọng như con cá vàng, có lẽ trông không hấp dẫn chút nào.

“Suýt.” Todd lắc đầu. “Đừng nói gì cả. Đừng.” Anh ngăn lại khi một âm thanh nghèn nghẹn phát ra từ miệng cô. “Đừng nói gì hết.”

Nhưng Roo vẫn lên tiếng. Cô bắt buộc phải làm thế. “Lisa đi đâu?”

“Lisa.” Lại lắc đầu. “Đừng lo, cô đi rồi.” Đi rồi, tuyệt, cảm ơn Chúa...

Tiếp đó Todd đến bên cô và nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Gương mặt anh, gương mặt mà đã rất lâu cô không thể gạt ra khỏi tâm trí, giờ chỉ cách mặt cô vài phân. Trong ánh đèn đường mờ mờ, cô còn nhìn thấy ánh hồ phách phản chiếu trong đôi mắt xám của anh, mi anh cong lên đuôi mắt, vết sẹo nhỏ dưới lông mày trái. Và khuôn miệng anh... ôi trời, thế này có được không?

“Lại đây,” Todd thì thầm, luồn một tay vào sau gáy cô. Và cứ thế. Miệng hai người cuối cùng cũng tìm đến nhau, cô hơi run lên vì mất kiểm soát, vì đây... đây là nụ hôn cô đã mong đợi quá lâu

rồi. Ngoại trừ việc cô đang rối tung lên và làm hỏng hết, giây phút này vì tình cảm quá dạt dào còn cô sắp khóc òa, nếu có hai việc bạn không thể làm cùng lúc thì đó là hôn và khóc...

Roo đẩy anh ra ngay khi cô khóc nức lên một tràng rõ to. Bất kỳ ai nghe thấy cũng sẽ nghĩ vừa có một con lừa đi lạc trong phố.

“Này, này,” Todd giữ chặt cô, đỡ mếu đỡ cười. “Anh không kém tầm đến thế chứ?”

“X-xin lỗi anh. Chỉ là em m-m-mừng quá.” Hàng tháng trời căng thẳng tích tụ giờ đã được giải tỏa. Cô bầu chặt lấy anh, chứa chan cảm xúc. “Em không thể tin được anh lại ở đây.”

“Anh cũng thế.” Anh dịu dàng xoa cánh tay cô như thể cô là nạn nhân đang bị sốt sau vụ tai nạn. “Anh không định làm việc này, em biết đấy. Ellie gọi cho anh và mời anh tới. Ellie không muốn cho em biết anh ở trên gác.”

Roo hôn nhanh lên miệng anh rồi mỉm cười và hôn anh lần nữa. Giờ thì ổn rồi, cơn khóc lóc bột phát đã qua. Cô quay ra nhìn lên cửa sổ. Cửa sổ đã đóng, Ellie đã tránh đi chỗ khác.

“Em mến cô ấy,” cô nói.

Todd cười tươi. “Anh cũng thế.”

“Lisa sao rồi?” Cô cần phải biết. Hai người đã cãi nhau to hay mối quan hệ của họ đơn giản là đã kết thúc? Ai đã đặt dấu chấm hết, Lisa hay Todd?

“À ừ, Lisa. Cô giáo dạy Toán,” Todd nói, “người có cái xe bị trục trặc.”

Roo nín thở. Phải chăng anh ấy đã nhận ra chỉ có một người phụ nữ dành cho anh ấy, và Lisa không phải người đó?

“Cô ấy biến mất rồi,” Todd nghiêm túc nói tiếp. “Vào trong đầu của Ellie.”

Phải mất một lát cô mới hiểu ra.

“Ý anh là chuyện đó không có thực?” Roo quan sát gương mặt anh.

“Chả có chi tiết nào trong đó là thực cả. Ellie bịa ra đấy. Cố ấy sáng tác toàn bộ câu chuyện. Cá nhân anh,” Todd nói, “sẽ không bao giờ tin một lời nào của cô ấy nữa.”

“Em cũng thế.” Điều mỉa mai là, nếu câu chuyện không phải về Todd và một người phụ nữ khác, thì cô đã thích đoạn hai người gặp nhau.

“Nhưng cô ấy nói đúng về chuyện em không thấy hạnh phúc. Cô ấy đã nhìn thấy trên ti vi. Cả anh cũng thấy.”

Roo vuốt ve mái tóc anh đầy tò mò. “Và cô ấy giúp em nhận ra em đã làm quá đủ. Cuối cùng thì cũng đủ. Cô ấy thông minh thật đấy.”

“Anh yêu em.”

“Em cũng vậy.” Cô tựa người vào anh. Mũi họ gần như chạm nhau. Trước mắt họ còn bao nhiêu nụ hôn nữa nhỉ? Nghĩ đến mà chóng cả mặt. Không chỉ những nụ hôn, mà còn cả...

“Anh rất tự hào về em.” Nét mặt Todd dịu lại. “Em thật tuyệt.”

“Em đã có những lỗi lầm khủng khiếp.” Cô cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ cơ thể anh.

“Ai cũng có lỗi lầm mà. Nhưng em đã dừng lại và sửa chữa. Hầu hết mọi người còn không buồn làm thế.”

Đúng lúc đó một chiếc BMW trắng rẽ vào phố Nevis, chiếu đèn pha lên hai người. Khi chiếc xe đi qua Roo và Todd, cửa kính xe được kéo xuống và hai người trở thành mục tiêu của một tràng huýt sáo ủng hộ, những bình luận thiện chí và mấy lời cổ vũ sỗ sàng.

“Chỗ này từng là khu phố kiểu mẫu cơ đấy,” Roo tặc tặc lưỡi. “Khu này xuống dốc mất rồi.”

“Mà họ cũng có lý đấy chứ,” Todd nói.

Hai người quay lại, đi qua đường về phía nhà cô. Roo lồng tay mình vào tay Todd và siết chặt. Cô ông thể đợi được nữa. Cô nói to, “Vâng, chắc chắn rồi.”

Chương 53

Bây giờ là tuần cuối cùng của tháng Chín và Ellie có cảm giác hồi hộp của người chuẩn bị đi nghỉ. Tiết trời cuối thu đến thật đúng lúc, bầu trời trong xanh không một gợn mây. Nàng và Zack đang trên đường tới Perranporth. Cuối cùng chuyến đi cũng đến và mục khó nhất là kiềm chế sự phấn khích của nàng. Nếu Zack may mắn biết rằng nàng đang mong đợi chuyến đi này thì... ừm, chắc anh sẽ sợ chết khiếp. Có thể trong cơn hoảng loạn, anh sẽ vờn người ra mở tung cửa trước của chiếc Mercedes và tổng nàng ra ngoài mất.

Nhưng anh không biết và anh sẽ không bao giờ biết. Ellie tựa mình trên ghế rồi ngả lưng ra sau, tận hưởng cảm giác ánh nắng chiếu lên mặt và nhìn cảnh vật vụt qua khi hai người tăng tốc trên đường M4. Elmo đang say ngủ ở băng ghế sau. Geraldine, giờ đã được ra viện và đang hồi phục rất nhanh tại nhà chị gái ở Exeter. Roo và Todd thì đang đắm chìm trong tình yêu đến mức chả lúc nào tách nhau ra được; hết như một cặp nam châm không thể tách ra. Hay nhất là, mẹ của Todd đã gặp Roo và hai người lập tức có cả tình với nhau. Maria cũng phát cuồng về cô bạn gái mới của con trai mình y như Todd, bà đã lên kế hoạch tổ chức một bữa đại học để giới thiệu Roo với tất cả những người quen biết.

Họ đã bỏ lại Berkshire ở phía sau. Sau lưng nàng, Elmo khịt khịt mũi trong giấc ngủ, hai chân nó giật giật khi đuổi theo mấy con bồ

câu London trong giấc mơ. Đúng là một chú chó thành thị. Ellie lấy ra một túi kẹo dẻo và mời Zack.

“Anh ăn không?”

“Cảm ơn cô. Cô tìm cho tôi viên màu xanh lá cây được không?”

“Màu xanh lá cây á? Thật không đấy?” Nàng cau mày. “Anh có chắc không?”

“Có. Sao vậy?”

“Chả ai thích viên màu xanh lá cây cả! Đây là viên anh sẽ ăn khi tất cả những viên khác hết nhãn. Anh phải thêm lắm ấy nhỉ.”

“Tôi thích màu xanh lá cây,” Zack nói.

“Ừm, thế thì anh đúng là lập dị đấy. Nhưng cũng có ích.” Ellie tìm thấy một viên và đưa anh. “Anh thích thì ăn hết cả mấy viên vàng nữa nhé.”

Anh nhìn nàng. “Joe thích viên màu gì?”

“Chịu. Tôi chưa bao giờ mới anh ấy ăn kẹo dẻo cả.”

“Lâu lâu tôi cũng chưa hỏi, chuyện hai người thế nào rồi?”

“Tốt.” Ellie lấy cho mình một viên màu đỏ. Viên màu này là ngon nhất.

“Tôi qua hai người có gặp nhau không?”

Nàng gật đầu, may mà có chiếc kính râm và viên kẹo trong miệng. “Ừmm.”

“Ừm, hay nhỉ.” Zack chờ đợi. “Vì trên Twitter sáng nay anh ta đã post một tấm ảnh chụp tại một buổi tiệc lớn tối qua ở khách sạn Beverly Hills.”

Ellie ngừng nhai. Lộ rồi. Zack nói thêm, “Mà cái khách sạn đó ở Beverly Hills luôn.”

Ừm, việc này sớm muộn rồi cũng sẽ xảy ra. Nàng nhai nốt viên kẹo và nuốt. “Tôi cứ tưởng anh không dùng Twitter.”

“Tôi đâu có dùng. Hôm qua Joe gửi email cho tôi. Chỉ là bạn bè liên lạc với nhau, báo cho tôi biết tình hình ở LA như thế nào thôi. Sau đó, tôi khá là tò mò.” Anh tỉnh khô nói. “Cô đâu cần phải lên Twitter mới tra cứu được ai đó.” Nàng thở dài một tiếng, nghịch nghịch cái khóa túi. Chỉ là lời nói dối nhỏ vô hại thôi, nhưng dường như số phận đã định lúc nào nàng cũng sẽ bị phát hiện.

“Lời khuyên hữu dụng này,” Zack nói. “Sau này, có lẽ cô nên báo trước với người trong cuộc để người ta biết nên nói và không nên nói cái gì.”

“Tôi sẽ làm thế.” Cảnh vật vẫn vùn vụt trôi qua; hai người đã đi qua ranh giới của hạt Wiltshire.

“Đáng ra cô có thể nói với tôi, cô biết đấy.” Nàng có thể cảm thấy anh đang nhìn nàng qua khóe mắt. “Sao cô không nói?”

Vì em phát điên vì anh và em không muốn biến mình thành con ngốc. Và mọi việc sẽ đơn giản hơn nếu anh nghĩ rằng em đang hẹn hò ai khác.

Ellie nói thành tiếng, “Thì tôi cũng ngượng mà...” Thật khó diễn đạt. “Ngay từ đầu anh đã có vẻ không đồng tình chuyện của tôi và Joe. Nên chuyện đó làm tôi thấy tệ lắm. Giống như khi anh mười sáu tuổi và mẹ anh cảnh báo là đừng có dính đến thằng nhóc hư hỏng trong khu. Thế mà anh vẫn cứ bập vào hă, rồi hóa ra hă là một cơn ác mộng, làm trái tim anh tan nát, coi anh như cỏ rác và cặp kè với lũ con gái sau lưng anh. Nhưng anh không dám thú nhận với mẹ anh là bà đã nói đúng.”

Zack trông không có vẻ gì là thích thú. “Joe làm trái tim cô tan nát sao?”

“Không, ôi không! Đến phút cuối chúng tôi vẫn vui vẻ, chỉ là không hợp mà thôi. Chưa đủ hợp.” Liệu anh có hiểu nếu nàng nói ra điều này không? Ellie thử. “Anh ấy chỉ tầm tám điểm.”

“Không phải tôi không ưa Joe. Anh ta là người tốt.” Zack cúi đầu. “Giờ vẫn vậy. Nhưng tôi có thể thấy anh ta không phải tí người hợp với cô.”

“Ừm.” Nàng ngay lập tức chống chế. “Không phải anh ấy đá tôi, anh biết đó.”

Anh đã rủ tôi tới LA cùng anh ấy.”

“Sao cô không đi?”

“Ừm, thì tôi làm việc cho một anh chàng. Tính cách hơi bị vô vọng. Chúa biết anh ta sẽ xoay xử thế nào nếu không có tôi.” Khá hơn rồi đấy, nàng đã làm anh cười. Nàng thấy mình nhẹ nhõm hẳn. “Chân thành nhé? Chuyện đó không bao giờ xảy ra. Anh không thể chuyển tới một lục địa khác cùng một người mà anh không chấm điểm mười.”

Lại liếc xéo, lại nhướn mày. “Vậy phải như thế nào mới được điểm mười?”

Nàng vênh mặt lên, giờ thì anh đang trêu nàng đây. “Chẳng cần phải làm gì. Chỉ cần là chính mình, thế thôi. Còn anh thì sao?” Đến lúc xoay chuyển tình thế rồi. “Cô gái hoàn hảo thì phải như thế nào?”

Hai người vừa vượt qua một chiếc xe chở dầu. Quang cảnh đồng quê lại vụt qua. Khóe miệng Zack giật giật. “Cô nào không gọi tôi là Zacky là tốt rồi.”

• • •

“Rồi, chuẩn bị tinh thần thôi.” Đã 5 giờ chiều, chuyển đi dài đã kết thúc và họ đang tiến về Perranporth. Zack nói, “Đôi lúc gia đình tôi hơi nhiệt tình thái quá. Nếu mẹ có hỏi câu nào vô duyên thì cô cứ lờ đi nhé.”

Bụng Ellie thắt lại. Nàng cứ ngỡ gia đình anh đã biết nàng chỉ là một người bạn. Thế mà đến lúc họ đi khỏi đường M5, Zack mới giải thích cho nàng mọi việc sẽ đơn giản hơn nếu nói với mọi người là họ mới yêu nhau. “Thế mới hợp lý. Không hiểu sao tôi lại không nghĩ đến điều này từ trước. Gia đình tôi đâu có biết giữ bí mật. Chắc chắn ai đó sẽ nói với Mya. Nếu làm cách này, chỉ có hai ta biết sự thật.”

Adrenalin tích đầy sợ hãi đang rít lên như nước có ga trong mạch máu Ellie. Mánh khéo cũ mèm phải-giả-vờ-làm-cặp-đôi nàng từng xem trong các bộ phim lãng mạn, nhưng nó chỉ được áp dụng vào đầu phim khi cả hai người không thể nhìn mặt nhau. Phải làm việc đó khi tình cảm với sếp của mình đã to như quả núi còn anh ấy thực sự chẳng động lòng tí nào thì lại càng khó thành công.

Vài phút sau hai người rẽ vào góc phố, và nó đây rồi, nằm thụt vào phía trong, nơi cuối con phố ngoằn ngoèo. Một ngôi nhà kiểu Georgian dài ngoằng xây bằng đá xám nhạt, phủ đầy thường xuân, mái ngói đen ánh bạc và một bên là căn nhà kính kiểu cũ được chăm sóc cẩn thận. Khu vườn bao quanh thật hút mắt nhưng không quá kiểu cách. Cửa trước ngôi nhà sơn màu xanh ngọc. Hầu hết các ô cửa sổ kính trượt ở tầng một đều mở toang. Đằng sau ngôi nhà có

thể thấy rõ một cái lều to màu trắng và hồng. Tất cả tạo cảm giác chào đón...

“Nhìn mấy cái cửa sổ mở toang kia,” Zack nói. “Cá với cô, bao nhiêu tiền cũng được, là mẹ tôi lại làm cháy bánh rồi.”

Anh cho xe dừng lại. Elmo đang ngồi trên đùi Ellie, sửa một tiếng mừng người quen và bắt đầu cào cào móng vào cửa kính xe bên ghế lái phụ. Ngay sau đó cánh cửa ra vào màu xanh sáng bật mở, cả một đám đông người và chó ủa ra. Làm Beyoncé chắc là như thế này đây nhỉ?

“Chào mừng đến với gia đình tôi.” Giọng Zack tỉnh khô. “Thế nào? Cô nghĩ chúng ta làm được chứ?”

Nếu Jamie đang nhìn nàng bây giờ, anh sẽ cười vỡ bụng trước cái tình huống khó xử mà nàng đang rơi vào. Quả thật, trót đâm lao thì phải theo lao thôi, cách duy nhất là phi ra nhanh nhất có thể và diễn hết mình.

Ellie cười toe với anh. “Zacky, đừng lo, không sao đâu.”

“Con yêu, tuyệt quá, lâu lắm rồi!” Teresa McLaren ôm cậu con trai một cái thật chặt rồi quay qua Ellie. “Con chắc hẳn là Ellie. Gặp con mừng quá!” Zack nói, “Mẹ ơi, cứ gọi cô ấy là Ấn con. Ai cũng gọi thế mà.”

“Đâu.” Ellie lắc đầu với Teresa. “Cứ kệ anh ấy, anh ấy bịa đấy ạ.”

“Cái thằng hay phá quấy. Mọi người gọi ta là Tizz, nên con cũng phải gọi thế nhé.” Tizz trông thật rạng rỡ ở tuổi ngoại lục tuần, bà có mớ tóc nâu bay bay do quần voley, đôi mắt đen của Zack và một vệt bột trên trán. Bà mặc chiếc áo kẻ ngang xanh trắng cùng quần bò nhàu và có dáng người lộc ngộc như một cậu con trai. “Chúng

ta cứ mong các con mãi. Giờ để ta giới thiệu con với tất cả mọi người...”

“Mẹ, sao cửa sổ mở hết cả ra thế?” Zack nói.

“Mày biết rồi còn hỏi. Nhiều việc quá, mẹ mãi nói chuyện thế là quên đặt giờ cho cái lò.” Tizz chẳng ăn năn chút nào. “Mẹ làm cháy hết đồng bánh quy khi gió rồi.”

• • •

Tối 8 giờ tối Ellie cảm thấy như thể mình đã biết gia đình Zack lâu lắm rồi.

Ừm, trừ việc nàng vẫn chưa nổi được hết tên với gương mặt của những thành viên trẻ trong gia đình. Bên trong ngôi nhà rất rộng rãi và thoải mái, phần trang trí nội thất là sự kết hợp hài hòa của phong cách Gothic, phong cách ngoại ô và phong cách hoài cổ. Ken, ba của Zack, vừa từ cửa hàng về, đem theo mấy gói bánh quy không bị cháy và mấy chai rượu gin Bombay Sapphire. Người ông dong dỏng cao, rám nắng, ông có điệu cười giòn tan rộn rã, đôi mắt sáng màu xám nhạt lấp lánh và chiếc mũi to gồ mà Zack không thừa hưởng.

Các chị gái của Zack cũng mến khách không kém, mỗi người đều thừa hưởng nét nào đó từ ba mẹ và khiếu hài hước ồn ào. Claire tóc vàng nhất, Paula cười to và tinh quái nhất. Còn Steph, chưa đầy bốn mươi tám tiếng nữa sẽ kết hôn, là cô dâu tương lai bình tĩnh nhất bạn có thể tưởng tượng ra, đặc biệt khi hai cô con

gái sinh đôi Joss và Lily cứ nhất quyết đòi đi giày thể thao cùng với váy phù dâu.

Rồi, Joss và Lily, cặp sinh đôi giống hệt nhau, đánh dấu.

Gareth, chồng sắp cưới của Steph, đánh dấu.

Con của Paula là Tom và Zaylie, một đứa tóc đen thẳng, một đứa tóc đen quăn, đánh dấu, đánh dấu.

Claire và chồng, Paul - không, Phil - có hai con gái và một con trai, Suki và Belle và... gượng đã, Lewis, đúng rồi. Đánh dấu, đánh dấu, đánh dấu.

Về lũ chó thì, đó là tập hợp náo nhiệt các giống Labrador, chó lai và chó săn, Ellie cũng không có ý định tìm hiểu xem con nào thuộc gia đình nhỏ nào. Việc Elmo đang tận hưởng cuộc sống như bây giờ là đủ.

Lúc này mọi người đã đi xuống biển để lũ chó được chạy chơi trước khi mặt trời lặn, trước khi gọi đồ ăn từ nhà hàng ngon nhất ở Perranporth. Sau đó, quay trở về nhà, mọi người ngồi ngoài ban công thắp đèn để ăn cá và khoai tây rán, uống rượu gin và bàn kế hoạch cho đám cưới.

Thật tuyệt là, một lát sau, mọi người chuyển sang nói chuyện về Zack hồi còn nhỏ.

“Nó đã bắt chị nhảy qua tường,” Claire hứng khởi tiết lộ, “trong khi bên kia tường phải có mười triệu cây tầm ma toàn gai.” Zack nheo mắt. “Trả đũa vụ chị thả mấy con cua sống vào ủng của em thôi.”

“Đáng đời,” Paula chêm vào. “Ai bảo em giấu cá rán vào cặp sách của chị ấy.”

“Ôi trời, chị cũng quên luôn vụ đó rồi.” Claire tức tối. “Kính chết đi được!”

Lũ trẻ cười ngặt nghẽo. Joss, đang ngồi ở chân Ellie, ré lên, “Ngày mai con sẽ bỏ cua vào ủng tất cả các bạn ở lớp!”

“Không được.” Zack cầm miếng khoai tây trở vào cô bé. “Không hay ho và cũng không thông minh gì đâu.”

Belle lắc đầu. “Hay mà, con nghĩ thế. Và khá là thông minh đấy chứ.”

“Lúc đấy thì buồn cười thật.” Zack nghiêm mặt. “Hôm sau lúc chú đi bột vào và bị cua kẹp ngón chân thì chẳng vui tí nào.”

“Cháu làm được,” Zaylie nói. “Cháu sẽ không bị bắt quả tang đâu. Tất cả đều nghĩ là cháu ngoan mà.”

“Trước anh thích lũ trẻ con này lắm.” Zack bế Zaylie lên lòng rồi cù chân nó.

Chưa gì con bé đã cười lăn lộn. “Cô Ellie là bạn gái chú ạ?”

“Ừ, bạn gái mới của chú đấy.”

Ellie nín thở. Giá mà đúng như thế thật.

“Cô ấy đã nhìn thấy chú không mặc quần áo chưa?”

Ôi nghĩ đến cũng đủ hoảng rồi. Ổn trời đèn đây mờ. “Cô chưa.” Ellie kinh hoàng nói trong tiếng cười giòn giã, “Ôi, không đời nào.”

“Cháu biết chú Zack có bức hình đang ngồi tồng ngồng trong bể nước.” Mặt Zaylie đắc thắng. “Trong quyển album ở phòng bà ấy, hôm gì ba chỉ cho cháu xem mà. Cô muốn cháu đi lấy cho cô xem không?”

“Mẹ, con tưởng đã bảo mẹ bỏ cái ảnh đó đi rồi cơ mà.” Zack méo mặt đau khổ.

“Ôi con yêu, làm sao mẹ bỏ được? Trông con quá dễ thương.” Ellie cố làm mặt nghiêm túc. “Bức ảnh chụp gần đây không?”

“Hay đấy. Lúc đó anh hai tuổi. Em không muốn xem đâu.” Zack nói.

Đôi khi một cơ hội đến và ta không thể bỏ qua. Giờ nàng đang là bạn gái anh, phải không nào? “Thực ra thì,” Ellie nhìn anh ngây thơ, “em nghĩ là em muốn xem.”

Chương 54

“Tạm biệt Ellie, ngủ ngon nhé. Con tối chơi ta rất vui.” Tizz ôm nàng thân tình và thơm lên má nàng. Claire và Paula đã ra về cùng gia đình mình trước đó. Steph và Gareth, ở lại đến đám cưới, mấy tiếng trước đã cho cặp sinh đôi đi ngủ. Giờ là nửa đêm và mọi người đang lên gác.

“Cháu cảm ơn bác vì mọi thứ. Chúc bác ngủ ngon.” Qua cửa sổ mở, hai người nghe thấy Zack và Gareth đang đứng bên ngoài, cho lũ chó chạy một vòng quanh vườn trước khi vào nhà đi ngủ. Nếu đây là trong phim, lúc này mẹ Zack sẽ vui vẻ nói, “Giờ hết phòng trống rồi nên ta để hai con ngủ chung phòng! Không vấn đề gì chứ?” Kết quả tất yếu sẽ là những pha ngượng nghịu hài hước.

Nhưng đây là một căn nhà lớn với sáu phòng ngủ, và trước đó, Tizz đã nói, “Ta đã hỏi Zack là hai con có ngủ chung không, nhưng nó bảo nằm riêng. Nên phòng con sẽ ở đây nhé.” Bà nghiêng đầu vào gần Ellie, giọng bí ẩn, nói thêm, “Mà con làm thế là đúng đấy. Con giỏi lắm!”

Ý bà là bà nghĩ rằng Ellie đang cố giữ gìn, tỏ ra khó khăn với bạn trai để anh ta càng khao khát mình hơn. Đúng là một chuyến đi tội lỗi, nhưng biết làm sao đây?

Ít nhất, như thế này, nàng sẽ có một giấc ngủ tử tế.

Năm phút sau Zack đi lên cầu thang lúc nàng vừa bước ra khỏi nhà tắm. “Cô thích chứ?”

“Vâng.” Đứng trước mặt anh và chỉ mặc mỗi bộ pyjama bằng vải bông thật là thân mật quá; điều này chưa xảy ra kể từ hồi nàng là bệnh nhân cúm.

“Cô làm giỏi lắm.” Anh hạ giọng. “Ngoài vụ xem bức ảnh thời còi truồng của tôi.” Từ anh tỏa ra mùi nước hoa cạo râu thoang thoảng, mùi cognac và mùi biển. Ellie đưa cái mùi ngòn ngọt ấy vào trí nhớ. “Bọn trẻ con nghĩ chuyện đó quá thú vị.”

Sau khi đưa hết lũ chó về nằm yên trong chuồng ở nhà bếp, Gareth đi lên gác. Tim Ellie đập thình thịch khi Zack tiến đến gần, cứ như thể hai người là một đôi thực sự và sắp trao nhau nụ hôn chúc ngủ ngon. Không phải một cái hôn vội vã, mà là một cái hôn đầy ý nghĩa. Trong phút chốc nàng đã nghĩ chuyện này sắp xảy ra thật. Thế rồi, như thể nhận ra sự xuất hiện của Gareth, anh lùi lại và nói với theo, “Ngủ ngon nhé.”

“Hai người ngủ ngon nhé.” Gareth thong thả bước qua, giơ tay và biến mất vào căn phòng ở cuối hành lang. Chỉ còn lại hai người với nhau.

Thôi rồi, thế này thì điên quá, nàng cứ đứng đây chờ đợi, như thể mong được hôn vậy. Dứt khỏi tình trạng mơ màng, Ellie lùi một bước dứt khoát về phía sau và nói, “Rồi, hẹn anh ngày mai nhé.”

Zack nhìn nàng một lúc lâu trước khi đi. “Ừ, mai nhé. Ngủ ngon.”

Ellie đóng cửa phòng ngủ, dựa người vào đó và cầu trời sự việc như thế không diễn ra nữa. Đúng là tra tấn. Nếu Zack biết nàng khao khát được anh hôn như nào, nàng sẽ không bao giờ dám

chường mặt ra nữa. Ôi trời, nhưng nếu việc đó thực sự xảy ra thì sẽ thế nào nhỉ?

Thôi, lại tưởng tượng rồi. Ngừng ngay, tỉnh lại mau. Đi ngủ.

• • •

Khi ở London, bận rộn với công việc và ước mình có thể ở Cornwall, Zack thường mở danh mục ưa thích trên máy tính xách tay, lăn xuống dưới cùng và nhấp vào phần webcam Perran Sands để nhớ về quê hương. Hôm nay anh không cần phải làm vậy; anh đang ở đây và tận mắt nhìn thấy mọi thứ.

Chiều thứ Sáu, trời nắng và gió mát, trường học được nghỉ cuối tuần, thời tiết tốt khiến cho người người đổ ra bãi biển. Đại Tây Dương lấp lánh và nhấp nhô, những con sóng lớn xô vào bờ trong khi những tay lướt sóng ào ạt lao ra.

Zack mỉm cười khi nhìn thấy hai tay lướt sóng đặc biệt. Joss trong bộ đồ liền thân dùng để lướt sóng nhỏ xíu đang vật lộn với cơn khủng hoảng tự tin. Suốt nửa giờ đồng hồ vừa rồi, Ellie đã giúp đỡ cô bé, chỉ cho nó cách giữ thăng bằng trên ván, gào lên cổ vũ bên cạnh nó mỗi lần cô bé thử sức với một con sóng mới, rồi đỡ và an ủi khi con bé bị sóng đánh lộn nhào.

Công việc chuẩn bị cuối cùng trước đám cưới đã choán hết thời gian của bố mẹ anh ở nhà. Hai người động viên Zack và Ellie ra bãi biển chơi với Steph, Gareth và hai cô bé sinh đôi trong vài giờ. Sáng nay Tizz đã kéo riêng Zack ra và thì thầm không được tế nhị cho lắm, “Con bé này được đấy con. Nó tuyệt đấy.”

Trong thâm tâm anh bị giằng xé ở nhiều cấp độ, vì một mặt anh không muốn nói dối mẹ, nhưng mặt khác bà là người bộc tuệch nhất trần đời.

Hơn nữa, bà nói cũng đúng. Anh quá biết Ellie là điều quý giá đáng để anh giữ gìn. Nhưng anh cũng sợ phải thổ lộ tình cảm của mình và phá hỏng mối quan hệ công việc thân thiện giữa họ. Tệ hơn là, thực ra điều này có nguy cơ làm hỏng hết mọi việc. Sợ hãi không phải là cảm giác quen thuộc với Zack, nhưng giờ nó đã tóm được anh. Đêm qua anh muốn hôn nàng quá, suýt chút nữa anh đã đầu hàng sự cám dỗ. Chỉ cần tưởng tượng ra tình cảnh khó xử ở đám cưới nếu nàng từ chối anh thẳng thừng, anh đã kiềm chế được và không làm việc đó.

Giờ hai người đang tới, lao từ dưới biển lên cùng chiếc ván kẹp nách, người trước người sau.

“Ôi, rét r...r...un.” Joss, hai hàm răng va vào nhau lập cập, khuyu xuống tấm thảm và kéo phéc-mơ-tuya bộ quần áo lướt sóng.

“Con bé giỏi nhỉ?” Ellie lấy chiếc khăn màu xanh lam, nhiệt tình lau khô cho cô bé.

“Ừ.” Zack yêu sự nhiệt tình ở Ellie, ánh sáng trong đôi mắt xám của nàng, cách da nàng ánh lên và đỉnh mũi nàng bóng hồng lên vì lạnh. Đây, giữ ấm đi, tôi sẽ lau cho Joss.”

Cao thượng thật, vì trong hai cô cháu, Zack biết rõ anh muốn giữ ấm cho ai hơn.

“Cô Ellie, nhìn cháu này! Cháu không bị lạnh!” Lily, cô bé thích nhất là ganh đua với chị em, tung tăng chạy tới chỗ họ. “Tiếp theo mình chơi bóng chuyền nhé? Cháu thích bóng chuyền lắm!”

“Một phút nữa nhé cưng.” Ellie bây giờ đang ra sức lau khô tóc mình; nhân lúc trông giống con bù nhìn, nàng làm mắt lác xệch trên hai cô bé.

“Chú Zack, cháu chơi bóng chuyền giỏi phải không chú?” Joss quay sang anh, tỏ vẻ công phần. “Cháu giỏi hơn Lily mà.”

“Ôi!” Lily chỉ tay qua vai Zack.

“Gì thế?” Zack quay đầu lại, nhìn xem có việc gì xảy ra sau lưng. Và rồi mọi thứ tối sầm lại.

• • •

Đó là Mya. Ellie thấy cô đi trên bãi cát về phía họ, để một ngón tay lên môi ra chiều đừng ai nói gì. Cô có mái tóc đen cuộn sóng hấp dẫn và trang điểm đậm quá mức cần thiết cho một chuyến đi biển. Cô mặc chiếc áo ren trắng, quần jean đen bó sát, rất nhiều trang sức bạc và... trời ạ, người mùi cũng biết, cô phải xức ít nhất đến nửa chai Chanel 5.

Ừm, đó là Mya hoặc em gái của Nancy Dell’ Olio. Nhưng nhìn cái cách cô quỳ xuống sau lưng Zack, lấy tay che mắt anh và cười ngoác đến tận mang tai, Ellie nghĩ nàng có thể đoán ra cô là ai.

“Ngạc nhiên chưa?” Cuối cùng Mya cũng thả anh ra. “Anh này! Em vừa qua chỗ mẹ anh, mẹ bảo mọi người đang ở đây cho nên em nghĩ là nên xuống đây một chuyến.” Cô hôn Zack một cái hôn chỉ-là-bạn-bè thật nhiệt tình và ôm anh một cái trước khi quay ra chào mọi người với nụ cười tươi tắn. “Này các cháu, có thấy hồi hộp vụ ngày mai không?”

“Ellie, đây là Mya.” Zack giới thiệu mọi người. “Mya, bạn gái anh, Ellie.”

“Chào dì, Steph nói với tôi chị cũng tới dự đám cưới. Rất vui được gặp dì.”

Mya thân thiện và vui vẻ, nhưng Ellie biết nàng đang bị soi từ trên xuống dưới và rất có thể cô ta sẽ tìm thấy những thiếu sót đáng tiếc ở nàng. Ừm, cũng chẳng tránh được. Nàng luôn ngón tay để chải mái tóc kiểu Worzel Gummidge của mình, cười nói, “Vâng, rất vui được gặp cô” với cô ấy kiểu Vâng-tôi-là-bạn-gái-anh-ấy-đó-tôi-thật-may-mắn-phải-không.

“Đi nào!” Lily sốt ruột đứng bật dậy, làm tung lên một ít cát. “Chơi bóng chuyền đi! Cô Mya, chơi với bọn cháu nhé.”

Mya giỏi thể thao nên cô chơi cùng mọi người. Vòng cổ và vòng tay của cô kêu leng keng như chùm chìa khóa của cai ngục. Tóc cô vẫn giữ thẳng nếp nhờ được phủ một lớp keo Elnett siêu cứng không thể thâm nhập. Cô chơi rất nhiệt tình và vài lần cố tình lao vào Zack. Mặc dù vậy, Ellie không thể không thấy mến cô. Zack thật chuẩn xác khi anh miêu tả Mya giống như chú chó con giống Labrador.

Cuộc chơi thật vui vẻ, ồn ào và náo nhiệt. Kết thúc trò chơi Zack quàng tay qua vai Ellie và đặt lên trán nàng một nụ hôn tình tứ kiểu bạn trai. “Chơi giỏi lắm, nếu đội em không ăn gian thì bọn anh đã thắng rồi.”

Mặc dù anh chỉ đang diễn, nhưng cảm giác vẫn thật tuyệt vời; tưởng tượng xem anh mà làm thật thì sẽ như thế nào. Ellie cũng thúc vào sườn anh kiểu bạn gái. “Có tin cho anh nè. Kể cả thế anh vẫn không có chơi đâu.”

Trên đường trở về nhà, Mya bắt kịp Ellie trong khi Zack phụ trách mấy con chó.

“Này, xin lỗi nhé nếu vừa rồi tôi có hơi quá khích. Steph vừa nói với tôi là tôi lộ liễu quá với Zack. Vấn đề là, tôi đâu có định làm thế, chỉ là không kiềm chế được bản thân thôi. Ngôn ngữ cơ thể của tôi cứ hay bộc tuột như thế. Chị mà thích ai lâu như tôi, thì khó kiểm soát lắm.”

“Ừm, không sao.” Ellie bị cuốn hút bởi sự thẳng thắn của cô.

“Nhưng chị không phải lo đâu, tôi sẽ không làm gì hết. Trong khi anh ấy vẫn ở bên chị.” Mya lắc đầu ngầy ngậy. Tôi không phải loại người đó đâu.” Cô thở dài. “Nhưng anh ấy quá đẹp trai. Chị may mắn thế.”

“Tôi biết.” Ellie đổi chiếc túi đựng đồ đi biển sang vai bên kia. “Anh ấy tuyệt lắm.”

“Hai người trông cũng hạnh phúc nữa.”

“Ừ.” Đúng thế. Đặc biệt khi anh ấy vòng tay qua vai tôi và hôn lên trán tôi như một người bạn trai thực thụ vậy.

“Nhưng chị có giống tôi không? Ý tôi là, khi lần đầu tiên chị phát hiện ra chị thích anh ấy nhiều nhưng, ngôn ngữ cơ thể chị có để lộ ra điều đó không? Mắt chị có nhìn anh ấy chăm chú và thể hiện tình cảm mà không sao kiểm soát được không?” Mya làm động tác thể hiện tình cảm trong không trung khiến vòng tay của cô kêu leng keng như chuông trên xe trượt tuyết. “Với Zack chị có thể không, hay chị kiểm soát được hết?”

“Tôi nghĩ có thể là... tôi giữ được kín hơn.” Zack và Steph đang tiến đến từ đằng sau, ít nhất cũng làm nàng sao nhãng. Ellie nói,

“Tôi sợ để lộ mình lắm, vì tôi làm việc cho anh ấy mà. Ý tôi là, nếu chuyện không thành, tôi mất việc như chơi. Thế thì tệ lắm.”

“Ôi trời, tôi biết mà. Chị không để lộ ra và thế là anh ấy hứng thú. Thay vì cứ nhảy cẫng lên và gào tướng, ‘Vâng, vâng!’ Tôi đúng là kẻ thất bại toàn tập.” Trông Mya thật đáng thương. “Đúng là tôi tự giẫm vào chân mình rồi.”

“Có thể là thế, nhưng ngôn ngữ cơ thể là thứ ngôn ngữ chân thật. Đó là cách tự nhiên để người ta biết tình cảm mình thế nào mà. Tôi nghĩ cách của cô là hay nhất.” Rõ ràng là chỉ trên lý thuyết thôi.

“Thế à? Chị thật tốt khi nói vậy không hề nhận ra việc mình đang làm, Mya bóp chặt cánh tay Ellie tỏ vẻ biết ơn. “Nhưng thực sự tôi phải thử kiểm chế mình hơn. Thử xem thế nào.” Dưới lớp mascara dày cả tảng, đôi mắt hổ phách của cô sáng lên vì quyết tâm. “Dù sao thì, cách của chị có hiệu quả với chị mà.” Elmo bắt kịp hai người. Zack, xuất hiện bên trái Ellie và vô tư hỏi, “Hai người nói chuyện gì vậy?”

“Cách Ellie tỏ ra lạnh lùng trong công việc và không để lộ cho anh biết chị ấy thích anh thế nào.” Mya vươn người qua huých anh một cái bằng khuỷu tay.

“Em cá là anh cũng giấu tình cảm của mình, đúng chưa?”

“Ừ.” Zack mỉm cười. “Anh cũng giấu.”

“Ha, biết ngay! Cả hai người không nói gì, không để lộ qua cử chỉ, chỉ là tình cảm dạt dào âm ỉ dưới vẻ bề ngoài tỉnh bơ. Thử tưởng tượng xem, cảm giác phấn khích, adrenalin chạy rần rật, hưng phấn.” Mya thở dài ghen tị. “Lãng mạn thế chứ.”

Trong một lát không ai nói gì. Ellie không dám nhìn Zack. Cuối cùng nàng nói yếu ớt “Ừ, ờ, đúng thế.”

“Cô Ellie!” Bỗng nhiên có ai đó nắm lấy tay nàng. “Nhanh lên, chúng ta đang chạy đua về nhà, cháu phải thắng chú Zack và Lily.” Joss đang cố nhảy lên lưng nàng. “Nhanh cô, giữ lấy chân cháu, cô công cháu đi!”

Chương 55

Hai đôi giày thể thao nhấp nháy và đổi màu sau mỗi bước đi khi Lily và Joss theo sau mẹ tiến vào lễ đường. Hai đứa đã thắng, bằng một cách thông minh tới mức không ai có thể bực bội với chúng.

Ellie, đứng cạnh Zack bên một trong những chiếc ghế dài ở hàng đầu, mỉm cười nhớ lại lúc đó. Nàng đang pha cà phê trong khi hai cô bé ỉu xiu nhìn vào đôi giày phù dâu bằng xa tanh màu tím dưới chân. Mãi một lúc sau, Joss nói, “Mẹ ơi, sao mẹ lại chọn mặc cái váy đó trong ngày cưới?”

Steph, trông lộng lẫy trong chiếc váy bằng vải xa tanh màu kem bó sát người, trả lời, “Vì đây là chiếc váy mẹ thích nhất, con yêu ạ.”

Joss nhanh nhẩu nói bằng giọng buồn thiu, “Ôi, con thích giày thể thao nhấp nháy của con nhất.”

Ellie và Steph nhìn nhau qua gian bếp. Và vào khoảnh khắc đó Steph đã đầu hàng. Sau đó, cô giải thích với cả gia đình, điều quan trọng nhất của việc làm đám cưới là vì lũ trẻ.

Và giờ hai người đang cử hành hôn lễ. Trong một nhà thờ tuyệt đẹp được xây từ thế kỷ mười bốn, xung quanh là bạn bè và gia đình. Buổi lễ được chủ trì bởi một vị mục sư vui vẻ đã biết Steph từ khi lên bảy. Ông nói với mọi người tới dự rằng rất có thể cô cũng sẽ thích mê giày thể thao nhấp nháy nếu hồi đó người ta phát

minh ra thứ này. Không khí buổi lễ thật thoải mái nhưng cũng không kém phần trang trọng. Mya, với hoa trên tóc và chiếc váy màu tím ôm sát lấy mọi đường cong, trông thật xinh đẹp. Khi hai người trao nhau lời thề và vị mục sư tuyên bố Gareth có thể hôn cô dâu, Lily nói bằng giọng thất vọng, “Lúc nào cũng thế,” làm mọi người cười phá lên và vỗ tay một tràng khi Gareth tuyên bố anh sẽ hôn lại lần nữa.

Zack quay sang cười với Ellie. Anh nắm lấy tay nàng và siết chặt. Ngay lúc đó một ngón tay xương xương gõ lên vai anh từ đằng sau.

“Chúng tôi đang bảo nhau,” một bà già với chiếc lông công vắt vẻo trên mũ thì thào, “Hai cháu có thể sẽ là cặp tiếp theo.”

Sau buổi lễ mọi người túa ra ngoài nắng. Giày cao gót của Ellie bị trượt khi nàng bước xuống cầu thang, suýt chút nữa thì nàng đã vồ ếch. Zack vừa kịp tóm được nàng và đỡ nàng dậy.

Không sao chứ?” Tay anh vòng qua eo nàng. Cảm giác thật mê ly.

“Không sao. Mà này, tôi bị trượt thật đấy. Không phải kiểu Mya đâu.” Nàng không muốn anh nghĩ nàng cố tình làm thế.

“Tôi biết.”

“Ôi trời, nhìn ta đây.” Tizz chấm mắt bằng khăn giấy. “Khóc như trẻ con, kỳ cục quá. Ta không hợp với mấy trò trang điểm này đâu.” Bà chìa mặt ra cho Ellie kiểm tra. “Ta có bị lem gì không? Trông có giống gấu trúc không?” Vì cả hai người đều không có gương, Ellie phải cầm tờ giấy và cẩn thận lau đi mấy vệt mascara bị lem. “Dạ, xong rồi ạ.”

“Cảm ơn con.” Tizz ghé lại gần và thì thầm không chút dè dặt, biết đâu đấy, có thể con và Zack sẽ là đôi tiếp theo đó.”

“Mẹ,” Zack nói.

“Gì? Mẹ chỉ nói là có thể thôi mà!”

“Anh thợ chụp ảnh gọi mẹ kìa.” Zack chỉ về phía có một anh chàng béo quay tay cầm chiếc máy ảnh đang cố lừa mấy nhân vật chính thành một nhóm.

“Anh ta gọi tất cả chúng ta đấy. Đi thôi.”

Ôi, ngượng quá. Ellie cố gắng lui lại. “Ảnh gia đình mà. Anh không muốn tôi đứng trong đó đâu.”

“Đừng có ngốc, đương nhiên là có rồi.” Zack đang bị mấy đứa trẻ con lôi đi. Ngay khi anh không còn nghe được hai người nói chuyện, Tizz chớp lấy khuỷu tay Ellie và nói, “Ta có cảm giác rất tốt về con. Ta nói nghiêm túc đấy. Hy vọng tràn trề là đằng khác. Chúng ta cứ đợi mãi một cô gái hợp với Zack và ta nghĩ cuối cùng cô ấy cũng đã xuất hiện.”

Thật kinh khủng. Ellie ghét phải nói dối. “Nhưng vẫn còn mới mà bác, cháu nghĩ còn quá sớm để nói...”

“Có thể thế, nhưng ta thấy cách nó nhìn con.” Hai người đang lại gần người thợ chụp ảnh. “Nói con nghe này, Zack chết đứ đừ rồi đấy. Ta là mẹ nó mà.” Đôi mắt Tizz sáng lấp lánh. “Tin ta đi, ta biết mà.”

Rồi nàng bị anh thợ chụp ảnh tóm lấy và dẫn tới vị trí đã định. Zack thì thầm vào tai Ellie, “Mẹ tôi nói gì với cô vậy?”

Miệng anh vô tình chạm vào vành tai nàng khi nói câu đó, làm nàng lại run lên. Khi đã bớt run, Ellie thì thầm lại, “Về cơ bản là anh đã diễn rất tốt.”

Nghĩa là sao?”

“Mẹ anh tin là anh thích tôi. Bà bảo là bà biết điều đó.” Ellie cũng phải ngạc nhiên về khả năng pha trò của mình. “Tôi thấy ấn tượng đấy. Tôi không hề biết anh diễn giỏi đến vậy. Có lẽ anh xứng đáng đoạt giải Bafta cho vụ này.”

• • •

Tối 3 giờ tất cả đã ở nhà và bữa tiệc đang đến hồi sôi động nhất. Một nhóm nhạc punk phong cách Di gan tới từ St Austell đang chơi cuồng nhiệt một bài nhạc kiểu Nga dễ nghe, tiếng vĩ cầm và đàn balalaika hòa cùng nhịp trống như thôi miên. Mọi người nhẩy múa từng bừng, hát hò inh ỏi, cả lũ chó cũng tham gia. Rồi tất cả ngồi vào bàn ăn tối. Trong lúc nàng bước tới bàn ăn đặt trong lều, vị mục sư đã ra bắt chuyện với Ellie.

“Chào con! Con vui chứ?”

“Dạ vâng.”

“Con là bạn gái Zack phải không?” Nói dối người đại diện của Chúa thì có bị sét đánh ngay lập tức không nhỉ? Ellie gật đầu, rạng rỡ đáp, “Dạ!”

Không thấy sét đâu. Ông tươi cười nhìn nàng. “Hai con có thể là cặp tiếp theo làm đám cưới đấy.”

Thôi rồi, nàng không thể làm việc này được. Nói dối mục sư là một việc sai trái. “Thực ra là không ạ. Con và Zack không hẳn như vậy. Chúng con chỉ là bạn thôi.” Đó, nàng nói ra rồi đó.

“Ha ha ha ha ha!” Vị mục sư ngửa đầu ra sau mà cười, điệu cười mang nhiều sắc thái. “Hay lắm, ha ha ha. Bàn của ta ở đâu nhỉ? A, ta ngồi kia...”

Bàn được trải khăn trắng còn vương hoa và kim tuyến bạc. Rượu được rót liên tục suốt một giờ qua và ai cũng rất thoải mái. Trong khi mấy người phục vụ bắt đầu bê món đầu tiên lên, Zack giới thiệu Ellie với các vị khách khác trong bàn: hai người hàng xóm lâu năm của nhà McLarens, ba người bạn thời đi học của Steph và một người đàn ông ăn vận chỉnh tề, khoảng ngoài sáu mươi, tự giới thiệu mình là cha đỡ đầu của Gareth.

“Vậy hai cháu sẽ là đôi kế tiếp kết hôn phải không?” Người phụ nữ sống cạnh nhà Zack lâu năm huých đùa anh.

Ai mà biết được ạ? Đây là một khả năng.” Ellie thấy Zack cười với nàng, điệu cười làm ai cũng phải tin sái cổ. Trời đất, anh giỏi việc này thật. Thế là hai người lại tiếp tục trò chơi này.

Nàng cũng đùa, “Vậy anh phải tăng lương cho em trước.”

Anh lắc đầu. “Em mặc cả ác liệt thế.”

“Có thể.” Ellie quay sang và nhìn sâu, thật sâu vào đôi mắt anh. “Nhưng em đáng được thế mà.”

Bên kia bàn, một trong những người bạn của Steph vui vẻ nói, “Hai người này, ra chỗ khác mà tình tự nhé!”

Câu đó khiến Ellie bất chợt trở về với thực tại và tập trung vào món khai vị là sò điệp nấu rượu Pernod.

Tới khi mấy chiếc đĩa được dọn đi, Zack nói chuyện với cha đỡ đầu của Gareth là Paul. Một lát sau, Elmo tới bên hai người, cào cào để được ngồi lên đùi Zack.

“Xin lỗi mày nhé. Không được, Elmo. Xuống đi.”

“Ôi, để nó ngồi cùng đi, ta không phiền đâu. Ta thích chó lắm.” Paul gãi gãi vào tai Elmo một cách thân thiện và chỉnh cái vòng cổ bằng da bị quấn lại vì nó đã quá nghịch ngợm. “Nhưng nếu tên cháu là McLaren, tại sao lại để là Castle trên biển tên?” Ông nhìn Ellie. “Hay là tên của nó?”

Ellie lắc đầu. “Đây là con chó chung. Zack và bà hàng xóm cùng chăm sóc nó ạ. Cả hai đều không thể chăm sóc nó cả ngày được. Zack cho Elmo đi dạo khi anh ấy ở nhà. Khi anh ấy đi vắng, Elmo sang ở với Geraldine ạ.” Paul gật đầu. “Có lý đấy. Kế hoạch hay.” Rồi ông cười và xoa đầu Elmo. “Geraldine Castle, làm ta nhớ lại. Ta từng biết một người tên như thế nhiều năm trước rồi.”

“Nếu chú gặp cô Geraldine của chúng cháu chú sẽ không bao giờ quên được cô ấy đâu. Cá tính lắm,” Zack nói.

“Người mà ta biết cũng thế. Cô gái đó rất đặc biệt.” Paul ghé người ra sau để cô phục vụ đặt đồ ăn tối lên. “Bà ấy từng khiêu vũ với bộ xương trong Tiệc khiêu vũ Tháng Năm đấy.”

Ellie và Zack nhìn nhau. Ellie nói, “Cô Geraldine chỗ chúng cháu là bác sĩ.”

Chuyển từ hồi tưởng sang cảm giác ngờ ngợ, Paul đặt cốc rượu xuống. “Ta cũng vậy.”

Trong chốc lát mọi người ngừng lại. Liệu có phải cùng là một Geraldine không nhỉ? Ellie nói, “Chú học y ở đâu ạ?”

“Edinburgh.”

“Thế thì đúng rồi.” Ellie gật đầu. Cô ấy cũng học ở Edinburg. Cô ấy kể với cháu hồi đó còn có cuộc đua xe cút kít dọc phố Princes. Bằng xe cút kít thật ấy.”

“Sao anh không ngạc nhiên chút nào nhỉ?” Zack nói.

“Có phải bà ấy kể là trong cuộc đua, bà ấy đã mặc bikini với váy cỏ không?” Paul lắc đầu ngờ vực. “Thật tuyệt. Ta cũng ở đó. Bọn ta đã tới bữa tiệc hóa trang. Lúc đó là nửa đêm, người ta đang làm đường, mấy cái xe cút kít bỏ không, nên bọn ta quyết định tận dụng chúng...”

“Chú và Geraldine! Ôi trời!” Ellie vỗ tay. Còn gì vui bằng việc phát hiện ra một mối liên hệ? “Hai người là một cặp ạ?”

“Không, không, không phải thế. Ta có bạn gái. Geraldine có bạn trai. Mặc dù ta phải thú nhận là ta cũng thầm phải lòng bà ấy. Hồi đó trông bà ấy xinh lắm.”

Ellie không thể rời mắt khỏi ông, có thể giờ đây tóc ông đã lốm đốm hoa râm, đôi mắt đã nhăn nheo, bộ răng không còn chắc, nhưng nàng dám cá rằng hồi trẻ ông cũng khá đẹp trai.

Paul vội nói thêm, “Đừng nói với bà ấy là ta nói thế nhé!”

“Chúng cháu phải gọi cho cô ấy,” Ellie nói. “Việc này thật tuyệt.”

“Đừng...” Trông ông sợ hãi.

Nhưng Zack đã rút điện thoại ra. “Phải làm chứ ạ.” Anh bấm số và đợi. Cả bàn giờ đây yên lặng. “Cô Geraldine ạ? Vâng Elmo vẫn khỏe. Không có vấn đề gì. Mọi việc đều tốt. Cô ơi, cái hồi cô được đẩy trên xe cút kít dọc phố Princes đó.” Anh ấn nút loa ngoài ngay khi Geraldine rít lên như một chú vẹt.

“Chúa ơi, sao cháu biết chuyện đó? Ta không tin!”

“Thế lúc đó cô mặc gì ạ? Nhiều người nói là hơi thiếu vải.”

“Vòng hoa đeo cổ, áo bikini đỏ và váy cỏ. Ở Edinburgh mà dám mặc thế là hơi liều đấy nhé, nói cho cháu biết. Ta vẫn không thể tưởng tượng nổi cháu nghe chuyện này ở đâu.”

“Bọn cháu đang ngồi với một người quen của cô hồi đó.” Đôi mắt đen của Zack ánh lên vẻ thích thú. “Tên chú ấy là Paul.”

“Paul Fletcher.” Paul xấu hổ rõ ràng ông không hề chờ đợi bà nhớ ra mình chỉ qua cái tên.

“Fletcher,” Zack lặp lại để Geraldine nghe được.

“Ồi bà cô ơi, Paul Fletcher á? Cháu nói thật không đó? Ông ấy không bao giờ biết điều này, nhưng hồi đó ta thích ông ấy cực! Bọn ta thường gọi ông ấy là vị thần Hy Lạp,” Geraldine thốt lên. “Ông ấy đẹp trai cực.”

Cả bàn nhìn vị bác sĩ ngoại lục tuần mặt đỏ dừ. Zack tắt loa ngoài và tiếp tục nghe. Cuối cùng anh nói, “Không, không, tất nhiên cháu sẽ không nói với chú ấy là cô nói thế. Đợi đã, để cháu đi tìm chú ấy, cháu sẽ chuyển máy cho cô để hai người nói chuyện nhé.” Anh bịt loa lại. Mọi người trong bàn đều sốt ruột. Paul thì rõ ràng đang run. “Ta không làm được đâu. Bà ấy đã nghĩ ta là thần Hy Lạp.”

“Có phải Skype đâu chú.” Ellie vỗ vào tay ông an ủi. “Cô ấy không nhìn thấy chú mà. Mà trông chú vẫn bánh lắm.” Úi, nói hớ rồi.

“Cảm ơn cháu.” Ông cười méo xệch.

“Mà cái thời đua cút kít của Geraldine cũng xa rồi,” Zack nói thêm. “Giờ cô ấy đang phải phẫu thuật chỉnh hình hông.” Anh bỏ tay bịt loa ra và chuyển điện thoại cho ông. “Của chú đây.”

Paul đón chiếc điện thoại và đẩy ghế ra. “Ta không thể nói chuyện với bà ấy trước mặt mọi người thế này đâu. Các cháu không biết chuyện này có ý nghĩa với ta thế nào. Giống như bảo ta nói chuyện với Barbra Streisand ấy.”

Ông bỏ đi, lách qua mấy cái bàn và tiến về khu vườn rồi mới đưa điện thoại lên tai.

Chương 56

Hai mươi phút sau, món chính của Paul đã nguội và mọi người đã chén sạch đĩa của mình.

Bánh pavlova dâu được bưng lên. Cả bàn nói chuyện sôi nổi, đôi lúc ngắt quãng bởi tiếng cười. Ellie phải bảo vệ miếng bánh của Paul trước cô bạn của Steph là Tara.

Cuối cùng, hơn bốn mươi phút sau, ngay khi người ta chuẩn bị phát biểu thì ông quay lại. Cố gắng để mình trông không giống như chú mèo vớ được kem, tôm và cá hồi Loch Fyne.

“Ừm.” Ông lắc đầu rồi ngồi xuống.

“Chú không biết nói gì ạ?” Zack mời ông uống thêm chút rượu.

“Không, cảm ơn, ý ta là có chứ.” Trong cơn mù mịt, Paul che cốc rượu lại. “Rượu thì thôi. Thật tuyệt. Đúng là bà ấy... ừ cảm ơn cô, dọn đi hộ tôi.” Ông chỉ chiếc đĩa chưa hề đụng vào và cười lơ đãng với cô phục vụ. “Xin lỗi, tôi chắc là món này ngon lắm... trời, ai mà nghĩ đã những việc thế này lại tự dưng xảy ra cơ chứ? Bọn ta nói chuyện không ngừng. Không, tôi không dùng nữa.” Cô phục vụ định rót đầy ly rượu cho ông. “Cho tôi xin nước nhé, cảm ơn cô. Giờ bà ấy đang ở Exeter, các cháu có biết việc đó không?”

“Có ạ.” Ellie gật đầu. “Chị cô ấy có căn nhà cách trường đại học không xa.”

“Chỉ cách đây có bảy mươi dặm thôi. Geraldine đã mời ta tới.” Ông nhìn đồng hồ. “Chắc đi một tiếng là tới nơi.”

“Chú đi luôn ả?”

“Ta lái xe được. Ta mới chỉ uống nửa cốc rượu thôi. Gareth không phiền nếu ta về sớm đâu. Trời, thật không thể tin nổi là ta lại được nghe giọng bà ấy lần nữa.” Ông đưa tay lên vuốt mái tóc hoa râm. “Trông ta ổn không?”

Trông ông mơ màng, hạnh phúc, ngơ ngẩn như một cậu thiếu niên.

“Trông chú tuyệt lắm.” Ellie mỉm cười, sự phấn khích của ông giống như cảm giác vào buổi sáng ngày Giáng sinh vậy.

Ở chiếc bàn trên cùng, phù rể đứng dậy và dùng thìa gõ cốc để tập trung sự chú ý của mọi người.

“Đến lúc phát biểu rồi,” Paul nói. “Ta sẽ đợi mọi người phát biểu xong.”

Nghe ông nói như thế ông muốn mấy bài phát biểu này kết thúc trong vòng năm phút tới. “Rồi ta sẽ đi.”

Ông giữ đúng lời hứa. Nửa tiếng sau, khi các bài phát biểu kết thúc và màn khiêu vũ chính thức bắt đầu, ông đã tới cáo lỗi với Gareth và Steph. Cuối cùng, ông bắt tay Zack và thơm lên má Ellie.

“Ta rất mừng vì ngồi cùng bàn với các cháu.”

“Chú lái xe cẩn thận nhé.” Nàng ôm ông. Hành động của ông mới tuyệt vời làm sao.

“Ừ.”

Khi ông bước ra khỏi lều, một trong những người bạn của Steph ngồi bên kia bàn nói, “Oa, người già nói là làm luôn nhỉ!”

Tara, ngồi bên cạnh nàng, nói, “Thì mấy người đó đâu có chờ đợi được. Tại sao phải phí phạm thời gian trong khi mình sắp chết chứ?” Cô quay sang Zack. “Anh phải kể chúng tôi nghe chuyện thế nào đấy nhé. Chúng tôi phải biết là hai người này kết thúc có hậu hay không.”

“Chúng tôi sẽ kể.” Zack đặt tay lên lưng ghế Ellie và nghiêng đầu. “Thế nào? Chúng ta ra sàn khiêu vũ chứ?”

“À vâng, chắc chắn rồi.” Nhưng vì đã uống kha khá rượu nên Ellie cần phải đi vệ sinh. Nàng đẩy ghế lùi ra sau và nói, “Đợi em hai phút.”

Bên ngoài căn lều, cây cối nhấp nháy ánh đèn như trong cổ tích, không khí thật mát mẻ và trong lành. Ellie đi về phía căn nhà. Phòng vệ sinh dưới nhà đã có người dùng nên nàng đợi ở hành lang. Có tiếng người nói chuyện trong bếp. Không cố tình nhưng nàng vẫn nghe ra giọng của Mya, rồi nhận ra người ta đang bàn tán về nàng và bắt đầu chú ý lắng nghe.

“Ý tớ là cô ấy cũng tốt. Tớ thích cô ấy. Nhưng hai đứa sinh đôi bảo tớ là hai người ngủ riêng phòng! Chỉ mình tớ thấy thế hay rõ ràng đó là chuyện lạ?”

“Chồng cô ấy mất mà.” Ellie không nhận ra giọng của người kia và cánh cửa chỉ khép hờ, chắc là một cô bạn gái khác của Steph. “Có thể là vì chuyện đó nữa.”

“Ừ, trừ việc tớ đã thấy hai người đó với nhau. Hai người trong rõ ràng là chết nhau đứ đừ rồi,” Mya nói, “nhưng anh ấy không hôn

cô ấy lấy một lần. Không lần nào luôn, hôn môi ấy. Và cậu phải công nhận đi, chuyện đó cực kỳ lạ lùng.”

Cửa nhà vệ sinh bật mở và mẹ Gareth bước ra. Bà cười với Ellie theo cái cách mà phụ nữ cười với nhau khi gặp người xếp hàng tiếp theo trong nhà vệ sinh.

Một phút sau, Ellie giật nước và rửa tay. Phòng vệ sinh này đẹp, rộng rãi, sơn màu bạc và trắng, sàn lát đá cẩm thạch hoa văn hình kim cương trắng đen, ở bồn rửa có một chiếc gương kiểu Venice.

Và Jamie, hiện ra trong gương, mặc chiếc áo phông xám nhạt hiệu SuperDry của anh cùng quần soóc đi biển màu hồng.

Ellie không ngạc nhiên khi nhìn thấy anh. Chính nàng làm anh hiện ra. Jamie là kết quả trí tưởng tượng của nàng, từ mái tóc vương muối biển bù xù và mùi nước hoa cạo râu cho tới đôi chân khẳng khiu với những hạt cát bám trên bàn chân trần rám nắng của anh.

“Đây là đám cưới.” Jamie chỉ vào anh. “Nếu em định mang anh tới đám cưới, anh cũng nên ăn mặc khôn ngoan hơn một chút chứ?”

“Anh có thích mặc vest đâu. Mà anh cũng sẽ không ra khỏi nhà vệ sinh này đâu. Giờ nghe em nói này, anh nghĩ thế nào? Em có nên hôn Zack hay không?”

“Em có muốn thế không?”

“Đương nhiên là em muốn! Em chỉ sợ rằng em không dừng lại được! Nếu tự dừng biến thành hoạt hình, mồm em không chịu nhả ra và rồi anh ấy phải lôi em ra khỏi mặt anh ấy giống như cái thông bồn cầu thì sao?” Jamie trông đắm chiêu. “Em có muốn anh đi cùng không?”

“Không!” Nàng chắc chắn không muốn chuyện đó.

“Vậy sao tự dưng em đưa chuyện này ra?”

Ellie thở ra. “Paul và Geraldine. Chú ấy không để phí thời giờ vì cả hai đã sáu mươi tuổi và ai mà biết được hai người còn bao nhiêu thời gian? Nhưng nhìn chúng ta xem.” Nàng có thể cảm thấy tim mình đập thành thịch như chiếc loa trầm. “Chúng ta còn bao nhiêu thời gian? Ngày mai em có thể chết. Cho nên em quyết định tiến tới thôi. Nếu em phạm sai lầm khủng khiếp thì anh sẽ có một trận cười thỏa thích. Anh có thể đi cùng em trên chuyến xe buýt tử huyệt trở về London.”

“Này, em nhớ mình gặp nhau thế nào không?”

Anh nhìn nàng tinh nghịch. Đương nhiên Ellie vẫn nhớ, làm sao mà nàng quên được? Hôm đó, mỗi người đi với nhóm bạn của mình tới câu lạc bộ ở Picadilly. Phát hiện ra nàng đang nhìn Jamie, bạn nàng là Lisa đã huých nàng và nói, “Thách cậu ra chỗ đó và hôn anh ấy mà không nói lời nào đấy. Nếu anh ấy cố gắng nói chuyện, phải giả vờ không nói tiếng Anh nhé.” Nàng đã làm vậy.

Nụ hôn thật tuyệt. Sau đó, nàng nói lảm nhảm. “Ke, mi andzengo. Vamejski.”

“Vamejskiola!” Không nhớ lấy một nhịp, anh cười thật tươi và chạm nhẹ lên má nàng. “Laksadi ja, pelodria. Tibo!”

Và việc diễn ra như vậy đó; trong vài giây kỳ diệu cả hai người biết mình đã tìm được nửa là và họ đã bên nhau một thời gian dài. Chính là nhờ phút giây sét đánh đó.

Đến khi cổ chết chia lìa đôi ta.

Nhưng đây là hồi ấy. Còn bây giờ là bây giờ. Nàng đã là con người khác.

“Em à, cứ làm đi.” Jamie cũng nhớ lại đêm đó; nàng biết điều đó qua nụ cười trên gương mặt anh. “Cách đó rất hợp với anh.”

Ellie ước gì mình có thể đưa tay ra và chạm vào anh. “Em biết bây giờ bọn mình không làm chuyện này nhiều như trước kia. Nhưng em vẫn nhớ anh lắm.”

“Này, em không cần phải cảm thấy áy náy đâu. Anh luôn ở đây nếu em cần anh.” Mặt anh dịu lại. “Năm, mười, hai mươi năm nữa... không sao đâu. Ừm, ngoại trừ một việc.”

“Việc gì vậy?”

Nụ cười tinh quái lại nở trên mặt Jamie, anh nói, “Em sẽ già đi và nhăn nheo, cưng ời. Nhưng anh trông lúc nào cũng sẽ phong độ thế này.”

• • •

Tuy nhiên, không phải lúc nào mọi việc cũng như kế hoạch. Lúc nàng quay lại lều, một quý cô khác đầy quả quyết nhân lúc nàng đi vắng đã kéo Zack ra sàn khiêu vũ.

Đúng là tình chị em.

Nàng ngồi xuống và rót thêm ít rượu cho mình. Rồi nàng nhìn Zack cười đùa với đối thủ của nàng. Trái tim nàng hơi thắt lại vì quả thật, có gì khó cưỡng hơn một người đàn ông sẵn sàng biến mình thành thẳng ngốc trước mặt mọi người chỉ để làm cho bạn nhảy vui và coi đó là mối bận tâm duy nhất?

Zack và Lily biểu diễn hết mình, khiêu vũ say mê theo điệu nhạc “All the Single Ladies”. Joss lao vào sàn nhảy và tham gia cùng

họ. Đó là kiểu giậm chân, lắc hông, vỗ tay và ngoáy đầu của Beyoncé. Quan trọng là tinh thần thôi. Ba người lập thành một đội. Khi bài hát kết thúc, mọi người đều vỗ tay tán thưởng và Zack bê cả hai cô bé lên. Anh giả bộ loạng choạng vì kiệt sức. Người DJ, thấy tội nghiệp cho anh, chuyển sang chơi điệu slow. Và Zack, nhìn anh phòng để xem nàng đã từ toa lét ra chưa, thấy nàng đang ngồi bàn và nở một nụ cười.

Ôi trời bây giờ anh đang đứng đây, ngay trước mặt nàng, đưa tay ra. “Đến lượt chúng ta rồi. Xin lỗi nhé. Tôi bị bắt cóc.”

“Tôi thấy rồi. Đừng lo, mọi người ghi hình lại rồi. Nửa đêm nay là anh sẽ xuất hiện trên YouTube.”

Hai người bước ra sàn khiêu vũ và Zack kéo nàng vào lòng. Ôi thiên đường. Hai người di chuyển chậm chậm theo tiếng nhạc. Ôi thần tiên. Ellie hít một hơi và nói, “Có một việc chúng ta cần làm.”

“Việc gì vậy?”

Nàng yêu anh. Mọi thứ nàng đang cảm nhận lúc này đây, chính là nó, là tình yêu. “Tôi nghe lỏm Mya nói chuyện trong bếp. Cô ấy nghi ngờ chúng ta.”

“Tại sao?”

Đôi mắt anh. Cách anh nhìn nàng. Bàn tay anh, một tay đặt lên eo nàng, tay kia lên phần thắt lưng nàng.

“Cô ấy đã quan sát chúng ta. Để ý và thấy là chúng ta chưa hôn nhau bao giờ.” Đó, nói ra rồi đó. Ellie nhìn thẳng vào mắt anh. “Tôi nghĩ chúng ta cần làm việc đó.”

“Thế à?” Nét mặt anh thật khó đoán nhưng nàng cảm thấy bờ vai anh căng ra. Ôi trời, có phải anh bị sốc nặng không?

“Không phải cái gì nồng nhiệt đâu. Chỉ là... anh biết đấy, hôn nhẹ nhàng thôi.” Nàng không còn tin vào bản thân, chắc nàng chỉ chịu nổi một nụ hôn nhẹ thôi.

“Một nụ hôn nhẹ. Ý cô là... ở đây, lúc này á?”

“Thế là tốt nhất. Chúng mình làm đi.” Tim nàng cảm giác như sắp nổ tung trong lồng ngực; không có đường lui nữa rồi. “Xin lỗi anh, nhưng chúng ta nên làm thế. Nhìn kìa, Steph và Gareth cũng đang hôn nhau.”

“Tôi không biết nữa...” Anh nói quanh co, định nói không và định ôm nàng xa xa để nàng không lại gần anh được. Không, thật quá lắm, anh không thể né tránh được, nàng phải làm việc này...

“Đừng có trẻ con thế. Chỉ hôn thôi mà, hai giây là xong.” Ellie đưa tay lên vòng ra sau đầu anh. Thấy anh đang né tránh, nàng thì thầm đầy khao khát, “Chỉ giả vờ thôi, được không?” và kiễng chân lên, mặt nàng nghiêng đi. Miệng nàng chạm vào miệng anh, một luồng điện chạy xẹt qua người và môi nàng mở ra...

Ôi trời, thiên đường là thế này sao? Miệng hai người vừa khít với nhau, adrenalin quá nhiều làm nàng chóng mặt và điều nàng lo sợ đã thực sự xảy ra, vì khi đã hôn anh, nàng không tài nào dừng lại được. Nhưng dường như điều đó không còn quan trọng nữa, vì có vẻ như Zack cũng không muốn kết thúc nụ hôn. Rõ ràng anh đã quyết định không đấu tranh nữa và thả mình vào cuộc chơi. Tay trái anh luồn vào tóc nàng, tay phải đặt ở hông nàng, cơ thể hai người áp vào nhau... ôi trời, đây là tất cả những điều nàng từng mơ đến và hơn thế nữa... ngoại trừ việc họ đang đứng ở giữa sàn khiêu vũ.

“Chỗ này đông người quá.” Anh dứt ra làm nàng rên rỉ một tiếng phiền muộn, rồi nắm lấy tay nàng và kéo nàng đi về phía cửa. Mọi người có đang nhìn họ không? Có chứ. Nàng có đi được bình thường không? Ừm, hơi hơi thôi. Mya có ở đó không? Có, cô ta đang ở rìa bên kia của sàn khiêu vũ, quan sát hai người với vẻ thất vọng...

Khi cả hai đã ra bên ngoài, anh dẫn nàng ra sau nhà cho tới lúc không ai nhìn thấy họ nữa. Và ở đây hai người lại hôn nhau... nó giống như thứ ma túy không biết bao nhiêu là đủ và Ellie khao khát tới mức nàng thậm chí còn không thể hình dung nổi điều này nghĩa là gì nữa.

Ngoại trừ việc, thật không tin nổi, có vẻ Zack cũng khao khát hết như nàng. Hơi thở anh không đều, tay anh ôm lấy mặt nàng - trời ơi, anh hôn rất giỏi - hai người cứ hôn mãi, hôn mãi, dù xung quanh chẳng còn cô bạn gái cũ đa nghi nào nhìn họ nữa.

Có thể như vậy nghĩa là...

Không, nàng không thể nghĩ tới điều đó.

Cuối cùng Zack cũng dứt ra và nhìn nàng chăm chú. Trời tối nhưng không tối đến mức nàng không nhìn rõ mặt anh.

“Thế nào?” anh nói. “Em thấy thế nào?”

Đúng là hỏi kiểu gài bẫy. Nàng có đang thở gấp không? “Thấy... tốt.”

“Anh nghĩ rằng như thường không tệ lắm phải không?” Nàng còn không nuốt nổi. “Em không biết nói gì.”

“Tại sao không?” Rõ ràng một nụ cười ánh lên trong mắt anh. “Em khởi xướng mà.”

“Em không nghĩ là anh sẽ hưởng ứng.”

“Có phải chỉ vì Mya không?”

“Hơi hơi. Cô ấy không phải lý do chính.” Thôi rồi, nói đại ra đi. “Em muốn làm thế.” Ellie ngừng lại, cố lấy hơi thở. Nàng hấp tấp nói, “Em có bị sa thải vì tội láo toét và quấy rối tình dục không?”

Tay anh đặt lên vai nàng; ngón cái của anh dịu dàng lướt qua cổ nàng, làm toàn thân nàng lại trở dậy niềm khao khát.

“Em không biết đâu.” Zack lắc đầu. “Không biết anh muốn chuyện này từ bao lâu rồi đâu.”

Anh nghiêm túc không vậy? “Không phải.”

“Phải mà.”

“Thật sao? Không thể thế được.”

“Tại sao không?”

“Vì anh đâu muốn thế! Anh muốn một cô trợ lý không mê tít anh. Một đồng nghiệp chuyên nghiệp đúng nghĩa. Không chiêu trò này nọ.”

“Đúng, anh muốn điều đó.” Zack thừa nhận điểm này. “Cho tới khi em đến và hoàn toàn chinh phục anh.” Anh ngừng lại. “Mê tít á?”

“Em buột miệng thôi. Đôi khi chỉ có từ mình sáng tác ra mới diễn đạt được hết.”

Óc nàng đang bị cái đánh trứng khuấy tung. Thật lạ là nàng vẫn còn nói được. Nàng bám lấy anh và ngờ vực. “Thật sao? Anh thích em sao?”

“Ừ. Từ trước khi em gặp anh cơ. Lúc em hẹn Tony đi ăn trưa ở quán Ivy đó, nhớ không?” Đôi mắt đen của Zack ánh lên trong ánh sáng mờ mờ. “Em đi qua anh trên phố, lúc đó em mặc áo khoác

hông và anh đã cảm thấy điều gì đó ở đây.” Anh ấn bàn tay lên ngực. “Chưa bao giờ chuyện đó xảy ra với anh. Nhưng hôm đó nó đã xảy ra.”

Ellie run rẩy. “Anh chưa bao giờ nói với em cả. Anh chưa bao giờ để lộ chút gì luôn.”

“Em chưa sẵn sàng mà.” Anh chạm vào mặt nàng. “Cho bất kỳ ai. Cũng không sao, anh đã chuẩn bị tinh thần để đợi. Rồi đến chuyện với Todd. Anh đành chấp nhận hoàn cảnh. Rồi em và Todd chia tay...”

“Nhưng em ngượng quá nên không nói với anh. Em thấy mình thật ngu ngốc và hết thuốc chữa, một kẻ thua cuộc.”

“Rồi đến Joe.” Một bên lông mày anh nhếch lên. “Không tin nổi là anh lại để lỡ cơ hội lần nữa.”

Sự run rẩy đang leo lên một cấp độ mới. Đầu gối nàng lập cập và loạng choạng. Không thể hình dung nổi những từ này thoát ra từ miệng Zack. “Thế mà em cứ cố gắng một cách tuyệt vọng để che giấu tình cảm của mình. Em cứ tưởng anh sẽ phát hoảng lên cơ.” Ellie nhảy lên khi thấy có con nhện sượt qua dưới nhánh cây tiêu huyền được chăng đèn trên đầu.

“Anh không thể ngừng nghĩ về em. Bằng cách này hay cách khác, em cứ toàn tuột khỏi tầm tay anh.” Anh kéo nàng lại gần và nàng cảm thấy hơi nóng ở ngực anh. “Anh nghĩ là anh yêu em.” Đây là giấc mơ sao? “Thật sao?”

“Không, không phải anh nghĩ. Anh biết là anh yêu em.”

Đầu Ellie quay mòng mòng. Nàng đã cố hết sức nhưng chuyện với Todd không tài nào mà bình thường cho được. Rồi Joe đến,

mọi việc có khá hơn, nhưng vẫn chưa đủ.

Và giờ đến chuyện này. Chẳng biết chắc được, nhưng chuyện này có thể sẽ thật... hoàn hảo.

Trong lều, DJ đã lên sân khấu và bật chiếc áo phông có hình nhóm nhạc Status Quo. Những âm thanh của ban nhạc anh ưa thích cất lên, tiếp đó là màn hưởng ứng rào rào và tiếng giậm chân ầm ầm khi tất cả ủa ra sàn nhảy.

“Khuấy đảo thế giới!” Những người có chút hơi men đang gào theo bài hát.

Ở vườn sau, Ellie phó mặc cho nụ hôn đắm đuối. Zack hôn rất giỏi. Hai người không kịp tách nhau ra khi nghe tiếng chân trên con đường lát đá.

“Ồi, xin lỗi...” Tizz vừa ra khỏi nhà và đang trên đường quay trở lại lều. Bà dừng lại, tươi cười khi nhìn thấy hai người. “Kìa, hai con trông hạnh phúc quá đi!”

Zack nhìn Ellie. Ellie nhìn Zack, cố giữ vẻ mặt nghiêm túc. Yên lặng kéo dài. Tizz ngượng ngùng nói, “Thôi nào, nói mẹ nghe đi! Có chuyện gì thế?”

“Thôi, để anh nói với mẹ. Con có nói dối mẹ một tí nhưng cái đó cũng vô hại thôi. Thực ra mấy hôm trước chúng con không hẳn là một đôi.” Tay Zack choàng qua eo Ellie. “Nhưng giờ thì có ạ.”

“Không phải á? Bây giờ thì phải à? Tin hay quá! Nhưng đáng ra con phải hỏi mẹ xem hai đứa có hợp nhau không.” Mắt mẹ anh nhảy múa. “Đáng ra mẹ đã có thể nói hai đứa luôn.” Bà chột nghĩ ra. “Ha, cho nên hai đứa mới ngủ riêng.”

“Cháu xin lỗi.” Ellie cười tươi. “Làm bác nghĩ cháu đang giữ gìn với anh ấy nữa.”

“Ôi con gái, đừng xin lỗi, cái đó làm ta quý con hơn đấy. Đi thôi, quay lại bữa tiệc nào! Các con không thích nhóm Status Quo sao?”

Chuồn đi thế này thì lâu quá rồi. Cũng không được rời bữa tiệc sớm. Tizz rất cương quyết, và hóa ra là, chuyện này cũng chẳng thành vấn đề. Mà nếu họ có sốt ruột đi chẳng nữa thì cũng chỉ làm sự mong đợi thêm thú vị mà thôi. Trong ba tiếng sau đó, Ellie và Zack nhảy múa, ăn mừng, trò chuyện cùng bạn bè và gia đình, tận hưởng cảm giác khao khát thể xác kìm nén trong hai người đã lâu nhưng đến giờ mới được giải tỏa. Andrenalin chảy rần rật trong mạch máu Ellie. Thật khó nhìn thấy ai khác ngoài Zack. Nàng cứ cảm ơn vận may không ngớt, vì nếu không làm sao hai người tìm thấy nhau?

Cuối cùng, ngay khi nàng đang băn khoăn không hiểu mình còn trụ được bao lâu thì Zack thì thâm vào tai nàng, “Thôi, bọn mình rút thôi. Chơi thế này cũng thích, nhưng anh cũng chỉ là con người thôi.” Huray!

Tay trong tay, họ lẳng lặng chuồn ra khỏi lều và quay vào nhà. Bước qua cánh cửa kêu rin rít, qua sảnh không một bóng người và leo lên chiếc cầu thang uốn cong.

“Mọi người sẽ thắc mắc là bọn mình đi đâu đấy.” Ellie mở cửa phòng ngủ. “Không ai nhận ra đâu.” Zack nói trong khi tiếng nhạc thành thành vẫn còn dội lại chỗ họ. “Mọi người vẫn vui vẻ khi không có bọn mình mà.”

“Em thì nghĩ bọn mình còn vui vẻ hơn khi không có mọi người.” Dù việc này có thành hay bại thì Ellie biết nàng sẽ không bao giờ hối tiếc. Đôi khi bạn phải mạo hiểm. Có thể chỉ ngán ngủ thôi nhưng nó sẽ là một chuyện tình tuyệt vời, có thể nó sẽ là chuyện cả đời. Nàng lại gần Zack và đá cánh cửa để nó đóng lại sau lưng.

“Không có ý xúc phạm mọi người đâu, nhưng em biết em muốn ở đâu hơn. Và không phải là ở ngoài kia, nhảy theo nhạc của Coldplay.”

Đúng lúc đó nhạc nhỏ dần và hai người nghe DJ nói, “Rồi, tiếp theo là Eminem, bản gốc. Bài này là Ellie yêu cầu và tôi không thấy cô ấy trên sàn nhảy. Nào Ellie, ra đây đi, cô đang ở đâu thế?”

“Ôi.” Ellie nhăn mặt. “Em quên mất chuyện đó. Hay bọn mình quay lại?”

Anh chàng DJ rống lên trong loa, “Và Zack nữa? Tôi cũng không thấy anh đâu cả. Ở đâu thì hú lên một tiếng đi - chúng tôi đang đợi nè!”

“Ôi trời.” Zack ôm nàng chặt hơn và cười hồi lỗi. “Không đi đâu.”

“Tốt,” Ellie nói.

Trong lúc đó, ở trong lều, mọi người đã nhận ra hai người biến mất khỏi bữa tiệc và tất cả cười rộ lên cổ vũ.

“Không thấy à? Không có bóng dáng gì hai người đó à? Thiệt tình, vụ này sức quá,” DJ nói. “Chuồn đi giữa chừng, mấy người này làm sao thế? Xấu hổ chưa. Được rồi, nếu mấy người đó không ra đây để trân trọng công sức của tôi, tôi sẽ không chơi Eminem nữa. Thay vì thế chúng ta sẽ nghe thêm Status Quo!”

PHẦN KẾT

MƯỜI MỘT THÁNG SAU

Ellie vươn người ra ngoài cửa sổ tầng hai và nhìn xuống dưới. Todd đang đứng đó, chơi bóng với một quả táo trên tay, rê bóng sượt qua mấy đứa cháu trai của Zack theo đường dích dắc trên bãi cỏ được xén tỉa kỹ càng, qua các cột trong môn croquet. Kia là Tizz và Ken, đang trò chuyện với Paul và Geraldine trong khi ngắm nhìn mấy bông hoa bên bờ rào. Xa xa nữa là Steph, đang quỳ xuống để buộc lại cái nơ trên giày cho Lily. Lần này con bé không đi giày thể thao nháy đèn nữa. Lily đã tự tìm và chọn đôi này cho mình. Đôi giày màu xanh lá cây sáng màu dính những chú bướm bằng hạt cườm, cô bé đang trong giai đoạn thích mê những thứ lấp lánh mà Joss luôn dấu môi hoài nghi.

Đã gần một năm kể từ đám cưới của Steph và Gareth. Giờ nàng sắp có đám cưới của mình. Mười một tháng qua cuộc sống đã thay đổi thật nhiều.

Di động đổ chuông và Ellie liếc nhìn trước khi trả lời. “Năm phút nữa anh tới à? Tuyệt. Mọi thứ bình thường. Hẹn gặp anh.”

Rời cửa sổ, nàng kiểm tra lại tóc tai sắp tới lúc rồi. Chính Zack là người đưa ra ý tưởng tổ chức đám cưới ở đây, tại khách sạn Colworth Manor nơi hai người đã dành một cuối tuần bình dị vào tháng Mười một năm ngoái. Trước đó không lâu, anh đã được Roo gợi ý về một lời cầu hôn lãng mạn, và cô đã phấn khích tuyên bố

anh phải thả chiếc nhẫn đính hôn bằng kim cương vào ly sâm banh. Cô đã xem trên phim, Roo bảo Zack, và vụ này lãng mạn tới mức làm cô rớt hàng lít nước mắt.

Lúc đó, mắt Ellie long lanh khi hồi tưởng lại, Zack suýt hét lên khi nàng hớp một ngụm tương và suýt nữa nuốt chửng cái nhẫn.

Nhưng tình cảm thì vẫn ở đó. Tấm lòng mới là thứ đáng quý, và ba viên kim cương rực rỡ đã lấp lánh đầy tự hào trên ngón tay nàng kể từ hồi đó. Nàng biết chắc chắn rằng Zack là người đàn ông dành cho nàng; thật ra, còn hơn thế nữa, anh thật hoàn hảo. Đến giờ cả hai vẫn say đắm nhau như đêm đầu tiên. Hai người đã cười đùa, yêu thương và tranh cãi, mỗi ngày bên nhau đều là một ngày vui. Nỗi cô quạnh và đau đớn nàng từng trải qua sau cái chết của Jamie đã vơi đi nhiều hơn nàng tưởng.

Nàng cũng không còn gặp Jamie nhiều. Nàng không còn nhu cầu đó. Thịnh thoảng Ellie tưởng tượng ra anh trong vài giây, chỉ để hỏi thăm và chào anh, nhưng dạo gần đây, anh không còn chiếm giữ tâm trí nàng nhiều như trước nữa. Những cuộc nói chuyện lâu thật lâu giữa họ đã lùi vào dĩ vãng. Biết Jamie đồng ý để nàng chọn Zack và những việc tiếp theo nàng sắp làm, thế là đủ.

Ellie quay lại và nhìn mình trong chiếc gương toàn thân. Ôi trời nhìn xem, nàng giống như cô dâu thực thụ! Tóc vẫn cao nhưng là đánh rối chứ không phải xịt keo cứng ngắc. Nàng mặc chiếc váy lụa màu ngà, cắt xéo và dài tới chân. Chị của Zack là Paula đã trang điểm cho nàng và hai người đã phải rất cương quyết mới từ chối được lời cầu xin thêm chút nhũ hồng hết sức khẩn khoản của Lily. Xét trên mọi khía cạnh, nàng sẽ nói mình trông rất được.

“Phải thế chứ,” Jamie nói, hiện ra trong gương sau lưng nàng và hé nụ cười vô tư quen thuộc. “Không thì Zack sẽ cao chạy xa bay

và thế thì ngượng lắm.”

Ellie mỉm cười. Anh ghé qua cũng là công bằng thôi, nhất là trong ngày hôm nay.

“Thế nào?” Nàng giơ tay, tạo dáng. “Em trông được chứ?”

Jamie nhìn nàng vài giây. “Em trông tuyệt lắm. Anh rất tự hào về em.”

“Cảm ơn anh.” Nàng sẽ không khóc đâu, không phải ngày hôm nay. “Em vẫn yêu anh.” Nàng phải nói điều này, để chắc chắn là anh hiểu. “Em tái hôn không có nghĩa là em sẽ quên anh.”

“Anh biết. Nhưng giờ em có Zack rồi.” Jamie trông dăm chiêu. “Điều duy nhất làm anh không vui là chân cậu ta. Chúng lại không gầy nhẳng như chân anh.”

“Em biết. Nhưng đầu gối thì củ lạc. Hai người thế là huề.”

“Nghe thế cũng mừng. Rồi, anh đi đây. Em hạnh phúc nhé em yêu.”

Rồi, có lẽ chỉ một giọt nước mắt thôi. “Cảm ơn anh, tạm biệt.”

Ellie cẩn thận dùng khăn giấy chấm mắt. Khi nàng nhìn lên, Jamie đã đi mất.

Một lát sau có tiếng gõ cửa. Nàng nói vọng ra “Mời vào,” và Tony xuất hiện.

Hai người ôm nhau thật chặt.

Cuối cùng Tony buông nàng ra và nhìn nàng tự hào. “Ôi con yêu. Ba nhớ thằng con trai ba quá. Ba không bao giờ nghĩ mình lại nói điều này, nhưng hôm nay sẽ là một ngày đẹp. Sẽ là một ngày... tuyệt vời.”

Ellie cảm động, nàng chinh lại chiếc cà vạt xám nhạt của ông. Tony vẫn ăn vận chỉnh tề nhưng ông đã trải qua một năm khó khăn. Tóc ông đã bạc đi nhiều. Nếp nhăn trên khuôn mặt cũng hẳn rõ hơn. Bề ngoài ông tỏ ra can đảm nhưng nàng biết ông lao mình vào nhiều dự án khác nhau để trốn tránh cảm giác trống trải trong đời. Cũng vẫn giữ căn hộ ở phố Nevis sau khi nàng chuyển về cùng Zack, nhưng dạo này căn hộ hầu như bỏ không, vì hầu hết công việc của ông đều ở Mỹ.

Và Ellie khá chắc chắn nàng biết do vì sao. Qua mạng, ông biết Henry đã mất nhưng ông tôn trọng mong muốn của Martha là không nối lại liên lạc. Không ai hiểu rõ hơn Tony sức mạnh của nỗi đau.

“Vâng, sẽ như thế ạ.” Nàng phui một sợi vải trên vai bộ lễ phục của ông. “Trông ba đẹp ngời ngời.”

“Đồ nhỉnh hót.” Là diễn viên, ông rất giỏi che giấu nỗi cô đơn đằng sau nụ cười lôi cuốn luôn chực sẵn. Liếc ra ngoài cửa sổ ông nói, “Mà này, phụ nữ có bầu có nên chạy quanh như con dỏm kia không?”

Ông đang ám chỉ Roo, chiếc váy màu vàng hoàng ngọc của cô dính chặt vào cái bụng bầu bảy tháng vượt mặt trong khi cô chạy chân trần trên cỏ còn Lily, Joss và Elmo thì đuổi theo sát nút. Một tay cầm đôi giày, tay kia cầm thứ đồ chơi yêu thích kêu chít chít của Elmo, cô bóp cho nó kêu loạn lên làm Elmo sững phát điên. Lát sau bốn người bọn họ lao thẳng xuống thảm hoa. Giống như phiên bản nhà trẻ của Grand National vậy.

“Roo không sao đâu ạ. Bài tập thể dục tốt cho cô ấy đó. Con nói với ba chưa nhỉ, cô ấy bắt Todd chạy năm nghìn mét với cô ấy vào các sáng thứ Bảy.” Ellie đã từ chối lời mời thiện chí của hai người,

nhưng nàng vẫn rất khâm phục nỗ lực của họ. Ngay khi đứa trẻ được sinh ra, Roo đã tính đến chuyện đăng ký thi chạy marathon ở London năm sau. Nàng quay ra Tony. “Ba có thể giúp con một việc quan trọng được không ạ?”

Nét mặt ông dịu lại. “Bất cứ việc gì.”

“Mọi người ở đây đều biết nhau khá rõ. Nhưng con đã mời một người mà cô ấy không biết ai đây cả.” Ellie nhăn mặt. “Nghĩa là cô ấy sẽ hơi trơ trọi. Con hy vọng ba có thể để ý cô ấy hộ con. Được không ạ?”

“Ôi trời, ba phải làm thế sao?” Rõ ràng là không hề hứng thú, Tony ngần ngừ trong giây lát sau đó ông lịch sự nói. “Xin lỗi con, không sao, đương nhiên ba sẽ giúp con. Đồng nghiệp cũ của con à?”

Ellie nhìn đồng hồ. “Đi nào ba, cô ấy đợi dưới nhà rồi. Mình đi tìm cô ấy đi, con sẽ giới thiệu cô ấy với ba.”

Hai người cùng bước xuống chiếc cầu thang tuyệt đẹp. Ellie tập bước đi như cô dâu không bị ngã trên đôi giày cao gót lênh khênh. Hai mươi phút nữa hôn lễ sẽ được cử hành. Tony, người tìm là bố chồng mến yêu của nàng, sẽ dẫn nàng tới phòng lớn lát gỗ sồi nơi tổ chức hôn lễ, và trao nàng cho Zack.

Nhưng trước khi làm việc đó, còn một việc nho nhỏ khác nàng cần phải thực hiện.

Một việc khá thú vị, hy vọng là thế.

Nàng dẫn Tony qua cánh cửa bên trái và ở đó Martha đang đợi hai người, gầy hơn nhưng vẫn xinh đẹp như xưa. Bà mặc một chiếc váy màu tím Cadbury mềm mại và áo khoác, tay hờ hững nắm chặt

túi quà màu bạc cỡ cái khay với dải ruy băng trắng bạc uốn cong đang rủ xuống từ chỗ tay cầm.

Tony đứng khựng lại khi nhìn thấy bà. Ellie bỏ tay ông ra và ý tứ tránh sang một bên. Martha cố hết sức cười với nàng nhưng sự chú ý của bà tập trung hết vào Tony, và đến lượt mình ông cũng không thể nhìn đi nơi khác.

“Martha... Chúa ơi, em đây.”

“Ellie đã mời em. Bọn em đã nói chuyện rồi.” Sự du dương và ấm áp trong giọng bà vẫn không thay đổi. “Con bé cho em thấy làm thế này không sao cả. Trước đây em đã không thể làm được. Nhưng giờ thì có. Quả là một năm ác mộng.” Martha ngừng lại, nụ cười do dự. “Nhưng em đang phục hồi.”

Tony ngập ngừng bước một bước tới phía bà. “Anh không thể tin nổi chuyện này lại xảy ra.”

“Cô ấy lo là ba đã có người khác.” Ellie nói đỡ. “Sợ ba đã gặp ai đó mất rồi.”

“Không. Chưa bao giờ.” Ông lắc đầu. “Anh rất tiếc về chuyện của Henry.”

“Cảm ơn anh.” Chiếc vòng cổ thủ công làm từ những viên sỏi hồng chuyển động mỗi khi Martha nói.

“Eunice thì sao? Chị ấy khỏe không?”

“Khỏe lắm. Giờ chị ấy đang sống ở Carlisle, gần con gái.” Ánh mắt bà cho thấy việc con gái Eunice có vui vẻ với chuyện này hay không thì vẫn còn phải bàn. “Con trai em đã gặp được một cô bé tuyệt vời, em cũng cầu nguyện cho nó. Em cứ làm nó ngượng, suốt ngày gợi ý chuyện em không thể đợi được đến lúc lên chức bà.” Lát sau, nhớ ra mình vẫn cầm trên tay túi quà với dây ruy băng

màu bạc, Martha đưa cho Ellie và nói, “Xin lỗi cháu, cái này tặng cháu.”

“Cô tốt quá. Không cần phải thế đâu ạ.” Hai người trao nhau một cái ôm.

“Ôi cháu ơi, ta mừng là được tặng quà cho cháu mà.”

“Vâng, cháu để ba và cô yên tĩnh trong năm phút nha.” Ellie chỉ sang Tony.

“Xong rồi ba phải dẫn cô dâu vào làm lễ nữa đấy.”

Nét mặt ông cho thấy Ellie đã làm một việc đúng đắn. “Cảm ơn con.”

“Ba chắc là ba không phiền khi giúp con để ý cô ấy chứ?” Tony siết tay nàng. “Ba sẽ cố hết sức mình.”

Ellie đóng cánh cửa sau lưng. Trong hành lang, nàng nhắc bức tranh ra khỏi túi quà.

Đây rồi, một ngày mùa hè nắng đẹp ở Little Venice. Martha đã trở lại đúng nơi hai người lần đầu gặp nhau, để cho nàng thấy khả năng hội họa của bà đã trở lại. Cùng với niềm yêu sống.

Một lát sau, cánh cửa khác mở ra và nàng nghe tiếng Zack trong tích tắc trước khi anh bước ra từ phòng lớn nơi hôn lễ đang được cử hành.

“Nhắm mắt lại,” Ellie thốt lên.

Zack xuất hiện, mái tóc đen được vuốt ngược ra sau, râu cạo nhẵn nhụi trên quai hàm rám nắng. Mắt anh nhắm lại.

“Nhìn thấy cô dâu trước đám cưới là không hay đâu.” Ellie nhắc anh.

“Thế em đi chỗ khác đi,” Zack nói. “Em phải làm thế thôi, anh có nhìn thấy đường đâu.”

Ừm, đôi lúc có những tình huống quá thuận lợi mà ta không thể bỏ qua được. Bước trên hành lang, Ellie đặt một nụ hôn lên khuôn miệng đẹp để không chút ngờ vực của anh.

“Làm sao anh biết đó là em?” Zack vẫn nhắm mắt. “Có thể là ai đó thì sao?”

“Là em.”

“Anh không chắc có nên tin em không.” Khuôn miệng đẹp để đó mấp máy.

“Thế này đi.” Nàng áp người vào anh và véo mũi anh.

“Tốt hơn nên là em.”

Zack sờ mặt nàng, mân mê những đường cong và góc cạnh trước khi hôn nàng. “Ừ, là em. Anh nhận ra em rồi.” Anh dần nở nụ cười. “Ellie Kendall, em không biết anh yêu em thế nào đâu. Em cưới anh nhé?”

Liệu còn có lúc nào hạnh phúc hơn khoảnh khắc này không? “Nếu anh biết điều,” nàng lướt ngón tay dọc theo chiếc áo gối lê màu kem của anh, “thì có lẽ là em đồng ý.”

HẾT

• Chú thích •

- ^[1] Basil Fawlty: nhân vật hài trong loạt phim nhiều tập của Anh.
- ^[2] Ý chỉ tên quán Frog and Bucket (Ếch và Xô).
- ^[3] Nguyên văn: BO - body odour (mùi cơ thể), đọc lên cùng vần với Ne-Yo (tên ca sĩ)
- ^[4] Nguyên văn: pants (tiếng Anh-Mỹ là “cái quần”, tiếng Anh-Anh là “quần sịp, quần đùi”).
- ^[5] Series phim hoạt hình dành cho thiếu nhi.
- ^[6] Denier: đơn vị đo độ mỏng của lụa, ni lông...
- ^[7] Nguyên văn: knotted hankies.
- ^[8] Vũ công Morris: vũ công nhảy điệu múa dân gian của Anh.
- ^[9] Chỉ những người không mấy nổi tiếng.
- ^[10] Cornwall: tên địa danh, nhưng khi tách ra. “corn” nghĩa là “ngô”, “wall” nghĩa là “tường”.
- ^[11] Looe: tên địa danh, nhưng phát âm giống “loo” (chuồng xí).
- ^[12] Usain Bolt là vận động viên giữ kỷ lục môn điền kinh thế giới.
- ^[13] Lông mày được nhổ bằng hai sợi chỉ quần vào nhau theo phương pháp “threading”, giúp nhổ một lúc được nhiều lông hơn so với dùng băng nhíp chỉ nhổ được từng sợi.
- ^[14] Respite care: biện pháp chăm sóc người bệnh bằng cách đưa đến các trung tâm hỗ trợ trong một thời gian ngắn để người thân hoặc người chăm sóc trước đó có một khoảng thời gian nghỉ ngơi.

Table of Contents

[Giới Thiệu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Phần Kết](#)